

ΑΛΦΡΕΝΤ ΡΟΖΕΝΜΠΕΡΓΚ

ΤΟ ΙΧΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΟΥ

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Το Ίξενος του Εβραίου

στο πέρασμα των Αιώνων

από του

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Γνωμικό:

Η εβραϊκή ιδέα είναι η ιδέα της
εξάπλωσης. Πτοστογιέφσκι.
Ο Εβραίος δεν θα μας λυπηθεί.

Γκαίτε.

Πρέπει να εξετάσουμε την έμφυτη
φύση κάθε πλάσματος, όχι τις άλλες
ιδιότητες του· γιατί η φύση ξεπερνά
όλες τις ιδιότητες και στέκεται στη
κορυφή τους και κυριαρχεί.

Ισδικό απόφθεγμα

Γερμανική Εθνική Εταιρεία/ Μόναχο, 1920

Περιεχόμενα

	Σελίδα
Πρόλογος	1
I. Γενικά Ζητήματα	
1 Διασπορά	3
2 Εμπόριο και Τοκογλυφία	4
3 Εβραϊκοί ηθικοί νόμοι	18
4 Θρησκευτική μισαλλοδοξία	23
5 Το γκέτο	35
6 Καύσεις του Ταλμούδ	38
II. Ιστορική Επισκόπηση	
7 Οι Εβραίοι στην Πορτογαλία	53
8 Οι Εβραίοι στην Γαλλία	57
III. Ιουδαϊσμός και Πολιτική	
9 Ιστορική Επισκόπηση	75
10 Ο Εβραίος και ο Γερμανός	79
11 Ο Εβραϊσμός της Αντάντ	83
12 Οι Εβραίοι και η Μασονία	86
13 Ο Σιωνισμός	109
14 Η Ρωσο-Εβραϊκή Επανάσταση	115
IV. Η εβραϊκή Νοοτροπία	
15 Το Ταλμούδ. Τόλστοϊ, Σίλερ, Γκαίτε	124
16 Η τεχνική της νοοτροπίας (Πτώση του ανθρώπου, Η δημιουργία του κόσμου, Ιούδας Αλεβί, Τζόσεφ Έσελμπαχερ, Λίο Μπάεκ, Αβραάμ Γκάιγκερ, Δρ. Κάρπελ Λίππε, Μπαρούχ Σπινόζα, Μυαλό και Λογική, Γνώση και Επιστήμη, Δρ. Μαξ Κόρνφελντ.)	131
17 Ο 19ος αιώνας (Η τέχνη, Χάινριχ Χάινε)	141
V. Ο εβραϊκός χαρακτήρας	
18 Η εβραϊκή ενέργεια (Οι Άραβες)	151
19 Η εβραϊκή παγκόσμια κυριαρχία. Εβραίοι «μεσσίες», Ισάακ Ορόμπιο ντι Κάστρο, Το δόγμα του Μαρξ, Ανθρώπινα δικαιώματα και Πολιτικά δικαιώματα	154
20 Επιπτώσεις	164

Πρόλογος

Σ' αυτή τη σύγχρονη εποχή, που είναι μπερδεμένη μέχρι παραλογισμού, πολλοί άνθρωποι δεν ξέρουν πια πού είναι το κεφάλι τους. Βλέπουμε κινήματα, βλέπουμε τα γρανάζια του κόσμου κυριολεκτικά να καταρρέουν και τελικά δεν βλέπουμε τίποτα άλλο παρά ένα παραμορφωμένο, διάσπαρτο, χάος. Ο σημερινός άνθρωπος είναι διατεθειμένος να κρίνει όλα τα γεγονότα από την άποψη της προσωπικής του εμπειρίας, να αρνείται ό,τι δεν βλέπει και ό,τι δεν ακούει. Έχει χάσει την ικανότητα να αναγνωρίζει την ενότητα στην πολυμορφία: αυτή η ικανότητα όμως σήμερα είναι απαραίτητη περισσότερο από ποτέ, εάν δεν θέλουμε να χαθούμε εντελώς στην αναμπουμπούλα.

Το σήμερα είναι παιδί του παρελθόντος, και οι δυνάμεις που έρχονται στην επιφάνεια σήμερα, βέβαια, ήταν κρυφές για πολύ καιρό. Αν μπορεί να αποδειχθεί η δράση τους στο παρελθόν, πρέπει να ριχθεί ένα πιο φωτεινό φως στο παρόν και να διευκολύνει την ερμηνεία τους. Από αυτή την οπτική γωνία δημιουργήθηκε το παρόν βιβλίο. Θα προσπαθήσω να καταδείξω με το συντομότερο δυνατό τρόπο τη φύση του εβραϊκού παρελθόντος και τις αναγκαιότητες των επαναλαμβανόμενων συνεχώς γεγονότων που οφείλονται στον εβραϊκό χαρακτήρα. Ως εκ τούτου, στο παρόν απέφυγα να αναφερθώ, σε μια ευρεία παρουσίαση της σημερινής δράσης των Εβραίων στη Γερμανία και τόνισα μόνο τα πιο σημαντικά πράγματα για τους Εβραίους των κρατών της Αντάντ. Έπρεπε επίσης να αποφύγω να παρουσιάσω την αρχαιότερη ιστορία, δείχνοντας το πώς έγινε ο Εβραίος. Σας παραπέμπω οπωσδήποτε στον Τζούλιους Βελχάουζεν (Julius Wellhausen) και στον Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν (Houston Stewart Chamberlain). Έτσι, δείχνω μόνο τις επιπτώσεις, που προέκυψαν από την επαφή του Εβραίου με τον Ευρωπαίο σε όλα τα κράτη.

Όσον αφορά τις ημερομηνίες της εβραϊκής ιστορίας, έδωσα βαρύτητα μόνο σε εκείνες που γίνονται δεκτές από τους ίδιους τους Εβραίους και από φιλικούς προς τους Εβραίους μελετητές. Αναζήτησα τους συγγραφείς που είχαν διαφορετική άποψη μόνο όταν δεν υπήρχαν άλλες επαρκείς πληροφορίες. Όσον αφορά τις παραπομπές από το Ταλμούδ, απέφυγα να αναφέρω τις μεταφράσεις του Άουγκουστ Ρόλιν (August Rohling) και του Άαρον Ίσραελ Μπρίμαν (Aron Israel Brimann), που ήταν εχθρικές προς τους Εβραίους, και χρησιμοποίησα την έγκυρη μετάφραση του Καρλ Άουγκουστ Βούντσε (Karl August Wünsche). Η μετάφρασή του εξετάστηκε από δύο ραβίνους και διαπιστώθηκε ότι ήταν καλή, δεν υπήρξαν αντιρρήσεις από την Ιουδαϊκή πλευρά, και έτσι το έργο του Βούντσε δίνει μια σταθερή βάση που δεν αμφισβητείται από όλους.

Ελπίζω να μην λείψει σε κανέναν η αναγκαία αντικειμενικότητα του ιστορικού μέρους, αλλά όταν συλλογίζομαι το σήμερα (όπου ήταν απαραίτητο), επέβαλα στον εαυτό μου κάποια αναγκαστική ψυχρότητα στον τρόπο έκφρασης. Σήμερα είναι σημαντικό για τους Γερμανούς είτε είναι υπέρ τους είτε εναντίον τους να πάρουν θέση, για να μην θαφτεί για πάντα η ελπίδα ότι το γερμανικό Ράιχ θα ξαναγίνει επιτέλους μια γερμανική χώρα, μετά από πολύ, πολύ καιρό, και δεν θα παραμείνει μια παιδική χαρά για τους ξένους, εβραϊκούς πόθους για την εξουσία.

Τον Δεκέμβριο του 1919.

Ο συγγραφέας
Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

I. Γενικά Ζητήματα

1. Διασπορά

Θα ήταν πραγματικά περιττό να καθόμαστε και να μιλάμε σήμερα για τη φύση της εβραϊκής παγκόσμιας εξάπλωσης, αλλά οι φράσεις, μόλις καθιερωθούν, φαίνεται να έχουν μια ανυπέρβλητη δύναμη και βιωσιμότητα. Ακόμα λέγεται, ακόμη και μεταξύ ανθρώπων που έχουν σχολιάσει το εβραϊκό ζήτημα, ότι οι Εβραίοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους, ότι εκτοπίστηκαν πρώτα στη Βαβυλώνα και αργότερα στη Ρώμη. Αυτές οι δύο περιπτώσεις που αναφέρονται είναι σίγουρα αληθινές, αλλά είναι και οι μόνες. Διότι πολύ πριν από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, και ακόμη και πριν από τη γέννηση του Χριστού, βλέπουμε τους Εβραίους να ζουν διασκορπισμένοι σε όλες τις χώρες που ήταν τότε γνωστές (Ακόμη και πριν από την εξορία, για παράδειγμα, υπήρχαν εβραϊκοί τραπεζικοί οίκοι στη Μεσοποταμία). Από τη Βαβυλώνα, ταξίδεψαν με δική τους πρωτοβουλία προς τα ανατολικά· εκείνη την εποχή κατοικούσαν ήδη στα νησιά της Ιωνίας, της Μικράς Ασίας και, αν πιστέψουμε τους προφήτες¹, στην Ισπανία, όπου είχαν έρθει με τους Φοίνικες.

Οι πληροφορίες όμως, από εκείνη την εποχή είναι ελάχιστες· σε μεταγενέστερες εποχές, όμως, διάφορες αναφορές δείχνουν ότι χιλιάδες Εβραίοι προτίμησαν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους, όπου έπρεπε να ασχοληθούν με τη γεωργία και την αμπελοκαλλιέργεια, και να αναζητήσουν ευκολότερα και πιο κερδοφόρα επαγγέλματα. Σχετικά με αυτό θα μιλήσουμε αργότερα· εδώ πρέπει μόνο να αναφερθεί ότι οι Εβραίοι αρχικά ίδρυσαν μόνιμες αποικίες με τους Φοίνικες, κυρίως στην Τύρο και τη Σιδώνα. Επίσης, εξαπλώθηκαν στην υπόλοιπη Συρία, ζώντας πολυάριθμοι ιδιαίτερα στην Αντιόχεια, τη Σελεύκεια, τη Λαοδίκεια και τη Δαμασκό. Στη συνέχεια δελεάστηκαν από τη Μικρά Ασία, όπου αναζήτησαν διαμονή τόσο στις διαδρομές των караβανιών όσο και στις παραθαλάσσιες πόλεις της χερσονήσου. Έτσι κατοίκησαν στην Καπαδοκία, στη Φρυγία, στην Ταρσό και στις Τράλλεις. Στην Ιωνία ήταν ιδιαίτερα πολυάριθμοι στη Σμύρνη, την Έφεσο, τη Μίλητο, καθώς και

1. Το βιβλίο του Ησαΐα, κεφάλαιο 66, 19.

«...καὶ καταλείψω ἐπ' αὐτῶν σημεῖα καὶ ἐξαποστελῶ ἐξ αὐτῶν σεσωσμένους εἰς τὰ ἔθνη, εἰς Θαρσίς καὶ Φουδ καὶ Λουδ καὶ Μοσόχ καὶ εἰς Θοβέλ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς νήσους τὰς πόρρω, οἳ οὐκ ἀκηκόασί μου τὸ ὄνομα οὐδὲ ἐωράκασί μου τὴν δόξαν, καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δόξαν μου ἐν τοῖς ἔθνεσι.»

(Θα κάμω και θα δώσω εις αυτούς θαυμαστά γεγονότα, θα αποστείλω από αυτούς σεσωσμένους εις τα ἔθνη, εις Θαρσίς και Φουδ και Λουδ και Μοσόχ, εις Θοβέλ και εις την Ελλάδα και εις τας μακρινὰς νήσους της Μεσογείου και τα παράλια, προς ανθρώπους, οι οποίοι δεν ἔχουν μέχρι σήμερον ακούσει το ὄνομά μου ούτε και ἔχουν ἴδει την δόξαν μου. Οι ἀπόστολοί μου αυτοί θα κηρύξουν την δόξαν μου εις αυτά τα ἔθνη.)

στην Αλικαρνασσό και την Κνίδα. Οι αποικίες τους εξαπλώθηκαν σε όλη την Κύπρο, τη Ρόδο, τη Δήλο, την Πάρο, την Κρήτη, τη Θεσσαλονίκη, την Κόρινθο, τη Σπάρτη και την Αττική².

Στην Ιταλία είναι η Ρώμη, από την οποία έχουμε την πρώτη αξιόπιστη πληροφορία από το έτος 139 π.Χ. Και εδώ οι Εβραίοι πρέπει να κατοικούσαν για πολύ καιρό πριν να μπορέσουν να σχηματίσουν μια μεγαλύτερη κοινότητα όπως αυτή που υπήρχε ήδη τότε. Οι Εβραίοι ζούσαν επίσης σε μεγάλους αριθμούς στις πόλεις της Βόρειας Αφρικής, ιδιαίτερα στην Αίγυπτο. Εδώ τους προσέλκυσε κυρίως η Αλεξάνδρεια και σύντομα αποτέλεσαν ισχυρή μειοψηφία όλου του πληθυσμού. Χάρη στην ανεκτική κυβέρνηση του Πτολεμαίου του Λάγου, επετράπη στους Εβραίους να ζουν παντού και έτσι ο κύκλος των εβραϊκών οικισμών ολοκληρώθηκε γύρω από ολόκληρη τη Μεσόγειο. Οι αποικίες βρίσκονταν σε συνεχή επικοινωνία μεταξύ τους, προσέλκυαν νέους αποίκους από την Παλαιστίνη και προχωρούσαν όλο και περισσότερο κατά μήκος των εμπορικών δρόμων και έτσι ο Στράβων έχει δίκιο όταν ισχυρίζεται ότι κατά την εποχή της γέννησης του Χριστού, δεν υπήρχε πλέον κανένα μέρος που δεν θα κατοικούνταν και δεν θα κυριαρχούνταν από τους Εβραίους.

Αυτές οι σύντομες ενδείξεις, που θα μπορούσαν να πολλαπλασιαστούν κατά βούληση, έχουν σκοπό να επισημάνουν, πρώτον, ότι η εβραϊκή μετανάστευση από την Παλαιστίνη, που ξεκίνησε από την αρχαιότητα, έγινε ολοένα μεγαλύτερη και δεύτερον, ότι αυτή η μετανάστευση ήταν εθελοντική. Κανένας λαός δεν είχε ζητήσει, πόσο μάλλον να αναγκάσει, τους Εβραίους να εγκατασταθούν ανάμεσά τους: όχι, σαν να διακατέχονταν από μια δαιμονική παρόρμηση, οι Εβραίοι μετακινούνταν από τη μια χώρα στην άλλη και όπως αναφέρει ο Εβραίος ιστορικός Χέρτσφελντ, *«μετά από μερικούς αιώνες και γενικά χωρίς κανένα εμφανή εξαναγκασμό από έξω, οι Εβραίοι εγκαταστάθηκαν σε όλες τις περιοχές από τη Μηδία στη Ρώμη, από τον Πόντο στον Περσικό Κόλπο, από τη Μακεδονία έως την Αιθιοπία, και δεν υπήρχε καμία σημαντική εμπορική πόλη σε αυτή την τεράστια έκταση γης στην οποία δεν εκπροσωπούνταν οι Εβραίοι»³.*

2. Εμπόριο και Τοκογλυφία

Ο διαθέσιμος χώρος δεν μας επιτρέπει, να παρακολουθήσουμε την πορεία προς το εμπόριο στην ιστορία του εβραϊκού πνεύματος με περισσότερες λεπτομέρειες και πίσω στο πιο μακρινό παρελθόν, όπου θα μπορούσε ήδη να αποδειχθεί. Το μόνο που πρέπει να σημειωθεί είναι ότι

2. Λέβι Χέρτσφελντ (Levi Herzfeld): Η ιστορία του εμπορίου των Εβραίων στην αρχαιότητα (Handelsgeschichte der Juden im Altertum) - Μπράουνσβαϊγκ 1879.

3. Όπως στο παραπάνω σελίδα 274.

αυτή η ροπή δεν ήταν ο καρπός του υποτιθέμενου βίαιου αποκλεισμού των Εβραίων από τα έθνη, αλλά πάντα ήταν μια σταθερή κινητήρια δύναμη στην εβραϊκή ζωή. Βασικά γι' αυτό δεν μπορεί να εκφραστεί καμία μομφή γιατί το εμπόριο και οι συναλλαγές αποτελούν αναπόσπαστα στοιχεία της ύπαρξής μας, αλλά υπάρχουν κάποια πράγματα που μπορούν να αμφισβητηθούν για το είδος του **εβραϊκού** επιχειρηματικού πνεύματος, για τα οποία θα μιλήσω αργότερα.

Γεγονός είναι ότι ήδη στην εποχή του Σολομώντα, και πιθανώς πολύ νωρίτερα, πολυσύχναστες διαδρομές караβανιών διέσχισαν την Παλαιστίνη για να φτάσουν στη Βαβυλώνα, ότι ο Σολομών εισέπραττε φόρο από τους εμπόρους που περνούσαν από εκεί, ότι έστηνε παζάρια στη Δαμασκό και σε άλλα μέρη, ότι ήδη στην εποχή του το εμπόριο αλόγων με την Αίγυπτο είχε αναπτυχθεί σε μεγάλο βαθμό, ότι τελικά μαζί με τους Φοίνικες ξεκίνησε το περίφημο ταξίδι προς τη μυστηριώδη Οφίρ, τη χώρα του χρυσού της Άπω Ανατολής.⁴ Εκτός από τον κεντρικό δρόμο, ο οποίος περνούσε από τη Δαμασκό μέσω της πεδιάδας του Γιζραέλ μέχρι τον κόλπο του Άκρε, υπήρχαν και άλλοι πολυσύχναστοι εμπορικοί δρόμοι. Ο ένας οδηγούσε από τη Σκυθόπολη (σημ. Μπετ Σεάν) στη Συχέμ, ο άλλος μέσω της γης της Χαναάν επίσης στη Συχέμ και από εκεί στην Ιερουσαλήμ. Μεταξύ αυτής της πόλης και της πόλης-λιμάνι Εϊλάτ υπήρχε άμεση, πολυσύχναστη κυκλοφορία και ένας άλλος δρόμος οδηγούσε στην παραθαλάσσια πόλη της Γιάφα. Σ' αυτές τις αρτηρίες, οι Εβραίοι ανέκαθεν διατηρούσαν μια πολυάσχολη εμπορική δραστηριότητα, αλλά πολλοί από αυτούς, για να μπορέσουν να επιβιώσουν στη χώρα, θα έπρεπε να ασχοληθούν και με άλλα επαγγέλματα.

Όταν οδηγήθηκαν στην εξορία, άνοιξαν νέες ευκαιρίες για το εβραϊκό εμπορικό πνεύμα. Σε σύντομο χρονικό διάστημα, πολλοί από αυτούς, ιδίως μεταξύ των ανεκτικών Περσών που ήταν πλήρως αφοσιωμένοι στη γεωργία, είχαν αποκτήσει μεγάλο πλούτο. Και όταν οι θρήνοι για τη χαμένη πατρίδα τελικά εκπληρώθηκαν, δεν επέστρεψε όλος ο λαός στην Παλαιστίνη, αλλά μόνο οι φτωχοί και οι ευσεβείς που αναγκάστηκαν να το κάνουν και αποτελούσαν το μικρότερο μέρος των εξόριστων. Όσοι έμειναν πίσω προχώρησαν τα εμπορικά και τραπεζικά τους εγχειρήματα όλο και πιο ανατολικά και όλοι παρέμειναν στο εξωτερικό.

Οι παλιννοστούντες βρήκαν μια αραιοκατοικημένη, φτωχή χώρα που περίμενε να καλλιεργηθεί δυναμικά. Αν και οι Εβραίοι έπρεπε να το κάνουν αυτό από ανάγκη, δεν ήταν καθόλου στο πνεύμα τους, πράγμα που αποδεικνύεται από τη μαζική μετανάστευση που άρχισε σύντομα στις χώρες που προαναφέρθηκαν.

Το μεγάλο ψέμα, με το οποίο πάντα μας ταΐζουν, είναι, ότι ο Εβραίος λόγω της διασποράς και των περιοριστικών νόμων αποκλείστηκε από

4. Ανατρέξτε στον Καρλ Ερνστ φον Μπάερ (Karl Ernst von Baer): Ομιλίες και Συγγράμματα Τόμος 2ος

κάθε άλλη δραστηριότητα εκτός από το εμπόριο και έτσι αναγκάστηκε να καταφύγει στην τοκογλυφία. Το ακριβώς αντίθετο: ο Εβραίος μετανάστευσε γιατί ήλπιζε να βρει καλύτερο έδαφος στο εξωτερικό με αντάλλαγμα τα κέρδη του. Γι' αυτό δεν είναι τυχαίο ότι οι πιο ακμάζουσες εβραϊκές αποικίες υπήρχαν ακριβώς στα μεγάλα εμπορικά κέντρα, γιατί αν η καρδιά του Εβραίου λαχταρούσε για δουλειά, τότε θα είχε μεταναστεύσει σε μια χώρα με γόνιμο έδαφος και όχι σε ένα βραχώδες νησί και σε παραλιακούς πορθμούς. Παραδείγματα αυτού του γεγονότος της αρχαιότητας μπορούν να αναφερθούν από πολλές εποχές και χώρες και σε οποιοδήποτε αριθμό. Στις βασκικές περιοχές της Ισπανίας, για παράδειγμα, υπήρχαν ακόμη λίγες πόλεις. Με την πρόθεση να αναζωογονήσει τις συναλλαγές και τις μεταφορές σε αυτές τις επαρχίες, ο Σάντσο ο Σοφός (1189) καθιέρωσε την παλιά επαρχία σε πόλη και εξέδωσε ένα διάταγμα σύμφωνα με το οποίο κάθε ξένος που πουλούσε τα εμπορεύματά του μπορούσε να ζήσει εκεί απαλλαγμένος από όλα τα βάρη. Το αποτέλεσμα ήταν να μετακινηθεί αμέσως εκεί ένας μεγάλος αριθμός Εβραίων από όλα τα μέρη της Ισπανίας για να μη χάσουν την ευνοϊκή ευκαιρία.⁵ Όταν ο Σαφαβιδικός σάχης της Περσίας ο Αμπάς ο Μέγας, ήθελε να φέρει οικονομική ευημερία στην κατεστραμμένη από τον πόλεμο χώρα του, παραχώρησε στους ξένους εμπόρους σημαντικά προνόμια. Το αποτέλεσμα και εδώ ήταν ότι συνέρρευσε από όλες τις περιοχές, μαζί με άλλους λαούς, ένας μεγάλος αριθμός Εβραίων.⁶ Αυτό ακριβώς συνέβη στην Πολωνία, στη Βοημία και σε άλλες χώρες. Ο Εβραίος δεν είχε την αίσθηση της πατρίδας, δεν μπορούσε να την αποκτήσει από πουθενά, ούτε την επιθυμούσε, κι έτσι μετακινήθηκε σαν αιώνιος περιπλανώμενος εκεί όπου μπορούσε να ευδοκιμήσει το διαμεσολαβητικό εμπόριο και η τοκογλυφία.

Εδώ υπάρχει μια αδιαμφισβήτητη ιδιαιτερότητα του χαρακτήρα, η οποία γινόταν όλο και πιο άκαμπτη με την πάροδο του χρόνου, αλλά σίγουρα δεν επιβλήθηκε στους Εβραίους από τους κακούς ανθρώπους. Όπως οι Αγγλοσάξονες, οι Σκανδιναβοί και οι Γερμανοί πήγαν στο εξωτερικό, για να καλλιεργήσουν ερημικές περιοχές, όπως έχτισαν τα αγροκτήματά τους και, με το άροτρο στο χέρι, έχτισαν τη ζωή τους στο εξωτερικό (εν τω μεταξύ, αδέρφια διαφορετικού είδους εξερευνούσαν τη γη και τον κόσμο), έτσι και οι Εβραίοι έλκονταν ακαταμάχητα από την πολύχρωμη φασαρία των πόλεων με λιμάνια, των ανταλλακτηρίων συναλλάγματος και των εμποροπανηγύρεων.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, οι Εβραίοι συμμετείχαν ενεργά στο βαβυλωνιακό εμπόριο, το οποίο μετέφερε κινεζικά και ινδικά προϊόντα στη Δύση και τροφοδοτούσε τις αγορές της Μεσογείου με δικά τους

5. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling - Ραββίνος): «Οι Εβραίοι στη Ναβάρρα» (Die Juden in Navarra) σελίδα 114.

6. Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt) : «Εβραϊκές Παραδοξότητες» (Jüdische Merkwürdigkeiten) τόμος 1ος σελίδα 27.

πολύτιμα αγαθά. Οι πιο πολλοί μεγαλέμποροι που αναφέρονται, όμως, έχουν τη χειρότερη φήμη. Τρεις πόλεις της Βαβυλώνας είναι ιδιαίτερα διαβόητες και αυτό οφειλόταν στην εμπορική δραστηριότητα των Εβραίων.⁷ Οι Εβραίοι συνεργάστηκαν ένθερμα με τους Φοίνικες, αλλά συχνά έμπαιναν σε έντονες διαμάχες με τα φυλετικά αδέρφια τους. Στην Αλεξάνδρεια, μέσω του έξυπνου εμπορίου και των χρηματικών συναλλαγών, σύντομα έγιναν οι βασιλιάδες των οικονομικών της χώρας, έγιναν συλλέκτες φόρων, δάνειζαν τα χρήματά τους ακόμη και σε βασιλιάδες αν χρειαζόταν (για παράδειγμα, εξέδωσαν συναλλαγματική μέχρι και στον Αγρίππα) και κατέκτησαν τις πιο σημαντικές θέσεις στην Αυλή. Εξ αιτίας αυτής της εβραϊκής δύναμης υπήρξαν πολλές λαϊκές εξεγέρσεις και ιδιαίτερα το 116, αντιμετώπιστηκαν άσχημα: αλλά με τη μεγαλύτερη δυνατή επιμονή, ξεκίνησαν πάλι τις επιχειρήσεις τους από την αρχή και σύντομα είχαν ξαναβρεί την παλιά τους επιρροή.⁸

Και όπως στην Αλεξάνδρεια, οι Εβραίοι ζούσαν από το δυνατό διαμεσολαβητικό εμπόριο στην Κυρήνη, στην Αιθιοπία (όπου ένας Εβραίος λέγεται ότι ήταν οικονόμος της βασίλισσας Κανδάκη. Πράξεις των Αποστόλων 8:27), στην Αραβία, γύρω από τη Μαύρη Θάλασσα, στα ελληνικά νησιά, όπου ήταν ιδιαίτερα επιτυχημένοι στο εμπόριο των σκλάβων.

Εν ολίγοις, οι Εβραίοι από τους ιστορικούς χρόνους ακολούθησαν την κλασική πρόταση του Ταλμούδ, Πραγματεία Γέβαμοτ (Yevamot - פינב) 63a: *«Αυτός που έχει εκατό δηνάρια και τα επενδύει σε μια επιχείρηση μπορεί να τρώει κρέας και να πίνει κρασί κάθε μέρα, ενώ αυτός που έχει εκατό δηνάρια και τα επενδύει στη γεωργία τρώει μόνο αλάτι και λαχανικά.»*

Και όταν ο ραβίνος Ελεάζαρ είδε ένα χωράφι που ήταν οργωμένο σε όλο του το πλάτος, του είπε: *«Ακόμα κι αν σε οργώσουν για άλλη μια φορά κατά μήκος, για να αποδώσεις περισσότερα, οι επιχειρηματικές συναλλαγές είναι καλύτερες από σένα».* Όταν κάποτε ο ραβίνος περπατούσε ανάμεσα στα στάχυα και τα είδε να αιωρούνται πέρα δώθε, είπε: *«Συνεχίστε να αιωρείστε, οι επιχειρηματικές συναλλαγές είναι προτιμότερες από εσάς».*

Η τοκογλυφία και η απάτη ήταν πάντα στη καθημερινότητα: διαβάζουμε προσεκτικά τους προφήτες, που δεν κουράζονται να διαμαρτύρονται για το ίδιο πράγμα. Ακόμα και οι επαναλαμβανόμενες νουθεσίες του Ταλμούδ για τιμιότητα, αν και όλες τιμούν τον κήρυκα, δείχνουν ξεκάθαρα ότι δεν εισακούστηκαν. (Εκτός αυτού αναφέρονται μόνο για τους Εβραίους για τις σχέσεις μεταξύ τους.) Και όταν τους ζητείται, να μην φτιάχνουν ζυγούς από μέταλλο, γιατί αυτό **φθείρεται** (!), αλλά από σκληρή πέτρα ή γυαλί, αλλά σ' αυτό δεν πρέπει να βάζουν

7. Όπως παραπάνω, Λέβι Χέρτσφελντ (Levi Herzfeld): σελίδα 219

8. Ισαάκ Μάρκουσ Γιόστ (Isaak Markus Jost): «Εβραϊκή ιστορία» (Jüdische Geschichte), τόμος 4ος σελίδα 230.

αλάτι⁹, γιατί και με αυτό θα τραυματίζεται, τότε αυτές οι εντολές δεν στερούνται κάποιου χιούμορ και συμφωνούν με τον Οσηέ όταν λέει: «*Η Χαναάν έχει δόλια ζυγαριά στα χέρια της, της αρέσει να εκμεταλλεύεται*» (12:9).

Αν λάβει κανείς υπόψη του τις ταξιδιωτικές περιγραφές διαφόρων εποχών, συναντά το επαναλαμβανόμενο φαινόμενο ότι οι κάτοικοι όλων των χωρών όπου υπήρχαν μεγάλοι αριθμοί Εβραίων, είναι γεμάτες από παράπονα για τους Εβραίους για το δόλιο εμπόριο των Εβραίων και την αφόρητη τοκογλυφία τους. Και αν οι Εβραίοι και οι τυφλά φίλοι των Εβραίων είναι πάντα έτοιμοι, να εξηγήσουν ότι όλα αυτά προέρχονται από απλό φθόνο, αυτό σημαίνει να κερδοσκοπούν με την υπερβολική αφέλεια των αναγνωστών. Αν οι εκδηλώσεις του Ιουδαϊσμού είχαν παντού τα ίδια αποτελέσματα, τότε πρέπει να υπάρχει κάποιος άλλος λόγος από τη δυσαρέσκεια των ντόπιων κατοίκων. Αλλά δεν χρειάζεται να καταφύγουμε σε αυτή τη θεωρητική αντίληψη, γιατί τα γεγονότα όλων των εποχών είναι συνήθως τόσο καλά τεκμηριωμένα και τόσο πολυάριθμα, που αντί να ψάχνετε μπορείτε να ανοίξετε το πρώτο καλύτερο βιβλίο που υποστηρίζει αυτή την άποψη και να αποφύγετε το πλήθος των βιβλίων.

Όταν οι Εβραίοι, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, ήρθαν στις πόλεις των ισπανικών **περιοχών των Βάσκων** για να αναπτύξουν το εμπόριο, σύμφωνα με την επιθυμία του Σάντσο του Σοφού, βρήκαν πιο βολικό να δανείζουν χρήματα στους φτωχούς αγρότες και στους κατοίκους της πόλης με τόκο για τις επιχειρήσεις τους. Δεδομένου ότι ο τόκος ήταν φυσικά μεγάλος, οι Βάσκοι έπρεπε να υποθηκεύσουν τα υπάρχοντά τους και έτσι έγιναν όλο και πιο εξαρτημένοι. Το αίσθημα της ανεξαρτησίας τους σύντομα εξεγέρθηκε ενάντια στους ξένους εισβολείς που τους έπαιρναν τα λεφτά τους με την τοκογλυφία και το συμβούλιο της πόλης της Βικτώριας έστειλε στον βασιλιά ένα αίτημα για προστασία, ο οποίος στη συνέχεια εξέδωσε ένα διάταγμα που απαγόρευε στους Εβραίους να ασχολούνται με τα χρεόγραφα, «*γιατί αν συνέχιζαν έτσι, αυτό θα προκαλούσε μεγάλη ζημιά στους χριστιανούς πολίτες, και μάλιστα η πόλη θα αφανιζόταν*». (1332)¹⁰

Στην **Περσία**, όπου, όπως είδαμε, προσελκύνονταν και πολλοί ξένοι, «*οι Εβραίοι με τα μέσα τους και τους διαχειρισμούς τους είχαν εξαντλήσει και εξαθλιώσει τους γηγενείς υπηκόους τόσο πολύ, που η κατακραυγή τους έφτασε στα αυτιά του ίδιου του αυτοκράτορα*», αναφέρει ένας χρονογράφος, προσθέτοντας ότι ο υπουργός του κράτους σκεπτόταν επί μακρόν πώς θα μπορούσε να απαλλαγεί από τους Εβραίους χωρίς να διώξει τους άλλους ξένους.¹¹

9. Λέβι Χέρτσφελντ (Levi Herzfeld): σελίδα 138

10. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling - Ραββίνος): «Ιστορία των Εβραίων στη Ναβάρρα» (Geschichte der Juden in Navarra), Βερολίνο 1861, σελίδα 119.

11. Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt) : όπως παραπάνω, τόμος 1ος σελίδα 27.

Εβραίοι ζούσαν σε μεγάλους αριθμούς και στην **Κωνσταντινούπολη**, όπου είχαν αποκτήσει και τεράστια πλούτη. Αναφέρει ο Ζαν Μπαπτίστ Ταβερνιέ «*Τα περισσότερα χρήματα, είναι στα χέρια του αυτοκράτορα και των Εβραίων, αλλά καταλαβαίνω τους Εβραίους που βρίσκονται στην Κωνσταντινούπολη. Γιατί όσοι από αυτούς είναι στις επαρχίες, είναι άθλιοι άνθρωποι, και πιο άθλιοι από τους Χριστιανούς, γιατί δεν καλλιεργούν τη γη· και δεδομένου ότι δεν βασίζονται σε τίποτα άλλο εκτός από τα παζάρια τους, δεν μπορούν όλοι να κερδίζουν αρκετά από το εμπόριο.*»¹² Όπως αποδεικνύεται, οι Εβραίοι έδιναν χρήματα στους πασάδες, συχνά σε ψεύτικο νόμισμα, επέβλεπαν το τελωνειακό σύστημα «*με το οποίο κυρίως βασάνιζαν τους χριστιανούς*», και είχαν υπό μίσθωση τα τελωνεία στη Συρία, την Παλαιστίνη και την Αίγυπτο,¹³ και ο Τζοβάνι Φραντσέσκο Σαγκρέντο εκφράζει την εντύπωσή του με τα εξής δυνατά λόγια: «*Η φιλαργυρία στην Κωνσταντινούπολη μοιάζει με μια κοινή πόρνη, της οποίας οι Εβραίοι κάνουν τους προαγωγούς*».¹⁴

Το τι συνέβαινε στην Πορτογαλία και τη Γαλλία θα συζητηθεί αργότερα· όσον αφορά την **Ισπανία**, οι Εβραίοι εκεί ήταν γνωστοί από τα πρώτα χρόνια σαν οι πιο αδίστακτοι έμποροι σκλάβων, καταπίεζαν τους κατοίκους της χώρας με τα τεράστια χρηματικά τους κεφάλαια και ήξεραν πώς να καταργούν ή να αποτρέπουν την εφαρμογή των νόμων που είχαν θεσπιστεί για την προστασία των Χριστιανών. Τελικά, χρησιμοποιήθηκαν τα αυστηρά μέσα του αναγκαστικού βαπτίσματος και της εξορίας. Φυσικά αυτό δεν απέδωσε, και βλέπουμε για αιώνες ένα σκαμπανέβασμα στον αγώνα μεταξύ του χρυσού και των πολιτικών δικαιωμάτων, συνοδευόμενο από ένα θρησκευτικό φανατισμό και από τις δύο πλευρές.¹⁵

«*Από την αρχαιότητα,*» αναφέρει ένας Εβραίος ιστορικός (Μάιερ Κάιζερλινγκ), «*οι Εβραίοι ασχολούνταν με τις συναλλαγές χρήματος και συναλλάγματος που οι αντισημίτες χρονογράφοι αποκαλούσαν τοκογλυφία.*»¹⁶ Εφόσον ο ίδιος ιστορικός παραδέχεται στην αρχή του έργου του ότι οι Εβραίοι «*ήταν ισότιμοι με τους άλλους πολίτες, και μάλιστα απολάμβαναν μέχρι και δικαιώματα για τα παιδιά τους*», τότε η τοκογλυφία δεν ήταν αποτέλεσμα του αντισημιτισμού, αλλά, όπως και αλλού, η αντισημιτισμός πολλών χρονικογράφων έγινε αποτέλεσμα της τοκογλυφίας.

«*Πού υπήρχε πιο πολυσύχναστη αγορά σκλάβων κατά τη διάρκεια του*

12. Περιγραφή του Σαράι, Κεφάλαιο 10.

13. Ζαν ντε Τεβενό (Jean de Thévenot): «Οδοιπορικό» (Reisebeschreibung) Κεφάλαιο 78, σελίδα 369.

14. Τζοβάνι Φραντσέσκο Σαγκρέντο (Giovanni Francesco Sagredo): «Η Οθωμανική πύλη που άνοιξε πρόσφατα» (Neueröffnete Ottomanische Pforte).

15. Για περισσότερες πληροφορίες, δείτε την εξαιρετική και συνοπτική αφήγηση του Κάρλ Φρίντριχ Χίμαν (Carl Friedrich Heman): «Η ιστορική παγκόσμια θέση των Εβραίων» (Die historische Weltstellung der Juden), Λειψία 1882.

16. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling - Ραββίνος): «Οι Εβραίοι στη Ναβάρρα» (Die Juden in Navarra), σελίδα 43.

Μεσαίωνα από ό,τι στην Τουδέλα;» αναφωνεί περήφανα ο Κάιζερλινγκ και συνεχίζει: «Το εμπόριο σκλάβων γινόταν από τους Εβραίους της Ισπανίας από τα πρώτα χρόνια· εδώ είχε μεγαλώσει σε έκταση και σημασία περισσότερο από ό,τι στα άλλα βασίλεια της χερσονήσου και εδώ παρέμεινε αμείωτο για μεγάλο χρονικό διάστημα, μέχρι την πλήρη ήττα των Μαυριτανών ή, αν θέλετε, μέχρι την εκδίωξη των Εβραίων.»¹⁷ Αυτό το δουλεμπόριο βοήθησε την Τουδέλα να γίνει «μια σημαντική εμπορική πόλη». Αυτό που κάνει όλο το εμπόριο ιδιαίτερα έντονο, είναι το γεγονός ότι σχεδόν μόνο οι Μαυριτανοί είχαν την τύχη να αντιμετωπίζονται σαν σκλάβοι, δηλαδή οι απόγονοι εκείνων των ανδρών, τους οποίους είχαν φέρει οι Εβραίοι προδοτικά στην χώρα πριν από αιώνες. Αλλά η μοίρα εκπληρώθηκε, γιατί, όπως αναφέρει ο Κάρλ Φρίντριχ Χίμαν στο προαναφερθέν έργο, όταν κατέρρευσε η τελευταία αυτοκρατορία των Μαυριτανών, αποφασίστηκε ότι οι Εβραίοι θα εκδιώκονταν.

Στη **Ρώμη**, μια πόλη που υπήρξε επί αιώνες κέντρο πολιτικών και θρησκευτικών συγκρούσεων, όπου περισσότεροι από έναν κατακτητές περνούσαν λεηλατώντας και όπου οι εμφύλιοι πόλεμοι ήταν η καθημερινότητα, η ζωή για τους Εβραίους δεν ήταν φυσικά πολύ ήρεμη. Και εκεί οι αυτοκράτορες και οι πάπες έπρεπε συνεχώς να ασχολούνται με το εβραϊκό ζήτημα. Είτε έπρεπε να επιβεβαιώσουν τα δικαιώματά τους και τις ελευθερίες τους, είτε έπρεπε να εκδώσουν διατάγματα κατά της εβραϊκής τοκογλυφίας (όπως, για παράδειγμα, στη Δ΄ Σύνοδο του Λατερανού το 1215), είτε να αναγκάσουν τους Εβραίους να πληρώσουν τη δεκάτη που αρνιόντουσαν, να τους απαγορεύουν να προσβάλλουν τους ιερείς, να υποβάλλουν τα καταστατικά τους σε δικαστήριο, κ.λπ.¹⁸ Οι Εβραίοι ήταν ήδη από νωρίς πλούσιοι γαιοκτήμονες, αλλά όχι επειδή ήθελαν να δουλέψουν οι ίδιοι στην ύπαιθρο, αλλά μάλλον, όπως αναφέρουν οι Φόγκελσταϊν-Ρίγκερ: «Γι' αυτό το λόγο, το εμπόριο σκλάβων ήταν τόσο έντονο (ιδιαίτερα πολλοί σκλάβοι εισήχθησαν από τη Γαλατία) προκειμένου να στρατολογηθεί κατάλληλο εργατικό δυναμικό για τα εδάφη που κατείχαν οι Εβραίοι.»¹⁹ Εδώ δεν μπορεί να περιγραφεί με περισσότερες λεπτομέρειες η πολυτάραχη και μοιραία ιστορία των Εβραίων στη Ρώμη, η οποία ίσως να είναι αρκετή για να δείξει ότι είναι πολύ παρόμοια με αυτή σε όλες τις χώρες.

Στις άλλες ιταλικές πόλεις οι Εβραίοι απέκτησαν επίσης μεγάλο πλούτο και δύναμη, για παράδειγμα στη Τσεζένα υπήρχε σοβαρός φόβος ότι με τα κεφάλαιά τους θα γίνονταν κύριοι ολόκληρης της πόλης, κάτι

17. Σε όλες τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες το δουλεμπόριο καταργήθηκε κατά τη διάρκεια του 13ου αιώνα.

18. Χέρμανν Φόγκελσταϊν (Hermann Vogelstein) - Πάουλ Ρίγκερ (Paul Rieger): «Ιστορία των Εβραίων στη Ρώμη» (Geschichte der Juden in Rom) Βερολίνο 1895 – 1896. Τόμος 1ος σελίδα 230· το γεγονός ότι τα συμβούλια παρενέβησαν και κατά της χριστιανικής τοκογλυφίας όταν εμφανίστηκε αποδεικνύει ότι οι ιερείς δεν κατηγορήσαν τους Εβραίους από τυφλό μίσος, αλλά καθοδηγούνταν από επαγγελματικούς λόγους.

19. Όπως παραπάνω, Τόμος 1ος, σελίδα 147.

που δεν προκαλεί έκπληξη όταν μαθαίνουμε ότι το δημοτικό συμβούλιο ήταν πολύ ικανοποιημένο όταν οι «Εβραίοι τοκογλύφοι» δεν έπαιρναν περισσότερο από 20%.²⁰ Στο **Λιβόρνο** οι Εβραίοι είχαν γίνει τόσο ισχυροί που οι Χριστιανοί έπρεπε να τηρούν το Σάββατο για χάρη τους, όπως και σε πολλές άλλες πόλεις.²¹

Η **Βενετία**, η **Γένοβα** και η **Φλωρεντία** φαίνεται ότι αποτελούσαν εξαίρεση, τουλάχιστον για ένα διάστημα, αφού αναφέρεται ότι οι έμποροι των πόλεων αυτών δεν ήταν κατώτεροι σε πονηριά από τους Εβραίους. Παρόμοιες κατηγορίες με αυτές κατά των Εβραίων γίνονται και κατά των Λομβαρδών, για παράδειγμα στη Γαλλία, όπου ψηφίστηκαν νόμοι εναντίον τους. Αυτό δείχνει ότι μερικές φορές θα μπορούσαν να είναι και οι Ευρωπαίοι «όχι Χριστιανοί, αλλά βαφτισμένοι Εβραίοι», όπως έλεγαν εκείνη την εποχή. Αλλά το γεγονός ότι το ίδιο που γινόταν εναντίον των Εβραίων γινόταν ακριβώς και εναντίον των Λομβαρδών, όταν ήταν απαραίτητο, αποδεικνύει ότι η τοκογλυφία αυτή καθαυτή ήταν ένας πολύ αξιοσημείωτος παράγοντας, ότι η άμυνά της στρεφόταν εναντίον οποιουδήποτε την εκμεταλλευόταν και ότι κατά συνέπεια ο θρήνος για την εβραϊκή τοκογλυφία και την εβραϊκή απάτη, που διαδίδεται σε όλο τον κόσμο, ακόμα κι αν ακούγεται εκεί όπου δεν υπάρχουν πάντα γραπτές αποδείξεις, έχει τη βάσιμη αιτία του.

Οι Εβραίοι συχνά προσπαθούσαν και κατάφερναν να κάνουν τον εαυτό τους απαραίτητο στους πρίγκιπες, προσφέροντάς τους χρήματα για πολεμικές επιχειρήσεις, προωθώντας έτσι την εύκολη διαβίωση και τη γενναιοδωρία τους, αλλά με αντάλλαγμα υψηλά επιτόκια και προνόμια. Γι' αυτό το λόγο οι βασιλιάδες υπερασπιζόντουσαν παντού τους Εβραίους, και η αναστάτωση των εθνών θα πρέπει να είχε ήδη φτάσει σε πολύ υψηλά επίπεδα πριν υποκύψουν στην πίεση για περιορισμό των εβραϊκών προνομίων. Συχνά οι βασιλιάδες προστάτευαν τους Εβραίους στρατιωτικά, όπως για παράδειγμα στη Ναβάρρα, όπου μια προσβολή που διαπράττονταν σε έναν Εβραίο τιμωρούνταν σαν να είχε γίνει σε έναν Ισπανό πρίγκιπα, όπου οι Εβραίοι δεν επιτρεπόταν να συλληφθούν για οικονομικά ζητήματα και όπου απαλλάσσονταν από όλους τους φόρους που επιβαρύνουν τα εμπορεύματα. Στην Τουδέλα, ο βασιλιάς Σάντσο (1170) έδωσε στους Εβραίους σαν κατοικία το φρούριο για μεγαλύτερη ασφάλεια. Σ' αυτό προσθέστε, ότι οι Εβραίοι δεν έπρεπε να πληρώσουν το δέκατο για τα αγαθά που αποκτούσαν μέσω κληρονομιάς· εάν ένας Εβραίος χρωστούσε κάτι σε έναν Χριστιανό, ο Χριστιανός έπρεπε να φέρει δύο μάρτυρες, «εκ των οποίων ο ένας τουλάχιστον έπρεπε να είναι Εβραίος».²² Το 1235 η Τουδέλα επαναστάτησε, ηρεμήθηκε με δυσκολία

20. Χέρμανν Φόγκελσταϊν- Πάουλ Ρίγκερ: Τόμος 2ος σελίδα 117.

21. Φρανσουά Μαξιμιλιάν Μισόν (François Maximilien Misson) «Ταξιδεύοντας στην Ιταλία» (Reise nach Italien) Επιστολή 39, σελίδα 1009· Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt) : «Εβραϊκές Παραδοξότητες» (Jüdische Merkwürdigkeiten) τόμος 1ος σελίδα 228.

22. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling - Ραββίνος): όπως παραπάνω σελίδα 16, 18, 19.

και της δόθηκε νέο σύνταγμα, μέχρι που η παλιά απάτη άρχισε ξανά.²³

Οι βασιλιάδες της Ναβάρρας τελικά εξαθλιώθηκαν εντελώς: επέστρεφαν στο σπίτι τους χωρίς να βρίσκουν δείπνο, δεν μπορούσαν να πληρώσουν για τα σιτηρά που αγόραζαν από τους Εβραίους κ.λπ. Τώρα, αν πιστέψουμε ότι οι Εβραίοι έδειξαν την παραμικρή επιείκεια στην δύσκολη κατάσταση των προστατών τους, οι οποίοι ομολογουμένως υπερασπίστηκαν τα δικαιώματα των Εβραίων, αλλά και τα δικά τους, τότε κάνουμε ένα τεράστιο λάθος. Ήξεραν ακόμα πώς να κάνουν τον εαυτό τους «απαραίτητο». *«Οι τόκοι που χρέωναν, ας μην το αρνηθούμε, φαίνεται να είχαν φτάσει σε υπερβολικά υψηλά επίπεδα»*, παραδέχεται ο Κάιζερλινγκ λίγο ταραγμένος. *«Όλα παραδόθηκαν σαν εγγύηση: Ο αγρότης έδωσε το άροτρο του, ο ιππότης το κάστρο του, οι βασιλιάδες τα κοσμήματά τους, ο επίσκοπος το δαχτυλίδι του.»*

Αυτό συνέβαινε σε όλες τις χώρες· η επιπολαιότητα και η επιδεικτικότητα των πριγκίπων συνδυάζονταν με την φιλαργυρία και την τοκογλυφία των Εβραίων· αυτά τα δύο μπορούσαν να διαχωριστούν μόνο με τη βία και ο λαός έπρεπε να πληρώσει τα έξοδα. Γι' αυτό ο Μαρτίνος Λούθηρος σωστά λέει: *«Ακούω να λένε ότι οι Εβραίοι δίνουν μεγάλα χρηματικά ποσά και έτσι ωφελούν τους άρχοντες· ναι, και από πού τα δίνουν; Όχι από τα δικά τους, αλλά από τα αγαθά των υπηκόων και των αρχόντων τους, τα οποία κλέβουν και ληστεύουν με τοκογλυφία... Οι υπήκοοι πρέπει να δίνουν τα χρήματα και να επιτρέπουν στους εαυτούς τους να καταπιέζονται από τους Εβραίους. Δεν θα έπρεπε οι Εβραίοι να πεθαίνουν από τα γέλια, που τους επιτρέπουμε να μας κοροϊδεύουν και να μας ξεγελούν τόσο ντροπιαστικά;»* Και ένας άλλος Γερμανός έκανε την ακόλουθη φιλοσοφική παρατήρηση για την εβραϊκή τοκογλυφία: *«Αν πιέσεις ένα βρεγμένο σφουγγάρι, μπορεί να δώσει νερό, αλλά πρώτα έχει απορροφήσει το νερό· τέτοια υγρά σφουγγάρια είναι και οι Εβραίοι, που δίνουν κάτι για το κοινό όφελος, αλλά προηγουμένως έχουν αποστραγγίσει τους χριστιανούς με την τοκογλυφία τους. Οι αράχνες χρησιμοποιούν τους ιστούς τους για να πιάνουν τις μύγες, να τις φιλοξενούν, να τις υφαίνουν, αλλά για τις καημένες μύγες είναι μεγάλη ζημιά, γιατί τις ρουφούν μέχρι να πεθάνουν. Τέτοιες αράχνες είναι και οι Εβραίοι, που μολονότι δίνουν κάποια χρήματα και φαίνονται σαν να κάνουν το καλύτερο για το γενικό καλό, απομυζούν τους χριστιανούς με την τοκογλυφία τους. Τα χρήματα των Εβραίων, που προορίζονται για το γενικό καλό, είναι σαν τους ιστούς*

23. Οι προσπάθειες του συμβουλίου να αποκαταστήσει τα παλιά δικαιώματα της πόλης, σύμφωνα με τον Κάιζερλινγκ, δείχνουν «σαφώς την προσπάθεια να εκδιώξουν τους Εβραίους από τα δικαιώματά τους και να αποκτήσουν εξουσία πάνω τους». Αυτή η πρόταση δείχνει για άλλη μια φορά ότι είναι αδύνατον, ακόμη και για έναν τόσο σπουδαίο άνθρωπο όπως ο Κάιζερλινγκ, να αντιληφθεί ότι θα πρέπει να είναι απόλυτα αυτονόητο οι ξένοι πρέπει να εντάσσονται στις τάξεις των πολιτών και να μην απαιτούν αλαζονικά παντού επιπλέον ανταμοιβές. Η εβραϊκή απληστία είναι μια δαιμονική παρόρμηση, απέναντι στην οποία ο ίδιος ο Εβραίος είναι ανίσχυρος. Είναι προς το συμφέρον τόσο του ίδιου όσο και προς το συμφέρον των Ευρωπαίων να του επιβληθούν νομικοί περιορισμοί.

της αράχνης στους οποίους οι χριστιανοί παραμένουν προσκολλημένοι.»²⁴

Ο άνθρωπος είχε κάθε λόγο να κάνει τέτοιες μελαγχολικές σκέψεις, γιατί η Γερμανία δεν αποτελούσε εξαίρεση στον κύκλο του εβραϊκού ζητήματος και κάτι παρόμοιο επαναλαμβανόταν εδώ σε κάθε μεγάλη πόλη, όπως στην Τουδέλα, στην Κωνσταντινούπολη, στην Περσία και, όπως θα δούμε, στην Πορτογαλία και στην Γαλλία.

Ακόμη και σήμερα κυκλοφορεί το παραμύθι ότι οι Εβραίοι στην Γερμανία καταπιέζονταν και παραγινώριζονταν. Δεν είναι καθόλου έτσι. Παλιά μπορούσαν να κυκλοφορούν ελεύθερα και να εγκαθίστανται οπουδήποτε. Αλλά όχι μόνο αυτό, η ισότητα των δικαιωμάτων με τους κατοίκους της χώρας έφτασε ακόμη και στο σημείο οι Εβραίοι να μπορούν να δικάζονται μόνο από τους δικούς τους δικαστές. Το παλαιότερο έγγραφο που μας δείχνει αυτό το δικαίωμα σαν ένα αρχαίο προνόμιο και το επιβεβαιώνει εκ νέου προέρχεται από το έτος 1230. Επιπλέον, υπάρχει η διάταξη ότι κανένας Χριστιανός δεν μπορούσε να έχει κάποια αξίωση έναντι ενός Εβραίου αν δεν ήταν σε θέση να προσθέσει τουλάχιστον έναν Εβραίο μάρτυρα. Οι συνεδριάσεις του εβραϊκού δικαστηρίου γίνονταν συνήθως στη συναγωγή και ακόμη και ιεράρχες της Καθολικής Εκκλησίας έπρεπε να πηγαίνουν εκεί όταν είχαν νομικές διαφορές με Εβραίους.

Οι Εβραίοι όμως κατάφεραν να επεκτείνουν αυτά τα προνόμια σε όλους τους τομείς με την αρχαία κληρονομιά της αναίδειας. Με την ευρέως διαδεδομένη επιχείρηση ενεχυροδανειστηρίων που απασχολούνταν, έπρεπε να θεωρηθεί αρκετό για έναν Εβραίο όταν δήλωνε για ένα κλεμμένο αγαθό που το είχε στην κατοχή του, ότι το είχε αγοράσει τίμια! Όταν ο νόμιμος ιδιοκτήτης ζητούσε πίσω την περιουσία του, έπρεπε να πληρώσει την τιμή που ισχυριζόταν ότι είχε καταβάλει ο Εβραίος ενεχυροδανειστής.²⁵ Ο νόμος του Γκόσλαρ επέτρεπε στον Εβραίο, και μόνο σ' αυτόν, το προνόμιο να δανείζει χρήματα, ακόμη και για πράγματα που ήξερε ότι είχαν κλαπεί. Ενώ λοιπόν ο Γερμανός, αν βρισκόταν στην κατοχή του αγαθά που είχαν αποκτηθεί παράνομα, ήταν υποχρεωμένος να τα επιστρέψει στον ιδιοκτήτη τους χωρίς καμία αποζημίωση, ο Εβραίος επιτρεπόταν να απαιτήσει τιμή που ο ίδιος όριζε!²⁶

Επιπλέον, η απαλλαγή από την τοκογλυφία ήταν ο στόχος που επιδιώκονταν με τη μεγαλύτερη επιμονή και συνήθως επιτυγχάνονταν. Το νόμιμο επιτόκιο κυμαινόταν μεταξύ 33% και 120%, αλλά το πραγματικό επιτόκιο ήταν συχνά πολύ ψηλότερο. Γι' αυτό και βλέπουμε ξανά και ξανά τους ευγενείς, τους αστούς και τους αγρότες να βρίσκονται σε

24. Ντίτμαρ Μύλλερ: «Εβραϊκές Αναζητήσεις» 1470· Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt): όπως παραπάνω, τόμος 2ος, σελίδα 205

25. Όττο Στόμππε (Otto Stobbe): «Οι Εβραίοι στη Γερμανία» (Die Juden in Deutschland). Μπράουνσβαϊγκ 1866 σελίδα 119.

26. Δείτε περισσότερα στο εξαιρετικό έργο του Γκέοργκ Λίμπε (Georg Liebe): «Ο Ιουδαϊσμός στο γερμανικό παρελθόν» (Das Judentum in der deutschen Vergangenheit), Λειψία 1903, σελίδα 12 – 15.

μεγάλη εξάρτηση από τους Εβραίους· ένας τεράστιος αριθμός εγγράφων το μαρτυρεί αυτό. Ένας κόμης Βάλραμ του Τσβαϊμπρίκεν βρισκόταν στα χέρια 17 Εβραίων τοκογλύφων, στη μικρή πόλη Ομπερβέζελ το 1338 κατονομάστηκαν όχι λιγότεροι από 217 οφειλέτες των Εβραίων, ο κόμης του Ότιγκεν παρέδωσε το χρυσό του στέμμα, οι λανδγράβοι Μπαλτάζαρ, Φρίντριχ και Βίλχελμ της Θουριγγίας βρίσκονταν όλοι στα χέρια πέντε Εβραίων της Ερφούρτης. Το 1385, ένας Εβραίος μόνο στο Ουλμ είχε να επιδείξει 43 ενυπόθηκα γραμμάτια, και 55 χρεόγραφα υπήρχαν στα χέρια μόνο δύο Εβραίων της Ερφούρτης. Όταν ένας Εβραίος δραπετεύσε από το Μόναχο και αργότερα κατάφεραν να τον πιάσουν, βρέθηκαν πάνω του κοσμήματα των πολιτών, των αρχόντων, ακόμη και τα ασημικά του βασιλιά. Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε αυτές τις αναφορές σε ολόκληρες σελίδες. Μέσω των τοκογλυφικών συναλλαγών και των ενεχυροδανειστηρίων, οι Εβραίοι ήταν ισχυροί και στην αυλή των πριγκίπων και των ιερέων, όπου εργαζόταν συχνά σαν οικονομικοί σύμβουλοι και σαν συλλέκτες φόρων. Σχεδόν πάντοτε, αυτοί οι Εβραίοι της αυλής είχαν στο πλευρό τους έναν συμπατριώτη τους σαν γραμματέα, ο οποίος κρατούσε τα λογιστικά βιβλία στην **εβραϊκή** γλώσσα και έτσι ήταν ο μόνος που είχε την εικόνα και την επισκόπηση των πραγμάτων.

Από αυτές τις σύντομες ενδείξεις μπορούμε να συμπεράνουμε τις συνέπειες που προέκυψαν. Όσο η δύναμη των Εβραίων γινόταν ολοένα μεγαλύτερη ανάλογα μεγάλωνε και η δυσαρέσκεια του λαού και ξέσπασαν οι διωγμοί των Εβραίων. Δεν πρέπει όμως να πιστέψουμε, όπως ισχυρίζονται πάντα οι Εβραίοι, ότι οι Γερμανοί πάντα τους καταδίωκαν και τους κακομεταχειρίζονταν. Αντιθέτως. Μέχρι τον 13ο αιώνα, οι Εβραίοι μπορούσαν να ασκήσουν οποιοδήποτε επάγγελμα· όλα ήταν ανοιχτά σε αυτούς. Αλλά αυτοί δεν σκέφτηκαν να συνεργαστούν χέρι-χέρι με τους γκοχίμ, απομονώθηκαν αυστηρά και δεν είχαν σχέσεις με τους μη Εβραίους παρά μόνο στο βαθμό που ήταν απαραίτητο για το εμπόριο. Δεν είχαν κανένα ενδιαφέρον για τη φύση του λαού που τους φιλοξενούσε. Το γεγονός ότι οι Γερμανοί αργότερα έγιναν ψυχρότεροι, ειδικά με την λεηλασία τους από τον αδίστακτο εισβολέα, οφείλεται στους ίδιους τους Εβραίους. Ούτε ο Εβραίος ήταν, όπως λέει η φράση, ο παρίας της κοινωνίας. Είναι αλήθεια ότι ο Εβραίος και ο τοκογλύφος είχαν γίνει συνώνυμα και η περιφρόνηση αυτού του επαγγέλματος ήταν κάτι παραπάνω από δικαιολογημένη.

Και μην αγαπάς τους Εβραίους,
να μην τους εμπιστεύεσαι,
Αυτοί είναι οι κλέφτες της ψυχής σου,
οι υβριστές των γυναικών σου,

λέει άδοξα ένα παλιό τραγούδι, αλλά δεν μπορεί να γίνει λόγος για συνεχή κακομεταχείριση. Ενώ ένας Εβραίος επιτρεπόταν να γλείψει με τη γλώσσα του την εικόνα της Παρθένου Μαρίας αν ο κόμης Φίλιππος του Παλατινάτου πήγαινε στη συναγωγή με τον γιο του, το 1327 ένας ιερέας στο Ρέγκενσμπουργκ χρειάστηκε να ξεφύγει από δύο Εβραίους που ήθελαν να τον δολοφονήσουν. Και όταν η εβραϊκή κοινότητα αρνήθηκε να τιμωρήσει τους δράστες, το χριστιανικό δικαστήριο αρκέστηκε στην απαγόρευση της συναναστροφής μαζί τους· σύμφωνα με έναν χρονικογράφο του Στρασβούργου, οι άνθρωποι που πρόσβαλαν έναν Εβραίο αντιμετώπιζαν αυστηρότερη τιμωρία από εκείνους που πρόσβαλαν έναν απλό πολίτη. Οι Εβραίοι ήταν οι χρηματοδότες του δημοτικού συμβουλίου και της κυβέρνησης από τα πρώτα χρόνια· ο λαός θα έπρεπε να είχε ήδη φτάσει στην απόγνωση πριν ξεσηκωθεί βίαια ενάντια στην εξουσία τους. Είναι ένα επαναλαμβανόμενο γεγονός: Η κυριαρχία των Εβραίων συμπίπτει πάντα με την παρακμή του γερμανικού λαού, η αποχώρησή τους με την άνοδό του. Μετά τη Δεύτερη Σταυροφορία και την εποχή του Μαύρου Θανάτου (στα μέσα του 14ου αιώνα), η δυστυχία της Γερμανίας έφτασε σε δύο από τα υψηλότερα επίπεδα της. Ο Γερμανός, ο οποίος είχε την τάση για την τάξη και το νόμο, δεν ήταν πλέον τόσο ανθεκτικός ώστε να μην δώσει έκφραση στην προηγουμένως καταπιεσμένη οργή του και να απαλλαγεί από τους εκμεταλλευτές του. Ό,τι λέγεται για δηλητηρίαση πηγών, κ.λπ. από τους Εβραίους, με σκοπό να βρεθούν «δικαιολογίες», είναι κούφια λόγια, που διαδίδονται είτε από ανθρώπους που δεν είναι σε θέση να διακρίνουν τον φλοιό από τον σπόρο, είτε από Εβραίους που θέλουν να παρουσιάσουν τους Γερμανούς σαν ηλίθιους φανατικούς (όπως ο Χέινριχ Γκρετς). Οι Γερμανοί είχαν νιώσει πικρά από πρώτο χέρι, ότι είχαν έναν εχθρό του λαού τους και έναν αδίστακτο εκμεταλλευτή στη χώρα τους. Το γεγονός ότι γνώριζαν τι διακυβευόταν ακόμη και κατά τη διάρκεια του Μαύρου Θανάτου φαίνεται από ένα χρονικό της Ερφούρτης, το οποίο αναφέρει ότι η αιτία ήταν *«τα ατελείωτα χρήματα που χρωστούσαν οι βαρόνοι και οι ιππότες, οι πολίτες και οι αγρότες στους Εβραίους»*.

Όμως τα ξεσπάσματα της απόγνωσης δεν βοήθησαν καθόλου. Γιατί λίγα χρόνια αργότερα, η κατάσταση ήταν πάλι η ίδια, το βάρος των τόκων ήταν χειρότερο από πριν. Όταν η χώρα υπέφερε από τον πόλεμο, ο Εβραίος τελικά κέρδιζε. Γιατί όπως και σήμερα, *«όλοι οι κομισάριοι ήταν Εβραίοι και όλοι οι Εβραίοι ήταν κομισάριοι»*· *«οι Εβραίοι έχουν έναν νόμο και ελευθερία, που σημαίνει να λένε ψέματα και να εξαπατούν, όταν αυτό τους βολεύει»*, είναι μια φράση αναστεναγμού από τον τριακονταετή πόλεμο. *«Μου έρχεται στο μυαλό η παρατήρηση»*, λέει ο Γκέοργκ Λίμπε, *«ότι οι περίοδοι σύγχυσης στη δημόσια ζωή, που επέφεραν αμέσως παράλυση της οικονομικής ζωής και έδωσαν στο σκληρό επιχειρηματικό μυαλό την ευκαιρία να ασχοληθεί με ανελέητη δραστηριότητα, δεν ήταν δυσμενείς για τους Εβραίους.»*²⁷

27. Όπως παραπάνω Σελίδα 67.

Διότι παρά τις διώξεις δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι ήταν **εξαιρέσεις**, που πάντα καταγράφονταν σαν τέτοιες, ενώ από την καθημερινή ζωή, και αυτό και αυτό είναι το χαρακτηριστικό μιας εποχής, τα νέα είναι φυσικά πολύ πιο αραιά. Ο θόρυβος που κάνουν οι Εβραίοι ιστορικοί σχετικά με τις «εβραϊκές σφαγές» έχει διογκωθεί πολύ· θα ήταν καλό να εξετάσουμε πόση δύναμη του λαού είχε λεηλατηθεί στο μεταξύ, πόση είχε απορροφηθεί σιγά-σιγά και πόση απόγνωση, που δεν έχει αναφερθεί, υπήρχε ανάμεσα στο γερμανικό λαό. Αργότερα, η περιστασιακή αγανάκτηση εξελίχθηκε σε γενική περιφρόνηση του εβραϊκού πνεύματος. Οι συντεχνίες των τεχνιτών, οι οποίες ήταν ανοιχτές για τους Εβραίους μέχρι τον 13ο και 14ο αιώνα χωρίς να αισθάνονται υποχρεωμένοι να ασκήσουν μια τέχνη, τώρα κλείνονταν για τους Εβραίους σαν θέμα αρχής. Ενώ στο παρελθόν ο Εβραίος μπορούσε να ζήσει στην πόλη (*συνήθως προτιμούσε να μένει στη γειτονιά του*), τώρα ακολούθησε μια απομόνωση, το γκέτο· η κατάσταση που υπήρχε στο παρελθόν θεωρούνταν πλέον ο κανόνας.²⁸ Ο τοκογλύφος Εβραίος αναγνωριζόταν εξωτερικά από ένα μυτερό καπέλο, δεν επιτρεπόταν η επαφή μαζί του κ.λπ.

Παρ' όλα αυτά, ακόμα και αυτός ο αποκλεισμός δεν ήταν τόσο κακός, αλλά ήταν απαραίτητος εκείνη τη εποχή. Το γεγονός ότι ο Εβραίος δεν βρισκόταν στην κατώτατη κοινωνική θέση φαίνεται και από τον τίτλο «ταπεινός», τον οποίο είχε και ο αγρότης, και μια περιγραφή από τη Φρανκφούρτη αναφέρει: «Έφτασαν μέχρι το σημείο να ρωτάει για την εβραϊκή τους τάξη μέχρι και ο Τούρκος Σουλτάνος της Κωνσταντινούπολης.» Ο ηγούμενος Γιοχάνες Τριδέμιος το 1516 έκανε την ακόλουθη τεκμηριωμένη δήλωση, η οποία είναι κατάλληλη και συνιστάται ακόμα για σήμερα: «Είναι φανερό ότι ανάμεσα σε υψηλόβαθμους και χαμηλόβαθμους, μορφωμένους και αμόρφωτους, έχει ριζώσει μια απέχθεια απέναντι στους Εβραίους τοκογλύφους και εγκρίνω κάθε νόμιμο μέτρο για την προστασία του λαού από την εβραϊκή τοκογλυφία. Ή μήπως πρέπει να κυριαρχεί πάνω μας ένας ξένος, εισβολέας λαός και μάλιστα όχι με τη μεγαλύτερη δύναμη, θάρρος και αρετή, αλλά με τα χρήματα, που η απόκτηση τους φαίνεται να είναι το πιο αγαπητό πράγμα για αυτόν; Αλλά δεν πρέπει να απαλλαγούμε από την πανούκλα των Εβραίων με βίαιες διώξεις και λεηλασίες, αλλά εμποδίζοντας τους Εβραίους από κάθε είδους τοκογλυφία και κάθε είδους επαίσχυντη απάτη και ενθαρρύνοντάς τους να κάνουν χρήσιμες εργασίες στα χωράφια και στα εργαστήρια.»²⁹ Αυτές όμως και άλλες παρόμοιες προτάσεις, όπως και αλλού, δεν οδήγησαν πουθενά. Για παράδειγμα, αν ξεφυλλίσετε τα χρονικά της **Νυρεμβέργης** και αναρωτηθείτε τι παρακίνησε τους πολίτες να εκδιώξουν τους Εβραίους το 1499, η λακω-

28. Ο δρ. Άρθουρ Ρούπιν παραδέχεται στο «Οι Εβραίοι του παρόντος» (Die Juden der Gegenwart), ότι ο διαχωρισμός των Εβραίων ήταν «αρχικά εθελοντικός» και μόνο «αργότερα αναγκαστικός».

29. Σύμφωνα με τον Γκέοργκ Λίμπε (Georg Liebe): όπως παραπάνω, σελ. 32

νική απάντηση είναι: «Οι Εβραίοι που διέμεναν στη Νυρεμβέργη είχαν μια καλή ζωή. Γι' αυτό έγιναν αλαζόνες και απείθαρχοι.» Η υπερβολική τοκογλυφία την οποία ασκούσαν, η ακόρεστη φιλαργυρία στην οποία είχαν ενδώσει και οι συκοφαντίες κατά των χριστιανών, που πολλαπλασιάζονταν καθημερινά, ανάγκασαν τελικά το συμβούλιο και τους πολίτες να μην μπορούν να φιλοξενήσουν για πολύ ακόμα τέτοιους κακούς επισκέπτες και βδέλλες, σε βάρος των εμπορικών σχέσεων.³⁰ Αν και σε παλιότερες εποχές είχαν ξεσπάσει εξεγέρσεις για διάφορα οικονομικά και θρησκευτικά ζητήματα, φαινόταν ότι το ζήτημα δεν μπορούσε να επιλυθεί με αυτόν τον τρόπο και έτσι το 1499 (κάτω από στρατιωτική προστασία για να μην τους συμβεί τίποτα κακό) οι Εβραίοι οδηγήθηκαν έξω από την πόλη «εκεί που είχαν ζήσει για πολύ καιρό, και όπου κέρδισαν τόσο πλούτο καταβροχθίζοντας με την τοκογλυφία.»³¹

Το ότι αυτή η δίωξη ήταν απολύτως δικαιολογημένη φαίνεται από το γεγονός και μόνο ότι το 1310 ο αυτοκράτορας Ερρίκος ο Ζ' χορήγησε στο λαό της Νυρεμβέργης ένα «προνόμιο», το οποίο απαγορευόταν στους Εβραίους, η επιβολή εβδομαδιαίου επιτοκίου στους πολίτες να είναι πάνω από 43½% και στους ξένους πάνω από 45%! Ωραίο προνόμιο όμως!³²

Ακριβώς το ίδιο συνέβαινε και σε άλλες πόλεις της Γερμανίας και παντού ο πληθυσμός ανέπνεε ανακούφιση όταν οι Εβραίοι έπρεπε να εγκαταλείψουν την πόλη. Αυτό είπε και ο ιεροκήρυκας Χάρτμαν Κλέϊντιους (Hartmann Creidius) με αφορμή την εκδίωξη των Εβραίων από το **Άουγκσμπουργκ**: «Και είναι ένα μεγάλο πλεονέκτημα που έχουν οι ντόπιοι πολίτες έναντι των άλλων πόλεων, αφού οι καταραμένοι Εβραίοι όχι μόνο ρουφούσαν το αίμα του φτωχού χριστιανού με τη σκληρή τοκογλυφία και τις υπεραξίες, αλλά και με κάθε είδους εμπόριο και συναλλαγές του έπαιρναν το κομμάτι του ψωμιού από το στόμα και πολλοί πολίτες, μαζί με τις γυναίκες και τα παιδιά τους, έπρεπε να υποφέρουν και να γίνουν ζητιάνοι.»³³

Θα ήταν υπερβολικό να αναφερθούμε στην ιστορία κάθε γερμανικής πόλης ξεχωριστά, και θα ήταν περιττό, γιατί παντού επαναλαμβάνεται το ίδιο πράγμα. Το 1539 εκδόθηκε ένα διάταγμα για όλη τη Γερμανία, το οποίο έλεγε ότι απαγορεύεται στους Εβραίους να παίρνουν τόκο και ότι πρέπει να ενθαρρύνονται να εργάζονται στη βιοτεχνία, ώστε να μάθουν να κερδίζουν το ψωμί τους με τον ιδρώτα του προσώπου τους, όπως οι Χριστιανοί. Φυσικά όλα ήταν μάταια.

Αν παρουσιάσουμε αναφορές για τον εβραϊκό εμπόριο του Μεσαίωνα,

30. Αντρέας Βίρφελ (Andreas Würfel): «Ιστορικά Νέα από την Εβραϊκή κοινότητα στη Νυρεμβέργη» (Historische Nachrichten von der Judengemeinde in Nürnberg), Νυρεμβέργη 1755, σελ. 83.

31. Αντρέας Βίρφελ, όπως παραπάνω, σελ. 85.

32. Έντυπο για την ιστορία του Άνω Ρήνου. Τεύχος 66, Καρλσρούη 1859· και στον Βίρφελ, όπως παραπάνω.

33. Πέμπτο θαυματουργό κήρυγμα του Άουγκσμπουργκ, σελ. 508· Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt), όπως παραπάνω, 6ο Βιβλίο, σελ. 47.

όπως γράφτηκαν από Γερμανούς χρονικογράφους, θα παρατηρήσουμε τη συνεχή έκπληξή τους για τις ολοένα καινούργιες εβραϊκές πονηριές για τις οποίες έχουν να πουν. Πλαστές συναλλαγματικές, ψεύτικες χρεοκοπίες, δελεασμός νέων άπειρων ανθρώπων από πλούσιους γονείς στη σπατάλη, χρεόγραφα που εκδόθηκαν στην εβραϊκή γλώσσα, που έγιναν δεκτά με πίστη και αργότερα όταν μεταφράστηκαν δεν περιείχαν παρά μια πρόχειρη πρόταση, αλλαγή πακέτων κατά την αγορά, όπου ο αγοραστής έβρισκε πέτρες ή άχυρα αντί για το εμπόρευμα, κ.λπ. Συχνά οι καταγγελίες συνοδεύονται από ένα χιουμοριστικό σημείωμα του συγγραφέα, ο οποίος κοροϊδεύει την έμπιστη φύση των Γερμανών, συχνά αναζητά εικόνες για να περιγράψει δραστικά τη σχέση μεταξύ Εβραίων και Χριστιανών, για παράδειγμα όταν λέει: *«Ένας πρίγκιπας που βάζει τους Εβραίους ανάμεσα στους υπηκόους του, ενεργεί σαν ένα νοικοκύρη που έχει μια λίμνη γεμάτη με μικρά ψάρια και ρίχνει μέσα μια σειρά από μεγάλους λούτσους που τρώνε τους νεοσσούς· ποιος είναι τόσο ανόητος ώστε να βάλει μια κατσίκα για κηπουρό; Ποιος θα έβαζε μια αλεπού για να φυλάει τις χήνες ή τα κοτόπουλα; Απλώς πιστέψτε με αγαπητοί μου κυβερνώντες, αν θέλετε μόνο να βασανίζετε τους φτωχούς ανθρώπους, τότε βάλτε μόνο Εβραίους στις χώρες σας κ.λπ.»*³⁴

Θα ξεπερνούσα τα όρια αν ήθελα να τα αναλύσω όλα αυτά. Σημειωτέον ότι σε όλες τις εποχές και σε όλες τις χώρες όπου ζούσαν Εβραίοι σε μεγάλους αριθμούς, εγείρονταν τα ίδια παράπονα από τους λαούς για την εβραϊκή απάτη και την εβραϊκή τοκογλυφία. Πέρα όμως από αυτό το γεγονός και την αδιαμφισβήτητη δικαίωσή του, υπάρχει και μια ακόμη πιο σημαντική διαπίστωση. Φυσικά υπήρχαν και μεταξύ των χριστιανών βρώμικα στοιχεία και σίγουρα δεν έλειπαν οι κλέφτες και οι κακοποιοί, και όλοι συμφωνούν στην καταδίκη των απατεωνιών τους, αλλά ο εβραϊκός νόμος, από την άλλη, κάνει μια αξιοσημείωτη διαφορά στη συμπεριφορά των Εβραίων μεταξύ τους και προς τους μη Εβραίους.

3. Εβραϊκοί ηθικοί νόμοι

Το γεγονός ότι τα πράγματα είναι έτσι, γι' αυτό σήμερα δεν μπορεί να υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία, παρόλο ότι είναι κατανοητό ότι οι Εβραίοι κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να παρουσιαστούν σαν χρισμένοι με το λάδι της ανθρωπότητας. Και το πετυχαίνουν, γιατί όλοι μας κάνουμε το λάθος να βλέπουμε το εβραϊκό παρελθόν από μια Χριστιανική κοσμοθεωρία και ηθική και έχουμε την τάση να μεταφέρουμε εκεί ιδέες από τις οποίες οι Εβραίοι απέχουν πολύ. Όταν, για παράδειγμα, μιλάμε για τον πλησίον μας και εννοούμε τον κάθε

34. Αντρέας Βίρφελ (Andreas Würfel): «Ιστορικά Νέα από την Εβραϊκή κοινότητα στη Νυρεμβέργη» (Historische Nachrichten von der Judengemeinde in Nürnberg), Νυρεμβέργη 1755, σελ. 83.

άνθρωπο, ο Εβραίος εννοεί μόνο τον Εβραίο. Όλες αυτές οι εντολές που μας φαίνονται τόσο ανθρώπινες, που τις βρίσκουμε στην Πεντάτευχο και που είναι θαμμένες στο Ταλμούδ σαν οάσεις στην έρημο, και τις οποίες θα δεχόμασταν ευχαρίστως, χαρούμενοι που θα συναντούσαμε και κάτι ανθρώπινο μας δίνουν μια πικρή επίγευση επειδή η διάκριση μεταξύ των Εβραίων και των Γκοχίμ (μη Εβραίοι, Εθνικοί) γίνεται επανειλημμένα ξεκάθαρη. Στην Πραγματεία Μπάμπα Κάμα (Bava Kamma - כבב כמך) 113b διαβάζουμε: «*Λέει στο Δευτερονόμιο 22,3: “Με κάθε χαμένο πράγμα του αδελφού σου”, που σημαίνει: “Μόνο στον αδελφό σου επιστρέφεις ένα χαμένο αντικείμενο, αλλά σε έναν Εθνικό δεν επιστρέφεις ένα χαμένο αντικείμενό του”.*» – «*Ο Ραβίνος Χανίνα, γιός του ραβίνου Ίντι είπε: Ποιο είναι το νόημα αυτού που είναι γραμμένο στο Λευιτικό 25,17: “Και δεν θα κακομεταχειρίζεσαι το πλησίον σου;” απάντηση: Κάποιον που είναι μαζί σου για την τήρηση της Τορά και των εντολών (mitzvoth), δεν θα τον κακομεταχειριστείς.*»³⁵ Σε άλλα μέρη διδάσκεται ότι η απαγόρευση της κλοπής αφορά μόνο τους Εβραίους μεταξύ τους και μάλιστα ότι περιορίζεται μόνο στην κλοπή ανθρώπων.³⁶

Ιδιαίτερα κλασική μπορεί να ονομαστεί η συνομιλία του Ιακώβ με τη Ραχήλ, που καταγράφεται στο Ταλμούδ. Όταν ο Ιακώβ γνώρισε τη Ραχήλ, της είπε: «*Θα με παντρευτείς;*» Εκείνη απάντησε: «*Ναι, αλλά ο πατέρας μου, ο Λάβαν, είναι απατεώνας και δεν θα μπορέσεις να τον ξεγελάσεις.*» Τότε ο Ιακώβ της είπε: «*Είμαι αδελφός του στην εξαπάτηση.*» Τότε εκείνη τον ρώτησε: «*Επιτρέπεται όμως στ’ αλήθεια ένας δίκαιος να εμπλέκεται στην εξαπάτηση;*» Και αυτός της είπε: «*Με τους αγνούς δείχνεις τον εαυτό σου αγνό και με τους ψεύτικους δείχνεις τον εαυτό ύπουλο.*» (βλέπε Ψαλμοί 18,27)³⁷

Σ’ αυτά τα ρητά του προγόνου τους Ιακώβ προφανώς οι ραβίνοι δεν βρίσκουν τίποτα το προσβλητικό, καθώς επαναλαμβάνουν με ευχαρίστηση αυτή την ιστορία αρκετές φορές. Ούτε από άλλες απόψεις μαστίζονται από ασέβεια: Όταν ο Άμαν λέει στον Μαρδοχαίο ότι δεν πρέπει να χαίρεται κανείς για την πτώση ενός εχθρού, εκείνος απαντά: «*Αυτό ισχύει για έναν Ισραηλίτη, αλλά για σένα το Δευτερονόμιο 33,29 λέει: “αλλά συ θα πατήσεις επάνω στον τράχηλό τους.”*»³⁸

Ολόκληρη η φύση της εβραϊκής νομικής συνείδησης όμως δεν αποκαλύπτεται μόνο σε αυτές τις δηλώσεις και τις εντολές, αλλά ιδιαίτερα έντονα στην αφήγηση ενός συγκεκριμένου γεγονότος, που απεικονίζεται με προφανή ευχαρίστηση: ο ραβίνος Σίλα (rabbi Sheila) διέταξε να μαστιγωθεί ένας άνδρας που είχε σχέσεις με μια Αιγύπτια. Αυτός ο άνδρας πήγε και τον συκοφάντησε στον βασιλιά, λέγοντας: «*Υπάρχει ένας άνδρας ανάμεσα στους Ιουδαίους που βγάζει αποφάσεις*

35. Πραγματεία Μπάβα Μέτζια (Bava Metzia) 59α.

36. Πραγματεία Σάνχεντριν (Sanhedrin) 86α.

37. Πραγματεία Μέγκιλαχ (Megillah) 13b:3.

38. Πραγματεία Μέγκιλαχ 15a:2

χωρίς την άδεια του βασιλιά.» Ο βασιλιάς έστειλε έναν αγγελιοφόρο στον ραβίνο Σίλα για να τον παραπέμψει σε δίκη. Όταν ήρθε ο ραβίνος Σίλα, του είπαν οι δικαστές: «Γιατί διέταξες να μαστιγωθεί αυτός ο άνθρωπος;» – «Γιατί είχε σχέσεις με μια γαϊδούρα», ήταν η απάντηση. «Έχετε μάρτυρες;» ρώτησαν. – «Ναι!» είπε αυτός. Τότε ήρθε ο προφήτης Ηλίας με ανθρώπινη μορφή και κατέθεσε. «Αν είναι έτσι», συνέχισαν οι δικαστές, «τότε πρέπει να καταδικαστεί σε θάνατο, γιατί δεν τον καταδικάσες σε θάνατο;» Τότε ο ραβίνος είπε: «Από την ημέρα που μας έδωξαν από τη γη μας δεν έχουμε την εξουσία να εκτελέσουμε, αλλά εσείς μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε μαζί του». Ενώ οι δικαστές εξέταζαν το θέμα, ο ραβίνος Σίλα άρχισε να λέει: (Α' Χρονικών 29:11): «Δίκη σου είναι, Κύριε, η μεγαλοσύνη, η δύναμη.» Οι δικαστές τον ρώτησαν: «Τι είπες;» Εκείνος απάντησε: «Είπα λοιπόν, Ευλογημένος να είναι ο Ελεήμων, που έκανε τη βασιλεία στη γη όπως και τη βασιλεία στους ουρανούς, και σας έδωσε δύναμη και αγάπη για τη δικαιοσύνη». Οι δικαστές είπαν: «Η τιμή του βασιλείου είναι πολύ αγαπητή σε αυτόν τον άνθρωπο», και του έδωσαν ένα ραβδί και του είπαν: «Εσύ κρίνε». ³⁹

Καθώς έφευγε ο ραβίνος Σίλα, αυτός ο άνθρωπος (τον οποίο έδωσε εντολή να τον μαστιγώσουν) του είπε: «Κάνει ο Ελεήμων τέτοια θαύματα για τους ψεύτες;» Ο ραβίνος απάντησε: «Αχρείε! Τους Εθνικούς δεν τους λένε γαϊδούρια; Όπως είναι γραμμένο στον Ιεζεκιήλ 23:20: “Η σάρκα του οποίου είναι σαν τη σάρκα των γαϊδάρων.”» – Όταν ο ραβίνος είδε ότι ο άνθρωπος πήγε να πει στους δικαστές ότι τους είχε αποκαλέσει γαϊδούρια, σκέφτηκε: «Αυτός ο άνθρωπος είναι διώκτης και η Τορά λέει: Αν κάποιος θέλει να σε σκοτώσει, σκότωσέ τον πρώτος». Πήρε το ραβδί και τον σκότωσε. Έπειτα είπε: «Εφόσον έγινε ένα θαύμα για λογαριασμό μου με αυτό το εδάφιο (Α' Χρονικών 29:11), θα το ερμηνεύσω ομιλητικά: “Δικό σου, Αιώνιε, είναι το μεγαλείο”, που αναφέρεται στη δημιουργία κ.λπ. Αυτό που ακολουθεί είναι μια ολόκληρη σειρά ανούσιων, συγκεντρωμένων Βιβλικών ρήσεων.» ⁴⁰

Αυτή η μικρή αφήγηση μιλάει με ξεκάθαρη γλώσσα χωρίς πολλά σχόλια· σ' αυτή περιέχονται τα πάντα: η παράλογη περιφρόνηση των μη Εβραίων, το ψέμα που επικυρώθηκε από τον προφήτη Ηλία και η δολοφονία που ενέκρινε η Τορά. Ας προσθέσουμε μια πρόταση από το 5ο βιβλίο του Μωυσή 23,20: «Στον ξένο μπορείς να δανείσεις με τόκο, στον αδερφό σου όμως όχι», αυτή είναι η οικονομική άποψη. Το εθνικό θέμα αναδύεται στην αφήγηση του Πέρση αυτοκράτορα, ο οποίος προσεγγίζει τους Εβραίους με τον ίδιο τρόπο που κάνουν σήμερα οι Ευρωπαίοι,

39. Πραγματεία Μπέρακχοτ (Berakhot) 58a:13, 14

40. Πραγματεία Μπέρακχοτ (Berakhot) 58a

Είναι επίσης χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ο ραβίνος Μέιρ, μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες του Ταλμούδ, όπως γνωρίζουν οι σύγχρονοι του, δεν μπόρεσε ποτέ να μάθει την πραγματική του άποψη, γιατί κατάφερε από ένα φαινομενικά αδιαμφισβήτητο νόμο, μέσω συγκρίσεων, συμπερασμάτων από άλλα χωρία κ.λπ. να παρουσιάσει ακριβώς το αντίθετό του σαν την πραγματική εντολή.

Χένριχ Γκρετς (Heinrich Graetz): «Ιστορία των Εβραίων» (Geschichte der Juden. Τόμος 4 σελ. 178.

απλώνει τα χέρια της ανοχής του και λέει: «Ελάτε ας γίνουμε όλοι ένας λαός!» «Πολύ καλά», απάντησε ο ραβίνος Τάνχουμ (rabbi Tanhum), «εμείς όλοι έχουμε κάνει περιτομή, δεν μπορούμε να γίνουμε σαν εσάς, όποτε κάντε όλοι σας περιτομή για να γίνετε εσείς σαν εμάς.»⁴¹

Αυτός ο εθνικός διαχωρισμός και αυτή η διττή ηθική είναι ένα αναμφισβήτητο γεγονός του εβραϊκού παρελθόντος και παρόντος, τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη. Δεν θέλω να συσσωρεύσω πάρα πολλά αποσπάσματα εδώ, μόνο τα λόγια ενός από τους πιο έγκυρους και ταυτόχρονα εξαιρετικά φιλικούς προς τους Εβραίους μελετητές: «Είναι ένα ξεκίνημα που είναι εντυπωσιακό ως προς το θράσος του, όταν συγκεντρωμένοι ραβίνοι προσπαθούν να πείσουν το χριστιανικό κοινό ότι οι Εβραίοι είναι υποχρεωμένοι να συμπεριφέρονται εξίσου ηθικά προς όλους τους ανθρώπους και να χαρακτηρίζουν τον Ιουδαϊσμό σαν τη θρησκεία της αγάπης για την ανθρωπότητα.»⁴² Αυτό το γεγονός όμως μας δίνει πολύ σημαντικές ενδείξεις.

Όσο κι αν σφάλλει ο Χριστιανός, και μάλιστα μερικές φορές πέφτει και πιο χαμηλά από τον Εβραίο, έχει κάτι στην απεριόριστη ηθική του διδασκαλία που τον οδηγεί προς τα πάνω, ακόμα και στη βαθύτερη παρακμή του. Η κλοπή και η απάτη αντιπαρατίθενται με τη γραπτή και την άγραφη εντολή της Χριστιανικής κοινωνίας. Η χριστιανική ηθική αντισταθμίζει την τάση του ανθρώπου να παραδίδεται στον εγωισμό του, ενώ από την άλλη πλευρά, η ηθική διδασκαλία των Εβραίων ενισχύει τα φυσικά του ένστικτα, και συνδυάζεται με μια ήδη σκληρή φυλετική ενέργεια. (Περισσότερα γι' αυτό αργότερα.) Αν ο Εβραίος βλέπει την ιδιοκτησία ενός μη Εβραίου σαν κάτι που του ανήκει νομίμως, οι περιουσίες των Εθνικών είναι σαν την έρημο που δεν έχει ιδιοκτήτη, και όποιος τις έχει στην κατοχή του, τις έχει αποκτήσει έντιμα,⁴³ δεν υπάρχει μοιχεία με μια μη Εβραία: «Σύζυγος για τους Εθνικούς δεν υπάρχει, στην πραγματικότητα δεν είναι γυναίκες τους»⁴⁴, αυτό σημαίνει νομιμοποιημένη ληστεία όλων των λαών. Όλες οι τοκογλυφίες, όλες οι απάτες, που διαπράττονται ανά τους αιώνες στους λαούς του κόσμου, δεν θα πρέπει λοιπόν να θεωρούνται σαν μια **εκτροπή**, αλλά αντίθετα σαν τη **τήρηση** του νόμου του Σινά και των διδασκαλιών του Ταλμούδ. Γι' αυτό ο Λούθηρος έγραψε με αγανάκτηση γι' αυτό το γεγονός, γι' αυτό ο Γκαίτε είπε για τους Εβραίους: «Έχουν μια πίστη που τους δίνει το δικαίωμα να ληστεύουν τους ξένους»· γι' αυτό ο Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε (Johann Gottlieb Fichte) φώναξε απελπισμένος: «Οι Εβραίοι δεν θέλουν να πιστέψουν στον Ιησού Χριστό, δεν θέλουν να πιστέψουν σε κανέναν Θεό, εκτός αν πιστεύουν σε δύο διαφορετικούς νόμους και σε έναν Θεό που

41. Πραγματεία Σάνχεντριν (Sanhedrin) 39a:10

42. Μπέρνχαρντ Στάντε (Bernhard Stade): «Ιστορία του λαού του Ισραήλ» (Geschichte des Volkes Israel). Τόμος 1ος, σελ. 510.

43. Πραγματεία Μπάβα Μπάτρα (Bava Batra) 54b.

44. Πραγματεία Σάνχεντριν (Sanhedrin) 81 και 82a και 82b.

είναι εχθρός του ανθρώπου.»

Όταν λοιπόν κάποιος επιτίθεται στους Εβραίους, δεν το κάνει για να καταπνίξει την ελευθερία της σκέψης, όπως ισχυρίζονται πάντα με αγανάκτηση, αλλά για να επιτεθεί σε μια νομοθεσία που έρχεται σε άμεση αντίθεση με αυτή όλων των κρατών. Πρέπει να επισημανθεί μια για πάντα, ότι μια φυλή με αυτή την αίσθηση δικαίου δεν μπορεί να είναι ικανή να ανταποκριθεί στη δικαιοσύνη των Ευρωπαίων και ότι, κατά συνέπεια, οι Εβραίοι πρέπει και να στερηθούν για πάντα την επιρροή μέσω των δημόσιων αξιωμάτων που κατέχουν, γιατί ένας Εβραίος δικαστής δεν μπορεί και δεν πρέπει να ενεργεί διαφορετικά παρά μόνο να προστατεύει και να υπερασπίζεται τους Εβραίους, παντού και πάντα.

Οι αφελείς θιασώτες του ανθρωπισμού έχουν τώρα τη γνώμη, ότι οι εβραϊκοί νόμοι είναι πράγματα που έχουν καταστεί παρωχημένα στους προχωρημένους καιρούς μας. Σε αντίθεση με αυτό, πρέπει να σημειωθεί ότι περίπου 7 εκατομμύρια Εβραίοι, που είναι το $\frac{2}{3}$ του συνόλου του Εβραϊσμού στον κόσμο, εξακολουθούν να τηρούν αυστηρά τους νόμους του Ταλμούδ. Γι' αυτό οι νόμοι όλων των κρατών ήταν πάντα ένα αγκάθι στο μάτι του Εβραίου και πάντα προσπαθούσε να τους αντικρούσει ή να τους ερμηνεύσει με ταλμουδικές πονηριές για τους σκοπούς του. Γι' αυτό και βλέπουμε ότι οι Εβραίοι σπάνια προσπάθησαν να αποκτήσουν την ιδιότητα του πολίτη όλων των επαγγελμάτων, αλλά πάντοτε προσπαθούσαν να επιτύχουν για τους εαυτούς τους διαφορετικές καταστάσεις και νόμους. Αν και οι νόμοι ενός κράτους εμπόδιζαν πράγματι κάπως μηχανικά τους Εβραίους να ασκούν τις πρακτικές τους, όταν αυτή η απαγόρευση χαλάρωνε, κάτω από οποιαδήποτε επιρροή, ο Εβραίος ήταν ο πρώτος που έμπαινε στο ρήγμα και το έκανε με μεγάλη ενέργεια. Το βλέπουμε σήμερα στη Ρωσία και στη Γερμανία. Ούτε μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι οι Εβραίοι των μεγάλων πόλεων δεν έχουν καμία σχέση με τους νόμους του Ταλμούδ. Γιατί δεν δημιούργησε το Ταλμούδ τους Εβραίους, αλλά ο Εβραίος είναι αυτός που δημιούργησε το Ταλμούδ. Εκτός από αυτό, το βιβλίο αυτό κυριαρχεί στην εβραϊκή πνευματική ζωή εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια, διδάσκεται στα παιδιά από την ηλικία των 6 ετών σε καθημερινή βάση και επομένως φυσικά έχει τον χαρακτήρα όλων των Εβραίων και εξακολουθεί να τους εκπαιδεύει περαιτέρω σε μια δεδομένη κατεύθυνση είτε είναι άθεοι κερδοσκόποι χρηματιστές, είτε φανατικοί της επανάστασης, είτε Εβραίοι με ταλμουδικά ρούχα. Επιπλέον, οι Εβραίοι των μεγάλων μας πόλεων προέρχονται σχεδόν απευθείας από μικρά χωριά της Γαλικίας και της Πολωνίας.

Αν τώρα παραδεχτούμε, όπως υποστηρίζουν πάντα οι καλοπροαίρετοι φίλοι των Εβραίων, ότι υπάρχουν αρκετοί χριστιανοί κερδοσκόποι, δεν μπορούμε να αρνηθούμε ότι το αίσθημα δικαιοσύνης μεταξύ του γερμανικού λαού ήταν ιδιαίτερα υψηλό. Ένας λαός μπορεί να αφομοιώσει ένα ποσοστό από τα χειρότερα δείγματα, όταν όμως τηρεί με απίστευτη επιμονή ένα δόλιο πνεύμα που έχει πλήρη έλλειψη αναστολών

που υποστηρίζεται από τεράστια κεφάλαια, που είναι καλά προετοιμασμένο με την πιο εξελιγμένη εκπαίδευση για όλες τις νομικές λεπτομέρειες και τη διαφθορά, αυτό σημαίνει ένα εθνικό κίνδυνο. Τα ιστορικά και τα φυλετικά προβλήματα δεν μπορούμε να τα λύσουμε με φράσεις για την ανθρωπιά και την ισότητα, όπως πιστεύουν οι κύριοι διεθνιστές ότι μπορούν να κάνουν σήμερα μέσω της εβραϊκής υποβολής. Γι' αυτό είναι απαραίτητη η αναγνώριση της κατεύθυνσης της βούλησης των Εβραίων, αλλά η εποχή μας, που είναι καλυμμένη από φράσεις, δεν έχει τον απαραίτητο χαρακτήρα για αυτό.

4. Θρησκευτική μισαλλοδοξία

Αν ο Εβραίος διαχωρίστηκε συνειδητά από όλους τους λαούς σε ηθικά, νομικά και εθνικά ζητήματα, είναι αυτονόητο ότι και η θρησκευτική του σκέψη δεν θα αποτελούσε εξαίρεση. Καθώς ο λαός του ήταν ο εκλεκτός, έτσι και η θρησκεία του ήταν γι' αυτόν η μόνη θρησκεία.

Ο Γιαχβέ (Ιεχωβάς), του οποίου η επιρροή περιοριζόταν στους αρχαίους χρόνους μόνο στην περιοχή της Χαναάν, σταδιακά έγινε μεγαλύτερη και αναπτύχθηκε στο μυαλό του εβραϊκού λαού σε μια θεότητα που γινόταν ολοένα και πιο ισχυρή. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να λατρεύεται και εθνικός θεός που ήταν εκεί για να καθοδηγεί και να προστατεύει τον λαό του Ισραήλ. Τα ψηλά τείχη που είχε χτίσει ο Νεεμίας γύρω από την Ιερουσαλήμ και τα οποία επρόκειτο να χωρίσουν φυσικά τους Εβραίους από τους ειδωλολάτρες ήταν η έκφραση του εσωτερικού θεμελιώδους διαχωρισμού και της θρησκευτικής μισαλλοδοξίας. Ο Θεός είναι θεός και εμείς είμαστε ο λαός του, αυτό είναι το Α και το Ω της εβραϊκής θρησκείας μέχρι σήμερα. *«Ο Εβραίος είναι ο δάσκαλος κάθε μισαλλοδοξίας, κάθε θρησκευτικού φανατισμού, κάθε δολοφονίας για χάρη της θρησκείας, κάνει έκκληση στην ανοχή μόνο όταν αισθάνεται καταπιεσμένος, αλλά ποτέ δεν την έχει ασκήσει και, σύμφωνα με το νόμο του, δεν θα μπορούσε»*, λέει ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν (Houston Stewart Chamberlain) στο βιβλίο του «Τα θεμέλια του 19ου αιώνα» (Grundlagen des 19 Jahrhunderts), που αυτό το βιβλίο θα εκτιμηθεί μόνο σε μεταγενέστερους καιρούς για την υπηρεσία που έχει προσφέρει στον γερμανικό λαό. Αυτά τα λόγια είναι εντελώς αδιαμφισβήτητα. Από τους αρχαιότερους χρόνους, για παράδειγμα, οι Εβραίοι ήταν αυτοί που καταδίωκαν τους Χριστιανούς όπου μπορούσαν και καλούσαν τους ειδωλολάτρες να τους καταπιέζουν και αυτοί: όταν ο Ιουλιανός ο Παραβάτης επανέφερε την ειδωλολατρική λατρεία, οι Εβραίοι στη Συρία χρησιμοποίησαν την ευκαιρία που δόθηκε για να εγκαινιάσουν χριστιανικούς διωγμούς με διπλό σθένος. Αργότερα, όταν

οι Εβραίοι έγιναν πολυάριθμοι στην Κύπρο, αποφάσισαν να σφάξουν όλους τους εναπομείναντες κατοίκους σε μια νύχτα. Αυτή η αξιομνημόνευτη απόφαση στοίχισε τη ζωή σε 240.000 μη Εβραίους.⁴⁵ Ο Τερτυλλιανός αφηγείται ότι στην Καρχηδόνα, την εποχή των χριστιανικών διωγμών, οι Εβραίοι απολάμβαναν την ευχαρίστηση να κουβαλούν γύρω τους μια ζωγραφισμένη εικόνα που παριστάνει έναν άνθρωπο με αυτιά γαιδάρου και οπλές γαιδάρου, κρατώντας ένα βιβλίο στο χέρι και με την επιγραφή: Ο Θεός των χριστιανών.

Αυτό που εξακολουθεί να ζει σήμερα σε όλες τις εκκλησίες μας σαν η αρχή της «μοναδικής σωτηρίας» είναι το κατάλοιπο της επιρροής της Πεντατεύχου και του προφήτη Ιεζεκιήλ. Μια ισχυρή πίστη χωρίς αιματηρή κακεντρέχεια για τον Εβραίο ακόμη και σήμερα είναι αδύνατη (δυστυχώς και για πολλούς χριστιανούς μολυσμένους με τη νοοτροπία του), για να μην αναφερθούμε καθόλου σε παλαιότερες εποχές. Αυτό πράγματι επιβεβαιώνεται και από Εβραίους συγγραφείς και ραβίνους, σίγουρα με πιο ευγενικό τρόπο από τον Τσάμπερλεν, αλλά λέγοντας ουσιαστικά το ίδιο πράγμα.

Όταν, για παράδειγμα, ο Ναπολέων συγκάλεσε το 1807 το περίφημο καθολικό Εβραϊκό Συνέδριο στο Παρίσι και έκανε τα εύκολα δύσκολα για τους Εβραίους προκειμένου να ξεκαθαρίσουν αμφιλεγόμενα ερωτήματα, απάντησαν γράφοντας μια ολόκληρη σειρά άρθρων στα οποία παρουσιάζονταν σαν αθώα αρνιά. Η εισαγωγή όμως σε αυτές τις απαντητικές σημειώσεις έλεγε: *«Δοξασμένος είναι ο Κύριος, ο Θεός του Ισραήλ, που έβαλε στον θρόνο της Γαλλίας και της Ιταλίας έναν άρχοντα σύμφωνα με την καρδιά του»*. Και στο ερώτημα αν οι Εβραίοι θεωρούσαν όλους τους Γάλλους σαν αδέρφια, οι ραβίνοι έδωσαν την πιο διπλωματική απάντηση: *«σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή θεωρούν αδέρφια όλα τα άτομα των εθνών που αναγνωρίζουν τον Θεό, τον δημιουργό του ουρανού και της γης και ζώντας ανάμεσά τους οι Εβραίοι απολαμβάνουν προνομιακά δικαιώματα ή έστω απλώς μια φιλική αποδοχή.»* Εδώ λοιπόν ο Εβραίος δεν τίθεται εναντίον του Γάλλου, του Ιταλού, ακόμη και του χριστιανού, αλλά του τίθεται η επιλογή του «αδελφού» ανάλογα με το τι εννοεί με τον όρο «προνομιακά δικαιώματα» ή «καλοπροαίρετη αποδοχή» και εξαρτάται από το τι κάνει για το πίστη του ίδιου στον Θεό τον δημιουργό του ουρανού και της γης. Αλλά επειδή αυτός ο Θεός, όπως δείχνουν οι πρώτες λέξεις, είναι ο Θεός του Ισραήλ, οι διπλωμάτες του μεγάλου Σανχεντρίν λένε με ωραία λόγια ακριβώς το ίδιο πράγμα με το Ταλμούδ, ότι αυτός που δεν αναγνωρίζει τον Γιαχβέ σαν τον Μοναδικό δεν είναι άνθρωπος, πόσο μάλλον αδερφός.⁴⁶

Οι νεότεροι συγγραφείς όμως σκέφτονται ακριβώς με αυτόν τον τρόπο: για παράδειγμα, ένας σημερινός ραβίνος λέει: *«Υπάρχει φυσικά*

45. Τέοντορ Μόμμεν (Theodor Mommsen): «Ρωμαϊκή Ιστορία» (Römische Geschichte).

46. Ο Μωυσής Μαϊμωνίδης λέει τα εξής σχετικά με την εντολή του Ιεχωβά να καταστρέψει όλους τους ειδωλολάτρες: «Τέσσερις γενεές αρκούν, αφού ένας άνθρωπος δεν μπορεί να κοιτάξει πέρα από...

μια ορισμένη αποκλειστικότητα που σχετίζεται με την ιδέα του να σε εκλέγουν. Γιατί το να αναγνωρίσεις μια αλήθεια σημαίνει ταυτόχρονα: να προσπαθήσεις να κρατήσεις τον εαυτό σου μακριά από το λάθος. Σε αντίθεση με τα έθνη, το Ισραήλ έχει κατανοήσει την πίστη του όλο και πιο καθαρά. Η θρησκεία του Ισραήλ έπρεπε επομένως να ξεκινήσει με την ιδιαιτερότητα». Και παρακάτω, «ο Ιουδαϊσμός είναι η παγκόσμια θρησκεία στο βαθμό που όλες οι θρησκείες που έχουν την οικουμενικότητα σαν συνειδητά καθορισμένο στόχο έχουν προκύψει από αυτήν και, λόγω του γεγονότος ότι έχουν αναδυθεί από αυτήν, έχουν θέσει αυτόν τον στόχο». Συμπερασματικά, υποστηρίζει αρκετά ανοιχτά ότι θεωρεί όλους όσους πιστεύουν σε άλλες θρησκείες σαν αποστάτες από τη μοναδική θρησκεία.⁴⁷

Ακόμη και ο Δρ. Άρθουρ Ρούπιν (Arthur Ruppin) βλέπει τη δύναμη της θρησκείας και της μισαλλοδοξίας να συνδυάζονται απαραίτητα όταν λέει για τους Εβραίους: «Από την αρχή, η (εβραϊκή) ορθοδοξία ήταν πολύ λιγότερο μια θρησκεία παρά μια μαχητική οργάνωση ντυμένη με θρησκευτικά ρούχα για τη διατήρηση του εβραϊκού λαού». «Ο Εβραίος δεν γνωρίζει και δεν πρέπει να γνωρίζει ανεκτικότητα σε θρησκευτικά ζητήματα: η θρησκεία είναι πολύ σημαντική γι' αυτόν».⁴⁸

Ο Εβραίος ιστορικός Ισραήλ Μπενταρίντ (Israël Bédarride) ολοκληρώνει επίσης το έργο του με μια εξύμνηση της εβραϊκής θρησκείας, της εβραϊκής φυλής και του εβραϊκού νόμου, για τα οποία δεν θα χρειαζόταν να τον κατηγορήσουμε, αν δεν επανεμφανιζόταν η περιφρόνηση του μη Εβραίου σαν οπλή του αλόγου. Λέει: «Οι Εβραίοι είναι οι θεματοφύλακες ενός νόμου ο οποίος, ανατρέχοντας στο λίκνο της ανθρωπότητας, βρίσκεται στο απόγειο του πιο προηγμένου πολιτισμού. Μπορούν να εγκαταλείψουν αυτόν τον νόμο, που δικαίως τον θεωρούν ότι ξεπερνά όλους τους άλλους, για να υιοθετήσουν έναν άλλον που στα μάτια τους είναι απλώς ένα αντίγραφο;»⁴⁹

Το αυστηρά ορθόδοξο στρατόπεδο μιλάει σε ακόμη υψηλότερους τόνους. Αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στις σημερινές εβραϊκές εφημερίδες: σύμφωνα με αυτές, οι Εβραίοι είναι τόσο πολύ πάνω από όλους τους άλλους λαούς, επειδή ήταν οι πρώτοι από όλους τους ανθρώπους που είχαν αναγνωρίσει το Θεό. Στο πρόγραμμα του Συλλόγου των Νέων «Agudat Yisrael» αναφέρεται η φράση: «Οι Εβραίοι είναι ο λαός του

...τέσσερις γενιές των απογόνων του. Πρέπει λοιπόν, σε μια ειδωλολατρική πόλη, να σκοτώσει έναν γέρο ειδωλολάτρη και την οικογένειά του μέχρι τα δισέγγονά του. Ως εκ τούτου, καθορίστηκε επίσης ότι στις εντολές του Θεού ανήκει και η εντολή να σκοτωθούν όλοι οι απόγονοι των ειδωλολατρών, συμπεριλαμβανομένων των μικρών παιδιών. Βρίσκουμε αυτή την εντολή να επαναλαμβάνεται παντού στην Πεντάτευχο (Δευτ. XII: 16)». Και ο Μαϊμωνίδης καταλήγει επιδοκμαστικά: «Όλα αυτά για να καταστρέψουν χωρίς ίχνος αυτό που προκαλεί μια τόσο μεγάλη διαφθορά». Σύμφωνα με τη μετάφραση του Σάλομον Μανκ (Salomon Munk): «Ο οδηγός για τους μπερδεμένους» (Le guide des égarés), Παρίσι, τόμος 1ος Κεφ. 54.

47. Λίο Μπάεκ (Leo Baeck): «Η ουσία του Ιουδαϊσμού» (Wesen des Judentums), Βερολίνο 1905.

48. «Οι Εβραίοι του παρόντος» (Die Juden der Gegenwart), Βερολίνο 1904, σελ. 47, 152.

49. «Οι Εβραίοι στη Γαλλία, την Ιταλία και την Ισπανία» (Les Juifs En France En Italie Et En Espagne), Παρίσι 1861, σελ. 433.

Θεού». Όπως τα σημεία προγράμματος!

Ένας Ταλμουδικός μελετητής από την Πολωνία (από όπου προέρχονται όλοι οι Εβραίοι μας) μιλάει με τον ακόλουθο τρόπο: «*Τα Ευαγγέλια δεν έχουν καμία έγκυρη αξία ούτε σαν ιστορική πηγή ούτε σαν ηθική λογοτεχνία*»... «*Ο Χριστιανισμός έπεσε στο αντίθετο του Ιουδαϊσμού καθιερώνοντας τις ηθικές του αρχές, στη φυγή από τον κόσμο, στην άρνηση κάθε πολιτισμού, κάθε προόδου*», και επαινεί τον ραβίνο Ισμαήλ, που λέει ότι τα Ευαγγέλια σπέρνουν φθόνο, μίσος και ζήλια μεταξύ του Ισραήλ και του Πατέρα του στους ουρανούς.⁵⁰ Το πώς ο Δρ. Κάρπελ Λίππε (Karpel Lippe) φαντάζεται το αντίθετο της φυγής από τον κόσμο προκύπτει αρκετά ξεκάθαρα από το Ταλμούδ, το μοναδικό βιβλίο που έχει αναγνωρίσει. Εκεί, για παράδειγμα, ο Ησαΐας λέει στον βασιλιά Εζεκία: «*Θα πεθάνεις γιατί δεν ασχολήθηκες με τη εξάπλωση*».⁵¹ Σχετικά με την αξία της ζωής ο ραβίνος Γιεχούντα λέει: «*Τρία πράγματα παρατείνουν τις μέρες και τα χρόνια του ανθρώπου: αυτός που περνά πολύ χρόνο στην προσευχή, στο τραπέζι και στην τουαλέτα*».⁵² Ο ραβίνος Ελάιζαρ ο Μέγας λέει: «*Κάποιος που στο όνειρό του κοιμάται με τη μητέρα του μπορεί να ελπίζει στη λογική. Κάποιος που κοιμάται με μια αρραβωνιασμένη παρθένα μπορεί να ελπίζει στην Τορά. Κάποιος που στο όνειρό του κοιμάται με την αδερφή του μπορεί να ελπίζει στη σοφία. Κάποιος που στο όνειρό του κοιμάται με τη γυναίκα ενός άνδρα μπορεί να είναι σίγουρος ότι είναι γιος του μελλοντικού κόσμου. Κάποιος που βλέπει στο όνειρό του μια χήνα μπορεί να ελπίζει σε σοφία! Αυτός που κοιμάται μαζί της θα γίνει διευθυντής σχολείου. Αυτός που στο όνειρο ανακουφίζεται, αυτό είναι καλό σημάδι για αυτόν. Αυτό όμως συμβαίνει μόνο αν δεν έχει εξαγνιστεί (μετά) κ.λπ.*»⁵³ Και ο ραβίνος Ισμαήλ που σέβεται ο Δρ. Λίππε υποστηρίζει για τους Χριστιανούς: «*Σχετικά με αυτούς ο Δαβίδ είπε, Ψαλμοί 139,21: Δεν πρέπει να μισώ αυτούς που σε μισούν (τον Θεό του Ισραήλ) και να μισώ αυτούς που επαναστατούν εναντίον σου; Γεμάτος μίσος, μισώ αυτούς που σε μισούν, είναι εχθροί μου.*»⁵⁴

Εν κατακλείδι, μπορούν να αναφερθούν και τα λόγια ενός αντι-ταλμουδιστή που αξίζει να γνωστοποιηθούν. Ο Βάλτερ Ρούμπενς γράφει: «*Το μεταρρυθμιστικό κίνημα που ξεκίνησε από τον Μέντελσον, η πρακτική ταύτιση του Ιουδαϊσμού με την ανθρωπότητα, αυτό το ρεύμα έχει καταρρακωθεί, πράγματι κατά καιρούς έχει μετατραπεί σε ένα οπισθοδρομικό κίνημα..., τρέφουν τα ίδια αισθήματα φανατισμού με εκείνα της εποχής του Σπινόζα που του κάρφωσαν ένα πισώπλατο μαχαίρωμα, αν και οι Εβραίοι σήμερα είναι αρκετά πολιτικοί για να κρύψουν*

50. Δρ. Κάρπελ Λίππε (Karpel Lippe): «Ραβινικές-επιστημονικές διαλέξεις» (Rabbinisch-wissenschaftliche Vorträge), Ντροχομπίτς 1897.

51. Πραγματεία Μπέρακχοτ (Berakhot) 10a, b.

52. Πραγματεία Μπέρακχοτ (Berakhot) 54b και 55a.

53. Πραγματεία Μπέρακχοτ (Berakhot) 56b.

54. Πραγματεία Σάμππατ (Shabbat) 16a

αυτόν τον φανατισμό και μόνο που και που βγαίνουν τα νύχια του λύκου από το δέρμα του προβάτου. Το Σουλχάν Αρούχ (Κώδικας Εβραϊκού Δικαίου), αυτό το σκοτεινό έργο ισχύος, που βρίθκει από κάθε είδους παραλογισμούς κάθε είδους και φανατικούς νόμους, είναι ο αλάνθαστος κώδικας αυτού του προσανατολισμού». ⁵⁵

Αυτά τα παραδείγματα μπορεί να είναι αρκετά. Σκοπός τους είναι να αποκαλύψουν τη νοοτροπία των Εβραίων όταν μετανάστευσαν στις χώρες της Ευρώπης και της Ασίας, πώς ήταν και είναι σήμερα η ηθική, εθνική και θρησκευτική τους στάση απέναντί τους.

Μαζί με τη θεμελιώδη μισαλλοδοξία προς τους μη Εβραίους, ακολουθεί μια όχι λιγότερο έντονη δίωξη των μελών της κοινότητας που έχουν γίνει άπιστα στο νόμο. Είναι γνωστό ότι η αποστασία τιμωρούνταν με λιθοβολισμό, με στραγγαλισμό, με έκχυση ρευστών μετάλλων στο λαιμό, για να κάψει την ψυχή και ότι άλλο μπορούσε να ασκηθεί.

Σχετικά με αυτό, μεταξύ άλλων, λέγεται: «Ο εγκληματίας βυθίζεται στην κοπριά μέχρι τα γόνατά του· μετά τοποθετείται ένα σκληρό ύφασμα σε ένα μαλακό και του τυλίγεται γύρω από το λαιμό· ένας μάρτυρας τραβάει τη μια άκρη προς τον εαυτό του και ο άλλος τραβάει την άλλη προς τον εαυτό του, μέχρι που ο εγκληματίας ανοίξει το στόμα του. Στο μεταξύ ζεσταίνεται ο μόλυβδος και τον χύνουμε στο στόμα του ώστε να κατέβει στα σπλάχνα του και να τα κάψει». ⁵⁶

Αυτές οι θηριωδίες αντιμετωπίστηκαν από τους νόμους των λαών που φιλοξενούσαν τους Εβραίους, αλλά αυτό όμως δεν εμπόδισε τις προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση να συνεχιστούν μέχρι σήμερα. Αλλά ειδικά σε παλαιότερες εποχές οι ραβίνοι δεν είχαν κανένα έλεος ούτε στην περίπτωση μεμονωμένων ατόμων ούτε σε αιρέσεις αποστατών. Μέσω του αφορισμού και του οικονομικού μποϊκοτάζ οι Ταλμουδιστές ήξεραν πώς να καταστείλουν κάθε άλλο πνευματικό κίνημα. Η ιστορία των Καραϊτών (Καράτες ή Καραΐτες) είναι διδακτική από αυτή την άποψη.

Αυτοί απέρριψαν τα επιστημονικά επιχειρήματα των Εβραίων μελετητών του Ταλμούδ και τηρούσαν αυστηρά τα λόγια του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης. Διασκορπισμένοι σε όλες τις χώρες, ζούσαν σε σκληρές διαμάχες με τις άλλες εβραϊκές κοινότητες. Τους έβριζαν παντού και συντάχθηκαν πολεμικά γραπτά εναντίον τους, στα οποία ένας λόγιος από το Τολέδο, ο Αβραάμ ιμπν Νταούντ (Abraham-Ben-Dior), διακρίθηκε ιδιαίτερα και επέκρινε σθεναρά τους Καραϊτές. Σαν να μην έφτανε αυτό, κάθε επιχειρηματική και ανθρώπινη επαφή μαζί τους σταμάτησε και οι δραστηριότητές τους εμποδίζονταν σε κάθε βήμα. Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι Καραϊτές εξαφανίστηκαν σταδιακά εντελώς από τη Δύση, για παράδειγμα από την Ισπανία, όπου ήταν οι περισσότεροι, πολύ πριν εκδιωχθούν οι Εβραίοι από αυτή τη χώρα. Μετακινούνταν όλο και περισ-

55. «Ταλμουδικός Ιουδαϊσμός» (Das Talmudjudentum). Ζυρίχη 1893, σελ. 3

56. Πραγματεία Σάνχεντριν (Sanhedrin) 52a.

σότερο προς την Ανατολή και υπήρχαν μόνο σαν μικρές αποικίες στη νότια Ρωσία, ιδιαίτερα στην Κριμαία, και σε μικρό αριθμό στην Παλαιστίνη.

Μια παρόμοια εχθρότητα υπήρχε μεταξύ των Ραβανιτών και των Σαδδουκαίων. Όπου ο αριθμός των οπαδών της μιας κοινότητας ήταν μεγαλύτερος από εκείνον της άλλης, ασκούσαν διαρκής τρομοκρατία στη μειονότητα. Συνήθως οι Ραβανίτες, όντας μακράν οι πιο πολυάριθμοι, ήταν οι άνευ όρων νικητές και καταπίεζαν τους Σαδδουκαίους, αλλά οι τελευταίοι, όπου μπορούσαν, δεν υπέκυπταν σε αυτούς. Έτσι όταν κάποτε ήταν η πλειοψηφία στο Μπουργκόσ ανάγκασαν τους Ταλμουδιστές να αποκηρύξουν πολλά από τα έθιμά τους, για παράδειγμα, απαγορευόταν αυστηρά να ανάβουν μια λάμπα κατά τον εορτασμό του Σαββάτου, σύμφωνα με τα Ταλμουδικά έθιμα. Αυτή η απαγόρευση φυσικά ενόχλησε πολύ τους Ραβανίτες και ένας ραβίνος Νεεμίας, που δεν άντεχε άλλο, άναψε το λυχνάρι το Σάββατο σύμφωνα με το παλιό έθιμο. Αυτό προκάλεσε άγρια αναταραχή και θα είχε καταλήξει σε αιματηρή σύγκρουση αν δεν είχαν επέμβει οι ισπανικές αρχές στις οποίες έκαναν έκκληση οι Ταλμουδιστές. Η σύγκρουση κρίθηκε υπέρ των Ραβανιτών, οι Σαδδουκαίοι αλλά και οι Καραϊτές εκδιώχθηκαν, αφορίστηκαν από τη συναγωγή και το Ταλμούδ και οι οπαδοί του θριάμβευσαν.⁵⁷

Αυτό γινόταν, όπως ανέφερα, με όλες τις αιρέσεις, ακόμη και με μεμονωμένα πρόσωπα. Ξέρουμε την ιστορία του Σπινόζα, ο οποίος, μετά από τα παράπονα του Ζοφάρ αφορίστηκε από τη συναγωγή του Άμστερνταμ· αλλά ιδιαίτερα χαρακτηριστική είναι η ιστορία του Ουριέλ ντ' Ακόστα.⁵⁸

Γεννημένος από Εβραίους γονείς, οι οποίοι ωστόσο είχαν προσηλυτιστεί στον Χριστιανισμό, και μεγαλωμένος με την χριστιανική πίστη, άρχισε να έχει αμφιβολίες για την αλήθεια αυτής της θρησκείας σε νεαρή ηλικία. Μελέτησε με προσοχή την Παλαιά Διαθήκη και, καθώς αυτή τον έλκυε περισσότερο από την Καινή, αποφάσισε να ασπαστεί τον Ιουδαϊσμό, άφησε την πατρίδα του, το Πόρτο της Πορτογαλίας, όπου δεν μπορούσε να το κάνει δημόσια, και ταξίδεψε στο Άμστερνταμ όπου έκανε ο ίδιος περιτομή. Σύντομα όμως ανακάλυψε ότι οι διδασκαλίες των ραβίνων ήταν διαφορετικές από αυτές που είχε φανταστεί ο Ουριέλ μετά τη μελέτη του για την Πεντάτευχο, για την οποία δεν παρέλειψε να κάνει σχόλια. Αυτό εξόργισε τους λόγιους ραβίνους και του έδωσαν τελεσίγραφο είτε να υποταχθεί σε όλες τις απόψεις και τα καταστατικά τους χωρίς καμιά αντίρρηση είτε να θεωρήσει τον εαυτό του ότι ήταν κάτω από την επήρεια της μαγείας. Δεν ενέδωσε και αφορίστηκε. Όλοι οι Εβραίοι, χωρίς να εξαιρεθούν τα αδέρφια του, έλαβαν οδηγίες να τον

57. Γκιόργκι Μπέρναρντ Ντέπινγκ (Georges Bernard Depping): «Οι Εβραίοι στο Μεσαίωνα» (Les juifs au Moyen-Âge), Παρίσι 1834, σελ. 104.

58. Ο Ουριέλ ντ' Ακόστα (Uriel d'Acosta, 1585-1640) ήταν Πορτογάλος Εβραίος φιλόσοφος.

διώξουν με ύβρεις, να του ρίχνουν πέτρες και κοπριά και να μην τον αφήνουν σε ησυχία ούτε στο σπίτι του. Προς υπεράσπισή του, ο Ντ' Ακόστα έγραψε ένα βιβλίο στο οποίο αρνιόταν την αθανασία της ψυχής αφού δεν βρήκε τέτοια πίστη στον Μωυσή και αφού γινόταν λόγος μόνο για ένα σωματικό και πρόσκαιρο μέλλον.⁵⁹

Οι ραβίνοι κατηγόρησαν τον Ουριέλ σαν «Επικούρειο» και επιτιθέμενο της χριστιανικής θρησκείας. Στη συνέχεια, φυλακίστηκε αλλά αφέθηκε ελεύθερος με αντάλλαγμα την καταβολή προστίμου και την κατάσχεση των βιβλίων του.

Οι διωγμοί όμως από την πλευρά των Εβραίων δεν σταμάτησαν και, καταπονημένος από τα 15 χρόνια των βασανιστηρίων και της απομόνωσης από τους συμπατριώτες του, αποφάσισε να συνάψει ειρήνη και υποχώρησε. Καθώς επρόκειτο να συναφθεί η συμφωνία, ο ανιψιός του τον κατηγόρησε ότι δεν τηρούσε ευσυνείδητα όλους τους νόμους για τα τρόφιμα. Αυτό ξεσήκωσε ένα νέο πικρό μίσος στην κοινότητα, τα υπάρχοντά του ντ' Ακόστα παρακρατήθηκαν, ο γάμος του ματαιώθηκε και, όταν κυκλοφόρησε περαιτέρω η φήμη ότι είχε αποτρέψει δύο Χριστιανούς που ήθελαν να προσηλυτιστούν στην εβραϊκή πίστη, η οργή των Εβραίων δεν είχε όρια. Ο Ουριέλ κλήθηκε στη συναγωγή και του ζητήθηκε να δηλώσει δημόσια συγνώμη και άνευ όρων υποταγή. Το αρνήθηκε, αλλά τον καταράστηκαν και έπρεπε να υποστεί τις ίδιες διώξεις όπως πριν για επτά χρόνια. Τελικά, σαν ηλικιωμένος, δήλωσε ότι ήταν έτοιμος να απαρνηθεί τις απόψεις του και να υποταχθεί στους ραβίνους. Ο Ακόστα έπρεπε να ομολογήσει από τον άμβωνα φορώντας νεκρικά ρούχα, και με ένα μαύρο κερι στο χέρι, ότι για τις αμαρτίες του άξιζε τον θάνατο εκατοντάδες φορές, ότι θα υποβληθεί σε οποιαδήποτε τιμωρία και υποσχέθηκε ότι δεν θα γινόταν ποτέ πια αποστάτης. Έπειτα έπρεπε να πάει σε μια γωνιά της συναγωγής, να βγάλει τα παπούτσια του να γδυθεί μέχρι τη μέση, οπότε τον έδεσαν σε μια καρέκλα και ενώ όλη η κοινότητα έψαλλε ψαλμούς, παρουσία και των δύο φύλων, του έριξαν 39 χτυπήματα με μαστίγιο στην πλάτη. Τότε άρθηκε η κατάρα, αλλά ο

59. Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι η πίστη των ραβίνων στην ανάσταση είναι εντελώς υλιστική. Όχι μόνο θα αναστηθούν μόνο οι Εβραίοι, όπως είναι η άποψη όλων των δασκάλων, αλλά οι νεκροί θα συρθούν μέσα από τις υπόγειες κολάσεις μέχρι τη Χαναάν για να αναστηθούν εκεί. Ο Ζόλομον Μπεν Ισαάκ Γιάρχι (Solomon Ben Isaac Jarchi) γράφει στο σχόλιό του στο εδάφιο Γένεση 27:29 ότι ο Ιακώβ ήθελε να ταφεί στη Χαναάν επειδή είχε προβλέψει ότι η σκόνη στην Αίγυπτο θα μετατρεπόταν σε ψείρες ή επειδή εκείνοι που πεθαίνουν έξω από τη Χαναάν δεν θα μπορούσαν έρθουν στη ζωή παρά μόνο μέσω των δύσκολων συνθηκών σερνόμενοι μέσα από τις υπόγειες κολάσεις. – Και το Τάργκουμ (Targum) ή η Χαλδαϊκή μετάφραση του Καντ 8:5 λέει: «Όταν οι νεκροί ξαναζωντανέψουν, το Όρος των Ελαιών θα χωριστεί και όλοι οι νεκροί Ισραηλίτες θα βγουν από αυτό, ακόμη και οι δίκαιοι που πέθαναν στην αιχμαλωσία θα περάσουν από το δρόμο των σπηλαίων κάτω από τη γη και θα βγουν από το Όρος των Ελαιών». Αυτό σημαίνουν τα λόγια του Θεού: «Ιδού, θα ανοίξω τους τάφους σου και θα σε πάρω, λαέ μου, από αυτούς και θα σε φέρω στη γη του Ισραήλ» (Ιεζ 37:12-13). – Αυτές οι παράφρονες σκέψεις εκφράζονται, για παράδειγμα, στην Πραγματεία Κέτουμποτ (Ketubot) 111a, όπου ο ραβίνος Ιλάι λέει: «Οι νεκροί κυλούν στη γη μέχρι τη γη του Ισραήλ και εκεί ξαναζωντανεύουν». Τότε ο ραβίνος Αββάς Σάλα ο Μέγας τον σταμάτησε και τον ρώτησε: «Αλλά η κύλιση δεν θα προκαλέσει πόνο στους δίκαιους;» Σ' αυτό ο Αμπάτζι είπε: «Θα γίνουν τρύπες για αυτούς στη γη.»

Ουριέλ αναγκάστηκε να ξαπλώσει μπροστά στην έξοδο της συναγωγής, όπου όλοι όσοι έβγαιναν τον κλωτσούσαν, και ούτε οι συγγενείς του δεν τον λυπήθηκαν, αντίθετα τον κλώτσησαν περισσότερο.

Ταπεινωμένος και, ταυτόχρονα, πικραμένος από αυτές τις τρομακτικές κακομεταχειρίσεις, ο γέρος αποφάσισε να εκδικηθεί. Πυροβόλησε τον αδερφό του, ο οποίος του είχε φερθεί πιο σκληρά: η σφαίρα αστόχησε, ο Ουριέλ ήξερε ότι θα τον ανακάλυπταν, κλειδώθηκε και έβαλε τέλος στη ζωή του με μια σφαίρα από πιστόλι.⁶⁰

Ενώ σε άλλες χώρες οι Εβραίοι παρακολουθούνταν αυστηρά, στο Άμστερνταμ εξακολουθούσαν να απολαμβάνουν κάθε ελευθερία και είναι τρομακτικό να βλέπεις με πόσο σκληρό μίσος μπορούσαν να καταδιώκουν και να κυνηγούν έναν άνθρωπο για δεκαετίες χωρίς να παρεμβαίνουν οι αρχές. Οι Εβραίοι απολάμβαναν τέτοια ελευθερία στο Άμστερνταμ που ο Ουριέλ ντ' Ακόστα δικαίως έγραψε στη βιογραφία του, την οποία έγραψε λίγο πριν πεθάνει: «*Αν ο Ιησούς ερχόταν από τη Ναζαρέτ στο Άμστερνταμ και οι Εβραίοι ήθελαν να τον σταυρώσουν, θα μπορούσαν να το κάνουν χωρίς κανένα φόβο.*»

Στα τέλη του 17ου αιώνα, ένας Εβραίος περιπλανώμενος ιεροκήρυκας ο **Νεμίας Χάγια Χάγιμ** (Nehemja Haja Hajim) κέρδισε μεγάλη εκτίμηση μεταξύ όλων των Εβραίων στην Ευρώπη και μπόρεσε να αποκτήσει πολλούς ευσεβείς ανθρώπους σαν οπαδούς. Σύντομα όμως οι προθέσεις του έγιναν ξεκάθαρες, και επρόκειτο να αποδείξουν ότι ακόμη και ο Ιουδαϊσμός δίδασκε για έναν τριαδικό θεό. Όταν κυκλοφόρησε η είδηση, ξέσπασε μια εξέγερση από όλες τις πλευρές ενάντια σε αυτό το «*βλάσφημο ψέμα*».⁶¹ Ο Νεμίας διώχτηκε σκληρά: προτίμησε να μην υποφέρει όπως ο Ακόστα αλλά κατέφυγε στην Ανατολή, όπου του έπεσε η κατάρα του αφορισμού της ρωμαϊκής εβραϊκής κοινότητας, που ήταν αποτέλεσμα του σκληρού πολέμου που είχε ξεκινήσει κατά της «*αίρεσης*».

Όταν ο ραβίνος Πίνχας Μέναχεμ (Pinchas Menachem) μαχαίρωσε έναν Εβραίο που κάπνιζε το Σάββατο, επαινέστηκε δημόσια γι' αυτό και έλαβε κληρονομικό ιερατείο. Ο ραβίνος Αβραάμ Γκάιγκερ (Abraham Geiger) αναφέρει την ακόλουθη περίπτωση από το 1848: «*Τότε ένας άνδρας στην Ιερουσαλήμ ανάγκασε έναν προσήλυτο, που είχε ήδη κάνει περιτομή αλλά επειδή υπέφερε από τους πόνους αυτής της εγχείρησης, δεν μπορούσε να κάνει του λουτρό του προσηλυτισμένου, να δουλέψει το Σάββατο και τον πίεζε τόσο πολύ μέχρι που όντως παραπονέθηκε γραπτώς. Αυτό προκάλεσε την αγανάκτηση των άλλων Ταμουδιστών, που θεώρησαν ότι μια τέτοια διαδικασία ήταν ανάρμοστη και δεν είχαν ζανακούσει για*

60. Βλέπε, Λουί Μισέλ ντε Μπουασί (Louis Michel de Boissy): «Διατριβές, Ουριέλ ντα Κόστα» (Dissertations, Uriel d'Acosta): επίσης Καρλ Ότφριντ Μύλλερ: «Προλεγόμενα» και Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt): «Εβραϊκές Παραδοξότητες» (Jüdische Merkwürdigkeiten), τόμος 1ος σελίδα 286.

61. Χέρμανν Φόγκελσταϊν (Hermann Vogelstein) - Πάουλ Ρίγκερ (Paul Rieger): «Ιστορία των Εβραίων στη Ρώμη» (Geschichte der Juden in Rom) Βερολίνο 1895 – 1896. Τόμος 2ος σελίδα 277

μια τέτοια διαδικασία σε παρόμοιες περιπτώσεις. Εκτός από αυτό ο άνθρωπος απέδειξε από μόνος του ότι ήταν Ταλμουδιστής. Κάποιος που προσηλυτίζεται στον Ιουδαϊσμό, και, αν και έχει περιτμηθεί, δεν έχει κάνει ακόμη το λουτρό του προσηλυτισμένου, δεν είναι ακόμη Εβραίος, και, σύμφωνα με το Σάνχεντιν (Sanhedrin) 58b, ένας μη Εβραίος που έχει γιορτάσει μια μέρα με τον τρόπο του Σαββάτου (ανεξάρτητα από το ποια ημέρα της εβδομάδας μπορεί να είναι) έχει χάσει τη ζωή του». ⁶² Όταν, στο πρώτο μισό του 19ου αιώνα, ο ραβίνος Νταβίντ Πολ Ντρακ (David Paul Drach) ασπάστηκε τον καθολικισμό, τράβηξε επάνω του την οργή ολόκληρου του γαλλικού Εβραϊσμού. Του πήραν τα παιδιά του και ο ίδιος απειλήθηκε πολλές φορές με θάνατο. Ένας τέτοιος φιλικός προς τους Εβραίους λόγιος, όπως ο Μπέρνχαρντ Στάντε, γράφει σε σχέση με την εντολή στο Δευτ. 17:2-17 να λιθοβολούν τους αποστάτες, σε σχέση με την εποχή μας: «Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία γι' αυτό, αφού μέχρι την εποχή μας ο ορθόδοξος Ιουδαϊσμός όριζε τη θανατική ποινή στην αποστασία» – ακόμη και το 1870 επιχειρήθηκε στη Ρωσία να γίνει αυτό σε έναν άνθρωπο που είχε προσηλυτιστεί στον Χριστιανισμό, ονόματι Ελίζερ Μπασίν (Eliezer Bassin), και τον είχαν φέρει πίσω με τη βία από το εξωτερικό, όπου είχε προσηλυτιστεί. ⁶³ Όποιος γνωρίζει τη Ρωσία δεν θα βρει τίποτα το περίεργο σε αυτό, στην Πολωνία και τη Γαλικία είναι χειρότερα: ότι το πνεύμα είναι το ίδιο και στη Γερμανία το είδαμε νωρίτερα.

Ο Βάλτερ Ρούμπενς (Walter Rubens), που ήδη αναφέρθηκε, λέει: «Σύμφωνα με το Σουλχάν Αρούχ (Shulchan-Aruch), στην § 223 του δεύτερου τόμου, ο Ισραηλίτης υποχρεούται να σκοτώσει έναν άλλο Ισραηλίτη με βία ή πονηριά που αψηφά τις θρησκευτικές τελετές (για παράδειγμα, καπνίζει το Σάββατο)... Σίγουρα, αν οι νόμοι του κράτους δεν προστάτευαν τον θρασύτατο καπνιστή του Σαββάτου, θα είχε εκτεθεί στις μεγαλύτερες προσβολές σε πολλές κοινότητες, όπως θα μπορούσα να αναφέρω αρκετά παραδείγματα από τη δική μου εμπειρία. Ο ορθόδοξος Εβραίος είναι ακόμη και σήμερα το ίδιο φανατικός απέναντι στον ανυπότακτο συμπατριώτη του (το τάγμα του Μάιντς) όσο ο ζηλωτής που κόλλησε το μαχαίρι του στον Σπινόζα. Στις μέρες μας ο εβραϊκός σοβινισμός έχει πράγματι προχωρήσει τόσο πολύ στην τέχνη της ιστορικής παραποίησης, που αποδίδει τη φανατική διαδικασία του ραβινικού κολεγίου του Άμστερνταμ στην επιρροή των Χριστιανών, και υποστηρίζει με τη μεγαλύτερη αναίδεια ότι ο Ιουδαϊσμός είχε πάντα σαν αρχή την ελευθερία της μάθησης. ⁶⁴ Το τάγμα Μπρέσλαου έχει περισσότερο τον χαρακτήρα του χαμαιλέοντα. Μπορεί να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις των καιρών, φλερτάρει ακόμη και με τις ριζοσπαστικές επιστήμες, όμως δεν παραιτείται από κάποιους τελετουργικούς κανόνες, αλλά επιδιώκει να

62. Μεταθανάτιες γραφές, II, σελ. 283

63. Ιστορία του Εβραϊκού λαού, τόμος 1ος, σελ. 422

64. Τμήμα Τεχνών της «Frankfurter Zeitung».

τους στηρίζει με ορθολογικές βάσεις ακόμα κι αν αυτές είναι τόσο σάπιες και εύθραυστες που ακόμη και ένας μαθητής δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης μπορεί να τις καταρρίψει». ⁶⁵

Ακόμη και εδώ πρέπει να τονιστεί ξανά ότι τίποτα δεν αλλάζει στην κατάσταση εάν ο Εβραίος απαρνηθεί το Ταλμούδ σαν θρησκευτικό βιβλίο, γιατί ο αμετάβλητος εθνικός χαρακτήρας συνεχίζει να αντιπροσωπεύει μια δογματική άποψη που είναι εξίσου αμετάβλητη σε άλλους τομείς. Το βλέπουμε σήμερα στη δημόσια ζωή, για παράδειγμα στη διδασκαλία της σοσιαλιστικής κοσμοθεωρίας. Δεν θέλω να μιλήσω για τα οικονομικά μέτρα και τις προτάσεις του σοσιαλισμού, αλλά μόνο να επιστήσω την προσοχή στη θεμελιώδη μισαλλοδοξία που κρύβεται πίσω από ολόκληρο το σύστημά του μέχρι τώρα. Οι κομμουνιστικές ιδέες είχαν διαμορφωθεί πολύ πριν από τον Μαρξ, αλλά ο έξυπνος Εβραίος ήξερε πώς να τις συνδέσει και να τις εξαναγκάσει σε μια άκαμπτη μορφή. Θα μιλήσουμε αργότερα για το εβραϊκό μυαλό και τη θέληση σαν το κέντρο του εβραϊκού χαρακτήρα, εδώ τονίζεται αυτή η θρησκεία, που απορρίπτει σθεναρά όλες τις άλλες, όπως και στο Ταλμούδ. Με το ίδιο δογματικό αλάθητο όπως η μεγάλη συναγωγή μετά τον Έζρα, ο Μαρξ και ο Λασάλ ορκίστηκαν στο μανιφέστο τους. Και αυτή η ακαμψία του δόγματος, που δίνει μια απάντηση σε όλα τα ερωτήματα και αποκλείει τις συζητήσεις, έχει επιτυχία, όπως κάθε συνέπεια. Όταν έρθει η στιγμή που η ζωτικότητα, η ελαστικότητα και το πνεύμα αντοχής του ανθρώπου θα εξασθενήσουν, θα προσκυνήσει πάντα εκεί που του έχουν υποσχεθεί με αλάνθαστη βεβαιότητα τον ουρανό ή τον επίγειο παράδεισο· και πιο άκαμπτο από ποτέ, το αθεϊστικό, σε αυτή την περίπτωση, εβραϊκό πνεύμα, βρίσκεται στην κορυφή της βίαιης ταξικής πάλης που ευαγγελίζεται (όχι με πνευματικά μέσα, όπως μερικοί Γερμανοί θέλουν να την πολεμήσουν). Βεβαίως, όπου πρόκειται στην πραγματικότητα για τον ίδιο τον αγώνα, οι Εβραίοι ηγέτες εξαφανίζονται εντελώς στο παρασκήνιο ασυνείδητα πιστοί στην Ταλμουδική αρχή: *«Αν πας στον πόλεμο, μην πας πρώτος, αλλά πήγαινε τελευταίος, για να φύγεις πρώτος· πήγαινε με αυτόν που του χαμογελάει η ώρα. Πέντε πράγματα συνέστησε η Χαναάν στους γιους της: να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, να αγαπάτε τη ληστεία, να αγαπάτε την ακολασία, να μισείτε τα αφεντικά σας και να μην λέτε ποτέ την αλήθεια»*. ⁶⁶

Οι μάζες, που έχουν χάσει την ισορροπία τους και **πρέπει να έχουν μια καθησυχαστική απάντηση σε όλα, τους ακολουθούν μέχρι την ίδια τους την καταστροφή**. Αυτό το πνεύμα, που οδηγεί τα στρατεύματα της αναρχίας διπλωματικά και βάνανσα ταυτόχρονα, έχοντας επίγνωση του στοχου του, είναι **το θρησκευτικό, οικονομικό, πολιτικό και εθνικό πνεύμα της θεμελιώδους μισαλλοδοξίας που αναπτύχθηκε από τα φυλετικά θεμέλια· γνωρίζει μόνο την οικουμενικότητα της θρησκείας**

65. Όπως παραπάνω, σελ. 28,4

66. Πραγματεία Πέσακχιμ, 113a και 113b.

(δηλαδή την κυριαρχία του εβραϊκού θεού), **τον κομμουνισμό** (δηλαδή τα σκλαβωμένα κράτη), **την παγκόσμια επανάσταση** (δηλαδή τον εμφύλιο πόλεμο σε όλους τους λαούς) **και τον διεθνισμό των Εβραίων** (δηλαδή την παγκόσμια κυριαρχία τους). Αυτό είναι το πνεύμα της ασυγκράτητης και αδίστακτης αρπαγής: η μαύρη, η κόκκινη και η χρυσή Διεθνής είναι τα όνειρα των Εβραίων «φιλοσόφων» από τον Έζρα, τον Ιεζεκιήλ και τον Νεεμία μέχρι τον Μαρξ, τον Ρότσιλντ και τον Τρότσκι.

Πριν προχωρήσω σε μια νέα παράγραφο, θα ήθελα να αντιπαραβάλλω τη στενόμυαλη εβραϊκή θρησκεία με έναν διαφορετικό τρόπο σκέψης. Δεν θα είναι η διδασκαλία του Χριστού, που για μας είναι πέρα από κάθε συζήτηση, αλλά οι σκέψεις της μακρινής Ινδίας.

Και εδώ, υπάρχουν ιερά βιβλία που αναγνωρίζονται σαν εμπνευσμένα από τη θεότητα, και εδώ, ο λαός έχει αποφασίσει στην πορεία της ανάπτυξής του για ορισμένες εικόνες (για τις οποίες δεν μπορούμε να αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες εδώ) με βάση τον εθνικό τους χαρακτήρα. Από την αρχή, όμως, ολόκληρο το ζήτημα του θεού παρουσιάζεται στον Ινδό σαν κοσμικό και μεταφέρει την ψυχή του, που την αντιλαμβάνεται σαν θεϊκή, σε κάθε πλάσμα αυτού του κόσμου. Αλλά από αυτή τη βάση των ιερών βιβλίων προέκυψαν έξι μεγάλα θρησκευτικά συστήματα, που ήταν όλα ορθόδοξα και, εκτός από αυτά, άλλα εννέα, τα οποία όντως θεωρούνταν ετερόδοξα αλλά πουθενά δεν διώκονταν με στραγγαλισμούς, λιθοβολισμούς κ.λπ.

Η ινδική σκέψη περικλείει κάθε πνευματική ζωή, από έναν υλισμό, που δεν δίνει τίποτα στη δική μας, μέχρι μια άυλη κατάσταση, στην οποία το σώμα, σαν ένα άβολο κάλυμμα, δεν έχει σχεδόν κανένα δικαίωμα ύπαρξης.

Να τρως καλά και να χρωστάς.
Ζήσε το σύντομο διάστημα χαρούμενα,
Όταν σου δίνεται η ζωή,
Δεν έχεις παρά να αντέξεις τον θάνατο,
δεν θα γυρίσεις ποτέ πίσω!

τραγουδούν κάποιοι και οι άλλοι απαντούν:

Αυτός όμως, που στο μυαλό του έχει καταλάβει τον εαυτό του ως Εαυτό,
πώς μπορεί να επιθυμεί ακόμα να αρρωστήσει το σώμα;
Σε εκείνον που μέσα στην αβυσσαλέα μόλυνση του σώματος,
έχει συμβεί η αφύπνιση του Εαυτού,
που γνωρίζει τον εαυτό του ως παντοδύναμο, ως δημιουργό του κόσμου!
Δικό του είναι το σύμπαν, αφού είναι ο ίδιος το σύμπαν.⁶⁷

Όταν ο Βουδισμός ξεκίνησε την εκστρατεία του ενάντια στον παλιό Βραχμανισμό, δηλαδή όταν ξεκίνησε μια μάχη, σίγουρα ήρθε πολλές φορές σε φυσικές συγκρούσεις, αλλά αυτές ήταν τόσο μικρές που μπορούν να αγνοηθούν πλήρως. Και τότε καταλαβαίνει κανείς τα λόγια

67. Σύμφωνα με τη μετάφραση του Πολ Ντεσέν (Paul Deussen) στη «Γενική Ιστορία της Φιλοσοφίας» (Allgemeinen Geschichte der Philosophie). Τόμοι 1 και 2.

του βασιλιά Ασόκα (Ashoka), ο οποίος τα είχε όλα αυτά λαξευμένα σε πέτρα για να τα βλέπουν όλοι: «Πρέπει να τιμάτε τη δική σας θρησκεία, αλλά να μην κατακρίνεται τις άλλες. Μόνο η ενότητα είναι ευεργετική. Είθε οι ομολογητές κάθε πίστης να είναι πλούσιοι σε σοφία και ευτυχημένοι με την αρετή.»⁶⁸

Στη συνέχεια μπορεί να αναφερθεί μια άλλη ρήση από μια μεταγενέστερη περίοδο που μας φέρνει στο νου ολόκληρη την ατμόσφαιρα της ινδικής σκέψης: «Ένα χωράφι με γρασίδι σαν στρατόπεδο, μια πέτρα ως κάθισμα, οι ρίζες των δέντρων σαν κατοικία, το κρύο νερό από τους καταρράκτες σαν ποτό, οι ρίζες σαν τροφή, οι γαζέλες σαν σύντροφοι. Στο δάσος, που προσφέρει μόνο του αυτόν τον πλούτο, χωρίς να τον ζητάς, το **μόνο** λάθος είναι ότι εκεί, επειδή είναι δύσκολο να βρεθούν εκεί αυτοί που έχουν ανάγκη, ζεις **χωρίς να προσπαθείς να δουλέψεις για τους άλλους.**»⁶⁹ Εδώ, σε αυτόν τον πνευματικό κόσμο, πόσο μακριά είμαστε από κάθε απληστία για εξουσία και χρήμα, από κάθε αρπαγή και μισαλλοδοξία, κάθε μικροπρέπεια και αλαζονεία!

Ακόμη και οι πολύ βλαστημημένοι αρχαίοι Γερμανοί σκέφτονταν παρόμοια προτού τους επιβληθεί το πνεύμα των βιβλίων του Μουσή και του Ιεζεκιήλ. Αυτό, για παράδειγμα, μας το δείχνουν και οι αρχαίοι Γότθοι της Ισπανίας: «Μην βλασφημείς ένα δόγμα που δεν καταλαβαίνεις», είπε ο Γότθος Αγίλα σε έναν καθολικό πιστό: «εμείς από την πλευρά μας, αν και δεν πιστεύουμε αυτό που πιστεύετε, δεν σας βλαστημάμε, αφού υπάρχει μεταξύ μας μια παροιμία, που λέει ότι δεν αμαρτάνεις αν περνάς ανάμεσα στους βωμούς των ειδωλολατρών και σε μια εκκλησία του Θεού και δείχνεις σεβασμό και στους δύο.»⁷⁰

Και τέλος ας δούμε μια τρίτη ινδογερμανική φυλή: τους Πέρσες. Οι Εβραίοι οφείλουν ολόκληρη την ύπαρξή τους στην ανοχή αυτού του λαού. Χάρη σε αυτόν τον λαό μπόρεσαν να ξεκινήσουν την επιστροφή τους στην πατρίδα τους και εκτός από αυτό τους έδωσαν και χρήματα. «Ο Εβραϊσμός», λέει ο ιστορικός Έντουαρντ Μάιερ (Eduard Meyer), «δημιουργήθηκε στο όνομα του Πέρση βασιλιά και χάρη στη δύναμη της αυτοκρατορίας του, και έτσι οι επιπτώσεις της αυτοκρατορίας των Αχαιμενιδών συνεχίζουν να έχουν ισχυρό αντίκτυπο στις μέρες μας.» Και για τον εβραϊκό λαό που έφευγε, ο ίδιος λόγιος, που ήταν πολύ φιλικός προς τους Εβραίους, είπε: «Η θρησκευτική απομόνωση, η υπεροπτική περιφρόνηση, μέσω των οποίων όλοι οι άλλοι λαοί σε σύγκριση με το λαό που επέλεξε ο κοσμοεξουσιαστής Θεός έγιναν ειδωλολάτρες και ήταν καταδικασμένοι για να καταστραφούν, ήταν προσβλητικό για όλους τους γειτονικούς λαούς. Ο ιερατικός κώδικας είναι η βάση του Ιουδαϊσμού που υπάρχει αμετάβλητος από την εισαγωγή του Νόμου από τον Έσδρα και τον

68. Κρίστιαν Λάσεν (Christian Lassen): «Ινδικές Αρχαιότητες» (Indische Altertümer).

69. Από τον Λεοπόλντ φον Σρέντερ (Leopold von Schröders): «Λογοτεχνία και πολιτισμός της Ινδίας» (Indiens Literatur und Kultur).

70. Άντολφ Χέλφφερικ (Adolph Helfferich): «Ο Βησιγοτθικός Αρειανισμός» (Der westgotische Arianismus), σελ. 49.

Νεεμία το 445 π.Χ. μέχρι σήμερα, με όλα τα ελαττώματα και τα τερατουργήματα, αλλά και με την στοχευμένη, αδίστακτη ενέργεια που του ήταν έμφυτη από την αρχή και που παρήγαγε, μαζί με τον Ιουδαϊσμό, το συμπλήρωμά του, το μίσος των Εβραίων. Η περιτομή, η τήρηση του Σαββάτου, η αποχή από το χοιρινό και παρόμοιες παραξενιές στο φαγητό, και η πλήρης περιφρόνηση για όλους τους μη Εβραίους, τα οποία ανταποκρίνονταν στους τελευταίους, είναι τα χαρακτηριστικά του Εβραϊσμού στην εποχή του Αντίοχου του Επιφανή, του Τάκιτου και του Γιουβενάλη όπως και σήμερα».⁷¹

5. Το γκέτο

Από τα γεγονότα που αναφέρθηκαν θα σας δώσουν κατά προσέγγιση μια εικόνα της νοοτροπίας με την οποία οι Εβραίοι ήρθαν στην Ευρώπη· από αυτήν προέκυψαν σαν συνέπεια όλα τα γεγονότα στις αλληλεπιδράσεις μεταξύ των Εβραίων και άλλων λαών. Η έκδηλη αποκλειστικότητα, τόσο στις φυσικές όσο και στις πνευματικές σχέσεις, απέναντι σε όλα τα άλλα έθνη οδήγησε έτσι και σε ένα φαινόμενο του οποίου ο χαρακτήρας εξακολουθεί και σήμερα να κρίνεται λάθος: το γκέτο.

Η απομόνωση ενός ξένου λαού μεταναστών ανάμεσα στους ντόπιους είναι ένα γεγονός που συναντάμε παντού, για την εξήγηση του οποίου δεν χρειάζεται να αναζητήσουμε περίπλοκους λόγους. Όλοι οι Ευρωπαίοι, για παράδειγμα, δημιούργησαν στις αποικίες τις δικές τους συνοικίες πόλεων και όλοι οι εμπορικοί σταθμοί των Πορτογάλων, των Ισπανών, των Χανσεατικών κ.λπ., βρισκόντουσαν σε στενή σύνδεση. Το ίδιο έκαναν και οι Εβραίοι· και αυτό που ισχύει για τους άλλους λαούς, θα 'πρεπε ξαφνικά να είναι γι' αυτούς, το αποτέλεσμα μιας μονόπλευρης δυσφορίας; Αντίθετα, ακριβώς μεταξύ αυτών η απομόνωση έπρεπε να πραγματοποιηθεί με πολύ μεγαλύτερη συνέπεια λόγω του μισαλλόδοξου φυλετικού τους χαρακτήρα.

Ότι ήταν πραγματικά έτσι, έχουμε επαρκείς αναφορές από την ιστορία της εβραϊκής μετανάστευσης· όταν οι Εβραίοι, για παράδειγμα, όπως προαναφέρθηκε, μετανάστευσαν σε μεγάλους αριθμούς στην Αλεξάνδρεια, δεν εγκαταστάθηκαν σαν μια κλειστή κοινότητα, αλλά έθεσαν έντονα το αίτημα να αποκτήσουν ένα μέρος της πόλης για τον εαυτό τους. Ο Ιώσηπος Φλάβιος δικαιολογεί αυτό το αίτημα λέγοντας ότι οι Εβραίοι μπορούσαν «να ζήσουν μια αγνή ζωή και να μην ανακατεύονται με ξένους». Τελικά οι Εβραίοι ήταν τόσο πολλοί που κα-

71. Έντουαρντ Μάιερ (Eduard Meyer): «Η εμφάνιση του Ιουδαϊσμού» (Die Entstehung des Judentums), Χάλλε στη Ζάαλε (Halle an der Saale) 1896, σελ. 222.

τοικούσαν σε δύο από τις πέντε συνοικίες της πόλης.

Ακριβώς έτσι ήταν και οι συνθήκες στη Ρώμη. Όταν οι Εβραίοι εγκαταστάθηκαν σε αυτήν την πόλη, ακολούθησαν, όπως παντού, την τάση τους προς το εμπόριο και έστησαν τις κατοικίες τους ανάλογα όπου προσφέρονταν οι καλύτερες ευκαιρίες για αυτό. Αυτή ήταν, στη Ρώμη, η δεξιά όχθη του Τίβερη, όπου ήταν τοποθετημένοι οι Φοίνικες και οι Έλληνες ναυτικοί και πουλούσαν τα εμπορεύματά τους. Κάθε νεοφερμένος Εβραίος παρομοίως κατοικούσε εδώ σαν να τον τραβούσε ένας μαγνήτης και σύντομα η εβραϊκή συνοικία επεκτάθηκε πολύ. Όταν η δεξιά όχθη ήταν αρκετά κατειλημμένη, οι νέοι μετανάστες, για να μην είναι σε μειονεκτική θέση, μετακόμισαν στην αριστερή όχθη του Τίβερη και σύντομα δημιουργήθηκε μια δεύτερη εγκατάσταση εκεί. Η εβραϊκή συνοικία στη Ρώμη ολοκληρώθηκε πριν θεσπιστούν οποιαδήποτε υποχρεωτικά μέτρα. Οι πολυάριθμες πλημμύρες, στις οποίες ακριβώς αυτό το μέρος της πόλης ήταν περισσότερο εκτεθειμένο, οι επιδημίες που προκάλεσαν, όλα αυτά δεν μπόρεσαν, ανά τους αιώνες, να αναγκάσουν τους Εβραίους να εγκαταλείψουν τα καλύτερα εμπορικά μέρη της πόλης. Οι λίγες εξαιρέσεις δεν αξίζουν καθόλου προσοχή. Όταν αργότερα η Ρώμη αισθάνθηκε υποχρεωμένη να χτίσει ένα τείχος γύρω από την εβραϊκή συνοικία, σφράγισε μια κατάσταση που είχε εδραιωθεί από καιρό, κάτι που παραδέχονται ακόμη και οι Εβραίοι ιστορικοί. Για παράδειγμα, οι Φόγκελσταϊν-Ρίγκερ λένε: *«Ήδη από τον 14ο αιώνα η εβραϊκή συνοικία είχε πάρει τις διαστάσεις του μεταγενέστερου γκέτο.»*⁷² Σε μεταγενέστερους χρόνους το τείχος που χτίστηκε συχνά χρησίμευε σαν προστασία των Εβραίων απέναντι στις λαϊκές εξεγέρσεις, κάτι που το αναγνώρισαν ακόμη και οι Εβραίοι.⁷³

Και ο ιστορικός Καρλ Φρίντριχ Χίμαν (Carl Friedrich Heman) συνοψίζει την αναγκαιότητα του γκέτο, που προέκυψε από τις συνθήκες εκείνης της εποχής, με τον εξής τρόπο: *«Σαν αποτέλεσμα του αποκλεισμού απέναντι σε κάθε μη εβραϊκό, το εβραϊκό μυαλό συνήθιζε να εμπλέκεται σε όλες τις περιστάσεις μόνο στο βαθμό που ήταν για δικό του όφελος. Αλλά οι συνέπειες ήταν αναπόφευκτες: οι λαοί σύντομα ένιωσαν ότι οι Εβραίοι δεν είχαν πραγματικό ενδιαφέρον για αυτούς και τους θεσμούς τους. Είχαν την εντύπωση ότι οι Εβραίοι ήθελαν μόνο να τους εκμεταλλευτούν. Η αντιπάθεια των λαών κατά των Εβραίων έχει τη βάση της στη στάση που είχε ο ίδιος ο Εβραίος απέναντι σε όλους τους μη Εβραίους.»*

«Το γεγονός ότι οι Εβραίοι αναγκάστηκαν σε μεταγενέστερους χρόνους να παραμείνουν στα γκέτο τους συνέβη τόσο για την προστασία τους από το μίσος του πληθυσμού όσο και για την προστασία των άλλων κατοίκων από την απληστία τους. Εδώ πάλι βλέπουμε, ότι αυτό που οι Εβραίοι αποδοκι-

72. Ιστορία των Εβραίων στη Ρώμη, τόμος 1ος, σελ. 301.

73. Φόγκελσταϊν-Ρίγκερ, όπως παραπάνω, τόμος 2ος σελ. 237.

*μάζουν, σαν την επαίσχυντη καταπίεση των Χριστιανών είναι η απλή συνέπεια της ιδιαιτερότητάς τους που επιλέγουν οι ίδιοι».*⁷⁴

Όπως βλέπουμε, η προσπάθεια να εντοπιστεί η ευθύνη για την ίδρυση των γκέτο σε κακόβουλους ιερείς είναι ένα πολύ μονόπλευρο εγχείρημα, αν και, όπως είναι κατανοητό, ιδιαίτερα δημοφιλές στους Εβραίους.⁷⁵ Οι εθνικότητες που αναπτύσσονταν εκείνη την εποχή απαιτούσαν για την εδραίωσή τους μια ζωή που δεν ενοχλούνταν πολύ από τους ξένους. Το γκέτο και οι διάφοροι περιορισμοί της ιδιοκτησίας και των νόμων για τη μετανάστευση ήταν εκείνη την εποχή μια αναγκαιότητα, και **αυτοί** γίνονται ιδιαίτερα σε όλες τις περιόδους που η εθνική συνείδηση δεν είναι ιδιαίτερα έντονη και όπου οι Εβραίοι ζουν σε μεγάλους αριθμούς. Πρέπει να προσέχουμε να μην κοιτάζουμε πίσω με υπεροπτικό χαμόγελο την εποχή του κακολογημένου Μεσαίωνα και να είμαστε περήφανοι που επιτέλους φτάσαμε τόσο μακριά. Οι άνθρωποι εκείνης της εποχής έδρασαν τη βάση τις πικρές τους εμπειρίες και δεν επέτρεψαν να οδηγηθούν από προφανώς ανόητα συνθήματα και διάχυτη έλλειψη κριτικής, όπως το επιτρέπει το σημερινό μας «πολιτισμένο» κοινό στην Ευρώπη χωρίς αντίσταση. Μόνο οι νόμοι για τη μετανάστευση μπορούν να μας σώσουν από τη σημερινή εβραϊκή κυριαρχία αλλιώς πρέπει να αποφασίσουμε να γίνουμε ακόμα πιο αδίστακτοι, πιο «αποτελεσματικοί» από τον Εβραίο.

Μετά τη χειραφέτηση των Εβραίων, ήταν κατανοητό ότι κάποιοι μετακόμισαν σε χριστιανικές γειτονίες λόγω αντιπολίτευσης, αλλά τα εβραϊκά σοκάκια διατηρούνται ακόμη σε πολλά μέρη όπως ήταν στην αρχαιότητα. Για παράδειγμα, στη Γαλικία, στη Ρωσία, στο Άμστερνταμ. Τότε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι μεγάλες πόλεις είναι δημιούργημα μιας πρόσφατης εποχής, όταν ακόμη και κάτω από τις καλύτερες συνθήκες, δεν ήταν δυνατόν για τους Εβραίους να ζήσουν μαζί και ότι, επιπλέον, η εισροή τους ήταν μάλλον σταδιακή. Όμως, παρ' όλα αυτά, η τάση για συμβίωση εξακολουθεί να υπάρχει. Για παράδειγμα, δείτε τις συνθήκες στην «*πιο ελεύθερη χώρα στον κόσμο*». Στις Ηνωμένες Πολιτείες ζουν 3 εκατομμύρια Εβραίοι. Από αυτά τα 3 εκατομμύρια όμως, σχεδόν τα μισά έχουν εγκατασταθεί μόνο στη Νέα Υόρκη και σχηματίζουν ένα πραγματικό γκέτο σε αυτή την πόλη.⁷⁶ Όλες οι προσπάθειες να ανακουφιστεί η Νέα Υόρκη και να ενθαρρύνουν τους Εβραίους να εγκατασταθούν στην ύπαιθρο απέτυχαν. Όλοι επέστρεψαν για να ζήσουν μια ζωή με το εμπόριο των σκουπιδιών στην κοσμοπολίτικη πόλη, δεν τους άρεσε η χειρωνακτική εργασία στη ύπαιθρο.

74. «Η ιστορική παγκόσμια θέση των Εβραίων» (Die historische Weltstellung der Juden), Λειψία 1882, σ. 13, 18.

75. Ο Ζακ Μπασνάζ (Jacques Basnage) λέει: «Είναι το τυπικό χαρακτηριστικό των Εβραίων να είναι διαχωρισμένοι από άλλους λαούς», «Ιστορία των Εβραίων» (Histoire des Juifs). τόμος 6, Κεφ.3, §14.

76. Ντέιβις Τριτς (Davis Trietsch): «Παλαιστίνη και οι Εβραίοι» (Palästina und die Juden). 1919.

«Οι φιλόανθρωπος προσπάθειες», λέει ο Αντόλφ Μπεμ (Adolf Böhm)⁷⁷, «για να διασκορπιστούν οι Εβραίοι στην ύπαιθρο είχαν μικρή επιτυχία... Οι μετανάστες ρέουν εκεί όπου ήδη είναι εγκατεστημένοι πολλοί από τους αδελφούς τους». Το παλιό ένστικτο του να είσαι ένας ενδιάμεσος λαός (διεθνείς ενδιάμεσος λαός), αλλά να σχηματίζεις έναν κλειστό πυρήνα, επανεμφανίζεται ακόμη και σήμερα όταν μπορεί κανείς να παρατηρήσει μαζικές μετακινήσεις, όπως στην Αμερική· οι Εβραίοι είναι πράγματι ο αμετάβλητος, ο «πιο αποκρυσταλλωμένος λαός», για τους οποίους μίλησε ο Γκαίτε (Φάουστ II).

6. Καύσεις του Ταλμούδ

Όπως και στην περίπτωση του φαινομένου του γκέτο, έτσι και η δίωξη των εβραϊκών βιβλίων υπόκειται σε μια πολύ μονόπλευρη αξιολόγηση. Εξακολουθεί να θεωρείται μια πράξη ύψιστης βαρβαρότητας και παράλογου φανατισμού των Ρωμαιοκαθολικών ιερέων. Το τι δικαιολογείται σε αυτή την κατηγορία θα συζητηθεί αργότερα· εδώ, όμως, θα διαπιστωθεί ότι η λογοκρισία και η καύση του Ταλμούδ δεν ήταν καθόλου αποτέλεσμα ανόητων δεισιδαιμονιών, αλλά είχαν δικαιολογημένους λόγους.

Ας φανταστούμε την κατάσταση: στα χριστιανικά κράτη ζει ένας λαός που βρίζει στα βιβλία του τον ιδρυτή της κρατικής θρησκείας, ο οποίος κάθε εβδομάδα στην συναγωγή ρίχνει την κατάρα του Θεού στους Χριστιανούς και δεν κρύβει το μίσος του. Ακόμη και μια λιγότερο συνειδητοποιημένη Εκκλησία από τη Ρωμαϊκή θα έπρεπε να λάβει μαζικά μέτρα για να βάλει τέλος σε αυτή την κατάσταση· το ότι ήταν έτσι δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί σήμερα. Ας ακούσουμε πρώτα μια φωνή από την πρώτη χριστιανική εποχή· ο Ιουστίνος γράφει:⁷⁸ «Οι Εβραίοι μας θεωρούν εχθρούς και μας βασανίζουν όπου μπορούν. Πράγματι, ο Σιμόν Μπάρ Κόχμπα (Simon bar Kokhba), ο εμπνευστής της εβραϊκής εξέγερσης στον εβραϊκό πόλεμο που μόλις τελείωσε πριν από λίγο καιρό, άφησε τους χριστιανούς να υποστούν τρομερά βασανιστήρια αν δεν ήθελαν να αρνηθούν και να βλασφημήσουν τον Χριστό.»

«Οι αρχιερείς του λαού σου και η διδασκαλία σας έχουν κάνει το όνομα του Ιησού να βεβηλωθεί και να βλασφημηθεί σε όλο τον κόσμο.»⁷⁹

...«Εσείς καταριέστε στις συναγωγές σας όσους πιστεύουν στον Χριστό».⁸⁰ «Όσο είναι στο χέρι σας, κάθε χριστιανός θα εκδιώκεται όχι

77. Αντόλφ Μπεμ (Adolf Böhm): «Το Εβραϊκό Εθνικό Ταμείο» (Der jüdische Nationalfonds), Χάγη, σελ. 17.

78. Ιουστίνος (Justin): «Απολογίες» (Apologie) I §31.

79. Ο Διάλογος με τον Τρυφώ (Dialog mit Tryphon) Κεφ. 117.

80. Κεφ. 16

μόνο από την περιουσία του αλλά γενικά από τον κόσμο· δεν αφήνετε κανέναν Χριστό να ζήσει».⁸¹ «Αντί να νιώθεις τύψεις, που σκοτώσατε τον Χριστό, μισείτε εμάς που πιστεύουμε μέσω αυτού στον Θεό και Πατέρα των πάντων και όποτε βρίσκεται την ευκαιρία μας σκοτώνετε και συνεχώς καταριέστε τον Χριστό και τους οπαδούς του, ενώ εμείς όλοι προσευχόμαστε για εσάς όπως για όλους τους ανθρώπους».⁸²

Εκείνη την εποχή οι Εβραίοι κατάφεραν να βασανίζουν ελεύθερα τους Χριστιανούς και ήταν οι πιο πρόθυμοι να παρακινούν τους ειδωλολάτρες να διώξουν τους Χριστιανούς. Αλλά όταν η Καθολική Εκκλησία άλλαξε τα πράγματα έπαιζαν το ρόλο των διωκόμενων αθώων.

Αυτή η εχθρική στάση απέναντι στον Χριστό διατηρήθηκε από τους Εβραίους μεγαλύτερη ευσυνειδησία και σε όλες τις χώρες διακήρυτταν την κατάρα διαρκώς από τον άμβωνα τους για αιώνες.

Όταν, τον 16ο αιώνα, ο «Αυτοκράτορας της Περσίας», όπως διηγείται ένα χρονικό, ρώτησε τους ραβίνους που ζούσαν εκεί για τη στάση τους απέναντι στον Χριστό, οι τελευταίοι είπαν ότι οι χριστιανοί «ήταν πραγματικά ειδωλολάτρες που λάτρευαν, όχι τον Θεό, αλλά ένα σταυρωμένο εγκληματία και απατεώνα.»⁸³

Αυτή ήταν η πίστη των Εβραίων από την Ασία έως τη Δυτική Ευρώπη. Όταν η Καθολική Εκκλησία πήρε τελικά μια σθεναρή θέση ενάντια στις κατάρες, υπέβαλε το Ταλμούδ σε αυστηρή λογοκρισία και εξάλειψε όλα τα εδάφια που αναφέρονται στον Χριστό, υπήρξε μια κατακραυγή από την εβραϊκή πλευρά για την παραβίαση της πνευματικής ελευθερίας. Δεν έχουμε λόγο να δυσφημίσουμε τη Εκκλησία, αλλά κάθε αμερόληπτος άνθρωπος πρέπει να παραδεχτεί ότι και εδώ ήταν μια απόλυτα εβραϊκή αρχή, σύμφωνα με την οποία προχώρησε και την οποία ο ραβίνος Ταρφόν διευκρίνισε με τον εξής τρόπο: «Στις ζωές των παιδιών μου, αν τα γραπτά των Χριστιανών έρθουν στα χέρια μου, θα τα έκαίγα όλα, μαζί με τα ονόματα του Θεού που περιέχουν».⁸⁴

Τι λέει όμως το Ταλμούδ για τον Χριστό, τι περιείχαν αυτά τα αποσπάσματα που ήταν τόσο προσβλητικά για την Καθολική Εκκλησία;

Ακριβώς όπως ο σημερινός Εβραίος έχει αποκτήσει την άσχημη φήμη με τις απάτες του, με τις ανατροπές των λέξεων και τα λογοπαίγνια του, έτσι και ο Εβραίος του παρελθόντος έκανε χρήση αυτού του ταλέντου· και σε αυτό το δηλητηριώδες και χλευαστικό παιχνίδι των λέξεων ο Χριστός οφείλει εν μέρει τα πιο προσβλητικά του παρατσούκλια.

Αναφερόμενοι στους Αριθμούς 24:17: «Ένα αστέρι θ' ανατείλει απ' τον Ιακώβ», οι Χριστιανοί αποκαλούσαν συχνά τον Ιησού «γιο των άστρων», Μπεν Στάρα (Ben Stara), (από το ελληνικό αστήρ, περσικά

81. Κεφ. 110

82. Κεφ. 133

83. Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt) : «Εβραϊκές Παραδοξότητες» (Jüdische Merkwürdigkeiten) τόμος 1ος σελίδα 28.

84. Πραγματεία Σάμπατ (Shabbat) 116a.

stara)· οι Εβραίοι το μετέτρεψαν σε Μπεν Στάντα (Ben Stada – γιό της σκύλας). (σύμφωνα με τον Πάουλ Στέφαν Κασέλ «Paulus Stephanus Cassel»)⁸⁵

Στο Ταλμούδ, η Μαρία θεωρείται μόνο ως πόρνη, και επειδή δεν λαμβάνει υπόψη την ακριβή χρονολογία [αφήνει τον χειρότερο εχθρό του του Χριστού, το ραβίνο Ακίβα μπεν Τζόζεφ (Akiva ben Joseph) να είναι σύγχρονός του], ταυτίζει τη Μαρία με τη σύζυγο κάποιου από την Πάφο που ζούσε την εποχή του ραβίνου Ακίβα, η οποία, λόγω της απρεπούς ζωής της, θεωρούνταν απόλυτη πόρνη. Ο γιος αυτής της συνήθως μοιχαλίδας και ενός Ρωμαίου στρατιώτη, επομένως του πιο διεφθαρμένου πλάσματος που μπορούσε να φαντασθεί ένας Εβραίος, είναι ο «το μπάσταρδο» ο Ιησούς Χριστός.

Κατά καιρούς εμφανίζεται και ένα άλλο όνομα για τον Ιησού: Μπεν Παντέρα (Ben Pandera), στη κυριολεξία «γιος του πάνθηρα» (Sohn des Panthers).

Ο όρος αυτός εξηγείται ως εξής: Όταν ο Εβραίος (βλ., μεταξύ άλλων, ο Παύλος) ήρθε σε επαφή με την ελληνική ζωή, παρατήρησε τον πόθο του Έλληνα και τίποτα δεν τον απωθούσε περισσότερο από τα όργια των διονυσιακών εορτών του παρακαμάζοντος αρχαίου κόσμου. Ο πάνθηρας ήταν ένα ιδιαίτερα ιερό ζώο για τον Βάκχο· οι υπηρέτες του Βάκχου κοιμόντουσαν πάνω σε δέρματα πάνθηρα, ο πάνθηρας απεικονιζόταν σε ελληνικά νομίσματα κ.λπ. Αυτό το ζώο λοιπόν, για τον Εβραίο, ήταν «το πρόστυχο ζώο», γενικά το σύμβολο της ασυδοσίας. Από αυτή την άποψη γεννήθηκε το εξής λογοπαίγνιο: οι Χριστιανοί αποκαλούσαν τον Ιησού τον Υιό της Παρθένου (από το ελληνικό Parthenos, Ben Parthena), από το οποίο οι Εβραίοι σχημάτισαν το χλευαστικό Ben Panthera (γιο του άσεμνου ζώου). Ο Χάινριχ Λάμπλε (Heinrich Laible)⁸⁶ εφιστά την προσοχή στο γεγονός ότι το μίσος στρεφόταν λιγότερο στη Μαρία όσο απευθείας στο πρόσωπο του Ιησού, γι' αυτό και ο Μπεν (γιος) ήταν εκτεθειμένος σε κάθε προσβολή.

Επιπλέον, ο Χριστός αποκαλείται ο ανόητος, ο αποπλανητής του λαού (Βιλεάμ «Bileam») και σαν τέτοιος, σύμφωνα με την εβραϊκή άποψη, είναι ο μεγαλύτερος μάγος που αναδύθηκε ποτέ από το Ισραήλ, ο μάγος που έφερε μυστικά ναρκωτικά από την Αίγυπτο και «δελέασε και παρέσυρε το Ισραήλ».⁸⁷

Με αφορμή τον θάνατό του, το Ταλμούδ αποκαλεί τον Ιησού απλώς «ο Κρεμασμένος» και βρίσκει ότι η αγχόνη και η διαπόμπευση είναι η τιμωρία που του αξίζει. Στη 2η ερμηνεία (τάργκουμ) του βιβλίου της

85. Υπάρχουν πολλά τέτοια εβραϊκά λογοπαίγνια: Το δισκοπότηρο [γερμανικά: Kelch] ονομαζόταν Kelf (σκύλος), το Πάσχα (Pesach) λεγόταν ανατομή (Kesach)· αντί να λένε Ημέρα των Αγίων Πάντων (Aller-Heiligen) έλεγαν ημέρα όλων των πόρνων (Aller-Huren) (1, XI). Η κοίμηση της Θεοτόκου λεγόταν η μέρα της κρεμασμένης κ.λπ.

86. Χάινριχ Λάμπλε (Heinrich Laible): «Ο Ιησούς Χριστός στο Ταλμούδ» (Jesus Christus im Talmud), Βερολίνο 1891.

87. Πραγματεία Σάνχεντριν (Sanhedrin) 43a.

Εσθήρ 7:9, ο Θεός ρωτά όλα τα δένδρα αν θα μπορούσε να κρεμάσει τον Αμάν σε κάποιο από αυτά: όλα αρνούνται αυτό το αίτημα, μέχρι που ο κέδρος προτείνει να τον κρεμάσει στη δική του αγχόνη που προοριζόταν για τον Μαρδοχαίο. Αυτό το τελευταίο είναι αυτό που ο Θεός αποκαλεί «η ανάβαση στην αίθουσα μάθησης του Μπεν Παντέρα». Αυτή η κοροϊδία του προσώπου και των διδασκαλιών του Ιησού Χριστού που τίθεται στο στόμα του Θεού δεν απαιτεί κανένα σχολιασμό.

Το πόσο μακριά μπορούσε να φτάσει το μίσος κατά του Χριστού, το οποίο σύμφωνα με τον Χάινριχ Λάιμπλε φτάνει «στα όρια της τρέλας» φαίνεται από μια ιστορία στην οποία ένας οπαδός του Χριστού, ο Ιακώβ του Κεφάρ Σεχαντζά (Jacob von Kerphar Sekhanja), είπε στον Ραβίνο Ελιέξερ μια απάντηση από τον Ιησού, που δίνει στο ζήτημα που οι Εβραίοι θεωρούσαν πολύ σημαντικό, αν τα χρήματα της πόρνης μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για την οικοδόμηση της κατοικίας του αρχιερέα στο ναό είτε αν ήταν και αυτός ένας ιερός χώρος. Ήταν ότι «*ό,τι προέρχεται από τη βρωμιά πρέπει και πάλι να μετατραπεί σε βρωμιά*» (Μισάχ 1:7) και άρεσε πολύ στον ραβίνο. Αυτή η συναίνεση όμως σε έναν λόγο του Χριστού, έστω και υποτιθέμενη, προκάλεσε τη μεγαλύτερη οργή των Εβραίων και ο Ελιέξερ μετά βίας γλίτωσε τον λιθοβολισμό: αργότερα, ο ίδιος κατηγόρησε τον εαυτό του με τις πιο σκληρές κατηγορίες, επειδή δεν άκουσε ούτε ένα λόγο του Ιησού!

Όταν ο ίδιος ο Ιακώβ από το χωριό Σεχαντζά κλήθηκε κάποτε για να θεραπεύσει τον ανιψιό του ραβίνου Ισμαήλ που δαγκώθηκε από φίδι, ο ραβίνος δεν του επέτρεψε να μπει. Και όταν το αγόρι πέθανε, ο ραβίνος είπε: «*Είθε να είσαι ευλογημένος, καθώς το σώμα σου παρέμεινε αγνό και η ψυχή σου έφυγε με αγνότητα, και δεν παραβίασες τα λόγια των συντρόφων σου*».⁸⁸

Ένα άλλο απόσπασμα παρουσιάζει τον Ιησού σαν μαθητή του ραβίνου Γιεχοσούα μπεν Περαχιά και όταν νόμισε ότι τον έδιωξε έστησε όρθιο ένα τούβλο και το προσκύνησε σαν είδωλο.⁸⁹

Στη Πραγματεία Σόταχ (Sotah) 49a, b λέει: «*Αυτά πρέπει να ληφθούν υπόψη σαν σημάδια του Μεσσία: η ξεδιαντροπιά μεγαλώνει, η φιλοδοξία αυξάνεται, το αμπέλι πράγματι δίνει καρπούς αλλά το κρασί είναι ακριβότερο· η κυβέρνηση στρέφεται στην αίρεση· δεν υπάρχει επίπληξη, ο οίκος των συνεδριάσεων χρησιμοποιείται για αποδοκιμασίες, η σοφία των λογίων αρχίζει να βρωμάει· όσοι αποφεύγουν τις αμαρτίες περιφρονούνται και η αλήθεια απουσιάζει· ο γιος μειώνει τον πατέρα, η κόρη ξεσηκώνεται εναντίον της μητέρας της, οι εχθροί του ανθρώπου είναι οι συγκάτοικοί του, η ατιμόσφαιρα της εποχής είναι σκυλίσις...*»

Ο ραβίνος Γιεχούντα μιλά με παρόμοιο τρόπο για τη χριστιανική εποχή και καταλήγει: «*... και η εμφάνιση της εποχής θα είναι σαν αυτή ενός σκύλου*».⁹⁰

88. Αβόνταχ Ζάραχ (Avodah Zarah) 27b:7

89. Πραγματεία Σάνχεντριν 107b:14

90. Πραγματεία Σάνχεντριν 96b και 97a.

Και στα τέλη του 19ου αιώνα, ένας ραβίνος Τσβι Νάφταλι, ας διδάσκει ότι τα λόγια, *«Με την αύξηση των ακόλαστων οι κρίσεις αντιστρέφονται και οι συμπεριφορές αλλοιώνονται... Από τότε που αυξήθηκαν τα σάλια, αυξήθηκαν και οι περήφανοι...»* [Πραγματεία Σόταχ (Sotah) 47b] σχετίζονται με τους Χριστιανούς αφού οι τελευταίοι έχουν μάθει από τον δάσκαλό τους Ιησού να θεραπεύουν τις πληγές φτύνοντας.

Σ' αυτό το μίσος των Εβραίων υπάρχει κάτι το παράξενο, γιατί ποτέ δεν δόθηκαν και δεν διατηρήθηκαν εδώ και χιλιάδες χρόνια, τόσα υβριστικά ονόματα για έναν άνθρωπο, τον οποίο ακόμη και οι ξένοι λαοί δεν αρνούνται να σεβαστούν, όπως μπάσταρδος, γιος πόρνης, γέννα κτηνοβασίας, του κρεμασμένου, γιου μιας μοιχαλίδας και της εμμηνόρροιας μιας γυναίκας (ραβίνος Ακίμπα) και στο αποκορύφωμα όλων, το *«νεκρό σκυλί θαμμένο σε σωρό κοπριάς!»*⁹¹

Ακόμη και στην κόλαση ο ραβίνος σκέφτεται μια τιμωρία για τον Χριστό, που μόνο ένα τρομακτικό μίσος μπορεί να επινοήσει: εκεί ο Ιησούς θα *«τιμωρηθεί με βραστά κόπρανα»*. [Πραγματεία Γκίτιν (Gittin) 57a].

Εκτός από το Ταλμούδ, οι Εβραίοι έχουν και ένα άλλο έργο που αναπτύχθηκε από αυτό και αφιερώθηκε στον Χριστό, το οποίο διανεμήθηκε σε όλη την Εβραϊκή επικράτεια σε χιλιάδες χειρόγραφα: το Toledot Yeshu (Η ζωή του Ιησού), *«το οποίο δεν τυπώθηκε αλλά γράφτηκε με εβραϊκή κρυπτογράφηση και που οι Εβραίοι διάβαζαν κρυφά στα σπίτια τους την παραμονή των Χριστουγέννων»*, όπως λέει σε ένα παλιό βιβλίο.

Αυτό το διαφορετικό μεσαιωνικό κείμενο του «Toledot Yeshu» αφηγείται σε πολλές εκδοχές, τη ζωή του Χριστού. Εδώ μπορούν να παρατεθούν μερικά κύρια σημεία που επαναλαμβάνονται.

Η Μίριαμ (Μαρία) ήταν η αρραβωνιαστικιά ενός άνδρα της βασιλικής οικογένειας που λεγόταν Γιοχάναν (Jochanan). Ήταν σπουδαίος λόγιος και φοβόταν πολύ τον Θεό. Ο Ιωσήφ, ο γιος του Πάνθηρα, ζούσε κοντά στη Μαρία και έριχνε πονηρά το βλέμμα του σ' αυτήν. Ένα βράδυ του Σαββάτου είχε μεθύσει πολύ και, καθώς περνούσε από την εξώπορτά της, σταμάτησε στο σπίτι της. Του είπε ότι είχε έμμηνο ρύση και του ζήτησε να φύγει. Αλλά αυτό δεν τον πείραζε, κοιμήθηκε μαζί της και έμεινε έγκυος. Όταν αυτό έγινε γνωστό, ο αρραβωνιαστικός της ο Γιοχάναν στενοχωρέθηκε πολύ και ταξίδεψε στη Βαβυλώνα. Και η Μαριάμ γέννησε ένα γιο, που ονομάστηκε Γιόσουα.

Ο Ιησούς μελέτησε το Ταλμούδ, εκπαιδεύτηκε στην Τορά και ήταν ένας αλαζόνας άνθρωπος. Ο παλιάνθρωπος πήγε στους ραβίνους με το κεφάλι ψηλά και ακάλυπτο κεφάλι και δεν χαιρέτησε κανέναν. Τότε ένας ραβίνος είπε: *«Είναι ένας μπάσταρδος»* και ένας άλλος πρόσθεσε: *«Και γιος μιας γυναίκας με έμμηνο ρύση»*.

91. Ζοχάρ (εβραϊκά רַחֵי) 1880. III, 282a. (Πρζέμισλ)

Ο Ιησούς, ακούγοντας αυτό, τρομοκρατήθηκε από τη ντροπή της γέννησής του, πήγε στη μητέρα του και της ζήτησε να του πει την αλήθεια. *«Πες μου την αλήθεια για να μην σου κάνω κακό, γιατί δεν μπορώ να σέβομαι μια πόρνη γυναίκα.»* Επειδή η Μαρία δεν ήθελε να παραδεχτεί τη ντροπή της, ο Ιησούς την ανάγκασε να το κάνει. Σύμφωνα με μια εκδοχή, κλείνοντάς την σε ένα κασόνι και δεν την άφηνε να βγει από αυτό μέχρι να το ομολογήσει, σύμφωνα με μια άλλη κολλώντας το στήθος της ανάμεσα στους μεντεσέδες της πόρτας.

Δεδομένου ότι ο Ιησούς, σαν αποπλανητής και μάγος, είχε στην κατοχή του ένα μαγικό ξόρκι, πραγματοποίησε μια σειρά από θαυματουργές πράξεις και πολλοί αποστάτες του Ισραήλ τον ακολούθησαν και προέκυψε διχασμός μεταξύ του λαού. Όταν καυχήθηκε ότι μπορούσε να ανέβει στον ουρανό, αναγκάστηκε να βάλει στοίχημα με τον Ιούδα τον Ισκαριώτη. Ο Ιησούς πρόφερε το ξόρκι (ή το στοιχείο) και πέταξε στον αέρα. Τότε το είπε κι ο Ιούδας και σηκώθηκε σαν αετός. Κανείς δεν μπορούσε να νικήσει τον άλλον, μέχρι που ο Ιούδας τελικά ούρησε πάνω στον Ιησού, τον λέρωσε και τον έκανε να πέσει.

Ο Ιησούς εκτελέστηκε σαν απατεώνας και πολιτικός εγκληματίας, αλλά όλο το ξύλο του σταυρού έσπασε κάτω από το βάρος του. Όταν όμως οι ανόητοι είδαν ότι κανένα δέντρο δεν τον άντεχε, είπαν ότι αυτό συνέβη λόγω της ευσεβείας του. Αλλά ήταν μόνο το ξόρκι που είχε τη δύναμη πάνω στο ξύλο. Έπειτα έφεραν ένα μίσχο λάχανου και τον σταύρωσαν.

Μετά το θάνατό του, ο Ιησούς θάφτηκε στον κήπο του Ιούδα. Οι οπαδοί του είπαν αργότερα ότι είχε πάει στον παράδεισο.

Αυτός είναι ο βασικός μύθος του Τόλντοθ, ο οποίος κυκλοφόρησε σε διάφορες παραλλαγές σε όλο τον Εβραϊσμό. Στη Γερμανία γράφτηκε και αφηγήθηκε στα γερμανικά, αργότερα μεταφράστηκε στα εβραϊκά, και έτσι ήταν ένα εθνικό βιβλίο. Ένα εβραϊκό χειρόγραφο λέει τα εξής: *«Αυτό το βιβλίο είναι μια παράδοση που περνάει από τον έναν άνθρωπο στον άλλο, η οποία μπορεί μόνο να αντιγραφεί αλλά όχι να τυπωθεί. Δεν πρέπει να διαβάζεται δημόσια, ούτε μπροστά σε μικρά κορίτσια ή μπροστά σε ανόητους, πολύ λιγότερο μπροστά σε χριστιανούς που καταλαβαίνουν γερμανικά... Το αντέγραψα από τρία φυλλάδια, τα οποία δεν προέρχονται από μια χώρα, αλλά συμφωνούν μεταξύ τους, μόνο που το έγγραφο στη γλώσσα των ευφυών (Εβραίων) γιατί μας διάλεξε από όλα τα έθνη, και μας έδωσε τη γλώσσα των ευφυών. Θα προσθέσω, μερικά πράγματα γιατί η συζήτηση μπορεί να επεκταθεί κάπως με κοροϊδία...»*⁹²

Όπως και στη Γερμανία, το «Toledot Yeshu» διαδόθηκε ευρέως στην Πολωνία και στις Λατινικές χώρες. Ήδη ο επίσκοπος Άγκομπαρντ (Agobard) της Λυών (9ος αιώνας) ήταν εξοικειωμένος με αυτό. Όπως όμως οι Ραμπανίτες, έτσι και οι Καραϊτές, κατά τα άλλα οι χειρότεροι

92. Ραβίνος Σάμιουελ Κράους (Samuel Krauß): «Η ζωή του Ιησού σύμφωνα με εβραϊκές πηγές» (Das Leben Jesu nach jüdischen Quellen) σελ. 11.

εχθροί τους, καλλιέργησαν τον λαϊκό μύθο. Όλοι οι Εβραίοι ήταν ενωμένοι στο μίσος τους για την προσωπικότητα του Ιησού, από την εμφάνισή του μέχρι σήμερα. Διότι, η αναμενόμενη σκεπτόμενη απάντηση των σημερινών Ιουδαϊστών (οι προστάτες των Εβραίων σε παλαιότερες εποχές ονομάζονταν έτσι), ότι όλα αυτά ήταν στο παρελθόν αλλά σήμερα έχουν αναμφίβολα ξεπεραστεί, είναι ψευδής. Όποιος έχει δει τις εβραϊκές εφημερίδες και τα βιβλία με λίγη προσοχή, θα μπορέσει να εντοπίσει ξεκάθαρα αυτό το μίσος για τον Χριστό, αυτό το πιο «εθνικιστικό χαρακτηριστικό» του Εβραϊσμού,⁹³ μέχρι τους πιο πρόσφατους χρόνους· γιατί ο αγώνας κατά του Χριστιανισμού, που διεξάγεται με διάφορα προσχήματα, εξακολουθεί μέχρι και σήμερα να είναι το πραγματικό σύνθημα όλων των Εβραίων ορθόδοξων ή «ελεύθερων» σκεπτόμενων ανθρώπων. Αλλά για όσους δεν γνωρίζουν την αβέβαιη αλήθεια γι' αυτό, πρέπει να ειπωθεί ότι οι Εβραίοι αποκαλούν τα προαναφερθέντα εδάφια του Ταλμούδ που κηρύττουν το πιο ξέφρενο μίσος για τον Χριστό «μαργαριτάρια και πετράδια» τους· ότι ο χαρακτηρισμός «νεκρός σκύλος» προέρχεται από το Ζοχάρ που αναδημοσιεύτηκε το 1880, και ότι στα τέλη του 19ου (!) αιώνα, τα λογοκριμένα αποσπάσματα συγκεντρώθηκαν και τυπώθηκαν όλα (ειδικά στη Γερμανία) και διανεμήθηκαν στους Εβραίους. Αλλά, προκειμένου να μην προκληθούν άσκοπα οι καλοί χριστιανοί και Ευρωπαίοι, οι συλλογές αυτές τυπώθηκαν, σχεδόν χωρίς εξαίρεση, χωρίς να προσδιορίζεται η τοποθεσία και δεν είναι διαθέσιμες στα βιβλιοπωλεία.

Και το «Toledot Yeshu» διανέμεται τόσο ευρέως σήμερα όσο παλαιότερα. Σύμφωνα με την μαρτυρία του ραβίνου Σάμιουελ Κράους, τα χειρόγραφα του «Toledot Yeshu» βρίσκονται «ακόμη σε μεγάλες ποσότητες στα χέρια απλών Εβραίων»⁹⁴ και οι μορφωμένοι Εβραίοι «ακόμη γράφουν τη μορφή του «Toledot Yeshu» σήμερα στη Ρωσία κ.λπ. (και σε άλλες χώρες)».⁹⁵ Ο Κράους διαλύει με σιγουριά μια για πάντα την αμφιβολία ότι το «Toledot Yeshu» δεν ανταποκρίνεται στις απόψεις των Εβραίων. «Οι ομόθρησκοί μου», λέει, «θα διαμαρτυρηθούν για το ότι πρέπει να εκτιμήσουν το “Toledot Yeshu” σαν αυθεντική αναπαράσταση των εβραϊκών απόψεων· εκτός του ότι τότε πρέπει να διαμαρτυρηθούν και κατά του Ταλμούδ.»⁹⁶

Το κολασμένο μίσος των Εβραίων κατά του Χριστού, είτε έχει πλέον κατασταλεί είτε όχι, είναι κοινή κληρονομιά ολόκληρου του εβραϊκού λαού. Είναι καιρός να μπει επιτέλους η γνώση αυτού στους ευρύτερους κύκλους, γιατί εδώ κρύβεται το κλειδί για την κατανόηση της αποτελεσματικότητας των Εβραίων.

Οι Ευρωπαίοι πρέπει να καταλάβουν ότι κάτω από το λεπτό υδατόχρωμα του χριστιανικού πολιτισμού υπάρχουν πράγματα που κρύ-

93. Χάινριχ Λάιμπλε (Heinrich Laible): όπως παραπάνω σελ. 86

94. Όπως παραπάνω σελ. 22.

95. Σελ. 155.

96. Σελ. 238.

βονται. Αν αυτό πέσει, θα βρεθούμε και σήμερα μπροστά στο ίδιο πνεύμα και στον ίδιο χαρακτήρα με αυτόν που αντιμετωπίσαμε σχεδόν πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, και σταύρωσε τον Ιησού.

Σχετικά με τις παραλείψεις των Εβραίων οι Χριστιανοί ήταν καλά πληροφορημένοι ήδη από νωρίς, αλλά χρειάστηκε ακόμη πολύς χρόνος μέχρι να αναληφθεί μια σοβαρή λογοκρισία των εβραϊκών γραπτών. Μόνο στις αρχές του 13ου αιώνα άρχισε η κατάσχεση και το κάψιμο του Ταλμούδ και μάλιστα λόγω διαφωνιών μέσα στην ίδια την εβραϊκή κοινότητα. Τα γραπτά του Μαΐμωνίδη, για παράδειγμα, είχαν προκαλέσει μεγάλη αναταραχή στην εβραϊκή σκέψη. Είναι αλήθεια ότι αυτός ο «σπουδαιότερος άνθρωπος μετά τον Μωυσή», όπως τον αποκαλούσαν, συμφωνούσε με τους αυστηρούς Ταλμουδιστές ότι στην πραγματικότητα μόνο οι Εβραίοι ήταν άνθρωποι και θα ανασταίνονταν: η ευλογία της βροχής ήταν και για τους καλούς και για τους κακούς, αλλά η ανάσταση μόνο για τους δίκαιους Εβραίους. Συμφωνεί επίσης πλήρως ότι μπορεί κανείς να εξαπατά τους άπιστους και συμερίζεται ακόμη και την αυστηρότερη άποψη ότι πρέπει όντως να το κάνει αυτό, και συμφωνεί με τον Λέβι μπεν Γκέρσον (Levi ben Gershon), ο οποίος λέει: *«Αυτή η εντολή ότι κάποιος πρέπει να κάνει τοκογλυφία με ξένους είναι μια από τις 248 εντολές που ο Θεός θέλει να τηρούμε και μάλιστα με τέτοιο τρόπο ώστε όχι μόνο να δανείζουμε χρήματα σε έναν ξένο, αλλά και να τον βλέπουμε όσο το δυνατόν περισσότερο, και για εμάς δεν είναι επιλογή αν θέλουμε να κάνουμε τοκογλυφία ή όχι, αλλά είναι εντολή Θεού, γιατί οι ξένοι υπηρετούν έναν ξένο θεό.»* Ο Μαΐμωνίδης είναι επίσης της άποψης ότι οι «Επικούρειοι» και οι άλλοι άπιστοι θα πρέπει να καταστραφούν για να τους οδηγήσουν πίσω στη μοναδική αληθινή πίστη. Βλέπουμε λοιπόν ότι ουσιαστικά ήταν απόλυτα πιστός στο Ταλμούδ. Προσπάθησε όμως τουλάχιστον να περάσει μέσα από τον τρομακτικό λαβύρινθο των σοφιστειών και να επαναφέρει όλη την παράδοση σε μερικά βασικά σημεία. Όπως είπα, αυτή η προσπάθεια προκάλεσε μεγάλη αγανάκτηση. Ο Εβραϊσμός χωρίστηκε σε δύο μέρη που αμοιβαία έβριζε το ένα το άλλο σκληρά και το καθένα με τη σειρά του αναθεμάτιζε το άλλο. Για να αρπάξουν την εξουσία για τον εαυτό τους, οι ραβίνοι στράφηκαν με αίτημα βοήθειας στη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Αυτή η βοήθεια τους χορηγήθηκε, αλλά τους κόστισε τους περισσότερους από τους οπαδούς τους. Η πρώτη συνέπεια της κλήσης στα δικαστήρια της Ιεράς Εξέτασης για την επίλυση εσωτερικών διαφορών στην εβραϊκή κοινότητα ήταν το κάψιμο των γραπτών του Μαΐμωνίδη από τους Δομινικανούς στο Μονπελιέ και στο Παρίσι.

Μετά από αυτή την πρώτη παρέμβαση, σύντομα έγινε και δεύτερη παρέμβαση και πάλι η πρόταση ήρθε από την εβραϊκή πλευρά. Ένας Γάλλος Εβραίος που είχε προσηλυτιστεί στον Χριστιανισμό, ο Νικόλας Ντονέν (Nicolaus Donin) μίλησε εμφανίστηκε δημόσια στη Σύνοδο του Λατερανού ενάντια στα διδασκαλίες του Ταλμούδ, που απαξίωναν τον

Χριστιανισμό. Ο Γρηγόριος Θ' έδωσε έγινε ο πρώτος πάπας, που εξέδωσε μια Παπική βούλα (διάταγμα) (1239) με την οποία διέταξε την κατάσχεση όλων των αντιγράφων του Ταλμούδ. Οι Εβραίοι κίνησαν γη και ουρανό για να ματαιώσουν αυτό το διάταγμα, αλλά δεν τα κατάφεραν. Ο Πάπας Ιννοκέντιος Δ' το επικύρωσε και διέταξε την καύση του Ταλμούδ με το διάταγμα «*Impria Judaeorum Perfidia*» (Προδοσία των πονηρών Εβραίων). Αυτό το διάταγμα εφαρμόστηκε πολλές φορές τόσο στην Ισπανία, την Πορτογαλία, τη Ρώμη όσο και σε άλλες χώρες. Στο Παρίσι, 24 φορτία βαγονιών συνολικά πετάχτηκαν στη φωτιά.

Αργότερα, οι διώξεις του Ταλμούδ ξεκίνησαν για άλλη μια φορά με την παρότρυνση πολλών προσηλυτισμένων Εβραίων. Ειδικά ο Ζάλομον Ρομάνο (Salomon Romano), απόγονος ενός διάσημου Εβραίου γραμματικού, έπαιξε στην αυλή του Πάπα Ιούλιου Γ' τον ρόλο του ενάγοντα και υπέδειξε τα χωρία του Ταλμούδ που βλασφημούσαν τον Χριστό και τον Χριστιανισμό. Τον Αύγουστο του 1553 εκδόθηκε αυστηρή παπική διαταγή για κατάσχεση όλων των εβραϊκών βιβλίων. Αυτά, όσα μπορούσαν να αποκτηθούν, κήκαν στη συνέχεια τον Σεπτέμβριο του 1553 στη Ρώμη, άλλα αργότερα στη Φεράρα, στη Μάντοβα κ.λπ.

Αργότερα όμως ο Πάπας έδωσε την άδεια να αφήσουν στους Εβραίους να κρατήσουν τα βιβλία τους, μόνο που το Ταλμούδ έπρεπε να διωχθεί αυστηρά όπως πριν.

Το γεγονός ότι η Ρώμη σε αυτή την περίπτωση είχε καταρχήν δίκιο και πρακτικά μόνο μερικές φορές ξεπέρασε τα όρια αποδεικνύεται από μεταγενέστερους χρόνους. Από την εμφάνιση της τυπογραφίας, η εντολή της καύσης υποχώρησε περισσότερο στο παρασκήνιο και αντ' αυτής υπήρχε η λογοκρισία, με την οποία οι Εβραίοι αναγκάστηκαν να σβήσουν όλα τα αποσπάσματα που αναφέρονται στον Χριστό. Με βαριά καρδιά οι ραβίνοι παρέλειψαν τα «*μαργαριτάρια και τους πολύτιμους λίθους*» τους, αλλά βοήθησαν τους εαυτούς τους με τον εξής τρόπο: στη θέση των παρατηρήσεων που προσβάλλουν τον Χριστό έβαλαν ένα σημάδι με τη μορφή σταυρού, για το οποίο εκδόθηκε το ακόλουθο ραβινικό διάταγμα (1631): «*Λεδομένου ότι μάθαμε ότι πολλοί έχουν κάνει μεγάλες προσπάθειες για να μάθουν τη γλώσσα στην οποία είναι γραμμένα τα βιβλία μας, σας δίνουμε οδηγίες, κάτω από την απειλή μιας μεγάλης απαγόρευσης, να μην δημοσιεύσετε σε καμία έκδοση του Μίσινα (Mishnah) ή του Γκεμαρά (Gemara) τίποτα για τον Ιησού από τη Ναζαρέτ... διατάζουμε, όταν δημοσιεύετε μια νέα έκδοση αυτών των βιβλίων, τα αποσπάσματα που σχετίζονται με τον Ιησού από τη Ναζαρέτ να αφαιρούνται και το κενό να καλυφθεί με ένα σταυρό. **Οι ραβίνοι και οι δάσκαλοι θα ξέρουν πώς να καθοδηγούν τη νεολαία προφορικά.** Τότε οι Χριστιανοί δεν θα έχουν πλέον τίποτα να πουν εναντίον μας για αυτό το θέμα, και μπορούμε να περιμένουμε απελευθέρωση από τις κακουχίες.»⁹⁷*

97. Χέρμαν Στρακ (Hermann Strack): «Εισαγωγή στο Ταλμούδ» (Einleitung in den Talmud), Λειψία 1894. σελ. 74.

Αυτό το κείμενο είναι ενδιαφέρον όχι μόνο επειδή οι ραβίνοι είχαν πλήρη επίγνωση ότι ένα μέρος των εβραϊκών διώξεων είχαν την αιτία τους στις προσβολές του Χριστού, αλλά και επειδή δείχνει ότι οι Εβραίοι δεν είχαν ούτε μια στιγμή την πρόθεση να εγκαταλείψουν αυτές τις προσβολές κατά του Χριστού.

Και η προσευχή στη συναγωγή που υποτίθεται ότι θα τελείωνε με το αίτημα για την ευημερία των ηγεμόνων της χώρας είχε την εξής διατύπωση: *«Είθε ο Ιούδας στις μέρες του και στις μέρες μας να ελευθερωθεί και το Ισραήλ να ζήσει με ασφάλεια και να έρθει ο σωτήρας από τη Σιών»*. Στην οποία ο Ισαάκ Αμπραβανέλ (Isaak Abrabanel) δίνει την εξήγηση: *«Ολόκληρη η απελευθέρωση που αναγγέλλεται στους Ισραηλίτες θα συμβεί με την πτώση του Εδώμ (Χριστιανικού κόσμου)»*.

Σήμερα έχει σχεδόν έρθει η ώρα που, χάρη στο έργο των Εβραίων και των τυφλωμένων συνεργατών τους, η Χριστιανοσύνη ποδοπατείται στο χώμα και προσβάλλεται δημοσίως.

Αυτές οι σύντομες παρατηρήσεις θα αποδείξουν σε αυτή την περίπτωση τη δικαιολόγηση των πράξεων της Ρωμαϊκής Εκκλησίας, αλλά, επειδή δεν μπορώ να αποφύγω να ασχοληθώ εν συντομία με τη ρωμαιοκαθολική αρχή γενικά, ας αναφερθούν εδώ οι ακόλουθες παρατηρήσεις.

Αν η Ρώμη είχε το δικαίωμα να απαγορεύσει στους ξένους να προσβάλλουν τη θρησκεία των λαών που τους φιλοξενούσαν, αυτή η σωστή ενέργεια δεν προήλθε τόσο από τη γνώση αυτής της αιτιολόγησης, αλλά ήταν απλώς μια έκφραση μιας μισαλλοδοξίας που δεν θα ανεχόταν τίποτα πέρα από αυτήν. Διότι δεν κυνηγήθηκαν μόνο οι υβριστές του Χριστιανισμού, όχι, κυνηγήθηκαν και άνθρωποι που ήταν πιστά αφοσιωμένοι σε αυτόν, οι οποίοι όμως μίλησαν για ελεύθερη σκέψη και έρευνα, ποδοπατήθηκαν ανελέητα, κυνηγήθηκαν σε όλες τις χώρες, μαχαιρώθηκαν και κάηκαν. Ο Ρότζερ Μπέικον (Roger Bacon), ο Ιωάννης Σκότος Εριγένης (John Scotus Eriugena), ο Γαλιλαίος Γαλιλέι (Galileo Galilei), ο Τζορντάνο Μπρούνο (Giordano Bruno) είναι παραδείγματα του πιο ξεκάθਾਰου είδους. Ένας Κοπέρνικος αφιερώνει ευσεβώς το έργο του στον Πάπα, ο οποίος θέτει αυτόν και όλους τους εκπροσώπους της σκέψης του υπό την εκκλησιαστική απαγόρευση, βάζει όλα τα βιβλία που διδάσκουν το ηλιοκεντρικό παγκόσμιο σύστημα στο ευρετήριο, όπου βρίσκονταν μέχρι τα τέλη του 19ου αιώνα. Μέχρι το 1904, αυτό το ίδιο άκαμπτο ρωμαϊκό σύστημα ανταποκρίθηκε σε πιο ανεκτικές προσπάθειες μέσα στον καθολικό κλήρο, ενισχύοντας την εκκλησιαστική λογοκρισία. Αν τα πράγματα πήγαιναν σύμφωνα με τη θέληση της Ρώμης, όλα τα έργα της επιστήμης θα καίγονταν στην πυρά. Αυτό είναι πολύ λογικό: αν κάποιος έχει όλη την αλήθεια στην κατοχή του, όλα τα άλλα είναι ψέματα και πρέπει να καταστραφούν. Αναμφίβολα, η πλειοψηφία των Καθολικών μας σκέφτεται διαφορετικά και βλέπει την πίστη τους σαν σύμβολο, όπως οι πιστοί άλλων δογμάτων: αλλά αυτό δεν μας εμποδίζει

να αναγνωρίσουμε την ορθότητα των παραπάνω σχολίων. Γι' αυτό το λόγο μπορεί να φτάσουμε στο σημείο που οι Γερμανοί Καθολικοί ιεράρχες να «απορρίπτουν με αγανάκτηση» την τέχνη ενός Γκαίτε σαν «*χυδαίο δηλητήριο*». Εάν ένας Γερμανός πάστορας έχει τόσο λίγη κατανόηση του έργου του μεγαλύτερου όλων των Γερμανών, αποκαλύπτει με αυτό ένα κενό που πρέπει να αναχθεί μόνο στην επιρροή ενός εντελώς ξένου μυαλού.

Ένας Εβραίος ιστορικός που έγινε πεπεισμένος καθολικός ηγούμενος, ο Ζοζέφ Λέμαν (Joseph Lémann), στο έργο του «Η είσοδος των Ισραηλιτών στη γαλλική κοινωνία» (*L'Entrée des Israélites dans la société française* – Παρίσι, 1886) κάνει τη σωστή παρατήρηση ότι οι άνθρωποι που ήταν αντισημίτες αμφισβήτησαν την ίδια στιγμή τη Ρωμαιοκαθολική αρχή (Και πάλι, δεν έχω κατά νου την καθολική πίστη). Αυτή η παρατήρηση βασίζεται στην αίσθηση που σίγουρα δεν εκφράζεται ότι υπάρχει κάτι κοινό στη βάση του πνεύματος της Ρώμης και της Ιερουσαλήμ. Μετά από όσα ειπώθηκαν, δεν χρειάζεται να πω σε τι συνίσταται αυτή η σχέση: είναι το πνεύμα της θεμελιώδους μισαλλοδοξίας που υιοθετούν οι Σημίτες εις βάρος της Ευρώπης. Ο Ρενάν⁹⁸ το έχει ήδη επισημάνει, ο Τσάμπερλεν το έχει συζητήσει ξεκάθαρα, γι' αυτό αναφέρομαι σε αυτούς.

Υπάρχει μόνο ένα πράγμα που θα ήθελα να σημειώσω, ότι όχι μόνο ο ηγούμενος που αναφέρθηκε, αλλά και άλλοι Εβραίοι είχαν αυτό το συναίσθημα, ακόμη και αυτή τη νοοτροπία. Ο Εβραίος ιστορικός Τζόσεφ Σάμιουελ Μπλοχ (Joseph Samuel Bloch), που θα ήθελε να κατηγορήσει τους Αρίους για μισαλλοδοξία, αν και συνειδητά υπηρετεί το παλιό εβραϊκό παραμύθι της εβραϊκής ανθρωπιάς, έχει δίκιο όταν βασίζει τις διαφωνίες που περιγράφονται παραπάνω στη βάση των γραφών του Μαϊμωνίδη και λέει τα εξής στο αίτημα για βοήθεια στους Εβραίους: «*Τότε κάθε άλλη διαμάχη ξεχάστηκε. Ο μοναχός και ο ραβίνος περπατούσαν χέρι-χέρι σαν αδέρφια – γινόταν μια “άουτο ντα φε” (πράξη πίστης) προς τιμήν του κοινού τους Θεού.*»⁹⁹

Αλλά ακόμη και για άλλους Εβραίους δεν ήταν δύσκολο να συμφωνήσουν πλήρως με τη ρωμαιοκαθολική αρχή. Φυσικά άφησαν στην άκρη τον όμορφο συμβολισμό της καθολικής πίστης, αλλά η χαρά της θρησκευτικής δίωξης βρήκε τους πιο τυπικούς εκπροσώπους της στους προσηλυτισμένους Εβραίους. Έτσι, ακόμη και την εποχή της γοτθικής κυριαρχίας στην Ισπανία υπό τον βασιλιά Έγκικα, ήταν ο Εβραίος πολιτικός και αρχιεπίσκοπος Ιουλιανός του Τολέδο που εφάρμοσε τις σκληρές αποφάσεις σε ένα συμβούλιο αυτής της πόλης, σύμφωνα με τις οποίες τα παιδιά των Εβραίων γονέων θα έπρεπε να αποχωρίζονται από αυτούς στην ηλικία των 7 ετών, προκειμένου να ανατραφούν μόνο

98. Ο Ερνέστ Ρενάν (Ernest Renan) ήταν Γάλλος ανατολίτης και σημίτης, που έγραψε για τις σημιτικές γλώσσες και πολιτισμούς, ιστορικός θρησκείας, φιλόλογος, φιλόσοφος, βιβλιολόγος και κριτικός.

99. Τζόσεφ Σάμιουελ Μπλοχ: «Οι Εβραίοι στην Ισπανία» (*Die Juden in Spanien*) Λειψία 1875, σελ.

στη χριστιανική θρησκεία.¹⁰⁰ Ας προστεθεί εδώ ότι η δήμευση της περιουσίας που αποφασίστηκε σε αυτό το συμβούλιο είχε, όπως πάντα, άλλους λόγους εκτός από θρησκευτικούς: οι Εβραίοι της Ισπανίας είχαν μια συνωμοσία για να σκοτώσουν τον βασιλιά, αυτό ανακαλύφθηκε και στη συνέχεια διατάχθηκαν αυστηρά μέτρα.¹⁰¹

Ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής της Κόρδοβα, Ντιέγκο Ροντρίγκες ντι Λουσέρο (Diego Rodríguez de Lucero), ένας από τους πιο φοβερούς διώκτες των αιρετικών εκείνη την εποχή, ήταν Εβραίος. Ο Εβραίος ιστορικός Κάιζερλινγκ τον περιγράφει ως εξής: «*Εβλεπε σε όλους έναν αιρετικό, Εβραίοι, ιππότες, ευγενείς κυρίες, μοναχοί και καλόγριες, τα πιο σεβαστά πρόσωπα όλων των τάξεων είχαν επιλεγεί από αυτόν σαν θύματα του πάσσαλου. Η σκληρότητα του Λουσέρο ήταν παροιμιώδης στη Ρώμη*».¹⁰²

Συνεργός αυτού του ανθρώπου ήταν ένας Εβραίος ο Ενρίκε Νούνιες (Enríquez Núñez), ο οποίος, παρουσιάζοντας τον εαυτό του σαν αδελφό μεταξύ των ντόπιων Εβραίων, τους ανέφερε όλους και τους οδήγησε στην αγκαλιά της Ιεράς Εξέτασης. Στη συνέχεια εργάστηκε στα Κανάρια Νησιά και πέτυχε τέτοια φήμη στην τέχνη των βασανιστηρίων που ο βασιλιάς της Πορτογαλίας, μετά από σύσταση, τον κάλεσε κοντά του, όπου πρόσθετα έκανε και υπηρεσία κατασκοπείας.

Ο Γιοχάνες Πφέφερκορν (Johannes Pfefferkorn), ο οποίος αγωνίστηκε για την καταστροφή των εβραϊκών γραπτών και τη δίωξη των Εβραίων τον 16ο αιώνα, ήταν επίσης Εβραίος, επίσης Εβραίος ήταν ο Άντον Μαργκαρίτα (Antonius Margaritha) που το 1530 έγραψε ένα έργο με τίτλο «*Η Πλήρης Ιουδαϊκή Πίστη*» (Der ganz jüdisch Glaub), στο οποίο επέκρινε την υποκριτική της ευσέβεια. Ένας από τους πιο φανατικούς Εβραίους διώκτες ήταν ο Άμπνερ του Μπούργκος (Abner of Burgos) που είχε ασπαστεί τον Χριστιανισμό, ο «*πρόμαχος των αντισημιτών στην Καστίλλη*».¹⁰³ Εβραίοι ήταν επίσης οι διαβόητοι Πάμπλο ντε Σάντα Μαρία (Pablo de Snata Maria), Τζόσουα της Λόρκα (Joshua al-Lorqui), ο μοναχός Βινσέντε ντι Βαλβέρδε (Fray Vicente de Valverde) και ιδιαίτερα ο μεγαλύτερος διώκτης των αιρετικών όλων των εποχών, ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής ο μοναχός Τομάς ντι Τορκεμάδα (Tomás de Torquemada).

Εν ολίγοις, το ενδιαφέρον τους για τα θρησκευτικά βασανιστήρια ήταν αναμφίβολα πολύ μεγάλο. Το μόνο που έπρεπε να κάνει ο Εβραίος ήταν να στρέψει τους ταλμουδικούς του νόμους εναντίον των αδερφών της φυλής του και των αιρετικών του – και ιδού ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής.

100. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling - Ραββίνος): «*Σεφαραδίτες*» (Sephardim), Λειψία 1859, σελ. 2 και Άντολφ Χέλφερικ (Adolph Helfferich) όπως παραπάνω.

101. Ζαν λε Σιουρ (Jean Le Sueur): «*Ιστορία της Εκκλησίας*» (Histoire de l'Église), τόμος VI, σελ. 274.

102. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling - Ραββίνος): «*Σεφαραδίτες*» (Sephardim), Λειψία 1859, σελ. 129

103. Χέινριχ Γκρετς (Heinrich Graetz): «*Ιστορία των Εβραίων*» (Geschichte der Juden. Τόμος Τόμος VII, σελ. 317.

Το γεγονός ότι αυτός ο θρησκευτικός φανατισμός είναι ειδικά σημειωτικός, δεν υπάρχει αμφιβολία. Έχει εμφανιστεί πολλές φορές στην ιστορία. Πρώτα στην Ιερουσαλήμ, από όπου είχε μεταδοτική και σπειρωτική επίδραση στη Ρώμη, μετά στη Μέκκα, από όπου ξεκίνησε με φωτιά και σπαθί για να υποτάξει και να δηλητηριάσει την αρχαία Περσία. Μετά κατέκτησε την Ινδία. Η εποχή της βασιλείας των Μόχαν ήταν μια εποχή φόνων και πυρκαγιών. Και αυτή ακριβώς η Ινδία έπρεπε να είναι η χώρα όπου οι Βραχμάνοι, οι οποίοι, χωρίς ποτέ να έχουν φιλοδίες για πολιτική, κοσμική εξουσία, απολάμβαναν ασύγκριτη επιρροή, ήταν πρόθυμοι να διδαχθούν από βασιλιάδες. Οι πιο βαθιές σκέψεις μας παρουσιάζονται σαν μια συζήτηση μεταξύ του ιερέα και του βασιλιά, όπου ο βασιλιάς δεν ξέρει πια πώς να απαντήσει στις ερωτήσεις και τελικά λέει: *«Δίδαξέ με λοιπόν, βασιλιά!»* Εδώ είμαστε πάλι, σε όλο τον κόσμο, που μιλάμε για *«Ο Αλλάχ είναι Αλλάχ»* και *«Ο Θεός είναι Θεός και εμείς είμαστε ο λαός του»*.

Αυτό αρκεί για να σκιαγραφήσει, στην περίπτωση της καύσης των εβραϊκών έργων, το πνεύμα που κυριαρχούσε τόσο στη Ρώμη όσο και στους ραβίνους και που όχι σπάνια επέτρεπε στο μίσος να φουντώσει έντονα. Ωστόσο, πρέπει να τονιστεί ότι αυτός ο εκκλησιαστικός-θρησκευτικός παράγοντας δεν ήταν καθοριστικός. Αυτό θα εξηγηθεί παρακάτω χρησιμοποιώντας ιστορικά γεγονότα, ώστε να έχουμε όλο το υλικό στη διάθεσή μας για να επιχειρήσουμε μια σύνθεση του εβραϊκού μυαλού και του εβραϊκού χαρακτήρα.

II. Ιστορική Επισκόπηση

Αν προσεγγίσουμε χωρίς το παρωχημένο δόγμα μιας δακρύβρεχτης ευαισθησίας, ολόκληρο το σύμπλεγμα των ιστορικών γεγονότων που αφορούν τους Εβραίους και τις σχέσεις τους με άλλα έθνη, τότε **ένα πράγμα** θα μπορούσε να είναι βέβαιο εξαρχής: εάν **τα αποτελέσματα** στη συμπεριφορά **όλων** των εθνών εναντίον **ενός** εβραϊκού λαού είναι τα ίδια, τότε αυτό μπορεί να οφείλεται, τουλάχιστον κατά κύριο λόγο, μόνο στον χαρακτήρα αυτού του **ενός** εβραϊκού λαού. Διότι, οι ατομικότητες των Περσών, των Ισπανών ή των Γερμανών είναι οι μεταβλητοί παράγοντες της ιστορίας σχετικά με τους Εβραίους, η προσωπικότητα όμως των Εβραίων από την άλλη είναι ο ενιαίος αμετάβλητος παράγοντας, που ενισχύεται από την αυστηρή φυλετική αναπαραγωγή.

Πολλοί ιστορικοί συγγραφείς, που αναγκάστηκαν να βγουν από την ιστορική ισορροπία από τις όντως υπάρχουσες ωμότητες εναντίον των Εβραίων, αντιλαμβάνονται πολύ εύκολα ένα πλεονέκτημα σε μια καθαρά ανθρωπιστική κρίση· πρέπει να κατανοήσουμε αυτή την άστοχη θέση, που τιμά έναν άνθρωπο αλλά υποβαθμίζει τον ιστορικό για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε την ιστορία, πέρα από τα συναισθήματα, στις βαθύτερες ανάγκες της. Αν το κάνουμε αυτό, και αν χρησιμοποιήσουμε κυρίως παραστάσεις φιλικές προς τους Εβραίους, ή τουλάχιστον όχι προκαθορισμένα αντισημιτικά προσανατολισμένες, για να μην θολώσουν τα γυαλιά μας από την άλλη πλευρά, τότε εμφανίζεται μπροστά στα μάτια μας μια πραγματικά εντυπωσιακά παρόμοια καμπύλη της εβραϊκής ζωής, του εβραϊκού έργου και του εβραϊκού πόνου σε όλες τις χώρες του κόσμου: Παντού οι Εβραίοι γίνονται αρχικά αποδεκτοί χωρίς επιφυλάξεις, παντού τους βλέπουμε να διαχωρίζονται από την αρχή συνειδητά από τον αυτόχθονα πληθυσμό τόσο σωματικά όσο και πνευματικά, παντού επιδιώκουν διακαώς να κερδίσουν την εύνοια των πριγκίπων και, δίνοντάς τους χρήματα, που απέκτησαν με το επίμονο εμπόριο και την τοκογλυφία, για τις επιχειρήσεις τους, διασφαλίζουν την ασφάλειά τους και αποκτούν κάθε είδους προνόμια για τον εαυτό τους. Για άλλη μια φορά, αναδύονται τα αντιεβραϊκά κινήματα μεταξύ όλων των εθνών, που στην αρχή φουντώνουν σε ορισμένα μέρη, μετά σαρώνουν μια ολόκληρη χώρα και ξεσπούν σε μια τρομακτική μανία. Οι **λόγοι** για αυτούς τους εβραϊκούς διωγμούς ήταν διάφοροι, είτε επειδή ένας Εβραίος πιάστηκε με πλαστά νομίσματα είτε επειδή ένας Εβραίος κατηγορήθηκε για δυσφήμιση της Χριστιανοσύνης, για κλοπή σταυρού ή

για κάτι παρόμοιο. Αλλά αν κάπου η ιστορική παρατήρηση πρέπει να λάβει υπόψη την κοινωνική δομή για να ανακαλύψει όχι τις αιτίες αλλά τους λόγους για τα συγκλονιστικά γεγονότα που συμβαίνουν, αυτό ισχύει ιδιαίτερα στην περίπτωση της μελέτης του εβραϊκού ζητήματος σε όλες τις χώρες. Βεβαίως, τα πολιτικά και πολιτιστικά ζητήματα, και ιδιαίτερα οι εκκλησιαστικές σχέσεις, ήταν σημαντικά, ήρθαν στο προσκήνιο κατά καιρούς, όπως στην εποχή της Ιεράς Εξέτασης, αλλά αποτελούν μόνο τους πιο ορατούς παράγοντες· ζητήματα οικονομικής φύσης και χαρακτήρα πήγαιναν πάντα χέρι-χέρι. Αν και το εβραϊκό ζήτημα έχει μεγάλη σημασία σήμερα από πολλές απόψεις, είναι αγκυροβολημένο στην κοινωνική θέση των Εβραίων στον σημερινό κόσμο. Χωρίς τον αμέτρητο πλούτο που έχουν στη διάθεσή τους, δεν θα ήταν δυνατό να κατευθύνουν την πολιτική του κόσμου και να έχουν πολιτικούς όλων των χωρών να ενεργούν σαν μαριονέτες της εβραϊκής θέλησης· δεν θα ήταν δυνατό να ενσταλάξουν στις καρδιές των Ευρωπαίων το δηλητήριο του εκφυλισμού, της σύγκρουσης με τη δική τους φύση, και να διατηρήσουν στα μυαλά των Ευρωπαίων μια ευνοϊκή διάθεση για τον εβραϊσμό, αν με τον παντοδύναμο χρυσό, που διαχειρίζονται συστηματικά, δεν προσλάμβαναν συνεργούς σε όλες οι χώρες. Αλλά, όπως συμβαίνει σήμερα, όπου το καταπιεστικό τραπεζικό κεφάλαιο κρατά ολόκληρα έθνη μέσω τόκων, έτσι ήταν και η κατάσταση, αν και σε μικρότερη κλίμακα, στην Ισπανία, στη Γαλλία, στη Γερμανία και σε πολλά άλλα κράτη. Παντού ο Εβραίος ήταν ο κάτοχος των τόκων από τους πρίγκιπες, τον κλήρο και τον λαό· και οι διωγμοί των Εβραίων, αυτό είναι αναμενόμενο εδώ, ήταν κυρίως μια επαναλαμβανόμενη προσπάθεια να σπάσει ο ζυγός της τοκογλυφίας, ειδικά επειδή προήλθε από έναν φυλετικά αλλόκοτο, θρησκευτικά και ηθικά εχθρικό εισβολέα. Ο ίδιος ο λαός το ήξερε και τελικά, μόνο όταν δεν ακουγόταν η φωνή του, οι ιερείς χρησιμοποίησαν τη δύναμη της υποκίνησής τους για τους δικούς τους σκοπούς και αποτύπωσαν στο μίσος μια καθαρά εκκλησιαστική σφραγίδα.

Οι Εβραίοι και φιλικοί προς τους Εβραίους δημοσιογράφοι της εποχής μας μιλούν με εύγλωττους τόνους για τις σκληρές διώξεις των φτωχών αθώων Εβραίων. Μπορούν να διαδώσουν αυτό το παραμύθι πολύ πιο εκτεταμένα αφού γνωρίζουν πολύ καλά ότι σήμερα το πολύ ένας στους χίλιους γνωρίζει τις λεπτομέρειες των πραγματικών σχέσεων. Από ανθρώπινη σκοπιά, οι διώξεις ήταν σκληρές, αλλά παρόλα αυτά αναγκαίες. Γιατί η ιστορία των Εβραίων, όπου αλληλεπιδρούσε με αυτή των λαών της Δύσης, δεν θα έπρεπε να ξεκινά με την Ιερά Εξέταση, όπως συμβαίνει συνήθως για να ρίξει σκόνη στα μάτια, αλλά από την εποχή της εβραϊκής μετανάστευσης, μέσω της οποίας και μόνο μαθαίνει κανείς να κατανοεί πώς είχε προετοιμαστεί το έδαφος για τους διωγμούς της Εκκλησίας.

7. Οι Εβραίοι στην Πορτογαλία

Δεν μπορεί να εξακριβωθεί ακριβώς πότε οι Εβραίοι μετανάστευσαν στην Πορτογαλία, αλλά έχουμε ήδη κάποιες αναφορές από τον 11ο αιώνα που δεν αφήνουν καμία αμφιβολία για το γεγονός ότι είχαν στην κατοχή τους όλα τα πολιτικά δικαιώματα, ότι μπορούσαν να αποκτήσουν γη και περιουσία και μάλιστα σε αρκετές περιπτώσεις είχαν προνομιακά δικαιώματα.¹⁰⁴

Βλέπουμε λοιπόν ότι, ακόμη και εκείνη την εποχή, δεν υπήρχε καμία αντιπάθεια εκ μέρους των Πορτογάλων ή ακόμα κι αν οι Εβραίοι δεν θεωρούνταν φιλικόι σαν ξένοι, δεν τους δημιουργούσαν πουθενά δυσκολίες στη ζωή τους και στις δραστηριότητες τους αλλά, αντίθετα, σύντομα τους παραχωρήθηκαν προνόμια. Σχημάτισαν ένα κράτος εν κράτει και είχαν τη δική τους δικαιοδοσία, η οποία, αν και διαφορετική από τους νόμους του κράτους, αναγνωρίστηκε από την κυβέρνηση. Ο αρχιραβίνος ήταν ταυτόχρονα βασιλικός αξιωματούχος και απολάμβανε συνεχώς επιρροή στην αυλή, είχε δικαστική εξουσία σε όλες τις εβραϊκές κοινότητες, συνδύαζε στα χέρια του τα αξιώματα της επίσημης και ποινικής αρχής, που κατά τα άλλα θεωρούνταν δικαίωμα μόνο του ίδιου του βασιλιά.

Σε μια δικαστική διαμάχη ανάμεσα σε έναν Εβραίο και έναν Χριστιανό, αν ο Εβραίος ήταν ο κατηγορούμενος, μπορούσε να προσαχθεί στο δικαστήριο μόνο από τον ραβίνο του και ο χριστιανός έπρεπε να πάει στο φόρουμ του κατηγορουμένου. Οι χριστιανοί δικαστές δεν μπορούσαν με κανέναν τρόπο να παρέμβουν στις διαφορές μεταξύ Εβραίων και Εβραίων, και κανένας Εβραίος δεν μπορούσε να καταγγείλει τον συμπατριώτη του σε ένα κρατικό δικαστήριο. Τα εβραϊκά θρησκευτικά έθιμα τηρούνταν αυστηρά, οι Εβραίοι δεν μπορούσαν να κληθούν σε καμία επίσημη δραστηριότητα το Σάββατο και τις αργίες τους, γιατί, όπως αναφέρει σε διάταγμα του βασιλιά Αλφόνσο Γ' (1248 – 79): *«Εφόσον αυτοί (οι Εβραίοι) είναι υποχρεωμένοι από τη θρησκεία τους να γιορτάζουν το Σάββατο, κανείς δεν πρέπει να τους καλέσει στο δικαστήριο αυτήν την ημέρα»*. Και, επιπλέον, αφού οι Εβραίοι απαλλάχθηκαν από αρκετά φορολογικά βάρη που έπρεπε να σηκώσει ο ντόπιος πληθυσμός, προκύπτει ότι **σαν ξένοι** στη χώρα όχι μόνο απολάμβαναν ίσα δικαιώματα, αλλά αποτελούσαν και ένα προνομιακό τμήμα του πληθυσμού.

Οι Εβραίοι είχαν αποκτήσει μεγάλο πλούτο με το εμπόριο σκλάβων και τις χρηματοοικονομικές επιχειρήσεις, τον οποίο χρησιμοποίησαν αμέσως για να δανείζουν τα χρήματά τους στους άπορους αγρότες και στους κατοίκους των πόλεων με υψηλά επιτόκια. Ήδη υπό τη βασιλεία

104. Βίλχελμ Κούνστμαν (Wilhelm Kunstmann): «Νομικό καθεστώς των Εβραίων» (Rechtsverhältnisse der Juden).

του Αλφόνσου Γ' που προανέφερα, τους είχαν παραχωρηθεί γενναιόδωρα όλες τις ελευθερίες και σε πολλά μέρη της αυτοκρατορίας παρουσιάστηκαν καταγγελίες για ανήκουστη τοκογλυφία και ο βασιλιάς αναγκάστηκε να ψηφίσει νόμους εναντίον τους, πράγμα που σήμαινε ότι οι τόκοι δεν επιτρεπόταν να ξεπερνούν το κεφάλαιο.

Δεδομένου ότι αυτές οι διατάξεις απέφεραν λίγους καρπούς, ο επόμενος βασιλιάς ο Δον Ντίνιτς (Don Diniz – Διονύσιος Α΄ – 1279), προσπάθησε να εξαναγκάσει τους Εβραίους με νόμο να ασχοληθούν με γεωργικές εργασίες και να εγκατασταθούν στην ύπαιθρο για να τους οδηγήσει μακριά από τοκογλυφικές επιχειρήσεις. Έδωσε εντολή στους Εβραίους της **Μπραγκάντσα** (Braganza) να αγοράζουν κάθε χρόνο ένα ορισμένο ποσό από σπίτια, αμπέλια και αγροτεμάχια χωρίς να έχουν το δικαίωμα να πουλήσουν ξανά αυτές τις περιουσίες. Κάθε νεοφερμένος Εβραίος έπρεπε να συνεισφέρει το μερίδιό του στην τιμή της αγοράς. Μέσω αυτής της ευκαιρίας, όμως, όλα τα δικαιώματα των Εβραίων ενισχύθηκαν ταυτόχρονα περαιτέρω και απαγορεύτηκε αυστηρά κάθε επίθεση εναντίον τους ή οποιαδήποτε ασέβεια απέναντί τους. Αυτή η επιθυμία να μετατραπούν οι Εβραίοι σε εργαζόμενους αγρότες και πολίτες απέτυχε εντελώς, γιατί ήταν εύκολα δυνατό, για τον αρχιραβίνο και υπουργό Οικονομικών Δον Γιούντα [Gedaliah, (Don) Judah], [ο οποίος, σύμφωνα με τον Χέινριχ Γκρετς (Heinrich Graetz), ήταν τόσο πλούσιος που ήταν σε θέση να προκαταβάλει χρήματα για να αγοράσει ολόκληρες πόλεις], και άλλες υψηλές προσωπικότητες του Ισραήλ, να εμποδίσουν σταδιακά την εφαρμογή της προαναφερθείσας διάταξης. Ο πλούτος των Εβραίων και, κατά συνέπεια, η τοκογλυφία τους αυξήθηκε, κατείχαν τα ωραιότερα παλάτια της Λισαβόνας, διαχειρίζονταν τις οικονομικές συναλλαγές του βασιλιά και ήξεραν πώς να φέρνουν πλούσιους και φτωχούς σε μια σχέση οικονομικής εξάρτησης. Όταν όλα τα αιτήματα για βοήθεια στον βασιλιά δεν απέδωσαν καρπούς, έγινε μια καταγγελία στον Πάπα το 1309, στην οποία εκφράστηκε η αγανάκτηση ότι ο βασιλιάς περικυκλώθηκε από Εβραίους πολιτικούς, ότι δεν υπήρχε δουλειά που να μην περνούσε από τα χέρια των Εβραίων, ότι ακόμη και οι επίσκοποι στα μοναστήρια ήταν αιχμάλωτοι των Εβραίων. *«Οι Εβραίοι γίνονται περήφανοι και επιβάλλονται»,* λέει στη συνέχεια, *«στολίζουν τα άλογά τους με περουκίνια και επιδίδονται σε μια πολυτέλεια που έχει αρνητικές συνέπειες για όλους τους κατοίκους της χώρας».*

Η δυσαρέσκεια του λαού είχε αυξηθεί σε τέτοιο βαθμό που ο Αλφόνσος Δ' (1325 – 57) απαγόρευσε αυστηρά στους Εβραίους να περπατούν στους δρόμους φορώντας χρυσές αλυσίδες και να στολίζουν τα άλογά τους με κοσμήματα, που είχαν ήδη απαγορευτεί στους χριστιανούς. Όλο και περισσότερες αγωγές ανάγκασαν τον βασιλιά να εκδώσει διάταγμα κατά της τοκογλυφίας (1353), το οποίο όριζε ότι κανείς δεν μπορούσε να εξαναγκαστεί να πληρώσει περισσότερο από 33⅓% σε τόκους. Αυτή η διάταξη, που θεωρήθηκε από τους Εβραίους

σαν ένας άνευ προηγουμένου περιορισμός της ελευθερίας τους, προκάλεσε πολλούς από αυτούς να μεταναστεύσουν, σημάδι ότι όλοι ήλπιζαν να μην υποστούν τέτοια παραβίαση σε άλλες χώρες. Επειδή όμως, μαζί με αυτούς, θα έφευγε και αμέτρητος πλούτος, ο Αλφόνσο αποφάσισε, προς το συμφέρον της χώρας, να δημεύσει προς όφελος του κράτους ένα μεγάλο μέρος του πλούτου των **Εβραίων** που ήθελαν να μεταναστεύσουν. Αυτός ο νόμος τον σημάδεψε στα μάτια των Εβραίων σαν έναν από τους πιο τρομερούς καταπιεστές του Εβραϊσμού.

Το προαναφερθέν διάταγμα κατά της τοκογλυφίας δεν φαίνεται να είχε μεγάλο αποτέλεσμα, γιατί όταν συνήλθαν οι αυτοκρατορικές πόλεις το 1361, έγιναν και πάλι καταγγελίες για εβραϊκές επιχειρηματικές δραστηριότητες που κατέστρεφαν ολόκληρη τη χώρα. Αλλά αυτό δεν βοήθησε καθόλου, αντιθέτως οι Εβραίοι φρόντισαν μέσω του τότε βασιλιά Πέδρο Α', του «*πρότυπου της δικαιοσύνης*», όπως τον αποκαλεί ένας Εβραίος ιστορικός,¹⁰⁵ να καταργηθούν όλες οι κυρώσεις κατά της τοκογλυφίας και να παραχωρηθεί στους Εβραίους το πρωτοφανές προνόμιο να καταστήσουν άκυρες όλες τις αντιρρήσεις ενός Χριστιανού σχετικά με μια επιχείρηση που είχαν ορκιστεί ότι ήταν έντιμη! Αυτή η «*ανακούφιση*» [Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling - Ραββίνος)] αύξησε άμετρα την επιρροή των Εβραίων. Ήταν οι ταμίες του βασιλιά, οι εισπράκτορες των φόρων στη Λισαβόνα και γενικά οι ανώτατοι αξιωματούχοι της χώρας. Το 1383 έγινε μια μεγάλη λαϊκή εξέγερση και μόνο χάρη στις προσπάθειες του δημοφιλούς αυτοκρατορικού διαχειριστή και αργότερα βασιλιά Ζοάο (Joao) ήταν δυνατό να σωθούν οι Εβραίοι από μια αιματηρή τιμωρία. Αυτό που είναι αξιοσημείωτο είναι η συμπεριφορά τους απέναντι στον διασώστη τους. Όταν ο Ζοάο χρειάστηκε χρήματα για έναν πόλεμο κατά της Καστίλλης, οι πολίτες της Λισαβόνας του έδωσαν δώρο 100.000 δουκάτα, οι Εβραίοι όμως του έδωσαν 70 ασημένια μάρκα και 6.000 σε ρύζι, σαν δάνειο!

Έτσι οι Εβραίοι συνέχισαν να είναι οι κύριοι της χώρας, κρατούσαν άλογα με ασημένια λουριά, περπατούσαν με τις καλύτερες κουκούλες και επιχρυσωμένα ξίφη, κατείχαν τα πιο σημαντικά αξιώματα, μάζευαν δέκατα από εκκλησίες και μοναστήρια και μάλιστα το απολάμβαναν να το κάνουν κατά τη διάρκεια μεγάλων λειτουργιών. Ένας μεταγενέστερος βασιλιάς επέπληξε έναν έμπιστο Εβραίο για την προκλητική συμπεριφορά των συμπατριωτών του, αφού ο λαός πρέπει να είχε τη γνώμη ότι οι Εβραίοι, που ήταν γεμάτοι χρυσό και πολύτιμους λίθους, είχαν αυτή την πολυτέλεια από τη ληστεία που είχαν διαπράξει εναντίον των Χριστιανών. «*Ωστόσο δεν θέλω να μου απαντήσεις*», είπε, «*γιατί ξέρω πολύ καλά ότι μόνο η τιμωρία και ο θάνατος θα σας καλυτερέψουν, τότε θα μετανιώσετε για τις πράξεις σας*».

105. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling - Ραββίνος): «Ιστορία των Εβραίων στην Πορτογαλία» (Geschichte der Juden in Portugal), σελ. 23.

Μια νέα εξέγερση κατά των Εβραίων (1449) που ξέσπασε με την απουσία του βασιλιά καταπνίγηκε ξανά, αλλά η οργή του πορτογαλικού λαού είχε ήδη αυξηθεί σε τέτοιο βαθμό που επαναστάτησαν ακόμη και εναντίον του βασιλιά και μπορούσε να καταπνιγεί ξανά μόνο με ανελέητη επέμβαση. Και έτσι συνέχισε για άλλον μισό αιώνα. Οι εκπρόσωποι του λαού συνέχισαν να απαιτούν να μην απαλλάσσονται οι Εβραίοι από τους εκκλησιαστικούς φόρους, να καλείται χριστιανός δικαστής σε περίπτωση κάποιας διαμάχης μεταξύ χριστιανού και Εβραίου, να ληφθούν μέτρα κατά των κηρυγμάτων στη συναγωγή που προσβάλλουν τον Χριστιανισμό κ.λπ. χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Μπορεί τότε να είναι αλήθεια ότι, όπως λέγεται, «*το φλογερό μίσος του πορτογαλικού λαού κατά της εβραϊκής φυλής δεν ήξερε πλέον όρια και τώρα φλέγεται σε καυτές φλόγες*».¹⁰⁶

Στις αρχές του 16ου αιώνα, με αφορμή μια σύγκρουση μεταξύ Εβραίων και Χριστιανών, η δυσaráσκεια που τόσο καιρό ήταν καταπιεσμένη ξέσπασε καταστροφικά. Οι διωγμοί των Εβραίων ξεκίνησαν από την Έβορα (Évora) και στη συνέχεια εξαπλώθηκαν σε όλη την Πορτογαλία. Φυσικά είχαν την μεγαλύτερη εξάπλωση στη Λισαβόνα. Πρώτα απ' όλα, προσπάθησαν να πιάσουν τον πλουσιότερο Εβραίο και φοροεισπράκτορα, τον Ζοάο Μασκερένχας (João Mascarenhas), ο οποίος είχε επιβάλει τους πιο σκληρούς νόμους εναντίον του λαού. Πίστευε ότι θα μπορούσε ακόμη και τώρα να διατηρήσει τη στάση ενός άρχοντα, οχυρώθηκε στο παλάτι του, και έβριζε το πλήθος από το μπαλκόνι του. Τελικά πιάστηκε καθώς διέφυγε στις στέγες και ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου. Σύμφωνα με ορισμένους ιστορικούς, μέσα σε 48 ώρες σκοτώθηκαν 2.000 Εβραίοι, ενώ σύμφωνα με άλλους σκοτώθηκαν 4.000 Εβραίοι. Η ποινή γι' αυτό στους ντόπιους εκτελέστηκε με κάθε αυστηρότητα, πολλοί εξορίστηκαν και 50 άνδρες εκτελέστηκαν.

Αλλά δεν πέρασε πολύς καιρός και οι Εβραίοι είχαν και πάλι τον έλεγχο και μπόρεσαν να εξασφαλίσουν το μονοπώλιο των πωλήσεων καλαμποκιού, έτσι ώστε ο λαός να ξαναβρεθεί στη παλιά του κατάσταση λόγω της συστηματικής αύξησης των τιμών. Ωστόσο, εμφανίστηκε μια μεγάλη ενίσχυση της δυσaráσκειας των Πορτογάλων με τη μορφή των Ιεροεξεταστικών δικαστηρίων, και από εδώ και πέρα βλέπουμε τις διώξεις των Εβραίων να στέκονται κάτω από το σημάδι του θρησκευτικού φανατισμού. Εν τούτοις, αυτή είναι μόνο η εξωτερική τους πλευρά, αφού όλα τα βαπτίσματα και τα βασανιστήρια δεν έλυσαν το εβραϊκό ζήτημα και ο χαρακτήρας τους παρέμεινε ο ίδιος. Άρχισαν μεγάλες διώξεις, ακόμη και συστηματικές απελάσεις από τη χώρα, και αυτό γινόταν συχνά με απάνθρωπη σφοδρότητα. Τα δικαστήρια της Ιεράς Εξέτασης θα αποτελούν πάντα ένα από τα πιο σκοτεινά γεγονότα της ευρωπαϊκής ιστορίας και θα αποτελεί ένα παράδειγμα, που πιθανότατα δεν θα υπερασπιστεί κανένας, για το που θα οδηγούσε η καθαρή εβραιο-

106. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling - Ραββίνος): όπως παραπάνω, σελ. 145.

ρωμαϊκή αρχή, εάν αφηνόταν στην τύχη της. Ωστόσο, για να έχουμε μια σωστή οπτική των γνωστών γεγονότων, πρέπει να τονίσουμε ότι η Ιερά Εξέταση στράφηκε όχι μόνο κατά των Εβραίων, αλλά κυρίως κατά των Αλβιγινών¹⁰⁷, Βαλδεσιανών¹⁰⁸ και Προτεσταντών. Διώχτηκαν από τη Ρώμη όχι λιγότερο σκληρά, και στις περισσότερες περιπτώσεις χειρότερα από τους Εβραίους. Ενώ οι πάπες συχνά τους υπερασπίζονταν, αποκαλώντας τους ακόμη και «πιστούς υπηκόους», αυτοί οι αιρετικοί παραδόθηκαν ανελέητα στο οδυνηρό δικαστήριο.

Αλλά η εποχή του διωγμού των Εβραίων πέρασε, η διακήρυξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εγκαινίασε μια νέα εποχή για τους Εβραίους σε όλο τον κόσμο και ακόμη και για τους κρυφά βαφτισμένους Εβραίους της Πορτογαλίας: στις μέρες μας εκεί ανθίζει μια πλούσια κοινότητα και σχηματίζει ένα όμορφο κλαδί στο δένδρο του εβραϊκού παγκόσμιου κράτους.

8. Οι Εβραίοι στην Γαλλία

Αν η Πορτογαλία ήταν ένα μικρό κράτος στο οποίο οι σχέσεις του κέντρου με τις επαρχίες δεν αναπτύχθηκαν με ιδιαίτερα διαφορετικούς τρόπους, η Γαλλία ήταν μια μεγαλύτερη χώρα με έναν πληθυσμό διαφορετικών χαρακτηριστικών που δεν ήταν εύκολο να κυβερνηθεί από ένα κέντρο. Κατά συνέπεια, η μοίρα των Εβραίων ποικίλλει ανάλογα με τη δύναμη των Γάλλων βασιλιάδων. Ωστόσο, άλλοτε νωρίτερα, άλλοτε αργότερα, βλέπουμε παντού το ίδιο αποτέλεσμα: αμοιβαίο μίσος και και εβραϊκές διώξεις.

Το πότε οι Εβραίοι ήρθαν στη Γαλλία είναι αμφιλεγόμενο. Οι πρώτες γραπτές αναφορές χρονολογούνται στις αρχές του βου αιώνα και μας δείχνουν ότι οι Εβραίοι ζούσαν διάσπαρτοι σε όλη τη χώρα. Όπως αποδεικνύουν τα πρώτα έγγραφα, η σχέση μεταξύ Εβραίων και Χριστιανών ήταν εντελώς ειρηνική: οι Εβραίοι μπορούσαν να ασκούν τα έθιμα και τις επιχειρήσεις τους ανεμπόδιστα, δέχονταν και ανταπέδιδαν επισκέψεις από τους κατοίκους της χώρας, γίνονταν δεκτοί στην αστυνομία και τον στρατό της πόλης, με λίγα λόγια, απολάμβαναν όλα τα πολιτικά δικαιώματα.¹⁰⁹

107. Οι Αλβιγινοί, ή Καθαροί, ήταν μια αίρεση που άκμασε τον 12ο και 13ο αιώνα στην Ιταλία και τη νότια Γαλλία. Ήταν διύστες που έθεσαν μια οξεία διάκριση ανάμεσα στα βασίλεια του πνεύματος και της ύλης και έβρισκαν την κοσμική επίδειξη της Εκκλησίας αποκρουστική. (Σ.τ.Μ.)

108. Οι Βαλδέσιοι ήταν μια αίρεση που ιδρύθηκε από τον Πίτερ Ουάλντο (Peter Waldo) της Λυών τον 12ο αιώνα. Κατά τη διάρκεια της Προτεσταντικής Μεταρρύθμισης πολλοί Βαλδέσιοι προσχώρησαν στη Μεταρρυθμισμένη Εκκλησία. (Σ.τ.Μ.)

109. Λουί Μισέλ ντε Μπουασί (Louis Michel de Boissy): «Διατριβές για χρήση στην ιστορία των Εβραίων» (Dissertations pour servir à l'histoire des Juifs), Παρίσι 1785, τόμος II, σελ. 18.

Σύντομα όμως εμφανίστηκαν εντάσεις. Αν θυμηθούμε με πόσους αμέτρητους νόμους περί διατροφής και ηθικής, μετανάστευσαν οι Εβραίοι στη χώρα, οι οποίοι για να προστατέψουν τον εκλεκτό λαό από την ανάμειξη και τη μόλυνση με τους ειδωλολάτρες, έστρεψαν τους επικεφαλείς τους εναντίον όλων των μη Εβραίων, αν συνειδητοποιήσουμε ότι το μίσος κατά του Χριστού και των Χριστιανών ήταν ένα αναπόσπαστο χαρακτηριστικό των μεταναστών το οποίο, παρόλο που κρατήθηκε μυστικό, έπρεπε να βγει στο φως, μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε τα παράπονα του ντόπιου πληθυσμού, όταν έλεγαν, ότι η απόρριψη του χριστιανικού ψωμιού και του κρασιού δείχνει ασέβεια και ότι η αλαζονεία τους συχνά ξεσπούσε με ανοιχτές δηλώσεις για τον Χριστιανισμό. Επιπλέον, οι Εβραίοι, όπως απαιτούσε ο νόμος τους, υποχρέωναν όλους τους χριστιανούς σκλάβους να ακολουθούν εβραϊκές τελετουργικές πράξεις και τους έκαναν περιτομή βίαια, κάτι που έγινε πάγιο παράπονο σε όλες τις χώρες. Εκμεταλλεύονταν τη δύναμή τους πάνω στους σκλάβους σε τέτοιο βαθμό που συχνά οι σκλάβοι αναζητούσαν προστασία από την κακομεταχείρισή τους στις εκκλησίες.¹¹⁰

Οπότε δεν προκαλεί έκπληξη, ειδικά αν σκεφτεί κανείς τον χαρακτήρα της Ρώμης, ότι τα εκκλησιαστικά συμβούλια έλαβαν σκληρή στάση κατά της ανοχής των κατοίκων της χώρας, απαγόρευσαν τις αμοιβαίες επισκέψεις μεταξύ Εβραίων και Χριστιανών, απαγόρευσαν τους μεικτούς γάμους με ποινή αφορισμού,¹¹¹ θέσπισαν διατάγματα που είχαν σκοπό να εμποδίσουν τους Εβραίους να μπορούν να αναγκάσουν τους σκλάβους τους να διαπράξουν πράξεις που παραβίαζαν τη χριστιανική πίστη και να αναλαμβάνουν δικαστικές θέσεις σε χριστιανικές υποθέσεις.¹¹²

Σε αυτές τις συγκρούσεις προστέθηκαν τώρα και άλλα γεγονότα που υπονόμευαν όλο και περισσότερο τις καλές σχέσεις μεταξύ Εβραίων και Χριστιανών που παρ' όλα αυτά επικρατούσαν ακόμη και που ακόμη και ιεράρχες διατηρούσαν παρά τις αποφάσεις του συμβουλίου.

Όταν, για παράδειγμα, η Αρλ (Arles) πολιορκήθηκε επιτυχώς από τους Βουργουνδούς και αμύνθηκε ενάντια στην επίθεση μόνο με δυσκολία, ένα βράδυ ένας Εβραίος έπρεπε να είναι φρουρός στα τείχη της πόλης. Προκειμένου να έχει μια ήπια μεταχείριση για τον εαυτό του και τους συμπατριώτες του, πέταξε ένα κομμάτι χαρτί ζυγισμένο με μια πέτρα προς την κατεύθυνση των πολιορκητών με μια πρόσκληση να πλησιάσουν το τείχος μια συγκεκριμένη ώρα με σκάλες επίθεσης. Στη συνέχεια, τους υποσχέθηκε να τους αφήσει να μουν στην πόλη με την προϋπόθεση ότι θα γλίτωναν αυτόν και τους συμπατριώτες του. Αλλά αυτό το γράμμα δεν το πέταξε αρκετά μακριά και την επόμενη μέρα βρέ-

110. Λουί Μισέλ ντε Μπουασί (Louis Michel de Boissy): όπως παραπάνω, τόμος II, σελ. 26

111. Το 533 μ.Χ. στο δεύτερο Συμβούλιο της Ορλεάνης, (σύνοδος των Καθολικών επισκόπων της Γαλλίας).

112. Το 535 μ.Χ. στη σύνοδο του Κλερμόν.

θηκε από έναν στρατιώτη της φρουράς. Αυτό φυσικά προκάλεσε μεγάλη οργή στην πόλη, ο Εβραίος οδηγήθηκε ενώπιον του δικαστηρίου και καταδικάστηκε σε θάνατο. Οι άλλοι τόνισαν ότι ήταν αθώοι για την προδοσία και δεν είχαν ιδέα για την επίθεση. Δεν γνωρίζει κανείς τίποτα για τη μοίρα τους, αν και ο Γκαμπριέλ Ντανιέλ λέει ότι κόντεψαν να οργανώσουν διωγμό των Εβραίων, αλλά τελικά αρκέστηκαν στο να τους απαγορεύσουν να φρουρούν.¹¹³ Το αν αυτό είναι αλήθεια δεν μπορεί να αποδειχθεί.

Μεγάλη αναταραχή προκάλεσε και άλλο ένα περιστατικό. Το 576, όταν ένας Εβραίος του Κλερμόντ θέλησε να βαπτιστεί και, όπως συνηθιζόταν, πήγε με λευκή ρόμπα στο βαπτιστήριο, κάποιος άλλος του έριξε βρώμικο λάδι. Μόνο χάρη στην παρέμβαση του επισκόπου ο δράστης δεν ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από τον ενοχλημένο κόσμο. Όμως, οι τελευταίοι δεν μπόρεσαν να συγκρατηθούν από την καταστροφή της συναγωγής αργότερα.¹¹⁴

Αυτά και πολλά άλλα αναμφισβήτητα ιστορικά γεγονότα δείχνουν, ότι δεν φταίνε μόνο οι κληρικοί όταν σε ανάλογες περιπτώσεις εκδιώχθηκαν Εβραίοι από κάποιες επισκοπές ή κατά το έθιμο της εποχής έπρεπε να βαπτιστούν. Το ότι η θρησκεία είναι μόνο η έκφραση του εθνικού συναισθήματος και ότι αυτό δεν μπορεί να αλλάξει με το βάπτισμα δεν το γνώριζαν οι μοναχοί εκείνης της εποχής, και πώς πράγματι θα μπορούσαν, όταν ακόμη και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι που θεωρούν ότι αρκεί μόνο το βάπτισμα για να γίνει ένας Εβραίος Ευρωπαίος.

Οι Εβραίοι πλέον αποκλείστηκαν από όλα τα αξιώματα και τις κρατικές θέσεις και τελικά εκδιώχθηκαν από τη Γαλλία, αν και επέστρεψαν με την πτώση της δύναμης των Μεροβίγγειων. Ο Καρλομάγνος, αλλά κυρίως ο Λουδοβίκος ο Ευσεβής, ευνόησε τους Εβραίους παντού και έτσι οι αδιάστακτες ενέργειες και οι τοκογλυφίες από τους Εβραίους άρχισαν σύντομα σε όλες τις περιοχές της Γαλλίας. Σε σύντομο χρονικό διάστημα τους βλέπουμε να απολαμβάνουν μεγάλο πλούτο και να καταλαμβάνουν υψηλές θέσεις και ένα ισχυρό σώμα στο δικαστήριο, το οποίο ελεγχόταν από τα χρήματά τους. Το μισό Παρίσι είναι υποθηκευμένο σε αυτούς και τους ανήκει σαν περιουσία τους, οι αμέτρητοι οφειλέτες φυλακίζονται ή εργάζονται σαν σκλάβοι στους Εβραίους πιστωτές τους.¹¹⁵

Η δύναμη και η έλλειψη συνείδησης των Εβραίων μας φαίνεται ιδιαίτερα καθαρά από τα χρονικά της Λυών. Η Λυών ήταν ήδη από τους Ρωμαϊκούς χρόνους, λόγω της τυχερής τοποθεσίας της, μια πόλη ενεργού εμπορίου: υπό τον Καίσαρα, τον Αύγουστο και τον Τραϊανό απέκτησε ολοένα και μεγαλύτερη σημασία και ακόμη και όταν η πρωτεύουσα της

113. Γκαμπριέλ Ντανιέλ: «Ιστορία της Γαλλίας» (Histoire de France), 1729, τόμος 1ος, σελ. 66.

114. Λουί Μισέλ ντε Μπουασί (Louis Michel de Boissy): όπως παραπάνω, τόμος II, σελ. 31.

115. Ζακ ντυ Μπρελ (Jacques du Breul): «Το θέατρο αρχαιοτήτων του Παρισιού» (Théâtre des Antiquitez de Paris), Παρίσι 1612, τόμος 4ος, σελ. 1232.

Αυτοκρατορίας μεταφέρθηκε από τον Κωνσταντίνο στον Βόσπορο, δεν έχασε τη σημασία της. Ήταν τόπος εμπορίου μεταξωτών υφασμάτων, αρωμάτων, πολύτιμων λίθων από την Ινδία, αγγείων, χρυσού, ασημιού και αλαβάστρινων αντικειμένων από την Περσία. Λιοντάρια και τίγρεις από την Ασία, πάνθηρες και πουλιά από την Αφρική, χάλκινα γλυπτά από την Κόρινθο και την Αθήνα, με λίγα λόγια, εμπορεύματα και σπάνια είδη από όλο τον κόσμο, πουλιόνταν στην αγορά της Λυών.¹¹⁶ Όταν η Ρώμη διαλύθηκε και οι λαοί από το Βορρά έσπευσαν να καταστρέψουν τα πάντα μπροστά τους, αυτό το κύμα σάρωσε και τη Λυών και κατέστρεψε την ειρηνική ζωή του εμπόρου. Αφού αργότερα η νότια Γαλλία καταλήφθηκε για άλλη μια φορά, αυτή τη φορά από τους Άραβες, η πόλη ανέκαμψε μόλις τον 8ο αιώνα. Οι Ρωμαίοι, οι Βουργουνδοί, οι Γότθοι και ιδιαίτερα πολλοί Εβραίοι που εκδιώχθηκαν από τους Μωαμεθανούς μετακόμισαν στη Λυών. Μέσω έξυπνων εμπορικών συναλλαγών, ιδίως με το εμπόριο σκλάβων, απέκτησαν μεγάλο πλούτο, με αποτέλεσμα η Λυών να γίνει σύντομα μια «*Νέα Ιερουσαλήμ*».¹¹⁷ Οι Εβραίοι άρπαζαν τους Χριστιανούς της πόλης και των γύρω περιοχών και τους πουλούσαν στους ομοθρήσκους τους στην Ισπανία και την Ιταλία.¹¹⁸ Και αφού οι Μαυριτανοί στην Ιβηρική χερσόνησο χρειάζονταν ευνούχους, τους παρήγαγαν και τους προμήθευαν και αυτούς. Δεδομένου ότι βρίσκονταν υπό την προστασία αξιωματούχων που προτιμούσαν να έχουν τους πλούσιους Εβραίους σαν φίλους παρά σαν εχθρούς, σύντομα άρχισαν να συμπεριφέρονται προκλητικά και αλαζονικά απέναντι στους ντόπιους κατοίκους. Οι Χριστιανοί όμως εξακολουθούσαν να είναι πολύ συνεργάσιμοι με τους απογόνους του Αβραάμ, τηρούσαν το Σάββατο περισσότερο από την Κυριακή, τους επισκέπτονταν, έτρωγαν μαζί τους τη Μεγάλη Εβδομάδα, άκουγαν ραβινικά κηρύγματα κ.λπ. Αυτή η υπερβολική φιλικότητα προς τους ξένους, που οι ίδιοι τηρούσαν τις θρησκευτικές τους τελετές και τους ηθικούς νόμους αυστηρά και άκαμπτα χωρίς να νοιάζονται καθόλου για εκείνα των ντόπιων κατοίκων, δημιούργησε μια εχθρική ατμόσφαιρα σε πολλούς Καθολικούς, ιδιαίτερα μεταξύ των ιερέων. Όταν ο Άγκομπαρντ ήταν επίσκοπος της Λυών, αποφάσισε να βάλει τέλος σε αυτές τις μονόπλευρες ευγνωμοσύνη, απαγόρευσε στους Χριστιανούς τη συναναστροφή με τους Εβραίους, τους απαγόρευσε να πουλούν σκλάβους σε αυτούς και να υπηρετούν τους Εβραίους. Πέρασε επίσης έναν νόμο που απαγόρευε την αγορά κρέατος και κρασιού από Εβραίους, αφού οι Εβραίοι πουλούσαν στους Χριστιανούς μόνο εκείνα τα αγαθά που θεωρούσαν κατά κάποιον τρόπο μολυσμένα. Αυτό το τελευταίο διάταγμα έθεσε ιδιαίτερα τους Εβραίους

116. Κλοντ Φρανσουά Μπολιέ (Claude François Beaulieu): «Ιστορία του Εμπορίου στη Λυών, από την προέλευσή του μέχρι σήμερα», (Histoire Du Commerce, De L' Industrie Et Des Fabriques De Lyon, Depuis Leur Origine Jusqu' à Nos Jours) 1838, σελ. 11.

117. Κλοντ Φρανσουά Μπολιέ (Claude François Beaulieu), όπως παραπάνω, σελ. 16.

118. Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt) : «Εβραϊκές Παραδοξότητες» (Jüdische Merkwürdigkeiten), Φραγκφούρτη 1718 τόμος 4ος σελίδα 74.

σε μια βίαιη αναταραχή, στράφηκαν στο Παρίσι και από εκεί στάλθηκαν δύο επίτροποι για να ερευνήσουν την υπόθεση. Στη Λυών οι Εβραίοι τους υποδέχθηκαν με πλούσια φιλοξενία και χρυσάφι, ώστε να επιβεβαιωθούν οι «ελευθερίες» τους και να λάβουν περισσότερες από αυτές. Οι Εβραίοι είχαν τη δυνατότητα να πουλήσουν όλα τα αγαθά τους στους Χριστιανούς, υποβάλλοντας σε σωματική τιμωρία μόνο όταν το απαιτούσε ο νόμος τους και απαλλάσσονταν από τις θείες δοκιμασίες μέσω της φωτιάς και του νερού· είχαν το δικαίωμα να φέρνουν σκλάβους από ξένες χώρες για να κάνουν δουλεμπόριο μ' αυτούς στη Γαλλία και, για να μπορούν να γιορτάζουν το Σάββατο σύμφωνα με τους νόμους τους χωρίς να χάσουν τίποτα από το εμπόριο τους, η ημέρα της αγοράς μεταφέρθηκε από το Σάββατο στο Κυριακή!¹¹⁹

Αυτή η επιτυχία έδωσε στους Εβραίους τεράστια ώθηση, αλλά αυτά τα ανήκουστα προνόμια προκάλεσαν φυσικά τη μεγαλύτερη αγανάκτηση μεταξύ των Χριστιανών, η οποία εκφράστηκε σε διαδηλώσεις αγανάκτησης, αλλά είχαν σαν αποτέλεσμα μόνο τη σύλληψη των ηγετών τους, από τους οποίους πολλοί έπρεπε να κρυφτούν ή να φύγουν από την πόλη. Οι Εβραίοι καυχόντουσαν δημόσια ότι απολάμβαναν την προστασία του βασιλιά, ο οποίος τους τιμούσε λόγω των πατριαρχών τους και τους δεχόταν πάντα σαν καλεσμένους· έκαναν επίδειξη έχοντας ανθρώπους με ποιότητα στο δικαστήριο οι οποίοι αναζητούσαν τη συντροφιά τους και αναγνώριζαν ότι οι Εβραίοι και οι Χριστιανοί είχαν μόνο έναν νομοθέτη, τον Μωυσή.¹²⁰

Ο Άγκομπαρντ της Λυών, ο οποίος δεν μπορούσε να πιστέψει ότι τα προαναφερθέντα διατάγματα του βασιλιά είχαν εκδοθεί μετά από προσεκτική εξέταση των περιστάσεων, του έγραψε μια επιστολή στην οποία παραπονέθηκε για τους κομματικούς επιτρόπους και διευκρίνισε στον βασιλιά ότι δεν θα μπορούσε να υπάρξει φιλία μεταξύ Εβραίων και Χριστιανών, αφού ο πρώτος βλασφημούσε το όνομα του Ιησού Χριστού, μιλούσαν για τους Χριστιανούς μόνο με περιφρόνηση σαν Ναζωραίους και ότι ο σεβασμός στον εαυτό τους απαγόρευε να έχουν σχέσεις με τους εχθρούς. Ο Άγκομπαρντ της Λυών, ενημέρωσε τον βασιλιά για βεβαιωμένες περιπτώσεις απαγωγών και πώλησης σκλάβων στο εξωτερικό. Αυτή η επιστολή δεν έκανε καμία εντύπωση στο δικαστήριο, οπότε ο Άγκομπαρντ έστειλε μια δεύτερη με παρόμοιο περιεχόμενο, η οποία όμως είχε την ίδια αποτυχία. Αγανακτισμένος ταξίδεψε ο ίδιος στο Παρίσι, αλλά εκεί του είπαν πολύ ψύχραμα να ξαναπάει σπίτι του.

Αλλά η υπόθεση δεν έληξε με αυτό. Διότι όταν, μετά από κάποιο διάστημα, κάποιοι δούλοι που ανήκαν σε ξένους Εβραίους ανέφεραν στον επίσκοπο ότι ήθελαν να βαπτιστούν, ο επίσκοπος, μετά από όλες τις άσχημες εμπειρίες του, δεν το τόλμησε να το κάνει αμέσως. Προσέφερε

119. Οι ορθόδοξες εφημερίδες στη Γερμανία μόλις που κατάλαβαν για τη μεταφορά του Σαββάτου στην Κυριακή.

120. Λουί Μισέλ ντε Μπουασί (Louis Michel de Boissy): όπως παραπάνω, τόμος II, σελ. 68.

στους Εβραίους τα κανονικά καθορισμένα λύτρα, αλλά εκείνοι γέλασαν μαζί του· απευθύνθηκε σε διάφορους ιεράρχες που ήταν κοντά στην αυλή για υποστήριξη· χωρίς επιτυχία. Αντίθετα, οι Εβραίοι είχαν ασκήσει την επιρροή τους μέσω του επιτρόπου για τις εβραϊκές υποθέσεις, ο οποίος δεν βρισκόταν εκεί μόνο για να επιτηρεί τα προνόμια των ανέγγιχτων, και εκδόθηκε ένα νέο βασιλικό διάταγμα με ρητή απαγόρευση του βαπτίσματος των σκλάβων των Εβραίων χωρίς την άδεια των ιδιοκτητών τους!

Ο Άγκομπαρντ στράφηκε τότε στον ιερέα της αυλής και του ζήτησε να ασκήσει την επιρροή του για να ανακληθεί αυτό το διάταγμα το οποίο εξέφραζε περιφρόνηση για όλους τους νόμους της εκκλησίας. Υπερασπίστηκε τον εαυτό του από την μομφή ότι στερούσε τους Εβραίους από τους σκλάβους τους και τους εξανάγκαζε να αλλαξοπιστήσουν, αλλά, είπε, ότι έπρεπε να απαιτήσει το βάπτισμα να μην ματαιώνεται εύκολα από τους Εβραίους. Ακόμη και αυτό το βήμα ήταν μάταιο και το αποτέλεσμα ήταν μια άρνηση από την πλευρά της κυβέρνησης.

Μπορούμε να φανταστούμε πώς ένιωσε ο άνδρας όταν είδε όλες τις προσπάθειες για την προστασία των δικαιωμάτων των ντόπιων κατοίκων και της τοπικής εκκλησίας έναντι των ξένων να αποτυγχάνουν παταγωδώς, και οι Εβραίοι ιδιοκτήτες των παλατιών να συμπεριφέρονται όλο και πιο προκλητικά. Δεν είναι λοιπόν περίεργο όταν ανοίγει την καρδιά του σε μια επιστολή του προς τον Αρχιεπίσκοπο της Ναρμπόν και του διηγείται τις δικαστικές ίντριγκες και τις αφόρητες συνθήκες της επισκοπής του, που δημιουργούνται από την εμπορική και οικονομική δύναμη των Εβραίων και, στο τέλος, καταριέται δυνατά τους Εβραίους: *«Όλοι όσοι ζουν κάτω από το νόμο του Μωυσή είναι ντυμένοι με τον μανδύα της αχρειότητας· η κακία τους μπαίνει στα κόκαλα και τα ρούχα τους όπως ρέουν στο ανθρώπινο σώμα το νερό και το λάδι. Οι Εβραίοι είναι καταραμένοι από την αρχή μέχρι το τέλος της ζωής τους σε κάθε πόλη και στην επαρχία· καταραμένα τα κοπάδια των Εβραίων, το κρέας που τρώνε, το κρασί τους, οι επιχειρήσεις και τα μαγαζιά τους.»*

Προσθέτω αυτά τα λόγια επειδή ένας Εβραίος ιστορικός του 19ου αιώνα τα χρησιμοποίησε για να αναφωνήσει υποκριτικά: *«Τέτοια είναι η μετριοπάθεια ενός από τους πιο λογίους επισκόπους του αιώνα του. Και τότε τολμά κανείς να κατηγορήσει κάποιους ραβίνους που μίλησαν άσχημα για τους χριστιανούς!»*¹²¹ Κανείς δεν μπορεί να ξέρει σε ποιούς αναγνώστες κάνει εικασίες ο Μπενταρίτς, γιατί το μίσος κατά του Χριστού και των Χριστιανών, αυτό το *«πιο εθνικό χαρακτηριστικό του Ιουδαϊσμού»*¹²², εκείνη την εποχή ήταν ήδη 800 ετών, ήταν αναμφισβήτη-

121. Γιασουντά Μπενταρίτς (Jassuda Bédarrides): «Οι Εβραίοι στη Γαλλία» (Les Juifs en France), Παρίσι 1861. σελ. 462.

122. Χάινριχ Λάιμπλε (Heinrich Laible): «Ο Ιησούς Χριστός στο Ταλμούδ» (Jesus Christus im Talmud), σελ. 86.

τα διατυπωμένο στα ιερά κείμενα των ραβίνων, κηρυσσόταν ήδη επί αιώνες από τον άμβωνα με έναν συγκεκριμένο τύπο κατάρας, εκφραζόταν στις ομιλίες για τους «Ναζωραίους», στους εβραϊκούς ηθικούς νόμους κ.λπ. Ομολογουμένως, ο Μπενταρίζ αντιμετωπίζει με ελαφρότητα την υπόθεση του επισκόπου Άγκομπαρντ, βρίσκει τα προνόμια των Εβραίων «που είναι ανώτεροι των Χριστιανών από κάθε άποψη» απολύτως αποδεκτά και φαίνεται να εκπλήσσεται που ο επίσκοπος της Λυών έχει άλλη γνώμη: Η αφοπλιστική όσο και αφελής αυθάδεια του Εβραίου έρχεται και εδώ στο προσκήνιο.

Το γεγονός ότι οι άνθρωποι ήταν ήδη κάπως ενημερωμένοι για τα εβραϊκά μυστικά τον 9ο αιώνα φαίνεται από μια επιστολή του επισκόπου της Λυών, που διορίστηκε μετά το θάνατο του Άγκομπαρντ, στην οποία ανοίγει ξανά το θέμα. Σε αυτή την επιστολή ζητά από τον Αρχιεπίσκοπο του Ρεμς (Rheims) να υποστηρίξει στην Αυλή, ότι οι Εβραίοι υπόκεινται στους ίδιους νόμους του κράτους με όλους τους άλλους πολίτες, ειδικά επειδή είναι ξένοι και αντιμετωπίζουν τους Χριστιανούς με χλευασμό, αποκαλώντας τους αποστόλους αποστάτες, διαστρεβλώνοντας τα λόγια του Ευαγγελίου χλευάζοντάς τα, λέγοντας ότι η χριστιανική λατρεία είναι μια λατρεία στο Βάαλ και αποκαλώντας τον ίδιο τον Χριστό γιο πόρνης, που γεννήθηκε από τη μοιχεία της Μαρίας με έναν ειδωολάτρη. Το γεγονός ότι όλες αυτές οι καταγγελίες είναι δικαιολογημένες δεν χρειάζεται πλέον να τεκμηριώνεται σήμερα. Ακόμη και το λογοπαίγνιο στα λόγια των Ευαγγελίων εννοείται κάπως διαφορετικά από ό,τι νόμιζε ο επίσκοπος, αλλά εξακολουθεί να έχει δίκιο. Διότι, από το Ευαγγέλιο (μήνυμα σωτηρίας), το εβραϊκό χιούμορ είχε κάνει το *avon-gillajon* (αμαρτωλή γραφή), όπως και από το *beth-galja* (τόπος φωτός) είχε κάνει το *beth-karja* (χοιροστάσιο).¹²³

Ο Λουδοβίκος είχε πεθάνει και τη θέση του είχε πάρει ο Κάρολος ο Φαλακρός, ένας ηγεμόνας εξίσου καλοπροαίρετος με τους Εβραίους. Ωστόσο, νέες καταγγελίες λέγεται ότι είχαν σαν αποτέλεσμα τον περιορισμό των εβραϊκών «ελευθεριών», τουλάχιστον στα χαρτιά. Περισσότερες λεπτομέρειες είναι άγνωστες, αλλά οι Εβραίοι φαινόταν ότι έπρεπε να πληρώσουν το 1/10 και οι Χριστιανοί το 1/11 από τα εισοδήματά τους.

Έχω χειριστεί την όλη υπόθεση των επισκόπων της Λυών με περισσότερες λεπτομέρειες από ό,τι επιτρέπει στην πραγματικότητα ο διαθέσιμος χώρος, γιατί θεώρησα ότι ήταν σημαντικό να διερευνήσω μια μεμονωμένη περίπτωση με περισσότερες λεπτομέρειες. Μόνο έτσι μπορεί κανείς να αποκτήσει μια πραγματική εικόνα των νομικών σχέσεων και των ίντριγκων· μόνο έτσι μπορούμε να αποκτήσουμε την ικανότητα να ρίξουμε μια ματιά πίσω από τα παρασκήνια σε λιγότερο ξεκάθαρες συγκρούσεις, γιατί οι δυνάμεις που μερικές φορές αναδύονται καθαρά είναι, άλλες φορές, ενεργές μόνο με έναν κρυφό τρόπο.

123. Χάινριχ Λάμπλε (Heinrich Laible), όπως παραπάνω, σελ. 14.

Χρησιμοποιώντας το παράδειγμα που δόθηκε, βλέπουμε τώρα δύο κύριες κινητήριες δυνάμεις του Μεσαίωνα να λειτουργούν: τις οικονομικές συνθήκες και τον θρησκευτικό φανατισμό.¹²⁴ Από την πλευρά των Εβραίων, βλέπουμε έναν τερατώδη πλούτο που αποκτάται μέσω του εμπορίου και της τοκογλυφίας, που προσλαμβάνει βοηθούς παντού όπου είναι απαραίτητο και τους οργανώνει για τους στόχους τους, σε συνδυασμό με άκαμπτες θρησκευτικές αρχές και άμετρη περιφρόνηση για οτιδήποτε μη εβραϊκό. Από την πλευρά των Χριστιανών, διαπιστώνουμε μια σκληρή αντίσταση ενάντια στην υποταγή στα εβραϊκά προνόμια, η οποία συμβαδίζει με έναν εξίσου φανατικό ζήλο για την πίστη, τουλάχιστον μετά από μια στενότερη γνωριμία με τους Εβραίους. Ο χρυσός συνήθως θριαμβεύει και οι Εβραίοι γίνονται πιο προκλητικοί μετά από κάθε επιτυχία. Κατά συνέπεια, το μίσος του πληθυσμού μεγαλώνει όλο και περισσότερο μέχρι που χρειάζεται μόνο μια σταγόνα, με τη μορφή ενός πραγματικού γεγονότος ή μιας αναδυόμενης φήμης, για να ξεχειλίσει το ποτήρι και να προκαλέσει τις πιο σκληρές εβραϊκές διώξεις.

Ο Γερμανός ιστορικός Γιόχαν Σουτ (1718) συνέδεσε την έκβαση της υπόθεσης της Λυών του επισκόπου Άγκομπαρντ, με την ακόλουθη ήρεμη παρατήρηση που ισχύει για όλες τις εποχές και ειδικά για τη δική μας: *«Βλέπουμε ότι, όπως λέει το ρητό, στη σκηνή αυτού του κόσμου διαδραματίζεται πάντα ένα είδος κωμωδίας, και μόνο νέοι χαρακτήρες μπαίνουν ο ένας μετά τον άλλον· ήδη πριν από 800 και πλέον χρόνια ο εβραϊκός πλούτος είχε μια τόσο μεγάλη δύναμη· την έχει ακόμα και σήμερα· γι' αυτό υπάρχουν παντού κρυμμένα τόσα πολλά εβραϊκά αφεντικά, μεταξύ των μεγάλων και των μικρών· τους σέβονται, τους μιλάνε, συχνά τους προτιμούν από τους χριστιανούς και διαπιστώνουν ότι τους ακούν πιο εύκολα και πιο πρόθυμα.»*¹²⁵

Μετά από διάφορες περαιτέρω αναταραχές λόγω του εβραϊκού ζητήματος, η ξένη κυριαρχία στη Λυών έφτασε σε τρομερό τέλος στις αρχές του 14ου αιώνα: Το 1310, ο αγανακτισμένος λαός λήστεψε βίαια από τους Εβραίους όλη τους την ακίνητη περιουσία και τους έδιωξε από την πόλη. Κατέφυγαν στα προάστια, βρήκαν άσυλο στο Τρεβού (Trénois), στο Σατιγιόν (Châtillon) και στο Ντομπέ (Dombes), αλλά και εκεί συνέχισαν τις παλιές τους πρακτικές, έτσι ώστε ήδη μετά από μερικές μόλις δεκαετίες η κατάσταση εξελίχθηκε παρόμοια όπως στη Λυών – και τελείωσε με τον ίδιο τρόπο: το 1429 εκδιώχθηκαν από αυτούς τους χώρους ασύλου.¹²⁶

Όταν, τον 11ο αιώνα, ένα κύμα υστερίας άρχισε να σαρώνει την Ευρώ-

124. Ενώ τελευταίως έχουν υποχωρήσει προς το παρόν, παραμένουν σημαντικοί παράγοντες διαχρονικά.

125. Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt) : όπως παραπάνω, τόμος 4ος, σελ. 78.

126. Γκυγιόμ Παραντίν (Guillaume Paradin): «Αναμνήσεις από την Ιστορία της Λυών» (Mémoire d'histoire de Lyon), Λυών 1573, τόμος 2ος, σελ. 245.

πη και οι Σταυροφορίες ξεκίνησαν από ένα μείγμα λαγνείας για λεηλασία και περιπέτεια, θρησκευτικής έκστασης και ειδωλολατρικού μίσους, είναι κατανοητό ότι αυτό το κίνημα δεν θα μπορούσε να μείνει χωρίς επιρροή στη μοίρα των Εβραίων. Διότι, δίπλα στους περιπλανώμενους κήρυκες που αντιπροσώπευαν την κατάκτηση των Αγίων Τόπων σαν καθήκον του Χριστιανισμού και θέρμαιναν τον θρησκευτικό φανατισμό σε σημείο βρασμού, υπήρχαν και πολλοί άνθρωποι που δεν είχαν τίποτα να χάσουν στην πατρίδα τους. Και τώρα που είχαν σπάσει οι δεσμοί που προφανώς κρατούσαν το κράτος άρρηκτα ενωμένο σε καιρούς ειρήνης, βλέπουμε τα καταπιεσμένα πάθη των ιερέων και των οφειλετών να εκδηλώνονται χωρίς περιορισμούς. Πριν από την αναχώρηση, κηρύχθηκε και ακολούθησε επίσημος διωγμός των Εβραίων, οι Εβραίοι κυνηγήθηκαν από πόλη σε πόλη, από σπίτι σε σπίτι, λεηλατήθηκαν και δολοφονήθηκαν. Αν κάποιος διαβάσει τα κεφάλαια του κυνηγητού των Εβραίων εκείνων των ημερών, κανένας ανθρώπινος στοχαστής δεν θα μπορέσει να το κάνει χωρίς να ανατριχιάσει και θα ντραπεί που βρίσκει τέτοιες σελίδες στην ιστορία της Ευρώπης. Αλλά όταν τα ξαναδιαβάσει, όχι για να δικαιολογήσει αυτή την φρίκη, αλλά για να την καταλάβει, θα δει με τρόμο ότι, σε όλα τα κέντρα της Γαλλίας, της Γερμανίας και άλλων χωρών, ζούσαν για αιώνες παράσιτα που διεξήγαγαν τοκογλυφία με το εργατικό δυναμικό και τα χρήματα των λαών που τους φιλοξενούσαν. Αν εκτοξευτεί ξαφνικά μια θύελλα καταigliδας, θα τρομάξουμε μπροστά στις θυσίες της καταστροφής, αλλά δεν πρέπει να παραβλέψουμε το γεγονός ότι αυτό αντιπροσωπεύει μια αναγκαία συνέπεια μιας καταπιεσμένης αλλά όχι ακόμη ακρωτηριασμένης λαϊκής δύναμης.

Αλλά, ακόμη και κατά τη διάρκεια των ίδιων των Σταυροφοριών, οι Εβραίοι παρέμειναν, παρ' όλους τους διωγμούς, πλούσιοι άνθρωποι. Στο Παρίσι, οι πολίτες και οι αγρότες ήταν πολύ χρεωμένοι απέναντί τους και έπρεπε, λόγω των συμφερόντων, να δουλέψουν στις πιο σκληρές δουλειές άμεσα ή έμμεσα στην υπηρεσία των Εβραίων. Οι ιππότες, για να έχουν χρήματα για τις Σταυροφορίες, έβαζαν ενέχυρο τα αγαθά τους πολλές φορές στους Εβραίους και ένας ιστορικός (ο Πολ-Εμίλ Μπότα «Paul-Émile Botta») δηλώνει ότι ήταν η ανάγκη για χρήματα για αυτόν τον σκοπό που έκανε τους ευγενείς να καλέσουν πίσω τους Εβραίους που είχαν εκδιωχθεί.

Το 1146, ο ηγούμενος του αβαείου των Βενεδικτίνων του Κλούνι Πέτρος του Μονμπουασιέ, σε επιστολή του προς τον Λουδοβίκο Ζ', στην οποία διαμαρτυρόταν για τον διωγμό των Εβραίων, περιέγραψε την κατάσταση ως εξής και ζήτησε τα ακόλουθα διατάγματα: *«Τι τιμωρία είναι πιο δίκαιη για αυτούς τους ειδεχθείς ανθρώπους (τους Εβραίους) από το να τους στερήσεις ό,τι κέρδισαν με δόλο και κλοπή; Δεν γέμισαν τα αμπάρια τους με φρούτα και τα σεντούκια τους με χρυσό και ασήμι με γεωργικές εργασίες ή άλλες έντιμες απασχολήσεις. Κρύβουν ό,τι με δόλο*

πήραν από τους χριστιανούς και αποκτούν σε γελοίες τιμές τα πιο εκλεκτά αντικείμενα, που αγοράζουν από τους κλέφτες. Όταν ένας ληστής κλέβει ένα ιερό αντικείμενο, το πηγαίνει σε έναν Εβραίο και πουλά το κλεμμένο αντικείμενο. Ένας παλιός αλλά περιφρονητικός νόμος τους ενθαρρύνει σε αυτό το σκανδαλώδες εμπόριο. Σύμφωνα με αυτόν το νόμο αν βρεθούν σε ένα Εβραίο κλεμμένα αντικείμενα, τότε ο Εβραίος δεν είναι υποχρεωμένος να τα επιστρέψει, ούτε καν να καταγγείλει τον κλέφτη. Επομένως, το έγκλημά τους παραμένει ατιμώρητο· και αυτό που κάνει τον λιγότερο κλέφτη σύντροφο του τιμωρημένου χριστιανού κάνει τον Εβραίο πλούσιο. Αφαιρέστε του τον πλούτο που απέκτησε με το ψέμα· ο χριστιανικός στρατός, που θυσιάζει τα εδάφη του και τα χρήματά του για να νικήσει τους Σαρακηνούς, δεν πρέπει να λυπάται τα θησαυροφυλάκια των Εβραίων».¹²⁷

Επί Φιλίππου – Αυγούστου οι Εβραίοι είχαν παρόμοια ευημερία και περιουσία, και ο βασιλιάς, όπως όλοι οι ηγεμόνες, δεν ήταν κακοπροαίρετος απέναντί τους. Όταν ήταν κάποτε στο Σεν Ζερμέν αν Λεγιέ (Saint-Germain-en-Laye) έλαβε είδηση ότι στο Μπρε (Bray) ένας Χριστιανός, εξαιτίας μιας ληστείας ενός Εβραίου, παραδόθηκε στον τελευταίο για καταδίκη και ότι του έδεσαν τα χέρια πίσω του, του στεφάνωσαν το κεφάλι με αγκάθια, τον έσυραν στους δρόμους και τελικά τον κρέμασαν. Αυτό έκανε τον βασιλιά να κάψει πάνω από 89 Εβραίους.

Η διάθεση του λαού κατά των Εβραίων ήταν ωστόσο τόσο πικρή που ο Φίλιππος – Αύγουστος βρέθηκε υποχρεωμένος να ερευνήσει τις καταπιέσεις, να κατασχέσει πολλά υπάρχοντα των Εβραίων και να τους εκδιώξει από τη χώρα, κάτι που όμως δεν τηρήθηκε αυστηρά. «Αυτή η χρονιά», γράφει ο ιστορικός Ριγκόρ (Rigord) «αζίζει να γίνει μια εορταστική χρονιά, γιατί χάρη σε αυτά τα μέτρα του βασιλιά, οι Χριστιανοί ανέκτησαν για πάντα την ελευθερία τους που είχαν καταστείλει οι Εβραίοι.»¹²⁸

Από το 1181, όμως, οι Εβραίοι εκδιώχθηκαν οριστικά από ορισμένες πόλεις: από τη Ρουέν (Rouen), την Ετάμπ (Étampes) κ.λπ., παρόλο που παρέμειναν σε πολλές άλλες.

Ο 13ος και οι επόμενοι αιώνες ήταν, για τους Εβραίους της Γαλλίας, παρά τις επανειλημμένες εκτοπίσεις τους, μια εποχή πλούτου και δύναμης που απέκτησαν εκ νέου μόλις τον 20ό αιώνα.

Οι σχέσεις με τους Εβραίους αναπτύχθηκαν με πολλούς διαφορετικούς τρόπους σε διάφορα μέρη της Γαλλίας: οι άνθρωποι ήταν πιο ανεκτικοί στο νότο, όπου οι Αλβιγινοί, λόγω της αντίθεσής τους στις αρχές της Καθολικής Εκκλησίας, αντιμετώπιζαν τους Εβραίους ως φαινομενικά συμμάχους τους – για τον λόγο αυτό μπόρεσαν να μαζέψουν αθόρυβα

127. Βλέπε Αντρέ Ρεβίλ (André Réville): «Les Paysans au Moyen Âge» (Les Paysans au Moyen Âge), σελ. 3 και Γκιόργκι Μπέρναρντ Ντέπινγκ (Georges Bernard Depping): «Ιστορία των Εβραίων στο Μεσαίωνα» (Histoire des Juifs dans le moyen-âge), Παρίσι 1834, σελ. 130.

128. Γκιόργκι Μπέρναρντ Ντέπινγκ (Georges Bernard Depping): όπως παραπάνω, σελ. 137.

ατελείωτο πλούτο έως ότου ακόμη και γι' αυτούς ήρθε το πικρό τέλος, κάπως αργότερα από ό,τι στην υπόλοιπη Γαλλία.

Ας εξετάσουμε πρώτα την κατάσταση στην κεντρική Γαλλία. Εξαθλιωμένοι από το χάος του πολέμου και των σταυροφοριών και έχοντας ανάγκη από χρήματα όπως οι κάτοικοι, οι Εβραίοι βρέθηκαν στην τυχερή θέση να μπορούν να θέσουν το επιτόκιο σε όλο και υψηλότερο επίπεδο. Το αποτέλεσμα ήταν η προσωρινή ελάφρυνση από τα δανεικά χρήματα να μετατραπεί στο αντίθετό της. Ο λαός βρέθηκε να είναι στερημένος από όλα τα μετρητά, τα οποία συγκεντρώνονταν όλο και περισσότερο στα χέρια των Εβραίων. Δούκες, κόμηδες, βαρόνοι και επίσκοποι ήταν χρεωμένοι, αλλά κυρίως ο απλός λαός, και η κατάσταση γινόταν μέρα με τη μέρα πιο απελπιστική, με τους Εβραίους μέσα στην αδηφαγία τους να μην σκέφτονται να αποστασιοποιηθούν από την υπερβολική τοκογλυφία. Είχαν (οι Εβραίοι) πράγματι εγκαταλείψει σχεδόν εντελώς το εμπόριο, δεν παρευρισκόντουσαν στις εκθέσεις για να πουλήσουν εκεί τα δικά τους εμπορεύματα όπως οι μετανάστες Ιταλοί, Φλαμανδοί και άλλοι λαοί που είχαν ταξιδέψει εκεί, ούτε καν για να διεξάγουν διαμεσολαβητικό εμπόριο, αλλά μόνο για να δανείζουν χρήματα σε εμπόρους με τόκο. Δεν προσπαθούσαν καν να αποκτήσουν εμπορικά προνόμια για τον εαυτό τους, αλλά μόνο την άδεια να απαιτούν όλο και υψηλότερους τόκους. Αλλά εκεί όπου οι Εβραίοι ασχολούνταν περιστασιακά σε μικρής κλίμακας εμπόριο, οι αρχές βρίσκονταν συνεχώς αναγκασμένες να περιορίσουν το εμπόριο φρέσκων αγαθών, καθώς οι απόγονοι του Αβραάμ ασχολούνταν μ' αυτό μόνο με απάτη.¹²⁹

Οι Εβραίοι είχαν για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα τη πλήρη δυνατότητα να αφιερωθούν σε ένα κανονικό εμπόριο, σε χειρωνακτική εργασία ή γεωργία, αλλά δεν τους ενδιέφερε. Ακόμη και ο Λουδοβίκος Θ' ήθελε να τους παρακινήσει μέσω ενός διατάγματος να κερδίσουν το ψωμί τους με χειρωνακτική εργασία, μάταιος κόπος. Το επιτόκιο που ορίστηκε στο 40% φυσικά δεν τηρήθηκε, οι Εβραίοι ήξεραν πώς να παρακάμψουν όλους τους κανόνες που σχετίζονται με αυτό. Φυσικά δεν ζητούσαν πάνω από 40% αλλά εξέδιδαν γραμμάτια για πολύ ψηλότερα ποσά από αυτά που δάνειζαν στην πραγματικότητα. Και αυτό απαγορευόταν με τον πιο αυστηρό τρόπο. Μάταια! Τότε για να προστατευτούν οι φτωχότεροι, απαγορεύτηκε στους Εβραίους να δανείζουν χρήματα σε εργάτες με τόκο, αλλά αυτοί ακριβώς ήταν που τα είχαν μεγαλύτερη ανάγκη. Στα αρχεία του Παρισιού υπάρχει, μεταξύ άλλων, ένα χειρόγραφο μήκους 12 ποδών με επιγραφές προσώπων που υπέβαλαν καταγγελίες για τις παρανομίες των εβραϊκών χρημάτων. Σίγουρα ένα πολύ σημαντικό έγγραφο!

Οι νόμοι για την προστασία του λεηλατημένου πληθυσμού επί Λουδοβίκου Η' και Λουδοβίκου Θ' ήταν αναποτελεσματικοί, οι κάτοικοι

129. Για περισσότερες λεπτομέρειες βλέπε Ντέπινγκ, όπως παραπάνω.

της υπαίθρου, ανίκανοι να πληρώσουν τα χρέη τους, πούλησαν τα υπάρχοντά τους και συχνά ριχνόντουσαν στη φυλακή από τους πιστωτές τους. Τελικά οι Εβραίοι εκδιώχθηκαν από τη χώρα από τον Φίλιππο τον Ωραίο (1306).

Το εβραϊκό ζήτημα όμως δεν διευθετήθηκε. Πράγματι κατασχέθηκε η ακίνητη περιουσία των Εβραίων, αλλά στους οφειλέτες ορίστηκε προθεσμία 20 ετών για πληρωμή. Δεδομένου ότι οι Εβραίοι, αν και δεν ζούσαν πλέον στη Γαλλία, ήταν πάντα ενημερωμένοι για όλα τα γεγονότα εκεί, όταν έμαθαν ότι επρόκειτο να καθοριστεί ο καθορισμός του συνολικού ποσού που τους οφείλονταν, προσφέρθηκαν να βοηθήσουν. Αυτό έγινε αποδεκτό· χρησιμοποίησαν αμέσως την παραμονή τους για να δωροδοκήσουν τους Γάλλους αξιωματούχους – και να ξεκινήσουν νέες τοκογλυφικές συναλλαγές. Οι παλιοί κατάλογοι οφειλετών που παρουσίασαν περιείχαν τόσα ονόματα χηρών, ορφανών και άλλων φτωχών που κηρύχθηκαν ψευδείς και ανέντιμοι και οι Εβραίοι εκδιώχθηκαν ξανά.

Αυτό όμως δεν τους εμπόδισε να θέσουν σε κίνηση όλους τους μηχανισμούς για να μπορέσουν να μεταναστεύσουν ξανά, κάτι που τους επιτράπηκε στη συνέχεια. Όλες οι οφειλές κηρύχθηκαν νόμιμες, εξασφαλίστηκε η ατιμωρησία τους για όλες τις προηγούμενες συναλλαγές, θεσπίστηκαν ξανά όλα τα προνόμια και έγιναν δεκτοί σαν πολίτες.

Αλλά συνέβη ακριβώς το ίδιο ξανά όπως πριν. Οι Εβραίοι άρχισαν ξανά την τοκογλυφία και εκδιώχθηκαν· αλλά ο Ιωάννης Β' τους επέτρεψε να ζήσουν ξανά στη Γαλλία (1360). Οι σκληρές διαμάχες που είχαν εκδηλωθεί υπό τον Ιωάννη τον Αγαθό (Ιωάννης Β'), οι αιματηροί εμφύλιοι πόλεμοι, η ατυχής Συνθήκη του Μπρετινί (Treaty of Brétigny) με την Αγγλία, όλα αυτά είχαν υπονομεύσει περαιτέρω τις οικονομικές δυνάμεις· τώρα φαινόταν σαν μια καλή ευκαιρία να γεμίσει κάπως το κρατικό ταμείο, αν επιτρεπόταν στους Εβραίους να ξανάρθουν, αλλά σε αντάλλαγμα έπαιρναν από αυτούς ένα καλό χρηματικό ποσό. Αυτά τα μέτρα όμως στοίχισαν ακριβά στο βασίλειο. Διότι ο Εβραίος εκπρόσωπος στο Παρίσι, ο Μανασέ ντε Βεσού (Manassé de Vesou), ένας πανούργος διπλωμάτης, ήξερε πώς να απαιτεί ανήκουστα προνόμια: το επιτόκιο του δανεισμού αυξήθηκε στο 80% και η μαρτυρία ενός Εβραίου και μόνο ήταν αρκετή για να αποδείξει την αξίωση χρέους εναντίον ενός χριστιανού. Οι Εβραίοι αποσύρθηκαν από τη δικαιοδοσία όλων των δικαστικών αρχών του τόπου και υπαγόntonταν μόνο σε έναν ειδικό κυβερνητικό επίτροπο.

Και έγινε ξανά, αυτό που θα 'πρεπε να γίνει. Οι άνθρωποι που κατέφευγαν στα εβραϊκά χρήματα είδαν σύντομα τα χρέη τους να αυξάνονται υπερβολικά και πολλοί, απογυμνωμένοι από όλα τα υπάρχοντά τους, έπρεπε να υπηρετήσουν τους Εβραίους σαν σκλάβοι. Μέσα στη τύφλωσή τους και στην αδηφαγία τους τώρα οι Εβραίοι δεν αρκέστηκαν στο επιτρεπόμενο 80% αλλά ξεπέρασαν ακόμη και αυτό το

όριο. Οι καταγγελίες εναντίον τους εξαλείφθηκαν μέσω των εβραϊκών χρημάτων, ο ίδιος ο βασιλιάς βρέθηκε εξαρτημένος, με αποτέλεσμα να αποσπασουν από αυτόν νέες χάρες όσον αφορά το εμπόριο στην ετήσια αγορά.

Όταν τώρα το 1380 ξέσπασε μια εξέγερση στο Παρίσι, πολλοί Εβραίοι εκδιώχθηκαν και σκοτώθηκαν, οι άλλοι χρησιμοποίησαν την ευκαιρία για να θρηνήσουν για τη φτώχειά τους και να προσποιηθούν ότι είχαν χάσει όλα τα ενέχυρά τους. Κατάφεραν επίσης να απαλλαγούν από την υποχρέωση να τα επιστρέψουν. Όμως παρά αυτή τη φτώχεια, που ήταν φυσικά ψεύτικη, στήριξαν τον βασιλιά με χρήματα τόσο στον πόλεμο όσο και σε άλλα έξοδα, με αποτέλεσμα να τους χρωστά ακόμη περισσότερα. Τελικά, πήραν το τελευταίο δυνατό πράγμα από τον ανίκανο Κάρολο Ζ' (1388): την άδεια να παίρνουν όχι μόνο το 80%, αλλά και τους ανατοκισμούς! Και όταν μια δυνατή μουρμούρα διαπέρασε τον κόσμο, ο βασιλιάς εξέδωσε διάταγμα σύμφωνα με το οποίο οι Εβραίοι προστατεύονταν από **κάθε** κατηγορία για 10 χρόνια!

Ποτέ πριν η τοκογλυφία στη Γαλλία δεν είχε φτάσει σε τόσο τερατώδες και νομικά επιτρεπόμενο επίπεδο και ήταν φυσικά σαφές, αν και οι άπληστοι τοκογλύφοι στην τύφλωσή τους, σε όλη την ιστορία τους, δεν μπόρεσαν ποτέ να συνειδητοποιήσουν την κατάλληλη στιγμή, ότι αυτή η κατάσταση δεν μπορούσε να διατηρηθεί για μεγάλο χρονικό διάστημα. Δόθηκε στους Εβραίους μια σύντομη περίοδος θριάμβου στη Γαλλία, τη Βουργουνδία, την Προβηγκία και αλλού και στη συνέχεια το εβραϊκό ζήτημα έληξε με τον ίδιο τρόπο όπως παντού. Ένα ουσιαστικά ασήμαντο περιστατικό οδήγησε στη δίωξη των Εβραίων και στις 17 Σεπτεμβρίου 1394, οι Εβραίοι στερήθηκαν οριστικά (δηλαδή μέχρι την ημέρα της *«ελευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων»*) τα προνόμιά τους, τα αγαθά τους κατασχέθηκαν και εκδιώχθηκαν από Γαλλία. Έκτοτε δεν είχαν πλέον νομίμως εξουσιοδοτημένη ύπαρξη εκεί.

Η νότια Γαλλία, όπως αναφέρθηκε, στην αρχή ήταν πολύ επιεικής απέναντι στους Εβραίους, αλλά ακόμη και εκεί εμφανίζονταν όλο και περισσότερα παράπονα. Το 1484, έγινε ένας μεγάλος διωγμός των Εβραίων στην **Αρλ** (Arles): η **Προβηγκία** στράφηκε απευθείας στον βασιλιά της Γαλλίας με αίτημα για βοήθεια ενάντια στην ασυνειδησία των Εβραίων, η **Μασσαλία** έστειλε απεσταλμένους στο Παρίσι το 1487 με το ρητό αίτημα να εκδιώξουν τους Εβραίους επειδή κατέστρεφαν τη χώρα μέσω της τοκογλυφίας. Και έτσι από το 1498 έως το 1501 οι Εβραίοι εκδιώχθηκαν από τον φιλόξενο νότο.

Όσο για τον Βορρά, η διαδικασία είχε συντομευθεί με έντονο, μερικές φορές βάνουσο τρόπο: ειδικά στη **Βρετάνη**. Το 1239 συναντήθηκαν οι ομάδες των δούκων, κήρυξαν τους οφειλότες απαλλαγμένους από την υποχρέωσή τους, διέταξαν την επιστροφή των ενεχυροδανεισμένων χρημάτων και αποφάσισαν να εκδιώξουν τους Εβραίους από τη χώρα. Οι δούκες, οι βαρόνοι και οι επίσκοποι ορκίστηκαν να μην αφήσουν ποτέ

ξανά τους Εβραίους στη Βρετάνη. Έκτοτε δεν υπήρξε κανένα εβραϊκό ζήτημα εδώ, αφού φαίνεται ότι αυτή η απόφαση, σε αντίθεση με τόσες άλλες σε άλλες επαρχίες και χώρες, εκτελέστηκε πραγματικά και ανελέητα.¹³⁰

Η μοίρα της μικρής εβραϊκής κοινότητας στο **Παμιέ** (Pamiers) στους πρόποδες των Πυρηναίων προσφέρει ένα ενδιαφέρον, ακόμη και πικάντικο αντιπαράδειγμα. Εδώ οι ραβίνοι είχαν επιβάλλει αυστηρούς κανονισμούς που ρύθμιζαν όλη τη ζωή των Εβραίων. Οι Εβραίοι παροτρύνονταν να είναι εγκρατείς από κάθε άποψη, απαγορευόταν στις γυναίκες να φορούν πλούσια κοσμήματα, δεν επιτρεπόταν να δίνουν στα παιδιά ωραία ρούχα, επιτρεπόταν να δώσουν στους γιους μόνο ένα μικρό χρηματικό ποσό, ο τζόγος απαγορεύτηκε αυστηρά, κ.λπ. Αυτοί οι κανόνες ενισχύθηκαν σθεναρά από τις χριστιανικές αρχές, ώστε να μην μείνουν μόνο στα χαρτιά. Και εδώ, παρά τις θρησκευτικές διαφορές, δεν υπήρξε κανένα εβραϊκό ζήτημα όλα αυτά τα χρόνια. Όταν οι απόγονοι του Αβραάμ εκδιώχθηκαν από τη Γαλλία, ο κόμης του Φουά, υπό την προστασία του οποίου βρισκόταν η κοινότητα των Παμιέρ, απήλυθε αίτημα στον βασιλιά να κάνει εξαίρεση για τους Εβραίους του. Αυτό το αίτημα όμως δεν ικανοποιήθηκε και έτσι όσοι εξαναγκάζονταν σε αθώα συμπεριφορά εδώ έπρεπε να ακολουθήσουν τη μοίρα των απατεώνων αδερφών τους από τις άλλες επαρχίες.

Αυτή θα ήταν, σε πολύ σύντομες γραμμές, όλη η ιστορία των Εβραίων μέχρι τους προάγγελους της Γαλλικής Επανάστασης. Από τα τελευταία σχόλιά μου έχω αποκλείσει τις θρησκευτικές διαφωνίες για να μπορέσω να αναδείξω με μεγαλύτερη σαφήνεια το κόκκινο νήμα των κοινωνικών διαφορών που τις ξεπερνούν. Στην πραγματικότητα, εκτός από την τοκογλυφία και άλλοι παράγοντες συνέβαλαν στην εξέλιξη της μοίρας των Εβραίων, καθώς κάθε μεγάλο κίνημα αποτελείται από πολλές δυνάμεις. Στα συνέδριά τους οι ιερείς διαμαρτυρόντουσαν έντονα εναντίον των απίστων, και συχνά προσπαθούσαν να ανοίξουν την αγκαλιά της Εκκλησίας που μόνο αυτή μπορούσε να τους φέρει τη σωτηρία μέσω κηρυγμάτων αλλά και με λιγότερο ήπιους τρόπους: καίγοντας το Ταλμούδ όποτε έπεφτε στα χέρια τους, κατηγορώντας τους Εβραίους ότι βεβήλωναν την εκκλησία, ότι θυσίαζαν ένα Χριστιανόπουλο τη Μεγάλη Παρασκευή κ.λπ. Οι Εβραίοι, από την πλευρά τους, αυστηροποίησαν τους νόμους του διαχωρισμού τους και καταριόντουσαν τον Χριστό και τους Χριστιανούς κάθε βδομάδα στις συναγωγές τους. Δυστυχώς, η Ιερά Εξέταση ζήτησε θύματα και στη Γαλλία, σαν αυτά που προκλήθηκαν από τη θρησκευτική τρέλα, αλλά το λαϊκό συναίσθημα εξεγέρθηκε εναντίον της εδώ πιο έντονα από ό,τι για παράδειγμα, στην Ισπανία και την Πορτογαλία (εδώ όμως πρέπει να σημειωθεί ότι τα δικαστήρια των αιρέσεων στην Ισπανία ήταν συχνά

130. Μπερτράντ ντ' Αρζαντριέ (Bertrand d' Argentré): «Ιστορία της Βρετάνης» (Histoire de Bretagne), τόμος 5ος, σελ. 302.

ποινικά δικαστήρια και συγκαλυμμένες υποθέσεις κοινωνικών-εθνικών συγκρούσεων).

Όσο πιο δυνατό και συνειδητό γινόταν τώρα το εθνικό συναίσθημα στη Γαλλία, τόσο περισσότερο αντιπαραβάλλονταν συνειδητά με τη φυλετική αλαζονεία των Εβραίων και έκανε μια προηγουμένως διαπιστωμένη αντιπάθεια να γίνει πιο εμφανής. Και έτσι μπορούν να επισημανθούν αυτές και εκείνες οι δυνάμεις που βοήθησαν στην επιδείνωση των σχέσεων μεταξύ Εβραίων και Χριστιανών. Όμως η κατάσταση έγινε καταστροφική και για τις δύο πλευρές λόγω της λεηλασίας των κατοίκων και της κοινωνικής δομής με δαιμονική ενέργεια.

Αν οι φιλοεβραίοι μελετητές και, φυσικά, όλοι οι Εβραίοι ρίχνουν όλο το φταίξιμο για αυτές τις ανατροπές της εθνικής ζωής στους βασιλιάδες και υποστηρίζουν ότι χρησιμοποιούσαν τον φτωχό Εβραίο, του πήραν τα χρήματά του και με αυτό τον τρόπο τον ανάγκασαν να ζει με τοκογλυφία, φυσικά απέχουν πολύ από την πρόθεσή μου να παραστήσω τους βασιλιάδες σαν αθώους αγγέλους. Χρειάζονταν χρήματα για τους πολέμους και τη συντήρηση της αυλής και δεν ήταν ιδιαίτερα επιλεκτικοί στις μεθόδους απόκτησης αυτών για τον εαυτό τους. Το ότι ο Εβραίος, που πάντα διέθετε χρήματα, τους φάνηκε πολύ ευπρόσδεκτος πολλές φορές μπορεί να γίνει πιστευτό, ακόμη κι αν δεν αποδεικνύεται ρητά. Στη ζωή των νέων εθνών εκείνης της εποχής υπήρχε βρασμός και ζύμωση παντού, μεγάλα κινήματα της άγριας ζύμωσης σάρωναν τον κόσμο· ξέσπασαν **πόλεμοι**, αλλά ταυτόχρονα **διαμόρφωσαν** τις εθνικές προσωπικότητες. Ο κάθε πρίγκιπας υπερασπιζόταν τον εαυτό του με τη ζωή του ενάντια σε κάποιον άλλο, μέχρι που ένας πιο ισχυρός τους ένωνε και τους δύο κάτω από το σκήπτρο του. Σε αυτούς τους καιρούς, που διακυβευόνταν ζητήματα εθνικής ύπαρξης σε μεγάλη κλίμακα, δεν θα μπορούσε κανένας να επιτύχει πολλά με ηθικολογικές κρίσεις, και το να θέλουμε να διατηρήσουμε την απόλυτη ατιμωρησία στην περίπτωση κάθε αναταραχής μόνο για τη μικρή μειοψηφία των Εβραίων θα ήταν επίσης υπερβολικό. Παρ' όλα αυτά, ακόμη κι αν μπορούσαμε με μεγάλη ψυχραιμία να θεωρήσουμε τον πρίγκιπα που διαρκώς χρειαζόταν χρήματα σαν ένα πειρασμό για τους Εβραίους, το γεγονός παραμένει ότι ήταν ακριβώς οι Εβραίοι που έπαιζαν πάντα τον ρόλο του τοκογλύφου που περιγράψαμε παραπάνω. Στο μονόπλευρο ισχυρισμό ότι οι Εβραίοι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα άλλο εκτός από τοκογλυφία μπορεί να αντιταχθεί το απλό ερώτημα γιατί δεν στράφηκαν, στη βιοτεχνία και τη γεωργία όπως ήθελαν να τους αναγκάσουν να κάνουν, ο Λουδοβίκος ο πεισματάρης και ο Λουδοβίκος Θ'.¹³¹ Τότε δεν θα υπήρχε εβραϊκό ζήτημα.

Αν αφήσουμε εδώ στην άκρη κάθε ηθική αξιολόγηση, πρέπει πράγματι

131. Η απαγόρευση κατοχής γης χρονολογείται μόλις από τον 13ο αιώνα.

να ερμηνεύσουμε όλα τα γεγονότα που επαναλαμβάνονται συνεχώς με τα ίδια αποτελέσματα σαν αναγκαιότητες της φύσης, που προκύπτουν πάντα από την επαφή των λαών της Ευρώπης και της Ασίας με τον ένα και μόνο εβραϊκό λαό, όπου δεν ήταν συνειδητά περιορισμένος, και διαμόρφωσαν συνέπειες όπως διαμορφώνονται σήμερα και θα τις διαμορφώσουν αύριο.

Από την τελευταία απέλαση, οι Εβραίοι στη Γαλλία δεν ζούσαν πλέον σε κλειστές κοινότητες, αλλά ήταν διασκορπισμένοι σε όλη τη χώρα. Με την κατάκτηση της Αλσατίας, όμως, αυξήθηκαν κατά πολύ και σύντομα το εβραϊκό ζήτημα βρισκόταν και πάλι στην ημερήσια διάταξη. Μέσα από τις δολοπλοκίες του προμηθευτή του βασιλικού στρατού Χερτς Κέρφμπερ του Μιντλσχάιμ (Herz Cerfbeer of Medelsheim), για πολλά χρόνια, μέσω μιας δίκης που επινόησε ο ίδιος εναντίον της πόλης του Στρασβούργου, κατά την οποία ο Εβραίος μπόρεσε να κρυφτεί πίσω από το πρόσωπο του βασιλιά, στρώθηκε ο δρόμος για την τοποθέτηση του ζητήματος της χειραφέτησης των Εβραίων. Μετά την καταγίδα της Βαστίλης, όπως ήταν φυσικό, τέθηκαν σε κίνηση περισσότεροι μηχανισμοί. Αν και δεν τόλμησαν να προσεγγίσουν άμεσα τη Συντακτική Συνέλευση, καθώς περίμεναν από τους εκπροσώπους της Αλσατίας τις δυσάρεστες αλήθειες για τη λεηλασία από τους Εβραίους, εξασφάλισαν πρώτα την υποστήριξή τους μέσω ψηφίσματος της δημοτικής αρχής του Παρισιού για να εκφράσει την άποψή της υπέρ της κατάργησης των εβραϊκών νόμων. Ο Ονορέ-Γκαμπριέλ Ρικετί ντε Μιραμπώ (Honoré Gabriel Riqueti, comte de Mirabeau), ο οποίος ήταν εξ ολοκλήρου υπόχρεος στους Εβραίους, ήταν από καιρό υποχρεωμένος να το κάνει. Ο προαναφερθείς Κέρφμπερ είχε προσεγγίσει τον Μόουζες Μέντελσον (Moses Mendelssohn) ζητώντας να χρησιμοποιήσει τη μεγάλη του φήμη ακόμη και μεταξύ των Χριστιανών για να υπερασπιστεί τη χειραφέτηση των Εβραίων μέσω ενός γραπτού έργου. Αλλά ο τελευταίος δεν το θεώρησε πρακτικό και έκανε αυτό που έκαναν πολλοί από τη φυλή του Ιούδα πριν και μετά από αυτόν: χρησιμοποίησε έναν μη Εβραίο σαν φερέφωνό του, τον νεαρό Κρίστιαν Βίλχελμ φον Ντομ (Christian Wilhelm von Dohm), ο οποίος στη συνέχεια, εμπνευσμένος από τον Μέντελσον, έγραψε το έργο εποχής του για τη μεταρρύθμιση της εβραϊκής πολιτικής. Όπως και σήμερα, έτσι και τότε, γινόταν μεγάλη πολιτική στα εβραϊκά σαλόνια του Βερολίνου. Ένα ιδιαίτερα εξαιρετικό ήταν αυτό της Χένριετ Χερτς (Henriette Herz). Εδώ συναντιόντουσαν διπλωμάτες από όλες τις χώρες, εδώ ο Μιραμπώ έκανε τη γνωριμία με τον Γερμανό αχυράνθρωπο Ντομ. Ο Μιραμπώ είχε «επιτακτικούς λόγους» να είναι ενθουσιώδης με τους Εβραίους, έγραψε ένα έργο για την εβραϊκή μεταρρύθμιση και ήταν ο εκπρόσωπός τους στη Γαλλική Εθνοσυνέλευση. Σε ότι ωφελούσε ο Αλσατός Ζαν-Φρανσουά Ρυμπέλ (Jean-François Rewbell) που επισήμανε ότι δεν μπορούσε κανείς να λύσει το εβραϊκό ζήτημα μέσω ρητρών, παραμερίστηκε. Μάλιστα, όταν θέλησε να μιλήσει σε μια επόμενη συνεδρίαση ενάντια στην λανθασμένη

εξέταση του εβραϊκού ζητήματος, (είχε συζητηθεί για άλλη μια φορά καθαρά στον τομέα της θρησκείας), ο Μισέλ Ρενιώ (Michel Regnaud), ένας από τους αιτούντες, τον κατηγορήσε: «Απαιτώ να κληθούν στην τάξη όλοι όσοι θέλουν να μιλήσουν ενάντια σε αυτήν την πρόταση (της εβραϊκής χειραφέτησης) γιατί έτσι επιτίθενται το ίδιο το Σύνταγμα.»¹³²

Αλλά ο Ρυμπέλ δεν εγκατέλειψε το θέμα και σε μια επόμενη συνάντηση απαρίθμησε την τεράστια τοκογλυφία των Εβραίων στην Αλσατία. Μίλησε για τα περιουσιακά στοιχεία των κατοίκων που δεν ξεπερνούσαν τα 3 εκατομμύρια, οι οποίοι όμως επιβαρύνθηκαν με χρέη 15 εκατομμυρίων, εκ των οποίων τα 12 εκατομμύρια ήταν καθαρά από τοκογλυφία, για την λεηλασία πολλών οικογενειών κ.λπ. Μάταια κέρδισε η φράση.¹³³

Το 1806 και το 1807, ο Ναπολέων ασχολήθηκε πολύ δυναμικά με τους Εβραίους και έδωσε στους εκπροσώπους δώδεκα ερωτήσεις για να απαντήσουν: αν επιτρέπεται η πολυγαμία, αν επιτρέπεται η τοκογλυφία, αν οι Εβραίοι θεωρούσαν τους Γάλλους αδελφούς τους, κ.λπ. Μετά από εκατοντάδες χρόνια συγκεντρώθηκε το Μεγάλο Σανχεντρίν, 71 εκπρόσωποι όλου του Ιουδαϊσμού, για να δώσουν μια απάντηση σε αυτό. Φυσικά, σε αυτό αποδείχτηκε ότι οι εβραϊκοί νόμοι ήταν γεμάτοι ανθρωπιά, ότι η τοκογλυφία ήταν απαγορευμένη, ότι οι Γάλλοι ήταν αδέρφια των Εβραίων κ.λπ. Αλλά όλα αυτά ήταν σε μια γλώσσα διαστρεβλωμένη και περίπλοκη σύμφωνα με την Ταλμουδική χρήση. Όλη αυτή η απάτη ήταν φυσικά ένα ψέμα από την αρχή μέχρι το τέλος. Ακόμη και ο Εβραίος ιστορικός και ραβίνος Αβραάμ Γκάιγκερ (Abraham Geiger) λέει σχετικά: «*Στη Γαλλία υπήρχε ακόμη μεταπολεμική περίοδος, ιδιαίτερα λόγω των Εβραίων της Αλσατίας, που ήταν αηδιαστικοί λόγω τοκογλυφίας τους. Αυτό και ο διαχωρισμός από τη γαλλική αστική τάξη τράβηξε την προσοχή του Ναπολέοντα και θέλησε να κάνει τολμηρά βήματα για να το διορθώσει. Μια συνάντηση α ξιόλογων και ενός Σανχεντρίν επρόκειτο να τεκμηριώσουν τις απόψεις τους με τις δικές τους εξηγήσεις και να επηρεάσουν τους ομοθρήσκους τους. Εκτός του ότι λείπει η εξουσία στον Ιουδαϊσμό, γιατί αυτή η εσωτερική ανάπτυξη είναι απαραίτητη. Οι παλιοί πρωτοπόροι Κέρφμπερ και Άμπραχαμ Φουρτάντο (Abraham Furtado) παρενέβησαν, ραβίνοι όπως ο Γιόζεφ Νταβίντ Ζιντσχάιμ (Joseph David Sinzheim) και ο Άμπραχαμ Βίτα ντι Κολόνια (Abraham Vita de Cologna) ήξεραν πώς να καθοδηγούν με σύνεση, **αλλά το όλο θέμα ήταν ένα μεγάλο ψέμα, τουλάχιστον μια απάτη.** Η αναγνώριση των Γάλλων σαν αδελφών ήταν μια ψεύτικη φράση στον νομικό διαχωρισμό, το ερώτημα: ένας Εβραίος μπορεί να παντρευτεί μια Χριστιανή; απαντήθηκε με ψέματα: ότι μόνο οι γάμοι με ξένους ειδωλολατρικούς λαούς απαγορεύονται και οι ευρωπαϊκοί λαοί δεν είναι ειδωλολατρικοί... Οι ερωτήσεις ήταν ανώριμες, οι απαντήσεις ήταν απλώς*

132. Θεοφίλ Αλέξ (Théophile Hallez): «Εβραίοι στη Γαλλία» (Des Juifs en France), Παρίσι 1845, σελ.

133. Θεοφίλ Αλέξ (Théophile Hallez): όπως παραπάνω, σελ. 176.

έξυπνες σαν ελιγμοί φιδιού και το όλο θέμα ήταν χωρίς συνέπειες.»¹³⁴

Αυτά τα λόγια ενός λόγιου Εβραίου με απαλλάσσουν από κάθε περαιτέρω διαφωνία (ένα μικρό δείγμα της σοφιστικής που χρησιμοποιήθηκε παρουσιάστηκε ήδη νωρίτερα): οι εκλεκτοί 71 άνδρες που επικαλούνταν με ευαισθησία τον Κύριο Θεό παντού είχαν πει απλώς ψέματα. Τώρα, όταν κάποιος έχει καταλάβει το πνεύμα του Ταλμούδ, καταλαβαίνει ότι δεν θεωρούνταν έγκλημα για τους οπαδούς του να κοροϊδεύουν τους Γκόχιμ. Από την αρχαιότητα, ήταν μια «μάθηση» που προκαλεί δέος για τους ευρέως διάσημους σοφούς από την Πουμπεντίτα (Pumbeditha), οι οποίοι *«ήξεραν πώς να κάνουν το άσπρο μαύρο και μαύρο άσπρο»*.

Το κυριότερο ήταν ότι τα τελευταία εμπόδια κατέρρευσαν: ένας στόχος επετεύχθη πλήρως: οι Εβραίοι μπήκαν οπλισμένοι με την ίδια νομικά αναγνωρισμένη ασυνειδησία όπως και σε παλιότερες εποχές στην κοινωνία των ευρωπαϊκών κρατών, που τα ίδια αφοπλίζονταν. Έχουν περάσει εκατό χρόνια και σήμερα τους βλέπουμε σαν τους κυρίαρχους του χρήματος του κόσμου.

134. Αβραάμ Γκάιγκερ (Abraham Geiger): «Μεταθανάτιες γραφές» (Nachgelassene Schriften), τόμος 2ος, σελ. 239.

III. Ιουδαϊσμός και Πολιτική

9. Ιστορική Επισκόπηση

Ένα από τα πολλά ψέματα της εποχής μας, που διαδίδονται με ζήλο από τους Εβραίους και τους προστάτες των Εβραίων, είναι ο ισχυρισμός ότι μόνον στην παρούσα εποχή το εβραϊκό έθνος μπορεί να ενεργήσει πολιτικά, ότι μόνον στην παρούσα εποχή λαμβάνεται υπόψη. Το ψεύδος το οποίο, όπως και πολλά άλλα στο παρελθόν, στοχεύει στην καλλιέργεια συμπόνιας για τον «αθώα διωκόμενο» και «καταπιεσμένο» εβραϊκό λαό, πρέπει επιτέλους να σταματήσει να προκαλεί αναταραχή.

Διότι, παρόλο που οι Εβραίοι ήταν διασκορπισμένοι σε όλο τον κόσμο (σημειωτέον, με δική τους παρόρμηση), διατηρούσαν μια πολύ στενή κοινότητα όχι μόνο όπου ζούσαν μαζί στο εξωτερικό, αλλά ήταν και σε συνεχή επαφή με τους συμπατριώτες τους στις πιο μακρινές χώρες: εμπορικά πλοία και караβάνια έφερναν και επέστρεφαν κάθε είδους ειδήσεις από όλα τα μέρη του κόσμου.

Με αυτόν τον τρόπο οι Εβραίοι ήταν καλά ενημερωμένοι όχι μόνο για τις κοινοτικές και εθνικές τους υποθέσεις, αλλά και για τις εμπορικές και πολιτικές συνθήκες όλων των χωρών, γεγονός που τους εξασφάλιζε ένα πλεονέκτημα από κάθε άποψη έναντι των άλλων λαών.

Έχει διασωθεί αλληλογραφία που παρέχει πειστικές αποδείξεις για τη συνεχή διεθνή σύνδεση των Εβραίων. Για παράδειγμα, ένας από τους πιο διάσημους Ταλμουδιστές της εποχής του, ο Σλόμο ιμπν Αντερέτ (Shlomo ibn Aderet), ζούσε στη Βαρκελώνη τον 13ο αιώνα. Το όνομά του είχε διαδοθεί σε μακρινές χώρες από Εβραίους ταξιδιώτες και οι ραβίνοι αυτών των κοινοτήτων απηύθυναν κάθε είδους ερωτήσεις στον σοφό άνδρα στην Ισπανία. Οι «απαντήσεις» του, περίπου 6.000 στον αριθμό, δείχνουν ότι βρισκόταν σε συνεχή γραπτή αλληλογραφία με Εβραίους στην Πορτογαλία, τη Γαλλία, τη Βοημία, τη Γερμανία, και μάλιστα ήταν σε συνεχή επαφή ακόμη και με την Κωνσταντινούπολη και τις πόλεις της Ασίας και της Βόρειας Αφρικής. *«Όταν κοιτάς αυτές τις απαντήσεις, δεν μπορείς παρά να εκπλαγείς»*, λέει ένας Εβραίος ιστορικός, *«με τα αξιοσημείωτα μέσα επικοινωνίας που είχαν στη διάθεσή τους οι Εβραίοι παρά όλα τα εμπόδια... για έναν μελετητή στο Άουστερλιτς, ή στο γερμανικό Μυλχάουζεν (Mühlhausen) φαίνεται ότι δεν ήταν λιγότερο εύκολο να σταλούν τα γράμματά του στην Ισπανία από ό,τι για έναν μελε-*

τητή στη Βιέννη, τη Ρώμη ή την Αβινιόν». ¹³⁵ Το ακόλουθο περιστατικό παρέχει περαιτέρω στοιχεία για το καλά οργανωμένο εβραϊκό σύστημα επικοινωνιών:

Στις αφρικανικές ακτές υπήρχαν πάντα φωλιές αμέτρητων Τούρκων πειρατών. Κατά προτίμηση εδώ φώλιαζαν οι Εβραίοι. Είχαν καλή μεταχείριση από τους Τούρκους γιατί τους πλήρωναν φόρο υποτέλειας, αγόραζαν αμέσως τα κλοπιμαία και τα μετέφεραν· αλλά κυρίως όμως για την κατασκοπευτική τους υπηρεσία. «Διατηρούσαν», λέει ένας συγγραφέας εκείνης της εποχής (17ος αιώνας) «μια διαδεδομένη αλληλογραφία σε ολόκληρο τον Χριστιανικό κόσμο, ώστε οι Τούρκοι να απολαμβάνουν μέσω αυτών μεγάλο κέρδος στο εμπόριο των σκλάβων, ταυτόχρονα μπορούσαν να ειδοποιηθούν εγκαίρως σχετικά με το τι σχεδιάζόταν να γίνει στον Χριστιανικό κόσμο. Έτσι έγινε το 1662, όταν η πόλη του Αμβούργου εξόπλισε δύο πολεμικά πλοία για να προστατεύσουν τα πλοία τους από τους πειρατές· τα πλοία δεν ήταν ακόμη στη θάλασσα όταν σκλάβοι από την Αλγερία έγραψαν ότι οι πειρατές γνώριζαν ήδη όλα τα γεγονότα: πόσο δυνατός ήταν ο στόλος, πόσα άτομα ήταν στον στόλο και ποια πορεία θα ακολουθούσαν τα πλοία». ¹³⁶

Το γεγονός ότι οι Εβραίοι είναι οι καλύτερα ενημερωμένοι για τις εξωτερικές συνθήκες και έχουν καλές διασυνδέσεις σε όλες τις χώρες δεν είναι επίτευγμα της εποχής μας, αλλά συμβαίνει εδώ και αιώνες. Γι' αυτό το λόγο είναι κατανοητό ότι οι Ευρωπαίοι πρίγκιπες συχνά διόριζαν Εβραίους σαν πολιτικούς συμβούλους· ο Καρλομάγνος, για παράδειγμα, έδωσε στους απεσταλμένους του στην Περσία (οι οποίοι, παραδόξως, και οι δύο πέθαναν στο ταξίδι) έναν Εβραίο σαν συνοδό, υπολογίζοντας σωστά ότι θα μπορούσε να μάθει καλύτερα και πιο γρήγορα όλα όσα άξιζε να γνωρίζει από τους εκεί Εβραίους· οι Ισπανοί βασιλιάδες ήταν συνεχώς περικυκλωμένοι από Εβραίους συμβούλους, όπως και οι πρίγκιπες της Φεζ και της Τρίπολης, ο Σουλτάνος και άλλοι ηγεμόνες.

Έτσι, αυτός ο λαός, διασκορπισμένος σε όλο τον κόσμο και όμως άρρηκτα συνδεδεμένος, έπαιξε έναν αξιοσημείωτο ρόλο στην πολιτική των εθνών ήδη από τα πρώτα χρόνια. Αναμφίβολα θα είχαν προσφέρει υπηρεσίες σε πολλούς πρίγκιπες, αλλά δεν είναι λιγότερο βέβαιο ότι τους έφεραν μεγάλη καταστροφή στο μέλλον. Εδώ πρέπει να γίνει μια θεμελιώδης παρατήρηση.

Οι Εβραίοι σε όποιο βασίλειο κι αν πήγαν, εγκαταστάθηκαν σαν ένας αυτοτελής λαός ο οποίος πουθενά και ποτέ δεν έδειξε την παραμικρή επιθυμία να έρθει πιο κοντά στο ντόπιο πληθυσμό από όσο ήταν απολύτως αναγκαίο για το εμπόριο. Από την αρχή, από φυσική και καλλιεργημένη εθνική υπερηφάνεια, θεωρούσαν όλους τους λαούς κατώτε-

135. Τζόσεφ Σάμιουελ Μπλοχ (Joseph Samuel Bloch): «Οι Εβραίοι στην Ισπανία» (Die Juden in Spanien), Λειψία 1875, σελ. 86.

136. Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt) : «Εβραϊκές Παραδοξότητες» (Jüdische Merkwürdigkeiten), 1714, τόμος 1ος, σελ. 88.

ρους και ήταν αδύνατο για τον Εβραίο να ενσωματωθεί στον λαό που τον φιλοξενούσε. Και επομένως είναι απολύτως φυσικό (αφήνοντας στην άκρη την ηθική αξιολόγηση) ότι όταν διορίστηκε σε εξέχουσες θέσεις ή μπόρεσε να εισχωρήσει κρυφά, τον αντιμετώπιζε με τέτοιο τρόπο που φαινόταν καλύτερος για τις προσωπικές και εθνικές του ανάγκες.

Αν τα συμφέροντα της χώρας συνέπιπταν με εκείνα του εβραϊκού έθνους, τότε τα υποστήριζαν· αν όχι, τα εγκατέλειπαν αδίστακτα. Όποιος έχει μια ιδέα σχετικά με το πόση επιμονή έμειναν οι Εβραίοι ενωμένοι στη θρησκεία και την πολιτική, παρά τις αυτοπροκαλούμενες διώξεις, και πώς, μετακινούμενοι από χώρα σε χώρα, έγιναν μόνο πιο άκαμπτοι και σκληροί, δεν θα δυσκολευτεί να καταλάβει ότι αυτός ο λαός, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις φυσικά, δεν μπόρεσε να καταλάβει την ιδέα του πολίτη του κράτους και γενικά να ανυψώσει τον εαυτό του στην ανιδιοτελή αντίληψη του καθήκοντος.

Ακόμα κι αν σε παλαιότερες εποχές η εβραϊκή πολιτική περιοριζόταν σε λίγα έθνη και δεν περιλάμβανε ακόμη ολόκληρο τον κόσμο, ακόμη κι αν μπορεί να μην γινόταν τόσο συστηματικά όσο σήμερα, ο εθνικός παράγοντας, μαζί με τον καθαρά προσωπικό, ήταν πάντα στο προσκήνιο του πολιτικού τους έργου. Στην αρχή αυτή η δραστηριότητα στρεφόταν κυρίως εναντίον των λαών που τους φιλοξενούσαν και, όπως αναφέρθηκε, μόνο όπου προωθούνταν τα συμφέροντα των Εβραίων παρέχονταν υπηρεσίες και στο εν λόγω κράτος.

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος βρέθηκε ήδη αναγκασμένος να υψώσει τη φωνή του: *«Αυτοί οι προδότες, αυτοί οι χειρότεροι από τους κακούς, προδίδουν την πατρίδα μας, τη δύναμή μας στους Τούρκους· και τους ανεχόμαστε και τους ταΐζουμε! Αυτό σημαίνει βάζουμε φωτιά στο στήθος μας, ότι ζεσταίνουμε το φίδι στον κόρφο μας.»*¹³⁷

Ακόμη και πριν από το ξέσπασμα των Σταυροφοριών, οι Σαρακηνοί ήταν πάντα καλά ενημερωμένοι από τους από τους Εβραίους της Ευρώπης για τις προθέσεις της Ευρώπης και μπορούσαν να λάβουν έγκαιρα μέτρα εναντίον τους. Όταν οι βασιλιάδες της Λεόν, της Καστίλλης και των άλλων χωρών (περίπου το 1221) ήταν σε πόλεμο με τους Μαυριτανούς, οι Μαυριτανοί χρησιμοποίησαν Εβραίους κοντά στις ισπανικές αυλές σαν κατασκόπους που πρόδωσαν τα σχέδια και τις προετοιμασίες του Χριστιανικού κόσμου· το ίδιο, όταν ο δούκας της Φλωρεντίας ετοίμαζε επίθεση στο νησί Νεγροπόντε (Εύβοια), η επιχείρηση προδόθηκε σύντομα στους Τούρκους από Εβραίους από το Λιβόρνο,¹³⁸ πράγματι προμήθευσαν τους Τούρκους με όπλα και πυρομαχικά, όπως ακριβώς οι Βενετοί στον Πόλεμο της Κάνδια (Κρήτη) στην Ίστρια το 1646 κατέλαβαν ένα πλοίο φορτωμένο από τους Εβραίους

137. Ροζέ Γκουζενό ντε Μουσσώ (Roger Gougenot des Mousseaux): «Ο Εβραίος, ο Ιουδαϊσμός και ο Ιουδαϊσμός των Χριστιανικών Λαών» (Le Juif, le Judaïsme Et la Judaïsation des Peuples Chrétiens), σελ. 106.

138. Αντρέ Φαγίν (André Favyn): «Ιστορία της Ναβάρρας» (Histoire de Navarre).

με πολεμικό υλικό το οποίο κατευθυνόταν προς την Κωνσταντινούπολη. Όταν το 1509 ο καρδινάλιος Φρανθίσκο Χιμένεθ ντε Σισνέρος (Francisco Jiménez de Cisneros) ξεκίνησε μια εκστρατεία ενάντια στην πόλη Οράν (Oran) της Αλγερίας, η κατάκτηση της πόλης θα ήταν δύσκολη γι' αυτόν, αν δεν είχαν βρεθεί κάποιιοι προδότες, επικεφαλής των οποίων ήταν ο Εβραίος Κατόρρα (Catorra)¹³⁹, ο οποίος με αυτό τον τρόπο κέρδισε πολλές ελευθερίες για τους ομοθρήσκους του. Το 1513, οι Πορτογάλοι πολιορκήσαν την πόλη Αζεμούρ (Azemmour) στο Μαρόκο. Στις επιθέσεις τους αντιστάθηκαν γενναία οι Μαυριτανοί, αλλά σε μία από αυτές σκοτώθηκε ο αρχηγός τους, γεγονός που προκάλεσε αναστάτωση στο στρατόπεδό τους. Οι Εβραίοι που ήταν πολυάριθμοι στην Αζεμούρ πραγματοποίησαν μια συνάντηση στην οποία αποφάσισαν να ανοίξουν τις πύλες της πόλης στους Πορτογάλους, αν ορκίζονταν να σώσουν τους Εβραίους. Ο Πορτογάλος διοικητής, ο δούκας της Μπραγκάντσα (Braganza) χαρούμενος που κατάφερε να αποτρέψει μια σκληρή πολιορκία, συμφώνησε και η Αζεμούρ του παραδόθηκε μέσω της προδοσίας των Εβραίων. Η πόλη λεηλατήθηκε σύμφωνα με τις συνήθειες της εποχής και από αυτή τη λεηλασία προστατεύτηκαν μόνο τα σπίτια των Εβραίων με ειδικές προκηρύξεις στις πόρτες τους.¹⁴⁰

Και πάλι το 1508, με τη βοήθεια των Εβραίων, οι Πορτογάλοι κατέκτησαν την πόλη Σάφι (Safi) στις ακτές του Ατλαντικού του Μαρόκου· επειδή όμως οι κατακτητές δεν ήταν πολύ πολλοί, αναγκάστηκαν να κρυφτούν στο κάστρο. Στην πόλη υπήρξε μια σύγκρουση μεταξύ δύο αντιμαχόμενων κομμάτων και επειδή ο Πορτογάλος στρατηγός Αζαμπούγια (Azambuja) ήθελε να δημιουργήσει διχόνοια μεταξύ των πολιτών, έστειλε επιστολές με το ίδιο περιεχόμενο μέσω ενός Εβραίου γιατρού στους επικεφαλής των αντίπαλων μερών, στους οποίους ο Εβραίος ήταν πολύ γνωστός, στις οποίες έγραφε ότι ο ένας αντίπαλος προσπαθούσε να σκοτώσει τον άλλον, και μετά ήρθε η πρόσκληση να ενωθούν με τον Πορτογάλο κυβερνήτη. Και οι δύο ηγέτες έπεσαν στην παγίδα και ο Αζαμπούγια μπορούσε επιτέλους να πάρει τον έλεγχο της πόλης.¹⁴¹

Η πόλη Σίθιμπεμπ (Cithibeb) είχε κηρύξει την ανεξαρτησία της από τον πρίγκιπα της Φεζ (Fez) και διεξήγαγε για τρία χρόνια πόλεμο για την ανεξαρτησία της. Την επιτυχία της, την όφειλε ιδιαίτερα στο στρατηγό, διοικητή της. Γνωρίζοντας αυτό, ο πρίγκιπας της Φεζ, αποφάσισε να σκοτώσει τον στρατηγό, αν ήταν δυνατόν κρυφά. Γι' αυτό ένας Εβραίος γιατρός από τη Σίθιμπεμπ πρόσφερε τις υπηρεσίες του, δηλητηρίασε τον στρατηγό και, έτσι η πόλη αποκαρδιωμένη από αυτό, παραδόθηκε στους

139. Λουί Μισέλ ντε Μπουασί (Louis Michel de Boissy): «Διατριβές» (Dissertations)

140. Λουί Μισέλ ντε Μπουασί (Louis Michel de Boissy): «Διατριβές» (Dissertations)

141. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling): «Ιστορία των Εβραίων στην Πορτογαλία» (Geschichte der Juden in Portugal), σελ. 157

πολιορκητές της.¹⁴²

Όταν, την εποχή του Τραϊανού, οι Εβραίοι στην Κυρηναϊκή ήταν τόσο πολλοί που αποτελούσαν την πλειοψηφία του πληθυσμού, έκαναν όπως αργότερα στην Κύπρο: έσφαξαν όλους τους άλλους κατοίκους, συνολικά 220.000. Πολύ αργότερα, ο Ισάακ Ορόμπιο ντι Κάστρο (Isaac Orobio de Castro) μπόρεσε να αναφέρει πολύ περήφανα: *«Όπως οι Τούρκοι και οι Πέρσες βασιλιάδες και οι κυβερνήτες τους δεν κάνουν τίποτα χωρίς τους Εβραίους, έτσι και οι πρεσβευτές μπορούν να φέρουν τις δουλειές των βασιλιάδων τους σε επιτυχή κατάληξη μόνο με τη μεσολάβηση των Εβραίων.»*

Αυτές οι λίγες περιπτώσεις θα μπορούσαν να πολλαπλασιαστούν επ' αόριστον, τονίζοντας παράλληλα, ότι μπορούμε να αγνοήσουμε εντελώς εκείνες που οι Εβραίοι περνούσαν άσχημα, αν και ποτέ χωρίς δικό τους λάθος, και έτσι θα μπορούσαν να ενεργήσουν από ένα αίσθημα εκδίκησης, όπως όταν, την εποχή του διωγμού των Εβραίων, ο Ντουάρτε ντε Παζ (Duarte de Paz) ο οποίος ήταν διάσημος για τις δολοπλοκίες του, ήταν ο Πορτογάλος πρεσβευτής στη Ρώμη και, με αυτή την ιδιότητά του, ξεκίνησε να θέτει σε κίνηση όλους τους μηχανισμούς του Πάπα εναντίον του βασιλιά της Πορτογαλίας, με την ρητή έγκριση και την πλούσια υποστήριξη των συμπατριωτών του στη Λισαβόνα.

Έτσι λειτουργούσε η εβραϊκή δραστηριότητα στις χώρες του κόσμου από παλιά μέχρι το Συνέδριο της Βιέννης¹⁴³, στο οποίο οι Ρότσιλντ εφάρμοσαν τις καταστροφικές πολιτικές τους για τη Γερμανία, και μέχρι τη σύναψη της ειρήνης το 1871¹⁴⁴ και, περισσότερο από ποτέ στη σημερινή μας εποχή. Επ' αυτού η ακόλουθη παρατήρηση.

10. Ο Εβραίος και ο Γερμανός

Παρ' όλη τη ψυχρότητα στη διάνοια της εβραϊκής φύσης, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ δύο παραγόντων: μεταξύ των ορθολογικών κινήτρων και εκείνων που έχουν πιο συναισθηματική φύση. Στο πρώτο ανήκει η ξεκάθαρη επιδίωξη των προσωπικών αλλά και των εθνικών συμφερόντων και η αξιολόγηση αυτών στην παρέμβαση στην πολιτική των κρατών· στους τελευταίους το πάθος του μίσους εναντίον των άλλων εθνών που συχνά καίει μέσα από αυτούς τους υπολογισμούς.

142. Ζαν-Λεόν Ζερόμ (Jean-Léon Gérôme): «Περιγραφή της Αφρικής, σύμφωνα με τον Μπουασί» (Description de l' Afrique selon Boissy).

143. Το Συνέδριο της Βιέννης πραγματοποιήθηκε το 1814-1815 και στο οποίο προήδρευσε ο Αυστριακός πρίγκιπας Κλέμενς φον Μέττερνιχ. Μετά τους Επαναστατικούς και Ναπολεόντειους Πολέμους προσπάθησε να επαναπροσδιορίσει τα εθνικά σύνορα εντός της Ευρώπης με τέτοιο τρόπο ώστε να επιτευχθεί μια ισορροπία δυνάμεων. (Σ.τ.Μ.)

144. Ο Γαλλο-Πρωσικός πόλεμος ολοκληρώθηκε με μια συνθήκη ειρήνης που υπογράφηκε πρώτα στις Βερσαλλίες το 1871 και στη συνέχεια επικυρώθηκε, το ίδιο έτος, στη Φρανκφούρτη. Σηματοδότησε την άνοδο ενός ενοποιημένου Γερμανικού Ράιχ. (Σ.τ.Μ.)

Ο Εβραίος δεν ήταν πάντα ο ψυχρός επιχειρηματίας και πολιτικός, μόλις αποκτούσε επιρροή· συχνά, η ακόρεστη επιθυμία του τον έσπρωχνε σε υπερβολή και είχε για τον εαυτό του τις πιο πικρές συνέπειες. Μια μικρότερη προθυμία για εκμετάλλευση και τοκογλυφία, μια μικρότερη έντονη θρησκευτική και εθνική αλαζονεία θα τον είχαν γλιτώσει εντελώς από πολλά βάσανα· αλλά η εβραϊκή αρχή της εκμετάλλευσης όλων των λαών, όπως την αναγνώρισαν ο Ντοστογιέφσκι, ο Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε, ο Γκαίτε και άλλοι μεγάλοι, γεννημένη από τη βαθιά αποστροφή για οτιδήποτε μη εβραϊκό, τελικά έκανε τον φαινομενικά ψυχρό Εβραίο έναν παθιασμένο εχθρό. Αυτό το μίσος είναι τόσο παλιό όσο και ο ίδιος ο Ιουδαϊσμός και εκδηλώνεται παντού ανάλογα με την κατεύθυνση που του ανοίγεται. Η σημερινή εποχή είναι πλέον μια αρένα ελάχιστα ελεγχόμενων εβραϊκών παθών που έχουν συνδυαστεί με μια στοχευμένη παγκόσμια πολιτική που καθοδηγείται από εξαιρετικά πλούσιους άνδρες· και αυτό το εβραϊκό μίσος στρέφεται κυρίως εναντίον δύο λαών: του Ρωσικού και του Γερμανικού.

Σήμερα αυτά τα γεγονότα που ήταν πάντα παρόντα μπορούν να απορριφθούν με ένα χαμόγελο μόνο από ένα παιδί ή έναν προστάτη των Εβραίων· στάζουν από όλα τα φύλλα του δάσους των εβραϊκών εφημερίδων και αντηχούν, μόνο με καλυμμένο τρόπο, από τα στόματα Εβραίων πολιτικών.

Και για να μπούμε στα βαθιά: Κανένας λαός στον κόσμο δεν περιφρονεί τον μυστικισμό, την προσμονή ενός μυστικού που είναι δύσκολο να περιγραφεί με λόγια, όσο οι Εβραίοι. Θεωρούν την απουσία μιας τέτοιας ιδιότητας όχι σαν έλλειψη, αντίθετα, σαν σημάδι ενός εξαιρετικού χαρίσματος, και καυχούνται ότι δεν έχουν ούτε μυθολογία ούτε αλληγορίες (την απαραίτητη συνέπεια κάθε μυστικισμού). Αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στην ιστορία των θρησκειών για να το επιβεβαιώσουμε αυτό. Επιτρέψτε μου να σας δώσω μόνο μια πρόταση που χρονολογείται από το 1905. «Ο Ιουδαϊσμός είναι η μόνη από όλες τις θρησκείες που δεν δημιούργησε καμία μυθολογία και, το ακόμη πιο σημαντικό, έρχεται σε αντίθεση με κάθε μυθολογία.»¹⁴⁵ Άλλο ένα: «Η θρησκεία απομακρύνεται από κάθε μυστικισμό και κάθε εσωτερισμό»,¹⁴⁶ και πολλά άλλα αποσπάσματα. Τώρα, μάλλον δεν υπάρχει έθνος στην Ευρώπη που να έχει εξερευνήσει τον εσωτερικό μυστικισμό του ανθρώπου και να τον έχει διασαφηνήσει όσο το γερμανικό. Συνεπώς, στον βαθύτερο χαρακτήρα του σχηματίζει την πνευματική αντίθεση του εβραϊκού· αν όμως, κάποιος πιστεύει ότι αυτό δεν επηρεάζει καθόλου τις πράξεις του, κάνει μεγάλο λάθος. Γιατί ό,τι βρίσκεται βαθιά μέσα μας σαν αντίθεση, νόμος και θρησκεία, σχήμα και φαντασία, δόγμα και σύμβολο, αυτό θα εκδηλωθεί στην επιφάνεια της ζωής σαν αντίθεση,

145. Λίο Μπάεκ (Leo Baeck): «Η Ουσία του Ιουδαϊσμού» (Das Wesen des Judentums), Βερολίνο 1905, σελ. 62.

146. Όπως παραπάνω, σελ. 22.

υποσυνείδητα συνήθως, αλλά όχι λιγότερο έντονα. Και όποιος έχει μελετήσει κάπως τη ρωσική ψυχή θα ακούσει και από αυτήν ήχους στενά συνδεδεμένους με τη γερμανική ψυχή, αν και σχεδόν ποτέ δεν επιτυγχάνουν μια σύνθεση, που είναι όμως εξίσου αντίθετοι με την ιδιοσυγκρασία των Εβραίων.

Σε αυτό προστίθεται, στην περίπτωση του Γερμανού, η παροιμιώδης ειλικρίνεια και η ακεραιότητά του (που δυστυχώς έχει υποφέρει πολύ από τον πόλεμο και την επανάσταση), καθώς και η απλότητα, η αδεξιότητα και η αξιοπιστία του, όλοι αυτοί οι παράγοντες που ήταν πάντα για τον Εβραίο ένα αγκάθι στο μάτι, τα οποία πάντα προσπαθούσε να υποσκάψει, για τα οποία έκανε αλόγιστα αστεία και θεωρούσε τον εαυτό του πάντα ανώτερο όπως το εκφράζει η κλασική ρήση του Εβραίου Μπέρτχολντ Άουερμπαχ (Berthold Auerbach)¹⁴⁷: *«Εμείς οι Εβραίοι είμαστε πράγματι η πιο έξυπνη φυλή. Πάρτε έναν άχρηστο Εβραίο από την Πολωνία ντυμένο με κουρέλια και βάλτε μπροστά του τον πιο έξυπνο αγρότη από το Μέλανα Δρυμό, ποιον θα διαλέγατε; Σίγουρα τον Εβραίο, γιατί ο Γερμανός χωρικός είναι ανόητος, ενώ ο πιο διεφθαρμένος Εβραίος είναι ακόμα Εβραίος.»* Αυτή είναι ακόμη και σήμερα η ενστικτώδης ή η συνειδητή ομολογία όλων των Εβραίων.

Ο Εβραίος πάντα μισούσε τον γερμανικό λαό. Είναι βέβαιο ότι δεν αγαπά ούτε τους Γάλλους ούτε τους Αγγλοσάξονες, αλλά αισθάνεται πολύ πιο κοντά τους και του δίνουν πολύ περισσότερα σημεία επαφής από τον Γερμανό. Ο ματαιόδοξος και ολοένα πιο επιφανειακός Γάλλος, ο νηφάλιος Αγγλοσάξονας, που είναι ταυτόχρονα επιρρεπής σε μεγαλομανείς δεισιδαιμονίες, που και οι δύο απομακρύνονται όλο και περισσότερο από τα χαρακτηριστικά της φυλής τους, είναι πολύ πιο προσιτοί χαρακτήρες για τον Εβραίο από ό, τι μπορεί ποτέ να είναι ο Γερμανός, παρ' όλες τις προσπάθειές του να ευνοηθεί. Γι' αυτό μπορεί κανείς να παρατηρήσει ότι από τα πιο παλιά χρόνια οι Εβραίοι της Γερμανίας είναι οι πιο σκληροί εχθροί της γερμανικής σκέψης· και όσο περισσότερο το προσπαθούν και τρέφονται με αυτό, τόσο πιο ξεκάθαρα αναδύεται το μίσος. Γι' αυτό ένας Χάινριχ Χάινε (Heinrich Heine) θα μπορούσε να φτάσει στο σημείο να κατηγορήσει έναν Γκαίτε για ηθική δειλία· γι' αυτό ένας Λούντβιγκ Μπέρνε (Ludwig Börne) υπολόγισε την αρχή της γερμανικής ελευθερίας από το θάνατο του Γκαίτε· γι' αυτό όλοι οι Εβραίοι δημοσιογράφοι και καθηγητές προσπαθούν να μειώσουν τους μεγάλους άνδρες μας, να τους «περιγράψουν αντικειμενικά», όπως ονομάζεται αυτή η παραποίηση· γι' αυτό θαυμάζουν ομόφωνα το πνεύμα του Βίσμαρκ· γι' αυτό ο καθηγητής Χάινριχ Γκρετς (Heinrich Graetz), που επαινείται με ενθουσιασμό από όλους τους Εβραίους, συνόψισε την κρίση του για τους Γερμανούς λέγοντας ότι οι Γερμανοί είναι *«οι εφευρέτες της νοοτροπίας των σκλάβων»* και ότι οι Γερμανοί χρωστούν

147. Ο Μπέρτχολντ Άουερμπαχ (Berthold Auerbach) (1812-1882) ήταν Γερμανοεβραίος μυθιστοριογράφος. (Σ.τ.Μ.)

«το εκλεπτυσμένο γούστο, το ζωτικό, απερίσκεπτο συναίσθημα για την αλήθεια και την δίψα για ελευθερία στους δύο Εβραίους Χάινε και Μπέρνε.» Από όλους σε έναν Χάινριχ Χάινε!

Πόσο δίκιο είχε ο Πωλ ντε Λαγκάρντ (Paul de Lagarde) όταν ρωτήθηκε πού πρέπει να αναζητήσει κανείς τον Εβραίο, απάντησε: *«Πάντα στο πλευρό εκείνων που έχουν τη λιγότερη κατανόηση της γερμανικής ιστορίας.»*

Γι' αυτό μπορούμε, ακόμη και στην εποχή μας, να δούμε ξανά ότι ένας Ίζιντορ Βιτκόφσκυ (Μαξιμίλιαν Χάρντεν), ο υποτιθέμενος θαυμαστής του Μπίσμαρκ, έδινε «εκπαιδευτικές διαλέξεις» αμέσως μετά το ξέσπασμα της επανάστασης στις οποίες τόλμησε να υποψιαστεί τον μεγάλο άνθρωπο των καιρών μας, τον Χίντεμπουργκ, και ταυτόχρονα να διακρίνουμε στην κατάρρευση της Γερμανίας την αρχή μιας «μεγάλης εποχής».

Αυτή η ανυπέρβλητη αντίθεση των εθνικών ψυχών είναι η κύρια αιτία του εβραϊκού μίσους· η δράση του οποίου εμφανίζεται μόνο δευτερευόντως. Οι Εβραίοι στη Ρωσία δεν έπρεπε να μισούν τον ρωσικό λαό αλλά μόνο τον τσαρισμό· γιατί ο ίδιος ο Ρώσος δεν υπέφερε λιγότερο, αλλά περισσότερο από τον Εβραίο, υπό το πρώην καθεστώς· και άπλωσε στον Εβραίο ένα αδελφικό χέρι αμέσως μετά την Επανάσταση. Όμως η εβραϊκή κυβέρνηση στη Μόσχα που είχε αποκτήσει την εξουσία μέσω της πλήρους ασυνειδησίας καταδίωξε ενστικτωδώς και συνειδητά ό, τι ήταν ρωσικό και προσπάθησε να το εξαφανίσει από τη ρίζα. Το μίσος τους θριάμβευσε χωρίς όρια· αλλά θα καταστραφεί μέσα στην αδηφαγία του – αυτή είναι η πορεία της ιστορικής αναγκαιότητας που βασίζεται σε εθνικούς χαρακτήρες.

Στη Γερμανία, οι Εβραίοι πριν από πολύ καιρό είχαν την ευκαιρία να νιώθουν σαν στο σπίτι τους, να αποκτήσουν για τους εαυτούς τους και τους συντρόφους τους με τη βοήθεια όλων των μέσων τις καλύτερες θέσεις, πράγμα που όμως δεν εμπόδισε το γεγονός ότι δεν περνούσε ούτε μια μέρα που, χάρη στην ελευθερία του Τύπου, ο Γερμανός ή ο Χριστιανός να μην δέχονταν χυδαία αστεία ή όταν (κατά τη διάρκεια του πολέμου) η υπονόμευση του πνεύματος της γερμανικής αντίστασης να διεξάγεται με ενθουσιώδη τρόπο επαινώντας τους ειρηνικούς λαούς της Αντάντ και δυσφημώντας τον «γερμανικό μιλιταρισμό.»

Σε καμία άλλη χώρα στον κόσμο δεν θα είχε επιτραπεί, στην ώρα της εθνικής μοίρας, να επιδίδονται οι άνθρωποι σε μια τόσο προσβλητικά αντεθνική γλώσσα όπως έκαναν οι Εβραίοι Όσκαρ Κον (Oskar Cohn)¹⁴⁸ και ο Χιούγκο Χάασε (Hugo Haase)¹⁴⁹ στο γερμανικό Ράιχσταγκ και

148. Ο Όσκαρ Κον (Oskar Cohn) (1869-1934) ήταν ένας Εβραίος πολιτικός που συνεργάστηκε με τον Καρλ Λίμπκνεχτ (Karl Liebknecht), τον ιδρυτή της Σπαρτακιστικής Ένωσης, και ήταν ένθερμος Σιωνιστής. Κατέφυγε στο Παρίσι το 1933. (Σ.τ.Μ.)

149. Ο Χιούγκο Χάασε (Hugo Haase) (1863-1919) ήταν ένας Εβραίος σοσιαλιστής που έγινε πρόεδρος του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας (Socialdemokratische Partei Deutschlands – SPD), μαζί με τον Γερμανό Άουγκουστ Μπέμπελ (August Bebel), το 1911. Δήλωνε ότι ήταν ειρηνιστής και οργάνωσε μια τεράστια αντιπολεμική συγκέντρωση τον Ιούλιο 1914. (Σ.τ.Μ.)

μάλιστα εντελώς ξεδιάντροπα και ανεμπόδιστα! Ανησυχώντας για την επιτυχία μιας συνωμοσίας ενός συντρόφου της φυλής του στη Μόσχα, ο κ. Χιούγκο Χάασε φώναξε κάποτε (το καλοκαίρι του 1918): «*Αν η γερμανική κυβέρνηση κάνει κάτι εναντίον της σοβιετικής κυβέρνησης, είναι ιερό μας καθήκον να καλέσουμε το γερμανικό προλεταριάτο στην επανάσταση*». Αυτά είναι τα λόγια ενός υποκινητή που πρόδωσε αδίστακτα το γερμανικό έθνος και τα συμφέροντά του, που μπόρεσαν να ακουστούν χωρίς τιμωρία!

Από την άλλη πλευρά, οι Εβραίοι στην Πολωνία αντιμετωπίζουν συνεχώς πογκρόμ, και μάλιστα όχι ανεκτές από την κυβέρνηση, αλλά πραγματικές διώξεις του λαού. Παρ' όλα αυτά, οι Εβραίοι πολιτικοί ανησυχούν πολύ για την Πολωνία και θέλουν να την κάνουν να συμβάλει στην επέκταση του κυματοθραύστη μεταξύ Ρωσίας και Γερμανίας. Αναγκάζουν φυσικά τους Πολωνούς να αναγνωρίσουν τα ίσα δικαιώματα των Εβραίων· αλλά ακόμα κι αν αυτό πρέπει να γίνει δεκτό, ο λαός θα διασφαλίσει μέσω της αυτοβοήθειας ότι δεν θα πέσει εξ ολοκλήρου στα εβραϊκά δεσμά.

11. Ο Εβραϊσμός της Αντάντ

Ο Παγκόσμιος Πόλεμος είχε θέσει δύο ομάδες δυνάμεων σε εχθρική αντιπαράθεση και συνεπώς είχε διχάσει τον εβραϊκό λαό σε δύο μέρη. Εκτός από τη Ρωσία, με την οποία, κατά την κρίση των πιο έγκυρων ανδρών, ένας πόλεμος θα μπορούσε ίσως να είχε αποφευχθεί, στη Γαλλία, την Αγγλία, την Ιταλία, τη Βόρεια Αμερική, οι κορυφαίες εβραϊκές προσωπικότητες στάθηκαν αμέσως ενωμένες και συσπειρωμένες πίσω από τις αντι-γερμανικές κυβερνήσεις αυτών των κρατών, και μάλιστα ήταν οι πλουσιότεροι και με τη μεγαλύτερη επιρροή Εβραίοι του κόσμου, απέναντι στους οποίους η αποικία του Βερολίνου του εβραϊκού παγκόσμιου κράτους δεν μπορούσε να διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο. Το Λονδίνο όμως ήταν το κέντρο· από εδώ ξεκινούσε η δραστηριότητα των παγκόσμιων εβραϊκών ενώσεων και εδώ βρισκόταν το επίκεντρο του εβραϊκού ζητήματος και εξακολουθεί να βρίσκεται και σήμερα. Λέγεται ότι ο Ιουδαϊσμός σχηματίζει ένα κράτος εν κράτει. Αυτό είναι μόνο η μισή αλήθεια· γιατί είναι πολύ πιο σημαντικό να τονίσουμε ότι αντιπροσωπεύει ένα κράτος έναντι των κρατών. Σε σύγκριση με την κεντρική κυβέρνηση του εβραϊκού παγκόσμιου κράτους στο Λονδίνο, το γερμανικό παράρτημα βρισκόταν σε επισφαλή θέση. Εκτός από τους τυφλωμένους, γεμάτους μίσος περιθωριοποιημένους Όσκαρ Κον, Χιούγκο Χάασε, Καρλ Λίμπκνεχτ (Karl Liebknecht), Ρόζα Λούξεμπουργκ (Rosa Luxemburg), κ.λπ. υπήρχαν φυσικά αρκετοί ψύχραιμοι Εβραίοι επιχειρηματίες που, αφού δεν μπορούσαν, προς το

συμφέρον όλων των Εβραίων, να εγκρίνουν μια πλήρη γερμανική νίκη εκ των προτέρων, δεν ήθελαν ωστόσο να εγκαταλείψουν τα προβατάκια που είχαν αρπάξει. Επιδίωξαν λοιπόν να χαράξουν την πολιτική της Γερμανίας. Αυτό θα ενίσχυε τη δύναμή τους, αλλά την ίδια στιγμή ίσως δεν θα εξόργιζε πολύ τους ισχυρούς στο Λονδίνο.

Το ποια ήταν η πρόθεση των Εβραίων χρηματοδοτών ακόμη και πριν από τον πόλεμο έγινε πλήρως σαφές κατά τη διάρκεια του, δηλαδή ότι οι διεθνώς καθοδηγούμενοι εθνικοί στόχοι του Εβραϊσμού θα έπρεπε να θεωρηθούν ότι συμπίπτουν με αυτούς της Αγγλικής Αυτοκρατορίας. Αυτό σήμαινε ότι οι Εβραίοι ήταν αποφασισμένοι να επικεντρώσουν τα συμφέροντά τους όσο το δυνατόν περισσότερο και να εγγυηθούν παντού την εθνική τους ασφάλεια μέσω ενός ισχυρού παγκόσμιου κράτους ή μιας κοινοπραξίας που υποστήριζαν. Αντιλαμβανόμενοι σταδιακά τη χρησιμότητα ενός τέτοιου προσανατολισμού, οι Εβραίοι δημοσιογράφοι και πολιτικοί της Γερμανίας επιβράδυναν όλο και περισσότερο το γερμανικό βαγόνι και επιτάχυναν σταθερά το αγγλο-εβραϊκό. Οι πιο σκληρές επικρίσεις κατά της Γερμανίας προέρχονταν από τις εφημερίδες, τις οποίες διέθεταν οι Εβραίοι και φυσικά υποστηρίχθηκαν με χαρά, από τα κράτη της Αντάντ, λόγω του ξεκάθਾਰου αντιγερμανικού τους αισθήματος. Επικεφαλής όλων είναι ο «Άγγλος» υπουργός προπαγάνδας, ο οποίος είναι ο πραγματικός ηγέτης της βρετανικής πολιτικής και της κοινής γνώμης, ο Εβραίος λόρδος Άλφρεντ Νόρθκλιφ (Alfred Northcliffe, στην πραγματικότητα Χάρμσγουορθ-Στερν, Harmsworth-Stern), απόγονος ενός Εβραίου της Φρανκφούρτης. Ως γνωστόν, αυτός ο άνθρωπος κατέχει τα τρία τέταρτα των πιο σημαντικών αγγλικών εφημερίδων: «Daily Mail», «Times», «Daily Graphic», «Evening News», «Daily Mirror», «Observer», «Daily Telegraph», «Leeds Mercury», «Glasgow Herald», «Manchester Courier», «Daily Express», «Weekly Dispatch» μεταξύ άλλων στην Αγγλία, την Παρισινή «Matin», τη Νεο-Υορκέζικη «New-York American». Ο αναγνώστης βρίσκει τις ίδιες ιδέες παντού σε εκατοντάδες μορφές, και ο καθένας μπορεί εύκολα να φανταστεί τι σημαίνει αυτό στον σημερινό κόσμο. Σε εβραϊκά χέρια βρίσκονται ακόμα η «New York World» (του Εβραίου Τζόζεφ Πούλιτσερ – Joseph Pulitzer), η «Temps» (Κλαούντιο Τρέβες – Claudio Trewes), οι τρεις μεγάλες φιλικές προς την Αντάντ ισπανικές εφημερίδες «Imparzial», «Liberal» και «Hirald» (μια εβραϊκή χρηματιστηριακή εταιρεία) και πολλές άλλες.¹⁵⁰ Μαζί με τον όμιλο επιχειρήσεων του Νόρθκλιφ αποτελούν μια τεράστια δύναμη. Εκτός από τον Νόρθκλιφ, το πλοίο της αγγλικής πολιτικής το κυβερνούν μια ντουζίνα εξευγενισμένοι Εβραίοι από τη Βουλή των Λόρδων. Είναι γνωστό ότι κατά την εποχή του Εδουάρδου Ζ' οι Εβραίοι είχαν μεγάλη επιρροή στην Αγγλία και ότι οι τίτλοι των βαρώνων και των ομοτίμων, μαζί με όλα τα δικαιώματά

150. Βλέπε, Καρλ Χάις (Karl Heise), «Τεκτονισμός της Αντάντ» (Ententefreimaurerei), Βασιλεία 1919.

τους, τους πουλήθηκαν χωρίς δισταγμό για δέκα, πενήντα ή εκατό χιλιάδες λίρες στερλίνες. (Κατά τη διάρκεια του πολέμου το ίδιο γινόταν με τους προμηθευτές του στρατού). Οι αγαπημένοι και οι πιο έμπιστοι σύμβουλοι του Εδουάρδου ήταν δύο Εβραίοι, ο Αβραάμ Σασούν (Abraham Sassoon) και ο σερ Έρνεστ Κασέλ (Sir Ernest Joseph Cassel), ένας μετανάστης από τη Γερμανία. Σήμερα οι ρυθμιστές της σκηνής στη Βουλή των Λόρδων λέγονται Τζον Ουώλτερ Μόνταγκιου (John Walter Montagu, «Μόνταγκ» – πρώην ωρολογοποιός από τη Γαλικία), Ρόθτσιλντ (Rothschild), Γουάντσογουορθ (Wandsworth, «Στερν»), Έντουαρτ Λέβι-Λόσον (Edward Levy-Lawson), βαρόνος του Μπέρνχαμ, Χέρτσελ (Herz ha-Levi Naphtali), Λάντλοου (Λεβί), Μίσιλχαμ (Στερν), Νόρθκλιφ (Χάρμσγουορθ-Στερν), Χάρολντ Χάρμσγουορθ του Ρόθερμε (ο αδελφός του) και άλλοι.

Πράγματι, το θέμα των Εβραίων βρίσκεται σε καλά χέρια, και όλοι οι Εβραίοι έχουν σταδιακά συμφωνήσει στον αγγλικό προσανατολισμό, είτε είναι Σιωνιστές είτε αντι-Σιωνιστές: γι' αυτό το λόγο υποστήριξαν την Αντάντ, αλλά κυρίως την Αγγλία, στον αγώνα ενάντια στη χώρα που εναντιώθηκε σε αυτό το κράτος, το Γερμανικό Ράιχ, με όλα τα μέσα.

Το κέντρο της εβραϊκής αδελφότητας είναι πλέον η γνωστή «Παγκόσμια Ισραηλινή Συμμαχία» (Alliance Israélite Universelle). Ακόμη και σήμερα υπάρχουν Εβραίοι και προστάτες Εβραίων που προσπαθούν να παρουσιάσουν αυτή την ένωση σαν μια φιλανθρωπική και πολιτικά ακίνδυνη κοινωνία και, φυσικά, υπάρχουν και πολλοί αφελείς άνθρωποι που πιστεύουν αυτό το χονδροειδές ψέμα χωρίς δισταγμό. Η υποστήριξη των φτωχών Εβραίων φυσικά είναι μόνο μια δικαιολογία: ακόμη και ο ιδρυτής της Συμμαχίας ο Αντόλφ Κρεμιό (Adolphe Crémieux) έθεσε στον εαυτό του ένα πολιτικό καθήκον από την αρχή. «Μια νέα αυτοκρατορία... πρέπει να δημιουργηθεί στη θέση των αυτοκρατόρων και των παπών», είπε στην πρώτη γενική συνέλευση και αργότερα ανέφερε: «Προχωράμε με μεγάλα βήματα: η Συμμαχία θα γίνει αληθινή δύναμη». Αυτό είναι αρκετά σαφές, και η φιλανθρωπική δραστηριότητα της Συμμαχίας συνίστατο για δεκαετίες σε δωροδοκίες εφημερίδων, στην καταστολή σκανδαλωδών υποθέσεων εναντίον των Εβραίων, των «αθώων διωκόμενων», και άλλα τέτοια. Και σήμερα ο αμέτρητος πλούτος λειτουργεί σε όλα τα κράτη για την αγγλο-εβραϊκή παγκόσμια κυριαρχία. Το ρητό ότι η Συμμαχία «βρίσκει πρόσβαση στους πιο ισχυρούς θρόνους και ότι όλες οι πολιτικές και δημοτικές αρχές υποκλίνονται μπροστά της» είναι πιο αληθινό από ποτέ.¹⁵¹

Τώρα σ' αυτή την, θα μπορούσε να πει κανείς, παντοδύναμη μυστική ένωση, εκτός από τους προαναφερθέντες Άγγλους άρχοντες ανήκαν και οι ακόλουθοι πολιτικοί: ο Μπέρνεϊ Χέρμπερτ Σάμιουελ (Burnay Herbert

151. «Γενική Εφημερίδα του Ιουδαϊσμού» (Allgemeine Zeitung des Judentums) [εβραϊκό γερμανικό περιοδικό αφιερωμένο στα εβραϊκά συμφέροντα], Φεβρουάριος 1891. Καρλ Χάις (Karl Heise) όπως παραπάνω.

Samuel – λόρδος δήμαρχος του Λονδίνου), ο κόμης του Ρίντινγκ (Ρούφους Ίσαακ, τώρα νεκρός, ο οποίος είχε προταθεί για δικαστής του Γουλιέλμου Β΄, που κρίθηκε ένοχος για «βεβήλωση των διεθνών ηθών»), η Κίνρος Εταιρεία Χρυσού, Τζορτζ Έρνεστ (Σέλιγκσον), ο Μπιλ Πούτμαν (Σίμονσον), όλοι στην Αγγλία· ο Νικόλα Πάσιτς (Σερβία)· ο εβραϊκής καταγωγής Νικήτα του Μαυροβουνίου· οι Ρόθτσιλντ και οι Λαβίνο στη Γαλλία· ο μεγάλος μάγιστρος Λέμι, ο Γενικός Εισαγγελέας Γκάλλο, ο γραμματέας του υπουργείου οικονομικών Λουίτζι Λουτσάτι, ο θησαυροφύλακας Έτορε Μαγιόρανα, ο υπουργός οικονομικών Λουίτζι Ράβα, ο υπουργός εξωτερικών Σίντνεϊ Σονίνο, ο υπουργός πολέμου Τζουζέπε Οτολένγκι, ο υπουργός άνευ χαρτοφυλακίου Μπαρζιλάι, όλοι στην Ιταλία· επίσης ο εθνικός ποιητής Γκαμπριέλε Ντ' Ανούντσιο (Σαούλ Ράπαπορτ)· Ρούσβελτ (Ρόζενφελντ)· Νείθαν Στράους· ο Μόργκαν (πιστοποιημένος πολεμικός πράκτορας της Αγγλίας, ο βασιλιάς του τραστ του χάλυβα, ιδιοκτήτης της New York Sun, της New York Times, θεμελιωτής των πολεμικών συνθηκών κατά της Γερμανίας)· ο Μπέρναρντ Μπαρούχ (διευθυντής όλων των πολεμικών βιομηχανιών στις Ηνωμένες Πολιτείες και εκπρόσωπος 26 χωρών της Αντάντ σε συναλλαγές σε όλα τα μέρη του κόσμου), όλοι στην Αμερική· Ντεοντόρο ντα Φονσέκα, Άλβαρο ντι Κάστρο και Περέιρα (Πρόεδροι και Στρατάρχες) στην Πορτογαλία και τη Βραζιλία κ.λπ.¹⁵²

Αυτά τα ονόματα μιλούν δυνατά ακόμη και χωρίς να αναφέρουν τις συναλλαγές δισεκατομμυρίων δολαρίων, και όποιος εξακολουθεί να έχει μια κάπως αμερόληπτη κρίση πρέπει να πει στον εαυτό του ότι απεικονίζουν μια ωραία συνεργασία. Οι άνθρωποι μπορεί να είχαν επαγγελματικές διαφωνίες, αλλά πάντα συμφωνούσαν σε ένα πράγμα: να καταστρέψουν τη Γερμανία.

12. Οι Εβραίοι και η Μασονία

Οι Εβραίοι παγκόσμιοι κερδοσκόποι είναι με έναν άλλο τρόπο στενά συνδεδεμένοι με τους ηγέτες της μοίρας των κρατών της Αντάντ: μέσω του Τεκτονισμού.

Δεν θέλω να μπω σε λεπτομέρειες για τα πολλά «μυστήρια» ή τα υποτιθέμενα μυστικά των Ελευθεροτέκτονων, αλλά απλώς να ρίξω φως στο πολιτικό έργο του τάγματος και τους στόχους του.

Η χώρα στην οποία γεννήθηκε ο πραγματικός Τεκτονισμός είναι η Αγγλία. Εδώ, από τα τέλη του 15ου αιώνα, το τάγμα ήταν πολιτικά πολύ στο προσκήνιο. Ήταν μια κινητήριος δύναμη στον αγώνα μεταξύ των λευκών και κόκκινων τριαντάφυλλων, συμμετείχε υπό τον Κρόμγουελ,

152. Καρλ Χάις (Karl Heise) όπως παραπάνω, σελ. 49.

πήρε το μέρος της δημοκρατίας ή της μοναρχίας, του προτεσταντισμού ή του καθολικισμού, ανάλογα με το τι του χρησίμευε για να διατηρήσει και να αυξήσει την πολιτική του δύναμη. Από την Αγγλία ιδρύθηκαν στοές στη Γαλλία και τη Γερμανία στις αρχές του 18ου αιώνα, το 1721 στη Δουνκέρκη και τη Μονς, το 1725 στο Παρίσι, το 1733 στη Βαλενσιέν κ.λπ. Παρόλο που ο βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΔ' απειλούσε τις μυστικές εταιρείες με κάθε είδους απειλή, απέκτησαν τέτοιους ακόλουθους, που ούτε η προοπτική της Βαστίλης δεν μπορούσε να τους αποθαρρύνει. Το 1756, ένας αριθμός ενώσεων ενώθηκαν για να σχηματίσουν τη «Μεγάλη Στοά της Γαλλίας». Ανεξάρτητα από αυτήν, το 1772 ιδρύθηκε στο Παρίσι η «Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας» με μεγάλο μάγιστρο τον δούκα της Σαρτρ, μετέπειτα Φίλιππο της Ισότητας (Philippe Égalité). Το 1778 μόνο στο Παρίσι υπήρχαν 129 στοές και στις επαρχίες 247! Μπορεί να υπήρχαν κάποιες διαφωνίες μεταξύ τους, αλλά ήταν ενωμένες σε ένα πράγμα: στον αγώνα κατά της μοναρχίας και της εκκλησίας.

Για να είμαι σύντομος, το Τεκτονικό τάγμα ήταν και είναι μια διεθνής μυστική εταιρεία με σκοπό την ίδρυση μιας αντιθρησκευτικής παγκόσμιας δημοκρατίας. Αυτός ο στόχος ήταν πάντα στο μυαλό του τάγματος, ακόμη και όταν συχνά χρησιμοποιούσε και υποστήριζε τη μοναρχία, ανάλογα με τη δύναμή του και τις συνθήκες που εξαρτιόνταν από αυτό.

Το κήρυγμα ότι πρέπει να υπηρετούμε την ανθρωπότητα και όχι τα μεμονωμένα έθνη, βρήκε σε αυτό το τάγμα το πιο αποτελεσματικό όργανό του· ο γενικευμένος «ανθρωπισμός», η «ελευθερία, η ισότητα και η αδελφοσύνη» όλων των ανθρώπων διδάχτηκε συστηματικά από αυτό, για να βρει τελικά το δρόμο του σε όλο τον κόσμο σαν ένα ευαγγέλιο που κηρύσσεται συνεχώς εκ νέου.

«Η εξάλειψη κάθε είδους διαφορών μεταξύ των ανθρώπων», λέει ο αξιωματικός της Μεγάλης Ανατολής, ο Φρανσουά-Τιμολεόν Μπεκ Κλαβέλ (François-Timoléon Bègue Clavel), *«αυτό είναι το σπουδαίο έργο που ανέλαβε ο Τεκτονισμός»*.¹⁵³

«Ας εξαλείψουμε κάθε διαφορά βαθμού, πίστης, ιδεών, πατρίδας... και ας κάνουμε όλη την ανθρωπότητα μια οικογένεια», λέει σε άλλο μέρος.

Αυτές οι αποδείξεις μπορούν να πολλαπλασιαστούν αμέτρητα. Τα συνθήματα που για άλλη μια φορά ταρακουνούν σήμερα τον κόσμο είναι ενδείξεις της παγκόσμιας τάξης. Ακούστηκαν για πρώτη φορά δυνατά το έτος της καταστροφής, το 1789.

Η αντιμοναρχική τάση καταπνίγονταν συχνά από τους Μασόνους για λόγους σκοπιμότητας, αλλά ποτέ δεν χάθηκε και θριαμβεύει σήμερα περισσότερο από ποτέ.

153. Φρανσουά-Τιμολεόν Μπεκ Κλαβέλ (François-Timoléon Bègue Clavel): «Γραφική ιστορία του Ελευθεροτεκτονισμού και των αρχαίων και σύγχρονων μυστικών εταιρειών» (Histoire pittoresque de la franc-maçonnerie et des sociétés secrètes anciennes et modernes), σελ. 23

«Παρά ταύτα οι Τέκτονες στα μοναρχικά κράτη έπιναν για την ευημερία του βασιλιά στα κοινά τους συμπόσια. Παρά ταύτα η υπακοή στους νόμους ήταν εμφυτευμένη. Αυτά τα προληπτικά μέτρα, όπως η “εξυπνάδα” που απαιτούνταν από μια ένωση που τόσες πολλές δύσπιστες κυβερνήσεις παρακολουθούσαν, δεν αρκούσαν από μόνα τους για να καταστρέψουν την επαναστατική επιρροή που ο Ελευθεροτεκτονισμός από τη φύση του ήταν υποχρεωμένος να ασκήσει».¹⁵⁴

«Είναι αναγκαίο να αποκτήσει την υψηλότερη πολιτική δύναμη, να καθίσει σε όλους τους θρόνους, ή μάλλον, να κυβερνά σε όλους τους θρόνους μέσω των μεγάλων ανδρών της και μέσω των ενώσεων των αδελφών της».¹⁵⁵

Δεν χρειάζεται να δώσουμε περαιτέρω αποσπάσματα των μασονικών προσπαθειών· όλες λένε το ίδιο πράγμα, και όσον αφορά τις πράξεις, οι επαναστάσεις από το 1789 μέχρι τις σημερινές ήταν ως επί το πλείστον καρποί της μασονικής επιρροής. Πριν όμως προχωρήσω σε αυτά τα γεγονότα, πρέπει να τονιστεί ένας εξαιρετικά σημαντικός παράγοντας: η αποδοχή των Εβραίων στις μυστικές εταιρείες.

Στο σύνολό του, ο εβραϊκός λαός, διασκορπισμένος σε όλες τις χώρες και όμως στενά συνδεδεμένοι μεταξύ τους, και ταυτόχρονα εχθρός όλων των άλλων λαών, είναι γεννημένος συνωμότης. Θεωρητικά, οι διεθνείς θεωρίες του Τεκτονισμού δεν αποτελούσαν εμπόδιο στους Εβραίους. Από 1722 ανακηρύχθηκε στην Αγγλία ότι: «ο Τεκτονισμός είναι ένας σύλλογος ανθρώπων για τη διάδοση ανεκτικών και ανθρωπιστικών αρχών, στον οποίο μπορούν να συμμετάσχουν τόσο ο Εβραίος και ο Τούρκος όσο και ο Χριστιανός».¹⁵⁶ Ωστόσο, η αντιπάθεια για τους Εβραίους δεν ξεπερνιόταν εύκολα και μόνο με πονηρές κινήσεις μπόρεσε να εισχωρήσει κρυφά και, μάστορας της δολοπλοκίας, να κυριαρχήσει.

Το 1754, ένας Εβραίος της Πορτογαλίας, ο Μαρτίνεθ ντε Πασκουάλι (Martinez de Pasqually), ίδρυσε μια καμπαλιστική αίρεση στην οποία οι Εβραίοι συνέρρεαν σε μεγάλους αριθμούς. Μετά τον θάνατό του ο Λουί-Κλωντ ντε Σαιν-Μαρτέν (Louis Claude de Saint-Martin) ανέλαβε τη διοίκηση της εταιρείας. Ανέπτυξε κλάδους σε όλες τις χώρες, ακόμη και στη Ρωσία (τους Μαρτινιστές). Στην Αγγλία, ο Τζον Τόλαντ (John Toland) εργάστηκε για την πολιτογράφηση των Άγγλων Εβραίων και έγραψε δύο έργα (1715 και 1718) για το σκοπό αυτό· στη Γερμανία τα εβραϊκά σαλόνια είχαν γίνει κέντρα πολιτικής επιρροής· ο Φέλιξ Μέντελσον (Felix Mendelssohn) είχε κερδίσει τον Γκότχολντ Εφραίμ Λέσσινγκ (Gotthold Ephraim Lessing) για τους εβραϊκούς στόχους και

154. Λουί Μπλανκ (Louis Blanc): «Ιστορία της Γαλλικής Επανάστασης» (Histoire de la Révolution française).

155. Νικολά Ντεσάμπ (Nicolas Deschamps): «Μυστικές εταιρείες και κοινωνία ή Φιλοσοφία της σύγχρονης ιστορίας» (Les sociétés secrètes et la société ou Philosophie de l'histoire contemporaine), τόμος 2ος, σελ. 239.

156. Έντουαρντ Εμίλ Έκερτ (Eduard Emil Eckert): «Το Τεκτονικό Τάγμα με την αληθινή του σημασία» (Der Freimaurerorden in seiner wahren Bedeutung), Δρέσδη 1852, σελ. 64.

ήταν σε θέση να τον διαμορφώσει για αυτούς· κατόπιν αιτήματός του, ο Κρίστιαν Βίλχελμ φον Ντομ (Christian Wilhelm von Dohm) έγραψε (1781) το προαναφερθέν έργο για τη μεταρρύθμιση της εβραϊκής πολιτικής, οι προτάσεις του οποίου, όπως είδαμε, χρησίμευσαν στον Ονορέ-Γκαμπριέλ Ρικετί, κόμη ντε Μιραμπώ (Honoré Gabriel Riqueti, comte de Mirabeau) σαν βάση για την προώθηση των εβραϊκών συμφερόντων.

Με αυτόν τον τρόπο το ηθικό και η δύναμη των εβραϊκών στοών ενισχύθηκαν αρκετά ώστε να επιτευχθεί η επίσημη αποδοχή τους σε ολόκληρη την ένωση. Αυτό συνέβη στην αξιομνημόνευτη συνέλευση στο Βίλχελμμπαντ (Wilhelmsbad) το 1781. Εκεί ο ιδρυτής του γερμανικού τάγματος των Ιλλουμινάτι ο Γιόχαν Άνταμ Βάισχαουπτ (Johann Adam Weishaupt) είχε συγκαλέσει ένα συνέδριο όλων των μυστικών εταιρειών. Εμφανίστηκαν εκπρόσωποι από όλες τις χώρες της Ευρώπης, την Αμερική, ακόμη και από την Ασία. Εδώ όλες οι συνωμοσίες ενοποιήθηκαν κάτω από τη φόρμουλα του Βάισχαουπτ: «να ενωθούν οι άνδρες όλων των χωρών, όλων των τάξεων και **όλων των θρησκειών** για ένα υψηλότερο συμφέρον και σε μια διαρκή ένωση...»¹⁵⁷ Και ο εκπρόσωπος των Γάλλων Μαρτινιστών, όταν ρωτήθηκε για τα αποτελέσματα του συνεδρίου, είπε: «Δεν θα σας δώσω τα μυστικά που φέρνω· αλλά αυτό που νομίζω ότι μπορώ να σας πω είναι ότι ετοιμάζεται μια συνωμοσία και ότι η θρησκεία και οι κυβερνήσεις θα δυσκολευτούν να μην πέσουν.»¹⁵⁸

Αυτά τα λόγια εκφράστηκαν οκτώ χρόνια πριν από την εκπλήρωσή τους. Ο χρόνος μέχρι τότε πέρασε σε πολυάσχολες υπόγειες εργασίες. Ο Λουί Μπλανκ, αναφέρει σχετικά:

«Είχε δημιουργηθεί ένας αξιόλογος σύλλογος. Τα μέλη του ζούσαν στις πιο διαφορετικές χώρες και ανήκαν σε κάθε θρησκεία (ακόμη και σε Εβραίους) και σε κάθε κοινωνική τάξη. Στις παραμονές της Γαλλικής Επανάστασης είχε ήδη αποκτήσει τεράστια σημασία. Είχε εξαπλωθεί σε όλη την Ευρώπη και εμφανιζόταν παντού σαν μια ένωση που τα θεμέλια της στάθηκαν σε αντίθεση με τις αρχές της κοινωνίας των πολιτών...»

Το 1785 έγινε μια μεγάλη σύνοδος στο Παρίσι, όπου, μεταξύ άλλων, κυρίαρχο ρόλο έπαιξε κυρίως ο Αλεσσάντρο Καλιόστρο (Alessandro Cagliostro) [ο Εβραίος Τζόζεφ Μπαλσάμο (Joseph Balsamo), ιδρυτής του «Αιγυπτιακού Συστήματος». Εδώ αποφασίστηκε τελικά η Γαλλική Επανάσταση. Το 1787, ο Καλιόστρο είχε το θράσος να απευθύνει ένα μανιφέστο στον γαλλικό λαό και να προβλέψει όλα τα γεγονότα που θα συνέβαιναν αργότερα: την καταστροφή της Βαστίλης, την ανατροπή της μοναρχίας, την εισαγωγή της λατρείας της λογικής.

Η δημοσιότητα έγινε πυρετωδώς, μοιράστηκαν τα γνωστά συνθήματα,

157. Ζοζέφ Λέμαν (Joseph Lémann): «Η είσοδος των Ισραηλιτών στη γαλλική κοινωνία» (L'entrée des Israélites dans la société française), σελ. 353.

158. Όπως παραπάνω, σελ. 339.

αποκτήθηκαν σαν στρατιώτες αγρότες και στρατιώτες, ορίστηκε η 14η Ιουλίου 1789 σαν ημέρα εξέγερσης. Τότε οι στοές έκλεισαν και τα αδέρφια πήγαν στα δημαρχεία και στις επαναστατικές επιτροπές. Όταν τελικά, το 1789, ο υποκινούμενος λαός εισέβαλε από έξω, οι συνωμότες κάθισαν με τον ηλίθιο βασιλιά, του ορκίστηκαν πίστη, του έδωσαν ψεύτικες εικόνες της τρομερής δύναμης του αγανακτισμένου λαού, τον συμβούλεψαν να διατηρήσει την ειρήνη των πολιτών, να παραιτηθεί από τα μοναρχικά του δικαιώματα, κ.λπ. Και όταν τελικά τον αποδυνάμωσαν και ανέλαβαν την εξουσία, τον έβαλαν στο ναό.

Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον έγγραφο για τις εξουσίες αυτής της εποχής μας παρέχει ο πρώην υπουργός εωτερικών της Πρωσίας, κόμης Κρίστιαν Γκραφ φον Χάουγκβιτς (Christian Graf von Haugwitz) σε ένα υπόμνημα του 1822, που έγραψε μετά την αποχώρησή του από την πολιτική ζωή.¹⁵⁹ Παραθέτω τα εξής:

«Η ικανότητα και η μόρφωση μου είχαν ζυπνήσει μέσα μου μια περιέργεια που δεν ικανοποιούνταν από τα συνηθισμένα – μέσω του κόμη Στόλμπεργκ και του Δρ Μούμσερ, που ήταν φίλοι μου, έγινα αποδεκτός στο παράρτημα... Κλήθηκα να αναλάβω την ανώτερη διεύθυνση ενός μέρους των πρωσικών, πολωνικών και ρωσικών μασονικών συνελεύσεων. Ο Τεκτονισμός χωρίστηκε σε δύο μέρη. Το ένα έψαχνε για τη φιλοσοφική πέτρα και ασχολούνταν με την αλχημεία... Με το δεύτερο μέρος ήταν διαφορετικά, αρχηγός του προφανώς ήταν ο πρίγκιπας Φρειδερίκος του Μπράουνσβαϊγκ. Σε ανοιχτή κόντρα μεταξύ τους, τα δύο μέρη συμφώνησαν σε ένα πράγμα: να έχουν τους θρόνους στην κατοχή τους και τους μονάρχες σαν εντολοδόχους τους, αυτός ήταν ο στόχος. Δεν είχα άλλη επιλογή από το να φύγω με ένα σκάνδαλο ή να ακολουθήσω τον δικό μου δρόμο – έχω πειστεί ακράδαντα ότι αυτό που ξεκίνησε το 1788, η Γαλλική Επανάσταση, η βασιλοκτονία, είχε ξεκινήσει εδώ και καιρό μέσω διασυνδέσεων – η πρώτη μου παρόρμηση ήταν να ενημερώσω για όλα τον πρίγκιπα Φρίντριχ Βίλχελμ. Φαινόταν σκόπιμο στον πρίγκιπα να μην αποχωριστεί εντελώς από τη σύνδεση με τον Τεκτονισμό, θεωρώντας την παρουσία νομίμων ανδρών στις στοές σαν μέσο αποτροπής της επιρροής της προδοσίας... Το μυστικό δίκτυο υπάρχει εδώ και αιώνες και απειλεί την ανθρωπότητα περισσότερο από ποτέ...»

Ένα έγγραφο που βρέθηκε με τον καρδινάλιο Φρανσουά ντε Μπερνί (François-Joachim de Pierre de Bernis) σχετικά με τους στόχους μιας μασονικής λέσχης λέει: *«Η λέσχη στοχεύει όχι μόνο στην εδραίωση της επανάστασης στη Γαλλία, αλλά και στην εισαγωγή της σε όλους τους άλλους λαούς και στην ανατροπή όλων των σημερινών κυβερνήσεων».*

Σε μια συνεδρίαση της Επιτροπής Προπαγάνδας για την Επανάσταση στις 21 Μαΐου 1790, ένας από τους κύριους συνωμότες (Ντουπόρτ) είπε:

159. Κρίστιαν Γκραφ φον Χάουγκβιτς (Christian Graf von Haugwitz): «Υπομνήματα και επιστολές» (Denkschriften und Briefe 1840), τόμος 4ος, σελ. 212 – 220.

«Το παράδειγμά μας κάνει αναπόφευκτη την ανατροπή του θρόνου και η Γαλλική Επανάσταση θα ρίξει τα σκήπτρα των βασιλιάδων μπροστά στα πόδια του λαού. Αλλά δεν πρέπει να παραμείνουμε σε άμυνα, αν δεν θέλουμε να μεταφέρουμε την επανάσταση στα άλλα βασίλεια, έχει χαθεί... Αυτό σημαίνει να αναζητούμε ευκαιρίες επανάστασης σε κάθε κυβέρνηση και να λειτουργήσουμε μαζί τους... Η ματαιοδοξία πυροδοτεί τους αστούς, η επείγουσα ανάγκη διαφθείρει τον λαό. Οι πρώτοι χρειάζονται χρυσό για να παίξουν, για τους δεύτερους αρκεί να έχουμε πραγματοποιήσει ελπίδες...» Η Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας εξέδωσε ένα μανιφέστο στο οποίο λέει: «Όλες οι στοές έχουν συσπειρωθεί για να ενωθούν, να ενώσουν τις δυνάμεις τους για την υποστήριξη της επανάστασης, να αποκτήσουν φίλους και προστάτες γι' αυτήν παντού, να ανάμουν τη φλόγα και μαζί της να βάλουν φωτιά στα μυαλά, να προκαλέσουν ενθουσιασμό σε όλες τις χώρες και με όλα τα μέσα που διαθέτουν...»¹⁶⁰ Εξάλλου, δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι μεταξύ των κορυφαίων ανδρών το 1789 υπήρχαν περίπου 250 Ελευθεροτέκτονες. Το γεγονός ότι πολλοί γλίστρησαν τελικά εκτός ελέγχου και παραδόθηκαν στη γκιλοτίνα από τα αδέρφια τους δεν αλλάζει τίποτα στα γεγονότα που αναφέρθηκαν παραπάνω. Κατά κανόνα, ο διάβολος είναι πράγματι, τελικά, ο ανόητος.

Οι γαλλικές στρατιές βάδισαν θριαμβευτικά στην ύπαιθρο, αλλά ο πολύ φημισμένος πρωσικός στρατός, από την άλλη, έπεσε με ένα χτύπημα. Γιατί; Ακόμα κι εδώ, λειτούργησε η μυστηριώδης δύναμη.

Στον Ελευθεροτέκτονα Σαρλ-Φρανσουά Ντυμουριέ (Charles François Dumouriez) αντιπαρατάχθηκε ο δούκας της Σαξονίας-Τέσσην, ένας Ελευθεροτέκτονας, σαν διοικητής των αυστριακών στρατευμάτων, και ο Πεφωτισμένος (Illuminat) δούκας του Μπράουνσβαϊγκ, σαν ανώτατος διοικητής. Ο τελευταίος βέβαια δημοσίευσε απειλητικά μανιφέστα, ζητούσε ασφάλεια για τον βασιλιά της Γαλλίας, αλλά οι πράξεις του ήταν σε πλήρη αντίφαση με αυτά. Φυσικά οι απείθαρχες ορδές του Ντυμουριέ διαλύθηκαν, τα φρούρια άνοιξαν τις πύλες τους με την πρώτη βολή· αλλά η πρώτη πόλη που έδειξε κάποια αντίσταση, η Τιονβίλ (Thionville), φαινόταν ήδη ανίκητη. Στο Παρίσι, πίστευαν ότι όλα χάθηκαν· αλλά τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Διότι, παρά την προφανή υπεροχή των γερμανικών στρατευμάτων στο Βαλμί (Valmy), ο δούκας του Μπράουνσβαϊγκ παραβίασε τις διαταγές του βασιλιά της Πρωσίας, που θα προκαλούσαν αποφασιστική ήττα στον επαναστατικό στρατό, προσποιήθηκε κάποιες επιθέσεις και όταν οι Γάλλοι ήταν έτοιμοι να διαλυθούν τα πρωσικά στρατεύματα να αποχώρησαν. Ο Ναπολέων αργότερα όταν ήταν στην Αγία Ελένη κατέστησε σαφές ότι εδώ υπήρχε μια μασονική προδοσία. Τα αποχωρούντα γερμανικά στρατεύματα τα ακολούθησαν οι νικητές Γάλλοι, τα γερμανικά φρούρια, που τα υπερασπίζονταν κυρίως Τέκτονες αξιωματικοί, παραδόθηκαν χωρίς

160. Νικολά Ντεσάμπ (Nicolas Deschamps): όπως παραπάνω, τόμος 2ος, σελ. 138, 150 – 4.

αντίσταση. Ο Πεφωτισμένος (Illuminat) του Μάιντς (Mainz) Γιόχαν Βίλχελμ Μπόχμερ (Johann Wilhelm Böhmer) κάλεσε το Γάλλο στρατηγό Άνταμ Φιλίπ κόμη του Κουστίν (Adam Philippe, Comte de Custine) να ξεκινήσει την πολιορκία, παρόλο που ο τελευταίος δεν είχε σχεδόν όλα τα απαραίτητα για αυτό. Τρεις μέρες μετά το αίτημά του να παραδοθεί το φρούριο, οι Γάλλοι εισέβαλαν στο Μάιντς.¹⁶¹

Με παρόμοιο τρόπο έπεσαν στα χέρια του Κουστίν, η Φρανκφούρτη (Frankfurt), το Σπάγιερ (Speyer) και η Βορμς (Worms) και με αυτόν τον τρόπο παραδόθηκε η Βραβάντη (Brabant) και η Φλάνδρα (Flander) στον Ντυμουριέ. Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο και ο Ζαν-Σαρλ Πισεγκρύ (Jean-Charles Pichegru) «κατέκτησε» την Ολλανδία, όπου μέσα από συνωμοσίες πολλών μεγαλεμπόρων, επικεφαλής των οποίων ήταν ο Εβραίος Σπόρτας ένας «ένθερμος υποστηρικτής» της επανάστασης, του παραδόθηκαν σημαντικά σημεία. Αν και η συνωμοσία ανακαλύφθηκε, ήταν πολύ αργά και οι προδότες δεν έπαθαν το παραμικρό· σύντομα έπεσαν το Άμστερνταμ, το Ναϊμέχεν (Nijmegen) και η Ουτρέχτη.

Με αυτόν τον ισχυρό τρόπο λειτουργούσαν οι μυστικές κοινότητες και αργότερα, ο Ναπολέων υποστηρίχθηκε αρχικά σε όλες τις χώρες. Όταν όμως δεν ήθελε να ενταχθεί στο τάγμα αλλά να το χρησιμοποιήσει για τους σκοπούς του, τον άφησαν να πέσει. Αυτό συνέβη το 1809. Από αυτή την εποχή χρονολογούνται οι αποτυχίες του. Ενώ προηγουμένως ήταν θαυμάσια πληροφορημένος για όλα όσα συνέβαιναν στο στρατόπεδο του εχθρού, ενώ οι ηγέτες των γερμανικών στρατευμάτων παραπλανήθηκαν από ψευδείς πληροφορίες, τώρα ο Ναπολέων βρέθηκε σε μια κατάσταση όπου δεν ήταν καλά πληροφορημένος, έβλεπε τους στρατηγούς του να βρίσκονται σε λάθος μέρος και να μην προελαύνουν στην ώρα που θα τους είχε ορίσει, κ.λπ. Λέγεται, ότι ποτέ δεν ήταν πιο σπουδαίος, απ' ότι στις ήττες του· αλλά αυτό δεν τον βοήθησε. Και ανάμεσα στους κύριους λόγους για την καταστροφή του είναι σίγουρα η αποξένωσή του από τους Ελευθεροτέκτονες, που δεν έθεταν πλέον τις πληροφορίες τους στην υπηρεσία του, αλλά τώρα εργάζονταν για την ανατροπή του.

Ας στραφούμε τώρα στην κατάσταση στη Γερμανία. Εδώ πρέπει πρώτα απ' όλα να επισημανθεί η διείσδυση των Εβραίων. Το 1807 ιδρύθηκε στη Φρανκφούρτη του Μάιν με τη γαλλική υποστήριξη μια εβραϊκή στοά, «L' aurore naissante» (Ανατέλουσα Αυγή). Το 1814 αναδιοργανώθηκε από τον «πατριάρχη» Εφραίμ Τζόσεφ Χίρσφελντ (Ephraim Joseph Hirschfeld). Ένα βιβλίο ενός Ελευθεροτέκτονα που εμφανίστηκε το 1816, «*Ο Ιουδαϊσμός στον Τεκτονισμό: Μια προειδοποίηση προς όλες τις γερμανικές στοές*», περιγράφει την ίδρυσή της στη Φρανκφούρτη με τον ακόλουθο τρόπο: «*Αυτό το νέο εβραϊκό*

161. Απομνημονεύματα του Άνταμ Φιλίπ κόμη του Κουστίν (Adam Philippe, Comte de Custine's Nachrichten) I, σελ. 46. Έντουαρντ Εμίλ Έκερτ (Eduard Emil Eckert): «Περιοδικό αποδεικτικών στοιχείων για την καταδίκη του Τεκτονικού Τάγματος» (Magazin der Beweisführung für Verurtheilung des Freimaurer-Ordens).

σύστημα των Ναϊτών της εβραϊκής Στοάς της Φρανκφούρτης συνδέεται σαφώς με τις προθέσεις που εκφράζονται στο βιβλικό Όργανο. Οι ιππότες του τριπλού σταυρού πρέπει να εκδικηθούν για τον Θεό τους άπιστους, για τους Εβραίους όλοι οι μη Εβραίοι είναι άπιστοι και να αποκαταστήσουν το νόμο του Κυρίου· η ανταμοιβή της δουλειάς τους είναι: για κάθε ιππότη ένα κομμάτι της γης των απίστων. Εδώ για άλλη μια φορά είναι κρυμμένος ο Ιουδαϊσμός, γιατί μόνο ο Ιουδαϊσμός έχει έναν Θεό τον οποίο οι πιστοί του πρέπει να υμνούν και υπόσχεται στους Εβραίους την περιουσία των απίστων σαν νόμιμη περιουσία τους.»

Την ίδρυση εβραϊκών στοών στη Φρανκφούρτη ακολούθησαν παρόμοιες στο Αμβούργο και άλλες πόλεις της Γερμανίας. Από αυτές τις μυστικές εταιρείες προχωρούσε μια αδυσώπητη ανατρεπτική δραστηριότητα που εμπόδιζε να υπάρξει μια ειρηνική πορεία στην πολιτική ζωή. Και, το 1848, οι Εβραίοι εμφανίστηκαν και στην επιφάνεια της γερμανικής ζωής. Ο Χάινριχ Χάινε και ο Λούντβιγκ Μέρνε είναι οι πιο γνωστές προσωπικότητες. *«Οι Εβραίοι έδωσαν στις επαναστάσεις της Ευρώπης ικανούς συγγραφείς... το 1848 έδειξε έναν εβραϊκό λογοτεχνικό πλούτο, που δύσκολα θα μπορούσε κανείς να φανταστεί και όλες οι εφημερίδες του υπουργικού, του λεγόμενου συνταγματικού και του κόκκινου Τύπου εκδόθηκαν αμέσως και εκδόθηκαν σχεδόν αποκλειστικά από Εβραίους.»*¹⁶² Και ο Μπέντζαμιν Ντισραέλι, ο Εβραίος Πρωθυπουργός της Αγγλίας, ένας άνθρωπος που γνώριζε την κατάσταση των πραγμάτων καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον, είπε με περηφάνια: *«Η πανίσχυρη επανάσταση που φτιάχνεται σήμερα στη Γερμανία αναπτύσσεται εξ ολοκλήρου υπό την αιγίδα του Εβραίου, στον οποίο έχει περιέλθει σχεδόν ολόκληρο το μονοπώλιο της έδρας των καθηγητών.»*¹⁶³

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ξέσπασε ομόφωνα μια επίθεση κατά του Χριστιανισμού και ξεκίνησε ένας κύκλος διαμάχης ανάμεσα σε Καθολικούς και Προτεστάντες για να πυροδοτήσουν το μίσος στη Γερμανία. Όλα αυτά, όπως και σήμερα, κάτω από τον μανδύα της ανεκτικότητας, της ελευθερίας της σκέψης και του ανθρωπισμού. Σε αυτό ξεχώρισε ιδιαίτερα η εβραϊκή στοά του Αμβούργου «*«zu den drei Nesseln»* (στις τρεις τσουκνίδες).

Ο κύριος Γκουστάβ Μπλουμρόντερ (Gustav Blumröder), είπε σε μια διάλεξη στη Στοά (Asträa): *«Αν η ανάπτυξη της ανθρωπότητας πρέπει να προχωρήσει, οι παλιές μορφές του κράτους και της εκκλησίας πρέπει να πέσουν κάτω από βαριά χτυπήματα σφυριού. Οι παλαιές δομές θα καταστραφούν με τη βία και αν αυτή η καταστροφή τιμωρείται σύμφωνα με τους ανθρώπινους νόμους, ο αιώνιος νόμος που κυβερνά την ιστορία της ανθρωπότητας ικανοποιείται από αυτό.»*

162. Έντουαρντ Εμίλ Έκερτ (Eduard Emil Eckert): «Το Τεκτονικό Τάγμα» (Der Freimaurerorden), σελ. 242.

163. Βιβλίο του Ντισραέλι «Conningsby», 1844, σύμφωνα με τον Ροζέ Γκουζενό ντε Μουσσώ (Roger Gougenot des Mousseaux): «Ο Εβραίος» (Le Juif).

Ο Γκόττχολντ Σάλομον (Gotthold Salomon), διδάκτωρ φιλοσοφίας, αδερφός της Στοάς «Ανατέλουσα Αυγή», επίτιμο μέλος της Στοάς «Ασημένιος Μονόκερος», δημοσιοποιεί την ακόλουθη δήλωση που ως προς τη σαφήνεια δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο: *«Γιατί δεν υπάρχει ίχνος εκκλησιαστικού Χριστιανισμού σε όλο το μασονικό τελετουργικό; Γιατί οι Μασόνοι δεν μιλούν για τη γέννηση του Χριστού αλλά, όπως οι Εβραίοι, για τη δημιουργία του κόσμου; Γιατί δεν υπάρχει χριστιανικό σύμβολο στον Τεκτονισμό; Γιατί ο κύκλος, το τετράγωνο και η ζυγαριά; Γιατί όχι ο σταυρός και άλλα όργανα βασανιστηρίων; Αντί για σοφία, δύναμη και ομορφιά, γιατί όχι το χριστιανικό τρίο: πίστη, αγάπη, ελπίδα;»*.

Ο Εβραίος Ελευθεροτέκτονας Λούντβιγκ Μπέχσταϊν (Ludwig Bechstein), δικαστικός σύμβουλος, ανώτερος βιβλιοθηκάριος του Μάινινγκεν (Meiningen), Ιππότης του Τάγματος του Κόκκινου Αετού, αποκαλύπτει τον στόχο του με τα ακόλουθα αφελή λόγια: *«Όλοι θέλουν να είναι ευτυχισμένοι· η απόλαυση της ζωής είναι δικαίωμα κάθε ανθρώπου: αλλά αυτό το δικαίωμα επηρεάζεται πολύ από την πίεση του παρόντος»*.

Ο κ. Σάλομον Γκόλντσμυτ (Salomon Goldschmidt), ένας Εβραίος αδελφός, γράφει στις «Ενδείξεις» του με αφορμή τη διάλυση ενός τάγματος: *«Η διάλυση του τάγματος σε ένα μέρος της Αμερικής δεν μπορεί να αξίζει έγκριση· όποια κι αν είναι η πολιτειακή μορφή, μπορεί να διαλυθεί μόνο την ημέρα που θα υπάρχει μόνο ένας θεός και μόνο μία επίκληση»*.

Το γεγονός ότι εδώ δεν πρόκειται για τον Χριστιανικό Θεό και την Χριστιανική κοσμοθεωρία τονίζεται με τρόπο που δεν πρέπει να παρεξηγηθεί από τον αναπληρωτή και φυλετικό σύντροφο του Γκόλντσμυτ, τον αδελφό Λούντβιγκ Μπέρνε (Μπαρούχ). Είπε: *«Γεννήθηκε ο κανόνας και μαζί του η σκλαβιά. Οι πονηροί συμβουλευτήκαν να εδραιώσουν την κυριαρχία τους και επινόησαν τον Χριστιανισμό για να προκαλέσουν αιματηρή σύγκρουση μεταξύ των ανθρώπων. Οι καλοί και οι καλύτεροι κάθε εποχής το είδαν αυτό, πώς ταραχτήκε η ανθρωπότητα στα σπλάχνα της, είδαν και θρηνούσαν, αλλά δεν απελπίστηκαν. Γιατί φύτρωσε στις καρδιές τους το θεραπευτικό βότανο. Ο μυστικός κύκλος περιστρέφεται γύρω από το βωμό της δικαιοσύνης. Ποια είναι η ένωση που συνδέει τους ευγενείς μεταξύ τους; ο Τεκτονισμός.»*

Τα ακόλουθα θα πρέπει να αποδείξουν πώς ήταν τα πράγματα στα μυαλά των ηγετών του Τεκτονισμού: Ο **Τζουζέπε Ματσίνι** (Giuseppe Mazzini) εξηγεί σαν αρχή του ότι οι εντολές πρέπει να δίνονται με τέτοιο τρόπο ώστε οι επαναστάσεις να γίνονται από τις ίδιες τις κυβερνητικές δυνάμεις. Γράφει περαιτέρω: *«Μην αφήσετε ποτέ τον κόσμο να κοιμηθεί. Περικυκλώστε τον με ταραχές, σύγχυση, ψέματα και πανηγυρισμούς. Δεν φέρνεις επανάσταση σε μια χώρα μέσω της ειρήνης, της ηθικής και της αλήθειας. Ο κόσμος πρέπει να είναι εκτός εαυτού»*.

Στην Αμερική, αυτός ο άνθρωπος έστειλε ένα κάλεσμα για την ίδρυση μιας δημοκρατικής οικουμενικής συμμαχίας, το οποίο ολοκληρώθηκε με τα ακόλουθα λόγια:

«Πιστεύω ότι είναι δικαίωμα και ιερό καθήκον κάθε έθνους και κάθε ανθρώπου να υποστηρίζει με όλα τα δυνατά μέσα τις προσπάθειες σε άλλα έθνη και άλλους ανθρώπους για τη δημιουργία μιας οικουμενικής δημοκρατικής συμμαχίας. Και αναλαμβάνω, σαν μέλος αυτού του συλλόγου, να βοηθήσω τη διάδοση και την πραγματοποίηση των φιλοδοξιών μας με όλες μου τις δυνάμεις και με όλα τα μέσα».¹⁶⁴

Όταν, το 1834, οι συνωμότες συναντήθηκαν στην Ελβετία, ο Ματσίνι, που είχε εκδιωχθεί από τη Γαλλία, τέθηκε επικεφαλής τους. Κατηγορούμενος για μια τριπλή δολοφονία, που αποφασίστηκε σε μια μυστική σύσκεψη υπό την προεδρία του, είχε δείξει ότι για αυτόν όντως κάθε μέσο ήταν καλό. Από αυτόν προέκυψε η «νέα Ιταλία». «Αλλά δεν ήταν αρκετό για τον μεγάλο δάσκαλο», λέει ο Ντ' Αρλινκούρ «για να επαναστατήσει ένα έθνος, ήταν απαραίτητο να αφυπνίσει τους πάντες. Ιδρύθηκε η Νέα Γερμανία, η Νέα Πολωνία, η Νέα Ελβετία, η Νέα Ευρώπη.»¹⁶⁵

Ο Γιόχαν Άνταμ Βάιςχαουπτ (Johann Adam Weishaupt), ο πολύκροτος ιδεαλιστής, γράφει σε έναν υψηλόβαθμο αδελφό του τάγματος: «Για να παραμείνουμε κύριοι των συζητήσεών μας θα πρέπει να μιλάμε μερικές φορές με τον έναν τρόπο και άλλες φορές με έναν άλλον. Ας λέμε πάντα ότι το τέλος θα δείξει αυτό που πρέπει να θεωρηθεί σαν αλήθεια. Θα μιλάμε άλλοτε έτσι, άλλοτε αλλιώς για να μην τον μάθουν, για να κάνει την πραγματική μας σκέψη αδιαπέραστη για τους αμύητους. Θέλω να κάνω κατασκόπους των τεχνιτών, για τους εαυτούς τους, για τους άλλους, για όλους.»

Ένας υψηλόβαθμος αδελφός έγραψε σε έναν άλλον (Nubius): «Τα πάντα υποτιάζονται στο επίπεδο στο οποίο θέλουμε να κατεβάσουμε την ανθρωπότητα. **Ελπίζω να τον υπονομεύσουμε για να κυβερνήσουμε...** Αλλά φοβάμαι ότι το έχουμε παρακάνει· καθώς κοιτάζω τις προσωπικότητες των πρακτόρων μας, αρχίζω να φοβάμαι ότι δεν θα μπορέσω πια να τιθασεύσω τη θύελλα που έχει δημιουργηθεί... Έχουμε κλέψει από το λαό τις θρησκευτικές και μοναρχικές του πεποιθήσεις, την τιμιότητά του και την οικογένειά του και τώρα, όταν ακούμε βροντές από μακριά, τρέμουμε γιατί το τέρας μπορεί να μας καταβροχθίσει. Σιγά-σιγά απογυμνώσαμε το λαό από κάθε έντιμο αίσθημα· δεν θα δείξει κανένα έλεος... **Ο κόσμος έχει οδηγηθεί σε εξάρτηση από τη δημοκρατία και για κάποιο διάστημα η δημοκρατία σήμαινε για μένα πάντα δημαγωγία...**»¹⁶⁶

164. Σύμφωνα με τον Νικολά Ντεσάμπ (Nicolas Deschamps): όπως παραπάνω, τόμος 2ος, σελ. 523

165. Κάρολος-Βικτώρ Πρεβού, υποκόμης του Αρλινκούρ (Charles-Victor Prévot, vicomte d'Arlicourt): «Κόκκινη Ιταλία» (L' Italie rouge), Παρίσι 1850, σελ. 5 – 6

166. Ζακ Κρετινό Ζολί (Jacques Crétineau-Joly): «Η Ρωμαϊκή Εκκλησία μπροστά στην Επανάσταση» (L' Église romaine en face de la Révolution).

Στην ίδια προσωπικότητα απευθύνεται και μια σημαντική επιστολή από τον Εβραίο «**Μικρό τίγρη**» (Piccolo-Tigre)¹⁶⁷, έναν από τους κύριους τότε πράκτορες όλων των ευρωπαϊκών χωρών. Αφού εκφράζει την ικανοποίησή του για ένα ταξίδι που ήταν προορισμένο για αναταραχές, λέει: «Από εδώ και πέρα δεν μένει τίποτα άλλο να κάνουμε από το να δουλέψουμε για να βρούμε μια λύση στην κωμωδία... Η σοδειά που μάζεψα ήταν πλούσια και, αν μπορώ να εμπιστευτώ τις αναφορές, δεν απέχουμε πολύ από την εποχή που περιμέναμε εδώ και καιρό. Για μένα, που έχω μελετήσει το έργο των κοινωνιών μας στη Γαλλία, την Ελβετία και τη Γερμανία, δεν υπάρχει αμφιβολία για την ανατροπή του θρόνου... Δεν είναι ζήτημα επανάστασης στη μια ή την άλλη χώρα, που μπορεί πάντα να επιτευχθεί με καλή θέληση. **Για να καταστρέψουμε σίγουρα τον παλιό κόσμο, πιστεύουμε ότι είναι απαραίτητο να καταπνίξουμε τους σπόρους του Καθολικισμού και του Χριστιανισμού...** δυστυχώς μας λείπει μόνο το κεφάλι που θα μπει επικεφαλής. Ο γενναίος Ματσίνι ονειρεύεται στο μυαλό του και στα χείλη του την ανθρωπιά. Πέρα από τη φύση των επιθέσεων του, υπάρχει και κάτι καλό μέσα του. Με την μυστικοπάθειά του κεντρίζει την προσοχή των μαζών, που δεν καταλαβαίνουν τίποτα από τις ομιλίες του φωτισμένου κοσμοπολίτη. Ο Τύπος μας στην Ελβετία λειτουργεί καλά και εκδίδει βιβλία όπως θέλουμε... Σύντομα πρέπει να πάω στη Μπολόνια, όπου θα χρειαστεί η **χρυσή μου παρουσία...**»¹⁶⁸

Σε μια οδηγία του ίδιου «Μικρού τίγρη» προς τους ανώτατους πράκτορες των στοών του Πιεμόντε, λέγεται: «*Το πιο σημαντικό είναι να απομονώσεις τον άνθρωπο από την οικογένειά του και να τον κάνεις ανήθικο... Όταν έχεις ενσταλάξει την αποστροφή για την οικογένεια και τη θρησκεία σε πολλά μυαλά, αφήστε να πέσουν μερικές λέξεις που συναρπάζουν την επιθυμία για να μπουν στις Στοές. Η ματαιοδοξία της αστικής τάξης να ταυτιστεί με τον Τεκτονισμό έχει κάτι τόσο κοινότοπο και καθολικό που πάντα χαίρομαι για την ανθρώπινη βλακεία. Εκπλήσσομαι που όλος ο κόσμος δεν χτυπά τις πόρτες των πιο επιφανών και ζητά να γίνει ένας ακόμη εργάτης στο η ανοικοδόμηση του ναού του Σολομώντα.*»¹⁶⁹

Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον έγγραφο που παραδόθηκε από έναν υψηλόβαθμο Ιταλό στρατιωτικό, τον Τζιοβάνι Μπατίστα Σιμονίνι (Giovanni Battista Simonini), στον συγγραφέα της ιστορίας των Ιακωβίνων, Αββά Αγκουστίν Μπαρουέλ (Augustin Barruel) (1806) μας βάζει για τα καλά στα εργαστήρια της εβραϊκής μασονικής συνωμοσίας. Αφού ευχαριστεί τον Μπαρουέλ για την εξήγησή του για την ιστορία της

167. «Μικρός τίγρης» (Piccolo-Tigre) ήταν το ψευδώνυμο ενός Εβραίου Ελευθεροτέκτονα σύμφωνα με τον Τζορτζ Φ. Ντίλον (George Francis Dillon)

168. Νικολά Ντεσάμπ (Nicolas Deschamps): όπως παραπάνω, τόμος 2ος, σελ. 277 – 9.

169. Ροζέ Γκουζενό ντε Μουσσώ (Roger Gougenot des Mousseaux): «Ο Εβραϊσμός, ο Ιουδαϊσμός και ο Ιουδαϊσμός των Χριστιανικών Λαών» (Le Juif, le Judaïsme Et la Judaïsation des Peuples Chrétiens), Παρίσι 1869, σελ. 345.

επανάστασης, ο Σιμονίνι συνεχίζει: «*Η δύναμη που, χάρη στον μεγάλο πλούτο της και την προστασία που απολαμβάνει σε όλα τα δικαστήρια και είναι εχθρός όχι μόνο της Χριστιανικής θρησκείας αλλά και κάθε κοινωνίας και κάθε τάξης, είναι η Ιουδαϊκή αίρεση. Φαίνεται να είναι εχθρός όλων και διαχωρισμένος από όλους, αλλά δεν είναι. Γιατί είναι απαραίτητο να δείχνει μόνο ότι είναι αντιχριστιανική και αμέσως θα προστατεύεται και θα προάγεται από αυτό. Και δεν είδαμε ότι έχει μοιράσει αφειδώς το χρυσάφι της στους σύγχρονους σοφιστές, τους μασόνους, τους Ιακωβίνους και τους Πεφωτισμένους. Οι Εβραίοι σχηματίζουν μια ενωμένη αίρεση προκειμένου, αν είναι δυνατόν, να καταστρέψουν εντελώς τον Χριστιανισμό. Λέω μόνο αυτό που άκουσα από τους ίδιους τους Εβραίους. Όταν η πατρίδα μου το Πιεμόντε βρισκόταν στη μέση της επανάστασης, είχα την ευκαιρία να επικοινωνώ συχνά με Εβραίους. Εκείνη την εποχή δεν είχα ιδιαίτερους ενδοιασμούς, τους έκανα να πιστέψουν ότι επιδιώκω τη φιλία τους και τους είπα, ζητώντας την πιο αυστηρή μυστικότητα, ότι εγώ, είχα γεννηθεί στο Λιβόρνο και ότι είμαι από εβραϊκή οικογένεια· ότι ζούσα σαν Καθολικός μόνο εξωτερικά, αλλά μέσα μου ένιωθα Εβραίος και πάντα διατηρούσα για το έθνος μου μια τρυφερή αγάπη. Μου έδειξαν πλήρη εμπιστοσύνη. Υποσχέθηκαν να με κάνουν στρατηγό του Τεκτονισμού, μου έδειξαν το χρυσό και το ασήμι που χρησιμοποιούσαν για τους δικούς τους και ήθελαν να μου δώσουν διακοσμημένα όπλα, σύμβολα του Τεκτονισμού, που τα δέχτηκα για να μην τους τρομάξω. Οι πιο σημαντικοί και πλούσιοι Εβραίοι μου έχουν εκμυστηρευτεί τα εξής σε διάφορες περιστάσεις: Ότι τα τάγματα του Ελευθεροτεκτονισμού και των Ιλλουμινάτι ιδρύθηκαν από δύο Εβραίους (δυστυχώς ξέχασα τα ονόματα που μου ανέφεραν), ότι όλες οι αντιχριστιανικές αιρέσεις προέρχονταν από αυτά, και ότι όντως αριθμούσαν εκατομμύρια σε όλες τις χώρες· ότι, μόνο στην Ιταλία, είχαν μεταξύ των οπαδών τους 800 καθολικούς ιερείς, καθηγητές, επισκόπους και καρδινάλιους· ότι για να μπορέσουν να εξαπατήσουν πιο εύκολα τους χριστιανούς, παρίσταναν τους χριστιανούς και ταξίδευαν σε όλες τις χώρες με πλαστά πιστοποιητικά βαπτίσματος· ότι με τη βοήθεια των χρημάτων θα πετύχαιναν σύντομα την ισότητα σε όλα τα κράτη· ότι στη συνέχεια, κατέχοντας σπίτια και κτήματα, θα ληστεύανε γρήγορα από τους χριστιανούς τις περιουσίες τους με τοκογλυφία, και ότι τελικά, μετά από λιγότερο από έναν αιώνα, θα ήταν οι κυρίαρχοι του κόσμου, καταστρέφοντας όλες τις άλλες αιρέσεις για να κυβερνήσουν οι δικοί τους.»¹⁷⁰*

Σε αυτές τις ομολογίες ο Μπαρουέλ έκανε την παρατήρηση ότι ένας Ελευθεροτέκτονας τον είχε ενημερώσει ότι ειδικά στις υψηλότερες τάξεις του Τεκτονισμού υπήρχαν πολλοί Εβραίοι. Όλος ο 19ος αιώνας το έχει αποδείξει αυτό και ακόμη περισσότερο το παρόν μας. Η κρυφή διατήρη-

170. Νικολά Ντεσάμπ (Nicolas Deschamps): όπως παραπάνω, τόμος 3ος, συνημμένο.

ση του εβραϊκού συναισθήματος και της εβραϊκής σκέψης κάτω από έναν χριστιανικό μανδύα είναι επίσης ένα γεγονός που δεν μπορεί κανείς να αγνοήσει. Ο Εβραίος Φρέντερικ Ντέιβιντ Μοκάτα (Frederick David Mocatta) μας λέει ότι στην Ισπανία ζουν οικογένειες μυστικών Εβραίων, ιδιαίτερα στην Εκκλησία. Ο Εβραίος ιστορικός, Μάιερ Κάιζερλινγκ, αναφέρει ότι ένας Ισπανός ευγενής του είπε το 1895 ότι ήταν εβραϊκής καταγωγής και ότι στο νησί της πατρίδας του, τη Μαγιόρκα, ζούσαν χιλιάδες Εβραίοι που, όλοι τους κρυφοί Εβραίοι, παντρεύονταν μόνο μεταξύ τους.¹⁷¹

Από τη μήτρα του Τεκτονισμού, γύρω στα μέσα του περασμένου αιώνα, αναδύθηκε σαν παιδί της η Διεθνής. Αυτές οι δύο οργανώσεις είναι δύο πτέρυγες ενός και του αυτού κινήματος. Και οι δύο είναι διεθνείς, και οι δύο αγωνίζονται για κυριαρχία αγώνα ενάντια σε κάθε χριστιανική εκκλησία, και οι δύο είναι δηλωμένοι εχθροί κάθε μοναρχίας, και οι δύο μάχονται κατά της ιδιοκτησίας και της οικογένειας. Δεν είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του Τεκτονισμού που αναδύονται δύο τάσεις μέσα του. Ήδη από τον 15ο και τον 16ο αιώνα, μια αριστοκρατική και μια δημοκρατική σχολή συναγωνίζονταν η μια την άλλη στον τεκτονισμό της Αγγλίας, καθεμία από τις οποίες εναλλάξ κέρδιζε το πάνω χέρι. Αλλά σύμφωνα με όλη την εσωτερική τάση, η δεύτερη θριάμβευσε στο τέλος. Κατ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσε να συμβεί ολόκληρος ο Τεκτονισμός να παραδώσει τον βασιλιά της Γαλλίας στη λαιμητόμο αλλά στη συνέχεια ένα μέρος, το «δημοκρατικό» μέρος, να αρνηθεί την πίστη στους πραγματικούς δημιουργούς της επανάστασης και να τους βάλει και αυτούς στη γκιλοτίνα. Αυτό επαναλαμβάνεται ξανά στην εποχή μας, όπου οι «δημοκράτες» παραμερίζονται από τους «προλετάρους». Το αν είναι προσωρινό ή μόνιμο δεν μπορεί να ειπωθεί με βεβαιότητα. Ούτως ή άλλως, οι προλετάριοι επιλέχθηκαν σαν κριοί για να ρίξουν τα εμπόδια, μέσω της επανάστασης, που δεν μπορούσαν να ξεπεραστούν εκτός από τη βία. Δεν είναι τυχαίο ότι οι Εβραίοι είναι αυτοί που ηγούνται των στρατευμάτων της αναρχίας στη Ρωσία καθώς και στην Ουγγαρία και τη Γερμανία. Είναι οι καλύτεροι διαμορφωτές της τάσης για την παγκόσμια κυριαρχία του εβραϊκού Τεκτονισμού που συμάχησε με την «Παγκόσμια Ισραηλινή Συμμαχία» (Alliance Israélite Universelle).

Κάτι παρόμοιο είχε ήδη συμβεί, αν και σε μικρότερη κλίμακα το 1871. Η Κομμούνια του Παρισιού, ακόμα κι αν την πυροβολούσαν, ήταν κάτι που γοήτευε τους ανθρώπους στις Στοές. Ο αδελφός Θιριφόγκ (Thirifogue) την αποκαλεί τη μεγαλύτερη επανάσταση που έχει δει ποτέ ο κόσμος: το καθήκον του Τεκτονισμού είναι να την υποστηρίξει. Πολλοί το πίστευαν αυτό, αλλά σύντομα τα πράγματα πήραν πολλές μορφές και διεκόπη. Ο Μαυριτανός είχε κάνει το καθήκον του. Σύντομα άρχισε η

171. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling): «Ιστορία των Εβραίων στη Ναβάρρα» (Geschichte der Juden in Navarra), σελ. 188

δικτατορία των Εβραίων και του αδερφού Λεόν Γκαμπετά (Léon Gambetta)· όλη η κυβέρνηση, η Γερουσία, οι επικεφαλής του Τύπου, κ.λπ., ήταν σχεδόν χωρίς εξαίρεση αδέρφια της στοάς· υπήρχαν 225 άνδρες στην εξουσία το 1879, συμπεριλαμβανομένου του Αντόλφ Κρεμιό (Adolphe Crémieux) ιδρυτή της «Παγκόσμιας Ισραηλινής Συμμαχίας». Από τότε άρχισε και η αντιγερμανική προπαγάνδα που κάλυπτε ολόκληρο τον κόσμο. Οι διπλωμάτες του Τεκτονισμού των σημερινών χωρών της Αντάντ δούλεψαν ακούραστα, οι ίδιοι οι Εβραίοι στη Γερμανία βοήθησαν εναγωνίως, οι Γερμανοί Τέκτονες δεν εναντιώθηκαν στην όλη δραστηριότητα (ήταν στην αναζήτηση της φιλοσοφικής πέτρας) αλλά φλέρταραν με τον δυτικό «αδελφό» τους. Οι συνωμότες σήμερα έχουν κάνει ένα σημαντικό βήμα πιο κοντά στον στόχο τους: «να γίνουν μια παγκόσμια δημοκρατία μέσω της παγκόσμιας επανάστασης». Σχεδόν όλοι οι μονάρχες έχουν πέσει, μόνο λίγοι αχυράνθρωποι εξακολουθούν να κάθονται στους θρόνους χωρίς να τους επιτρέπεται να βγάλουν ούτε έναν ήχο.

Είναι αυτονόητο ότι ο υπερβολικός ενθουσιασμός πολλών θερμοκέφαλων πρέπει συχνά να περιορίζεται, αλλά η μοχθηρή γλώσσα που χρησιμοποιούν μεταξύ τους οι ηγέτες των «καπιταλιστών» και των «προλετάρων» είναι μόνο για τους ανόητους ανθρώπους.

«Όσο μεγάλος κι αν είναι ο ανταγωνισμός μεταξύ των στρατιωτών και των δύο στρατών, οι ηγέτες δεν τον συμμερίζονται, η Διεθνής μέχρι τώρα είναι στα χέρια ανθρώπων που βρίσκονται λίγο-πολύ κάτω από την επιρροή των ηγετών των μυστικών αιρέσεων», λέει σωστά ο Κλοντιό Ζανέτ (Claudio Janet) στην εισαγωγή του έργου του Νικολά Ντεσάμπ που αναφέρθηκε. Διότι, ο Εμίλ Βάντερβελντε (Emile Vandervelde) και οι σύντροφοι, που εκφωνούν ενθουσιώδεις προλεταριακούς λόγους, είναι ταυτόχρονα πιστοί υπηρέτες του Τεκτονισμού, δηλαδή και του Ιουδαϊσμού, παρόμοια μυαλά έχουν βρει το ένα το άλλο. Η είδηση ότι και ο Λένιν και ο Τρότσκι ήταν μέλη μιας στοάς του Παρισιού δεν είναι καθόλου απίθανη, ακόμα κι αν μέχρι τώρα, απ' όσο ξέρω, δεν έχουν προσκομιστεί αποφασιστικά στοιχεία γι' αυτό.

Ένας συνωμοτικός τύπος του πιο αγνού είδους ήταν ο Σιμόν Ντόιτς (Simon Deutsch), ένας αδελφός Τέκτονας και, ταυτόχρονα, μαζί με τον Μαρξ, ένας από τους ηγέτες της κόκκινης Διεθνούς.

Ο Χάρρυ φον Άρνιμ (Harry von Arnim) αναφέρει για αυτήν την προσωπικότητα στον Μπίσμαρκ (1872) ότι είναι ένας από τους πιο σημαντικούς κρίκους μεταξύ του γερμανικού και γαλλικού δημοκρατικού Τύπου και ένας επικίνδυνος πολιτικός πληροφοριοδότης. Κατά τη διάρκεια του Γαλλο-Πρωσικού Πολέμου, ο Ντόιτς ζούσε στη Βιέννη και εκεί διεξήγαγε μια ένθερμη προπαγάνδα, φυσικά για τους Γάλλους. Το 1871, εμφανίστηκε για άλλη μια φορά στο Παρίσι, αυτή τη φορά σαν ένα από τα πιο δραστήρια μέλη της Κομμούνας και σαν ένας από τους σημαντικότερους οικονομικούς υποστηρικτές της. Μετά την ήττα του

μπήκε στη φυλακή· αλλά όχι για πολύ: με την παρέμβαση του Αυστριακού προξένου αφέθηκε και πάλι ελεύθερος. Ακόμη και μια απέλαση από τη Γαλλία που ακολούθησε ήταν μικρής διάρκειας: ένας φίλος του Εβραίου Λεόν Γκαμπετά του εξασφάλισε την άδεια παραμονής στο Παρίσι. Από εδώ ο Ντόιτς χρηματοδότησε την εφημερίδα «La République française» (Η γαλλική δημοκρατία) και από εδώ διηύθυνε την βιεννέζικη εφημερίδα «Neue Freie Presse» (Νέος Ελεύθερος Τύπος).

Όμως ο τυχοδιώκτης δεν έμεινε πολύ στην πόλη του βασιλιά Ήλιου. Μύρισε τον κίνδυνο και μετακόμισε σε άλλο άκρο της Ευρώπης για να βοηθήσει στην ανάφλεξη των πραγμάτων εκεί. Ταξίδεψε στο Βόσπορο, στάλθηκε από τους Ελευθεροτέκτονες στην εκτελεστική επιτροπή των Νεότουρκων, βοήθησε στην προετοιμασία της ανατροπής του Αμπντούλ Αζίζ (Abdulaziz) και έκανε ό,τι μπορούσε για να ξεκινήσει ο πόλεμος μεταξύ Τουρκίας και Ρωσίας. Το 1877, προτάθηκε από αφοσιωμένες εφημερίδες για κυβερνήτης της Βοσνίας· λίγο μετά πέθανε. Βλέπουμε ότι οι πολλαπλές πτυχές της ζωής αυτού του επίγειου προσκυνητή δεν αφήνουν τίποτα να είναι επιθυμητό. Θα ήταν ενδιαφέρον να μάθουμε αν και τι είδους οικογενειακή σχέση έχει μαζί του ο σημερινός Εβραίος-Αυστριακός υπουργός Ντόιτς.

Όσο για τον Εβραίο Καρλ Μαρξ, ο ίδιος ξεσηκώνει μέχρι σήμερα μια μεγάλη εξέγερση, έστω κι αν πρέπει κανείς να δει και σε αυτόν έναν ραδιούργο, αν και πολύ αυτοελεγχόμενο. Οι σοσιαλιστές όλων των πλευρών σήμερα τον επικαλούνται για να δικαιολογήσουν τις πράξεις τους. Μου φαίνεται ότι οι μπολσεβίκοι το κάνουν αυτό ως επί το πλείστον σωστά. Σήμερα, όταν όλα τα σύνορα έχουν πέσει, ο Καρλ Μαρξ θα είχε ξεδιπλώσει τη σημαία του εμφυλίου πολέμου χέρι-χέρι με τον Καρλ Λίμπκνεχτ και τον Λέο Τρότσκι· όντως χειροκρότησε την Κομμούνα στο Παρίσι από το Λονδίνο!

Ένα ελάχιστο γνωστό επεισόδιο ρίχνει ένα σημαντικό φως στα δικά του κίνητρα.

Όταν η νεοσύστατη Διεθνής συγκάλυψε ένα συνέδριο στη Γενεύη,¹⁷² τέθηκε ένα ερώτημα που, αν αποφασιζόταν διαφορετικά, θα μπορούσε να την είχε κάνει πραγματικά ένα εργατικό κόμμα και όχι μια παιδική χαρά για φιλόδοξους μηχανορραφείς, όπως είναι αναμφίβολα σήμερα. Οι Γάλλοι αντιπρόσωποι πρότειναν να γίνονται δεκτοί στη Διεθνή, η οποία υποτίθεται ότι ήταν εκπρόσωπος των εργατών, μόνο εργάτες, χειρώνακτες με τη στενή έννοια. Αυτό θα τους επέτρεπε να αποφύγουν τις πολλές κουβέντες και τις ίντριγκες και να μπορέσουν να επιδιώξουν με σαφήνεια τους στόχους τους. Ο Μαρξ, υποστηριζόμενος ιδιαίτερα από τον γαμπρό του Πωλ Λαφάργκ (Paul Lafargue), αντιτάχθηκε σε αυτήν την πρόταση με όλη του την δύναμη και ευγλωττία και τελικά κατάφερε

172. Η Πρώτη Διεθνής ήταν η συγχωνευμένη σοσιαλιστική οργάνωση γνωστή ως η Διεθνής Ένωση Εργαζομένων που διήρκεσε από το 1864 έως το 1876. Το πρώτο συνέδριό της πραγματοποιήθηκε στη Γενεύη το 1866. (Σ.τ.Μ.)

να διασφαλίσει ότι όλες οι πύλες θα παραμείνουν ανοιχτές στους «διανοούμενους». Οι συνέπειες αυτού του περιστατικού δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να υπερεκτιμηθούν. Εάν είχε εγκριθεί το πρώτο ψήφισμα, η οργάνωση θα ήταν ξεκάθαρη. Οι εξαιρέσεις για τους μη χειρώνακτες εργάτες που εξυπηρετούσαν τα συμφέροντα των εργαζομένων δεν θα είχαν αλλάξει τη βάση. Αλλά με αυτόν τον τρόπο σύντομα ραδιούργοι όλων των ειδών μπήκαν στο εργατικό κίνημα που, με την εξαιρετική δημαγωγία, ήξεραν πώς να χρησιμοποιούν τις εργαζόμενες μάζες σαν εφελτήριο για τα προσωπικά φιλόδοξα σχέδιά τους. Το γεγονός ότι και εδώ οι Εβραίοι στάθηκαν και στέκονται στην πρώτη θέση δεν χρειάζεται να τονιστεί ξανά, γιατί ποτέ δεν έγινε μια τόσο ανοιχτή απάτη με τον εργάτη, όσο από τους Εβραίους διανοούμενους, όπως οι Τρότσκι, Μπέλα Κουν (Béla Kohn), Εουτζέν Λεβίν (Eugen Leviné) και οι αμέτρητοι συμπατριώτες τους. Οι εργάτες μπορούν να ευχαριστήσουν τον Εβραίο άγιο τους, τον Καρλ Μαρξ, ο οποίος, συνειδητά ή ενστικτωδώς, μένει να φανεί, τους έμπλεξε σε αυτό θέμα με το οποίο πρέπει να ασχοληθούν σήμερα και αύριο.

Εκτός από αυτές τις μεμονωμένες προσωπικότητες, που είναι αδύνατο να μετρηθούν (αναφέρω μόνο τους δασκάλους των Στοών, Πάουλ Χερτς (Paul Hertz, Μαξ Λόβενχαρ (Max Löwenhaar), Βάλτερ Λέβι (Walter Lewin), Εμίλ Κον (Emil Cohn), Μίχαελ Οπενχάιμερ (Michael Oppenheimer), Μπέρναρντ Ζέλιγκμαν (Bernard Seligmann), Μαξ Βερτχάιμερ (Max Wertheimer) και άλλοι στη Γερμανία: Αντόλφ Κρεμιό (Adolphe Crémieux), Εμίλ Μόρινο (Émile Morinaud) στη Γαλλία: Μόουζες Μοντεφιόρε (Moses Montefiore), Ερνέστο Νέιθαν (Ernesto Nathan) κ.λπ. στην Ιταλία), έχει πλέον ξεχωρίσει μια ολόκληρη οικογένεια, οι Ρότσιλντς. Από τον Μάιερ Άμσκελ Ρότσιλντ (Mayer Amschel Rothschild), που ήξερε πώς να ευημερεί τόσο γόνιμα με τα εκατομμύρια του Δούκα της Έσσης, από τον Νέιθαν Μάιερ Ρότσιλντ (Nathan Mayer Rothschild) τον πραγματικό νικητή της μάχης του Βατερλό, από το Συνέδριο της Βιέννης, από τη Συνθήκη του 1871 και, περισσότερο από ποτέ, στην εποχή μας, οι Ρότσιλντ έχουν πλέξει το χρυσό δίχτυ τους σε όλες τις χώρες. Εξακολουθούν να είναι ακόμη και σήμερα ο πλουσιότερος οίκος στον κόσμο, κατέχουν τις υψηλότερες θέσεις σε όλα τα κράτη όπου αξίζουν να ζουν και είναι μέλη του Τεκτονισμού από το 1809. Αυτό σημαίνει ότι στέκονται ακαταμάχητοι, ότι έχουν όλα τα χρήματα και τη διπλωματία στη διάθεσή τους για να καταστείλουν οτιδήποτε τους είναι δυσάρεστο. Επομένως, δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι οι ηγέτες των Σοσιαλδημοκρατών, είτε Εβραίοι είτε Ιουδαϊστές, ήταν φυσικά σε θέση να επικρίνουν τη βασιλική τυραννία, ο Γκούσταφ Κρουπ (Gustav Krupp) και ο Χιούγκο Στίνες (Hugo Stinnes), αλλά δεν προσπάθησαν να πουν ούτε μια λέξη ενάντια στους καλούς κυρίου Ρότσιλντ. Γι' αυτό και πολλά σπίτια λεηλατήθηκαν την εποχή της Κομμούνας, αλλά μόνο τα ανάκτορα των

Ρότσιλντ (150 σπίτια) έμειναν αλώβητα. Το ότι αυτή η οικογένεια, παρά το ότι ανήκει στον Τεκτονισμό, σκέφτεται αυστηρά εθνικιστικά είναι μάλλον αυτονόητο. Οι κόρες τους έχουν παντρευτεί δούκες και βαρόνους, αλλά κανένας απόγονος δεν παντρεύτηκε μη Εβραία. Το γεγονός όμως ότι ο βαρόνος Κάρλ Μάιερ φον Ρότσιλντ (Carl Mayer von Rothschild) αναδείχθηκε σαν διοικητής του Τάγματος της Άμωμης Σύλληψης της Παναγίας δεν πρέπει να μας εκπλήσσει δεδομένης της κωμωδίας μαϊμού που παίζεται στον κόσμο. Το ένα μέσο είναι τόσο καλό όσο και ένα άλλο, το κυριότερο είναι: η Εβραϊκή κυριαρχία.

Οι αμιγώς εβραϊκές στοές λειτουργούν ακόμη πιο κρυφά από ό,τι ο πραγματικός Τεκτονισμός. Πίσω από την πολιτική του Πάλμερστον¹⁷³, ήταν εκείνοι των οποίων το κατώφλι κανένα χριστιανικό πόδι δεν έχει περάσει ποτέ: στη Νέα Υόρκη ιδρύθηκε (1843) το Τάγμα «Β'ναι Β'riith», το οποίο έχει γίνει πλέον τόσο διαβόητο. Πριν από μερικά χρόνια, αριθμούσε από μόνο του 206 στοές! Πόσα μπορεί να υπάρχουν σήμερα; Η Στοά Keshar Shel Barzel δουλεύει για αυτό. Το 1874 είχε περίπου 5500 οργανωμένα μέλη...

Ο στόχος του Β'ναι Β'riith είναι φυσικά αποκλειστικά εβραϊκός. Δεν είναι μόνο σήμερα που εργάζεται για την πτώση των ευρωπαϊκών φυλών. Σε ένα μήνυμα του αδελφού Αντόνιο Ογκούστο Ντι Ρότσα Πεϊσότο (Antônio Augusto de Rocha Peixoto), (1866) λέει: *«Ο Μέγας Διδάσκαλος επισκέπτεται τις στοές των μελών όσο το δυνατόν συχνότερα. Φέτος τους επισκέφτηκε σε έντεκα πόλεις. Έχει πραγματοποιήσει πολλά συνέδρια για να τους καθοδηγήσει για τα καθήκοντά τους, να ενισχύσει τις προσπάθειες του Τάγματος, να επιτύχει την ηθική και πνευματική πρόοδο και την πλήρη ενοποίηση της οικογένειας του Ισραήλ»*.¹⁷⁴

Αν τώρα κάποιος πίστευε ότι ο ορθόδοξος Εβραίος θα απομακρύνονταν με φρίκη από τις αθεϊστικές προσπάθειες του Τεκτονισμού, θα έκανε μεγάλο λάθος. Διότι όπως μας ομολόγησε ανοιχτά ο Δρ. Άρθουρ Ρούπιν (Arthur Ruppin): *«η εβραϊκή Ορθοδοξία δεν είναι καθόλου θρησκεία, αλλά μια «μαχητική οργάνωση για τη διατήρηση του εβραϊκού λαού»*. Από αυτή τη σκοπιά και μόνο πρέπει να κρίνει κανείς τις πράξεις τους, όλα τα άλλα είναι κενή ρητορική για το ανυποψίαστο πλήθος. Παρόλο που η εβραϊκή κοινότητα έχει διατηρηθεί τόσο επίμονα όσο ποτέ άλλοτε, ο χρόνος εντούτοις σπάει πότε-πότε μια πέτρα από τη δομή του Ταλμούδ. Αυτά τα αποσπασμένα μέλη έχουν πλέον ιδρύσει άλλες μαχητικές οργανώσεις ή χρησιμοποιούν άλλες ενώσεις για αυτόν τον σκοπό: την «Παγκόσμια Ισραηλινή Συμμαχία» (Alliance Israélite Universelle), τον Τεκτονισμό, τη Διεθνή, την Αγγλο-Εβραϊκή Ένωση (Anglo-Jewish Association), την Αμερικανο-Εβραϊκή

173. Ο Χένρυ Τζον Τεμπλ, 3ος Υποκόμης Πάλμερστον (Henry John Temple, 3rd Viscount Palmerston, 20 Οκτωβρίου 1784 - 18 Οκτωβρίου 1865), γνωστότερος ως Πάλμερστον, ήταν Άγγλος πολιτικός. Εκλέχθηκε βουλευτής πρώτη φορά το 1807 και λίγο αργότερα ανέλαβε υπουργός Ναυτικού. (Σ.τ.Μ.)

174. Αρχ. Ισρ. 1866 XX σελ. 885 - 6.

Επιτροπή (American Jewish Committee) και πολλές άλλες. Αυτά τα διάφορα επιθετικά στρατεύματα συχνά πολεμούν το ένα εναντίον του άλλου, με το ένα να επιμένει στην οργάνωσή του που έχει διατηρήσει εδώ και καιρό, το άλλο να μην θεωρεί πλέον χρήσιμη την παλιά φορεσιά και φοράει, αντί για το καφτάν, ένα φράκο και κουβαλάει μπροστά στη μύτη του το Κομμουνιστικό Μανιφέστο αντί για το Ταλμούδ. Προχωρούν χωριστά, αλλά χτυπούν όλα μαζί: ενάντια στην χριστιανική ευρωπαϊκή κοινωνία. Ό, τι μπορεί να την υπονομεύσει πάντα προωθείται από όλους τους Εβραίους. Μόνο με αυτό τον τρόπο μπορούμε να καταλάβουμε πλήρως το εξαιρετικά σημαντικό ψήφισμα του Εβραϊκού Συμβουλίου της 29ης Ιουνίου 1869 στη Λειψία: *«Η Σύνοδος αναγνωρίζει ότι η ανάπτυξη και η υλοποίηση των σύγχρονων αρχών είναι οι πιο ασφαλείς εγγυήσεις για το παρόν και το μέλλον του Εβραϊσμού και των υποστηρικτών του. Είναι οι πρώτες ζωτικές προϋποθέσεις για την επεκτατική ανάπτυξη του Εβραϊσμού.»* Ο δολοπλόκος Τεκτονισμός και η Ορθοδοξία πάνε χέρι-χέρι και βιώνουμε το παράξενο θέαμα του πιο συντηρητικού θεσμού της παγκόσμιας ιστορίας, της συναγωγής, να υποστηρίζει την επανάσταση σε άλλους θεσμούς. Και ο Αρχираβίνος της Γαλλίας, Λαζάρ Ισιντόρ (Lazare Isidor), έγραψε το 1868: *«Ο Μεσσίας, είτε άνθρωπος είτε ιδέα, τον οποίο περιμένει ο Εβραίος, αυτός ο ένδοξος εχθρός του Χριστιανού Σωτήρα, δεν έχει έρθει ακόμη, αλλά η μέρα του πλησιάζει! Ήδη οι λαοί, με επικεφαλής τις κοινωνίες για την αναγέννηση της προόδου και του διαφωτισμού (δηλαδή οι Ελευθεροτέκτονες), αρχίζουν να υποκλίνονται μπροστά στο Ισραήλ. Είθε ολόκληρη η ανθρωπότητα, υπάκουη στη φιλοσοφία της «Παγκόσμιας Ισραηλινής Συμμαχίας», να ακολουθήσει τον Εβραίο, που κυριαρχεί στη διανοήση των προοδευτικών εθνών, είθε η ανθρωπότητα να στρέψει το βλέμμα της στην πρωτεύουσα του ανακαινισμένου κόσμου· αυτή δεν είναι το Λονδίνο, ούτε το Παρίσι, ούτε Η Ρώμη, αλλά η Ιερουσαλήμ, που αναδύθηκε από τα ερείπιά της, που είναι ταυτόχρονα η πόλη του παρελθόντος και του μέλλοντος.»*¹⁷⁵

Το γεγονός του Ελευθεροτεκτονισμού και της Εβραϊκής κυριαρχίας, όπως δείχνουν οι παραπάνω παρατηρήσεις, έχει εξεταστεί και μελετηθεί από πολλούς άνδρες και εφημερίδες παλαιότερων εποχών τόλμησαν επίσης να αναστενάζουν γι' αυτό πότε-πότε. Έτσι, για παράδειγμα, η «Ιστορική εφημερίδα του Μονάχου» (Münchner Historischen Blätter), το έτος 1862: *«Η δύναμη που κατάφεραν να αποκτήσουν οι Εβραίοι με τη βοήθεια του Τεκτονισμού έφτασε στο ζενίθ της. Υπάρχει μια μυστική κοινωνία με μασονικές μορφές που υπόκειται σε άγνωστους ηγέτες. Τα μέλη αυτής της ένωσης είναι κυρίως Εβραίοι.»*¹⁷⁶

Αλλά αυτές και άλλες δειλές απόπειρες εξέγερσης δεν βοήθησαν. Διότι, ο μασονο-εβραϊκός τύπος είχε το μονοπώλιο και την πολυτέλεια να πνίγει απλώς αποσιωπώντας όλες τις απόπειρες διαφώτισης. Αυτό ακρι-

175. Αρχ. Ισρ. 1866 XI σελ. 495.

176. Ροζέ Γκουζενό ντε Μουσσώ (Roger Gougenot des Mousseaux): όπως παραπάνω, σελ. 342.

βώς γίνεται ακόμη και σήμερα και οι έντιμοι άνθρωποι αγνοούν παντελώς τις δραστηριότητες των κορυφαίων στρατηγών. Είναι αυτοί που αναζητούν «τη φιλοσοφική πέτρα».

Μπορούμε να καταλάβουμε γιατί κάποιοι ερευνητές τέκτονες αποκρούουν με αγανάκτηση τις επιθέσεις κατά του τάγματός τους, για παράδειγμα ο Τζόσεφ Γκαμπριέλ Φίντελ (Joseph Gabriel Findel) στη γνωστή ιστορία του του τεκτονισμού: στα έργα των Έντουαρντ Εμίλ Έκερτ (Eduard Emil Eckert), Αγκουστίν Μπαρουέλ (Augustin Barruel), μεταξύ άλλων, βλέπει κακόβουλη εχθρότητα και καχυποψία χωρίς όμως να εξετάζει πιο προσεκτικά όλους τους ισχυρισμούς. Δεν χρειάζεται καθόλου να συμφωνεί κανείς απόλυτα με τους αναφερόμενους ερευνητές, αλλά πρέπει να παραδεχτεί ότι δικαίως είχαν προβλέψει τις αναγκαίες θλιβερές συνέπειες των μυστικών εταιρειών, παρά τις πολλές καλοπροαίρετες προσπάθειες ατόμων. Ο Φίντελ (1861) εξακολουθεί να μιλά συγκαταβατικά για το «λεγόμενο» εβραϊκό ζήτημα. Αλλά σαν έντιμος άνθρωπος, πολύ αργότερα, αναγκασμένος να το κάνει από πικρές εμπειρίες, ύψωσε τη φωνή του δυνατά εναντίον των Εβραίων. Τότε είπε ότι ο Εβραίος «θεωρεί όλους τους ξένους λαούς απλώς σαν αντικείμενα εκμετάλλευσης» και ζήτησε τον αποκλεισμό των Εβραίων από τον Τεκτονισμό αφού αναγνώρισε ότι είναι «οι καταπιεστές μας». Σήμερα, ο αδερφός Φίντελ θα είχε απαλλαγεί από όλες τις ψευδαισθήσεις του. Επομένως, δεν μου περνάει καν από το μυαλό να αρνηθώ ότι, μεταξύ των μασόνων υπάρχουν άνδρες που κάνουν σοβαρές προσπάθειες. Απλώς λυπάμαι μόνο που επέτρεψαν να τους σέρνουν από τη μύτη άνθρωποι που πρέπει να θεωρούνται εγκληματίες του μεγαλύτερου διαμετρήματος.

Γνωρίσαμε εν συντομία κάποιους ανθρώπους, κάποια ρεύματα και μεθόδους του Τεκτονισμού. Ήταν ασκούμενοι του ψέματος, της εξαπάτησης και του εγκλήματος που νομιμοποιήθηκε με υποτιθέμενα έντιμα κίνητρα. Αυτή η ασυνειδησία έφερε τον Λουδοβίκο XVI στο κριώμα· μέσω του Τεκτονισμού διαπράχθηκε η δολοφονία του δούκα του Μπέρν, καθώς και του Φερδινάνδου, του βασιλιά της Νάπολης, του Φραγκίσκου Ιωσήφ της Αυστρίας και του Γουλιέλμου Α' της Πρωσίας. Ο αυτοκράτορας Λεοπόλδος Β' έπεσε θύμα δηλητηριασμού, ο Γουσταύος Γ' της Σουηδίας από το πιστόλι του Άνκαστρομ κ.λπ.

Το γεγονός ότι οι πολιτικοί της σημερινής Αντάντ είναι σχεδόν χωρίς εξαίρεση αδελφοί σε στοές δεν είναι, τελικά, κάτι το περίεργο. Το γεγονός ότι σήμερα ακούγονται επιτέλους φωνές για την παγκόσμια συνωμοσία είναι μια προσπάθεια που δεν είναι αρκετά ευπρόσδεκτη.¹⁷⁷ Ο Ανρί Πουανκαρέ (Henri Poincaré), ο Ζωρζ Κλεμανσώ (Georges Clemenceau), ο Αριστίντ Μπριάν (Aristide Briand), ο Ρίτσαρντ Ερβέ Ζιρό (Richard Hervé Giraud), ο Ντέιβιντ Λόιντ Τζορτζ (David Lloyd George), ο Άρθουρ Μπάλφουρ (Arthur Balfour), ο Τσαρλς Ορλάντο

177. Δείτε τα έργα των Φρίντριχ Βίχτλ (Friedrich Wichtl) και Καρλ Χάις (Karl Heise).

(Charles Orlando), ο Σίντνεϊ Σονίνο (Sidney Sonnino) και όπως και να τους λένε, είναι όλοι Τέκτονες. Μέσω της Στοάς οργανώθηκε η επανάσταση στην Πορτογαλία [με την ενεργή συμμετοχή του Εβραίου καρδινάλιου Σάλομον Νέτο (Salomon Neto), ο οποίος καταγόταν από την Αλσατία, και του Εβραιοβραζιλιάνου Προέδρου Ντεοντόρο ντα Φονσέκα (Deodoro da Fonseca)]: κατόπιν εντολής της Στοάς δολοφονήθηκε ο Αρχιδούκας Φερδινάνδος στο Σεράγεβο από Σέρβους Ελευθεροτέκτονες,¹⁷⁸ καθώς και ο αδελφός Ζαν Ζωρές (Jean Jaurès) (επίσης ένας από την Κόκκινη Διεθνή), όταν ξαφνικά ένωσε τύψεις συνείδησης και δεν ήθελε πλέον να κρύβει την αλήθεια. Έγραψε στις 30 Ιουλίου 1914: «*Εδώ στη Γαλλία εργαζόμαστε με όλα τα μέσα βίας για έναν πόλεμο που πρέπει να γίνει για να ικανοποιηθούν οι πιο αποκρουστικές επιθυμίες και επειδή τα χρηματιστήρια του Παρισιού και του Λονδίνου έχουν κερδοσκοπήσει στην Πετρούπολη...*» Αυτό ήταν το τελευταίο του γράψιμο. Ο δολοφόνος αθωώθηκε.

Έτσι η συνωμοσία των φιλόδοξων ανδρών διατρέχει τις δεκαετίες σαν ένα απόκοσμο μονοπάτι. «*Ο κόσμος πρέπει να είναι εκτός εαυτού*». Συνέχεια νέα λόγια, ολοένα καινούριες υποσχέσεις, νέα ψέματα πετιούνται στις μάζες, οι πειθήνιες εφημερίδες τα σχολιάζουν προς την επιθυμητή κατεύθυνση, και αναδύεται η «κοινή γνώμη». «*Δεν φέρνεις επανάσταση σε μια χώρα μέσω της ειρήνης*». Εξ ου και ο πόλεμος, με επικεφαλής τις δυνάμεις του χρυσού, ένα βήμα για την ανώτερη κυριαρχία. Το 1859 ο Άρθουρ Ενφαντίν (Arthur Infantin) έγραψε σε μια επιστολή: «*Ο Γ, που πάντα πιστεύει στον πόλεμο, έκανε μια επίσκεψη από την οποία επέστρεψε αισιόδοξος. Πάντα να πιστεύεις στον πόλεμο. Νομίζω ότι ο Ρότσιλντ και ο Περέιρα πληρώνουν ό,τι μπορούν και ότι αυτό είναι που τους έχει αναπτρώσει την ελπίδα*».¹⁷⁹

Το 1852 ο Έκερτ είχε πει στο τέλος ενός από τα έργα του: «*Το Τεκτονικό Τάγμα είναι μια συνωμοσία εναντίον του βωμού, του θρόνου και της ιδιοκτησίας με σκοπό μια σοσιαλιστική-θεοκρατική αυτοκρατορία του Τάγματος σε ολόκληρο τον κόσμο με έδρα τη Νέα Ιερουσαλήμ*».¹⁸⁰ Αυτό κυριολεκτικά έγινε πραγματικότητα και η Νέα Ιερουσαλήμ μάλιστα χτίζεται!

Παγκόσμιος πόλεμος, παγκόσμια επανάσταση, παγκόσμια δημοκρατία,

178. Δεν πρέπει ποτέ να λησμονηθεί το γεγονός ότι, όπως αναφέρει ο Βίχτλ, οι Σέρβοι Ελευθεροτέκτονες είχαν πρόσφατα αναγνωριστεί στη Γερμανία και ότι ο πρόεδρος όλων των γερμανικών ενώσεων στοών εκείνη την εποχή ήταν ο αδελφός Κον (Kohn) από τη Φρανκφούρτη του Μάιν.

179. «Έργα των Σ. Σιμόν και Ανφαντάν», (Oeuvres de S. Simon et d'Infantin), Παρίσι 1865-1878). Ο Ανρί ντε Σαιν-Σιμόν, [Κλώντ Ανρί ντε Ρουβρουά, κόμης του Σαιν-Σιμόν] (Claude Henri de Rouvroy, comte de Saint-Simon), (1760-1825) ήταν Γάλλος αριστοκράτης που πρότεινε ένα σύστημα τεχνοκρατικού σοσιαλισμού.

Ο Μπάρτελεμ-Προσπέρ Ανφαντάν (Barthélemy-Prospér Infantin) (1796-1894) ήταν ένας από τους ηγέτες του σοσιαλιστικού κινήματος που ξεκίνησε ο Κόμης του Σαιν-Σιμόν.

180. Έντουαρντ Εμίλ Έκερτ (Eduard Emil Eckert): «Το Τεκτονικό Τάγμα με την αληθινή του σημασία» (Der Freimaurerorden in seiner wahren Bedeutung), σελ. 361.

άξιζε να εκπληρωθεί αυτό το σχέδιο· ο πολυαναμενόμενος στόχος είναι προ των πυλών. Υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα του κύρους ορισμένων προσωπικοτήτων και ζητήματα πειθαρχίας μέσα στην παγκόσμια πλοκή. Οι προϋποθέσεις υπάρχουν, τα αποτελέσματα θα ακολουθήσουν. Ο Καρδινάλιος Χένρι Έντουαρντ Μάνινγκ (Henry Edward Manning) προφήτεψε με αξιοσημείωτη οξύτητα σε μια ομιλία του στο Λονδίνο την 1η Οκτωβρίου 1877: *«Υπάρχει κάτι πάνω και πίσω από τους αυτοκράτορες και τους πρίγκιπες· αυτό, το πιο ισχυρό από όλους, θα γίνει αισθητό όταν έρθει η ώρα. Την ημέρα που όλοι οι στρατοί της Ευρώπης θα εμπλακούν σε μια γιγαντιαία σύγκρουση, τότε, εκείνη την ημέρα, η επανάσταση που σήμερα λειτουργεί κρυφά και υπόγεια θα θεωρήσει την ώρα ευνοϊκή για να αναδυθεί. Αυτό που είδαμε κάποτε στο Παρίσι θα το δούμε ξανά σε όλη την Ευρώπη.»*

Το πολυαγαπημένο έργο του «μεγαλύτερου Τέκτονα» του Εδουάρδου Ζ', τελικά πέτυχε: να δει τη Γερμανία περικυκλωμένη και ηττημένη στα πόδια του Τεκτονισμού. Η Ιταλία παρασύρθηκε στον πόλεμο μέσω της δραστηριότητας του πρώην δασκάλου του βασιλιά και μετέπειτα υπουργού πολέμου, Τζουζέπε Οτολένγκι (Giuseppe Ottolenghi-Οτενχάμερ), του Μεγάλου Μαγίστρου Ερνέστο Νέιθαν (Ernesto Nathan) και του Σίντνεϊ Σονίνο (Sidney Sonnino). Όταν ο τελευταίος έγινε υπουργός Εξωτερικής πολιτικής, η μοίρα της Ιταλίας επισφραγίστηκε και παραδόθηκε στην Αγγλία.

Ο βασιλιάς της Ελλάδας υπέκυψε στην επιρροή του αδελφού Βενιζέλου και στην απειλή του αδελφού Σαρλ Ζοννάρ (Charles Jonnart) (του Γάλλου πρέσβη). Η Αθήνα θα γινόταν κομμάτια. Το ίδιο συνέβη και στη Ρουμανία· η Βόρεια Αμερική κατέβαλε τεράστια ποσά, ενώ οι αδελφοί Ταφτ και Ρούσβελτ προετοίμαζαν τα πάντα για να παρέμβουν στην κατάλληλη στιγμή. Όλοι οι οικονομικά ισχυροί Εβραίοι της Αμερικής με επικεφαλής τον Όσκαρ Στράους (Oscar Straus), που και ο ίδιος ήταν Εβραίος, τάχθηκαν τώρα υπέρ αυτού του πολέμου· ήταν οι τραπεζίτες Τζορτζ Μπλούμενταλ (George Blumenthal), Γιουτζίν Μέγιερ (Eugene Meyer), Ισαάκ Σέλιγκμαν (Isaac Seligman), Γουίλιαμ Σάλομον (William Salomon), Φίλιπ Λίμαν (Philipp Lehmann), [για να μην αναφέρουμε τους Σόλομον Λεμπ (Solomon Loeb), Τζέικομπ Σιφ (Jacob Schiff), Αλμπέρ Καν (Albert Kahn), κ.λπ.], οι μεγάλοι βιομήχανοι Άντολφ Λέβιζον (Adolph Lewisohn), Ντάνιελ Γκούγκενχάιμ (Daniel Guggenheim)· οι ραβίνοι Στίβεν Σάμιουελ Ουάιζ (Stephen Samuel Wise), Αλεξάντερ Λιόν (Alexander Lyons), Ντέιβιντ Φίλιπσον (David Philipson)· οι καθηγητές Ρίτσαρντ Γκότχιλ (Richard Gottheil), Ρόμπερτ Χολάντερ (Robert Hollander), Νόρμπερτ Βίνερ (Norbert Wiener)· οι δημοσιογράφοι Άνταμς Φράνκλιν (Adams Franklin), Μπέντζαμιν Στράνσκι (Benjamin Stransky), Άλφρεντ Μπιρ (Alfred Beer), Φέλιξ Φράνκφουρτερ (Felix Frankfurter), κ.λπ. Στο τέλος της επιστολής του (προς τον Γάλλο πρέσβη), ο Όσκαρ Στράους λέει ότι είναι «εθνουσιασμέ-

νος» για την Αντάντ και λέει ότι η διάθεση των Εβραίων για τη συμμαχία (την Αντάντ) μπορεί να χαρακτηριστεί σχεδόν ομόφωνη. Εάν οι Εβραίοι στην αρχή δεν ήταν ακόμη πλήρως ενωμένοι, η αδελφοποίηση έγινε ωστόσο πλήρης όταν οι «Γερμανοί» Εβραίοι της Αμερικής προσχώρησαν στην Αντάντ. Στις αρχές του 1918 ήρθε η είδηση, συνοδευόμενη από θριαμβευτικές φωνές του αγγλικού και γαλλικού Τύπου, ότι όλοι οι Γερμανοί της Αμερικής είχαν τοποθετηθεί στο πλευρό της Αντάντ για να πολεμήσουν για την ανθρωπότητα ενάντια στον πρωσικό μιλιταρισμό. Δεν μπορούσε κανείς να το πιστέψει μέχρι που είδε τις υπογραφές στο ψήφισμα: Σιφ, Κουν, Κον.¹⁸¹

Ο «ενθουσιασμός» για τον οποίο μίλησε ο Όσκαρ Στράους μπορεί να γίνει κατανοητός διπλά αν αναλογιστεί κανείς την ομιλία του Αμερικανοεβραίου Ισαάκ Μάρκιουσον (Isaac Markussohn), που έδωσε σαν απάντηση σε μια ομιλία του λόρδου Άλφρεντ Νόρθκλιφ. Ο αξιότιμος Ισαάκ λέει επί λέξει: «Ο πόλεμος είναι μια γιγάντια επιχειρηματική επιχείρηση στην οποία το πιο όμορφο δεν είναι ο ηρωισμός των στρατιωτών αλλά η επιχειρηματική οργάνωση, και η Αμερική είναι περήφανη για την ευνοϊκή επιχειρηματική κατάσταση που βιώνει».¹⁸²

Με αυτόν τον «ενθουσιασμό» μπήκε η Αμερική στον πόλεμο για τα ιδανικά της ανθρωπότητας, καλυμμένη από έναν μανδύα ψεμάτων του δημαγωγού Γούντροου Ουίλσον (Woodrow Wilson): τότε ο πρόεδρος της Βραζιλίας, ο απόγονος Εβραίων Ντεοντόρο ντα Φονσέκα (Deodoro da Fonseca), διέκοψε τις σχέσεις με τη Γερμανία: ο πρόεδρος της Ουρουγουάης, προστατευόμενος από τη Στοά, έκανε το ίδιο, πιθανότατα κάτω από την πίεση του υπουργού Δικαιοσύνης του, τον Εβραίο Κάρλο ντε Κάστρο (Carlos de Castro): και έτσι σύντομα ακολούθησαν και οι άλλοι δορυφόροι της Αντάντ.

Δεν έχω την αρμοδιότητα να κρίνω τις σίγουρα πολλαπλές ρίζες και τους κινητήριους παράγοντες του Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά μια ρίζα μου φαίνεται αναμφισβήτητη: **η παγκόσμια συνωμοσία για την εδραίωση της Εβραϊκής υπερεθνικής παγκόσμιας αυτοκρατορίας, η οποία διοικούνταν συστηματικά από ένα αμέτρητο ποσό εβραϊκών χρημάτων και καλυπτόταν από μυστικές εταιρείες και η οποία χρησιμοποιούσε σατανικά έξυπνα τις εθνικές φιλοδοξίες των λαών.**

Όλα αυτά δεν θα ήταν άγνωστα στην αποικία των Εβραίων στη Γερμανία, αλλά σίγουρα ένα μεγάλο μέρος των Εβραίων στη Γερμανία, ειδικά οι πλούσιοι, πίστευαν ότι μια αποδυνάμωση της Γερμανίας θα ήταν αρκετή για να εξασφαλίσει τη δύναμή τους για πάντα: το άλλο μέρος, που δεν χρειάστηκε να λάβει υπόψη τις προσωπικές του οικονομικές απώλειες, άφησε το μίσος του για τους Γερμανούς να λειτουργή-

181. Δεν μπορώ να προσδιορίσω αν είναι ο ίδιος ο Φρανκ Κον (Frank Kohn), που δήλωσε δημόσια στη Νέα Υόρκη στις 19 Φεβρουαρίου 1918 ότι όλοι οι «Γερμανοί Δημοκράτες» ήθελαν να κερδίσει η Αντάντ.

182. Γραφείο Πληροφοριών, Ρότερνταμ, 13 Μαρτίου 1917. Καρλ Χάις (Karl Heise), όπως παραπάνω, σελ. 162.

σει ανεμπόδιστα προς όφελος των καλύτερων της Αντάντ και των συνεργών της, και μετά από αρκετές επιτυχίες στην αποσυνθετική δραστηριότητα μέσω της επανάστασης, μαχαίρωσε πισώπλατα τον γερμανικό στρατό και αφού δεν ικανοποιήθηκε με αυτό, με τη βοήθεια των εβραϊκών χρημάτων της Μόσχας [Αντολφ Γιόφε (Adolph Joffe), Καρλ Ραντέκ-Ζόμπελσον (Karl Radek-Sobelsohn)], πρωτοστάτησε στην αναρχία σε όλες τις γερμανικές χώρες και απέτρεψε οποιαδήποτε ενέργεια εναντίον τους. Από αυτό το είδος είναι ο Καρλ Λίμπκνεχτ (Karl Liebknecht), η Ρόζα Λούξεμπουργκ (Rosa Luxemburg), ο Μαξ Λέβιεν (Max Levien), ο Έριχ Μούχσαμ (Erich Mühsam), ο Εουτζέν Λεβίν (Eugen Leviné), ο Κουρτ Άισνερ (Kurt Eisner), ο Χιούγκο Χάασε (Hugo Haase), ο Όσκαρ Κον (Oskar Cohn) και ούτω καθεξής.

Αυτό που διαχώριζε τους «δημοκρατικούς» και τους «επαναστάτες» Εβραίους ήταν ζητήματα τακτικής και προσωπικού εγωισμού· ο στόχος τους ήταν ο ίδιος, δηλαδή η εβραϊκή κυριαρχία στη Γερμανία· και σε ό,τι αφορά τον Γερμανό, θα μπορούσε να είναι θέμα αδιαφορίας αν του ρουφούσαν σταδιακά το μεδούλι από τα κόκαλά του ή αν παραδινόταν αμέσως στην αναρχία.

Το τελευταίο έχει ήδη συμβεί σε πολλά μέρη και έχει ανοίξει τα μάτια πολλών Γερμανών για τη φύση της εβραϊκής δραστηριότητας, η οποία έχει τρομάξει κάπως τους «Δημοκράτες» για τους οποίους μίλησε ο κ. Φρανκ Κον στη Νέα Υόρκη, τους ίδιους που επηρέασαν πιο αποφασιστικά τη μοίρα της Γερμανίας. Διότι, αν τα μάτια του Μίχελ¹⁸³ άνοιγαν πλήρως, τότε η «τευτονική οργή» (furore teutonico) ίσως να μην στρεφόταν πλέον ενάντια στους «πανγερμανιστές», «μιλιταριστές» κ.λπ., αλλά ενάντια στα ξένα μυαλά που υποτίθεται ότι κατευθύνουν τη γερμανική μοίρα.

Μετά την ανακοίνωση των «συνθηκών ειρήνης», ακούστηκε ξαφνικά ένας πατριωτικός τόνος από τα στόματα των Εβραίων πολιτικών της Γερμανίας και από τα φύλλα του δάσους των εβραϊκών εφημερίδων θρόιζε ένα πατριωτικό τραγούδι. Αυτή η «αγανάκτηση» μου φαίνεται ότι ήταν άστοχη· γιατί οι Εβραίοι μας δύσκολα θα μπορούσαν να απαιτήσουν από τους κυβερνήτες πέρα από το κανάλι και τη μεγάλη λίμνη να χαλιναγωγήσουν το μίσος τους και να τους λάβουν υπόψη, όταν ο γερμανικός στρατός, με τις θρυλικές του νίκες, σχεδόν ανέτρεψε τους πιο έξυπνους υπολογισμούς πολλών ετών. Αλλά θα ηρεμήσουν· ο κύριος Φέλιξ Βάρμπουργκ (Felix Warburg) και ο κύριος Καρλ Μέλχιोर (Carl Melchior), που είναι «γνωστοί στο Παρίσι», ακολουθώντας διάσημα πρότυπα παλαιότερων εποχών, έχουν ήδη μάθει πώς να προστατεύουν με επιτυχία τους δικούς τους στις Βερσαλλίες, και έχουν αφήσει απλόχερα

183. Ο Γερμανός Μίχελ (Der deutsche Michel) είναι μια φιγούρα που ξεκίνησε το πρώτο μισό του 19ου αιώνα. Θεωρείται υποτιμητικός χαρακτηρισμός για έναν Γερμανό, ο οποίος θεωρείται τυπικά αργόστροφος. (Σ.τ.Μ.)

το Βασίλειο των Ουρανών στους Γερμανούς να το διαχειριστούν.¹⁸⁴

13. Ο Σιωνισμός

Μέσα σε όλο το σύμπλεγμα του διεθνούς εβραϊκού ζητήματος, ξεχωρίζει ένας παράγοντας που γινόταν όλο και πιο σημαντικός, ειδικά κατά τη διάρκεια του πολέμου: ο Σιωνισμός. Ήδη από τις τελευταίες δεκαετίες του 19ου αιώνα, οι εβραϊκοί κύκλοι άρχισαν να σκέφτονται να στείλουν χρήματα στους εκπατρισμένους συμπατριώτες τους για να εγκατασταθούν στην Παλαιστίνη. Με αυτόν τον τρόπο πολλοί Εβραίοι επέστρεψαν στην παλιά τους πατρίδα. Αλλά αυτή η προσπάθεια παρέμεινε χωρίς καμία επιτυχία παρά τα εκατομμύρια των κεφαλαίων της Σιών που συγκεντρώθηκαν. Επειδή οι Εβραίοι δεν δούλευαν στην Παλαιστίνη αλλά τεμπέλιαζαν ή ως συνήθως παζάρευαν.¹⁸⁵ Καθώς η τιμή της γης που έλαβαν αυξήθηκε, άρχισε η κερδοσκοπία της γης, οι άποικοι πούλησαν τη γη τους κερδοφόρα και επέστρεψαν στην Ευρώπη. Έτσι ήταν τα πράγματα όταν ο Τέοντορ Χερτσλ (Theodor Herzl) εμφανίστηκε σαν κήρυκας του πολιτικού Σιωνισμού. Η ενέργειά του κατόρθωσε να προσελκύσει το ενδιαφέρον ευρύτερων κύκλων για το εβραϊκό κράτος που επρόκειτο να ιδρυθεί, οπότε συνόψισε το πρόγραμμά του στο πρώτο συνέδριο το 1897 λέγοντας ότι έπρεπε να δημιουργηθεί μια «πατρίδα εγγυημένη από το δημόσιο δίκαιο για τον εβραϊκό λαό στην Παλαιστίνη.» Αμέσως μετά ακολούθησε, με προτροπή του καθηγητή του Πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης Χέρμανν Σαπίρα (Hermann Scharira), η ίδρυση ενός Εβραϊκού Εθνικού Ταμείου. Από εδώ και στο εξής, ο Εβραίος άποικος δεν θα ήταν πλέον ο ιδιοκτήτης της γης που αποκτήθηκε μέσω αυτού, αλλά μόνο ενοικιαστής, έτσι το έδαφος δεν προσέφερε κερδοσκοπία και οι αγρότες αναγκάζονται να εργαστούν, παρά τα μεγάλα ποσά οικονομικής στήριξης, είτε το θέλουν είτε όχι.

Πάνω από όλα, είναι σημαντικό ότι το Σιωνιστικό πρόγραμμα περιγράφει ρητά τους Εβραίους σαν έθνος. Έτσι όμως ήταν πάντα, και μάλιστα με ιδιαίτερη ένταση· επειδή όμως ταυτόχρονα ήταν πολίτες όλων των κρατών, θεώρησαν καλό να μην τονίσουν την εθνική τους συνείδηση. Διότι όποτε ανακαλύπτονταν νέες δυσάρεστες μηχανορραφίες, οχυρώνονταν πίσω από το «πολίτης του κράτους», ή τη «θρησκευτική κοινότητα» και απέρριπταν την άβολη τότε ιδιότητα του μέλους της εβραϊκής φυλής. Ήταν η αρχαία αρχή: αν ένας Εβραίος αποκτούσε έστω και ένα μικρό εισόδημα, υπερβάλλονταν υπέρμετρα από

184. Όλη η μεταγενέστερη δημιουργία της Δημοκρατίας του Νοεμβρίου ήταν μια επιβεβαίωση αυτής της άποψης. [Η Δημοκρατία της Βαϊμάρης που αντικατέστησε την αυτοκρατορική μορφή διακυβέρνησης ιδρύθηκε στη Βαϊμάρη τον Νοέμβριο του 1919 και διήρκεσε μέχρι την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία το 1933.] (Σ.τ.Μ.)

185. Ουίλιαμ Ρούμπενς (William Rubens): «Ο Ταλμουδικός Ιουδαϊσμός» (Das Talmudjudentum), Βερολίνο 1893, σελ. 69.

τους Εβραίους συντρόφους του σαν εβραϊκή αρετή, αλλά αν ανιχνευόταν η μαζική εξαπάτηση των Εβραίων (όπως σήμερα) έλεγαν ότι οι Εβραίοι δεν μπορούσαν να θεωρηθούν υπεύθυνοι, θα έπρεπε να θεωρηθούν σαν πολίτες του κράτους, σαν μέλη μιας θρησκείας, αλλά όχι σαν ενιαίο έθνος. Όλοι οι έντιμοι λαοί έπεσαν σε αυτήν την ουσιαστικά αβάσιμη, παγίδα, και σαν πολίτης του κράτους ο Εβραίος μπορούσε να κάνει όλα όσα δεν θα μπορούσε να κάνει σαν Εβραίος.

Έτσι, ήταν κατανοητό ότι αυτή η δημόσια έμφαση στην εθνική άποψη ήταν μερικές φορές οδυνηρή για πολλούς Εβραίους, τόσο για τους αφομοιωμένους όσο και για τους ορθόδοξους, και οραματίζονταν την εμφάνιση νόμων για τους ξένους. Ο ραβίνος Μπλούμενφελντ λέει πράγματι: «Οι προσπάθειες αποεθνικοποίησης του 19ου αιώνα οδήγησαν μόνο σε μια κάλυψη με την οποία οι μη Εβραίοι γενικά δεν εξαπατήθηκαν»,¹⁸⁶ αλλά αυτό δεν είναι σωστό, γιατί πολλοί αθώοι άνθρωποι πίστευαν στην ένταξη των Εβραίων στη γερμανική κρατική και εθνική συνείδηση. Από την άλλη πλευρά, ο Εβραίος Δρ. Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ (Felix Aaron Theilhaber) έχει ίσως δίκιο όταν, στο τέλος ενός έργου εκφράζει την άποψη, με έντονους χαρακτήρες, ότι: «Ακόμη και οι ηγέτες και οι υπερασπιστές της καθαρά θρησκευτικής αντίληψης του εβραϊσμού αισθάνονται ενστικτωδώς ότι ακόμη και εκείνοι οι παράγοντες που είναι αδιάφοροι για τη θρησκευτική πλευρά του Εβραϊσμού και όλα τα πολιτικά, οικονομικά και ηθικά συμφέροντα του περιβάλλοντός τους συνδέονται στενά με την εβραϊκή κοινωνία μέσω του φυσικού παράγοντα.»¹⁸⁷ Και ο Δρ. Μπρυν (Brünn) στη συνάντηση της «Κεντρικής Ένωσης Γερμανών Πολιτών Εβραϊκής Πίστεως» (Zentralvereins deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens), πίσω από την οποία κρύβονταν οι Εβραίοι με κάθε ευκαιρία σαν «θρησκεία», είπε, ότι οι Εβραίοι της Γερμανίας δεν μπορούν «να έχουν γερμανικό εθνικό αίσθημα» και συνέχισε: «Με την εβραϊκή εθνική συνείδηση καταλαβαίνω τη ζωντανή συνείδηση μιας κοινής καταγωγής, το αίσθημα της κοινής συμμετοχής των Εβραίων όλων των χωρών και τη σταθερή βούληση για ένα κοινό μέλλον».¹⁸⁸ Θα χρειαζόταν πολύς χρόνος για να επεξηγηθούν όλα αυτά με μεγαλύτερη λεπτομέρεια. Ας αρκεστούμε σε μια δήλωση ενός από τους πιο σημαντικούς Σιωνιστές, του Δρ. Καΐμ Βάιζμαν (Chaim Weizmann): «Η ύπαρξη του εβραϊκού έθνους είναι γεγονός και όχι ζήτημα που πρέπει να αμφισβητηθεί».

Με αυτή την παρατήρηση δεν εκφράζεται σε καμία περίπτωση μια μομφή, όπως πιστεύουν πολλοί, αλλά απλώς διαπιστώνεται ότι οι Εβραίοι πρέπει να θεωρούνται έθνος, ότι είναι σταθερά συνδεδεμένοι μέσω παγκόσμιων ενώσεων [Παγκόσμια Ισραηλινή Συμμαχία (Alliance

186. «Ο Σιωνισμός» (Der Zionismus), Βερολίνο 1915, σελ. 9.

187. «Η πτώση των Εβραίων της Γερμανίας» (Der Untergang der deutschen Juden), Μόναχο 1911, σελ. 102.

188. Αναφορά από το περιοδικό «Στο Γερμανικό Ράιχ» (Im Deutschen Reich), Ιούλιος/Αύγουστος 1913.

Israélite Universelle), Αγγλο-Εβραϊκή Ένωση (Anglo-Jewish Association), Ένωση Εβραϊκών Συνελεύσεων (Jewish Congregation Union), Ένωση Ισραηλιτών (Agudas Jisrael)], επομένως έχουν κοινά συμφέροντα και ξέρουν πώς να τα επιβάλλουν χάρη στους μεγάλους διαθέσιμους πόρους. Σήμερα, κανένας ειλικρινής άνθρωπος δεν μπορεί να αποφύγει αυτό το γεγονός: αλλά από αυτό προκύπτει με αδυσώπητη συνέπεια ότι ο Εβραίος δεν μπορεί να είναι πολίτης του κράτους, σε κανένα κράτος.

Όταν ξέσπασε ο πόλεμος, και οι Σιωνιστές βρέθηκαν σε δύο εχθρικά στρατόπεδα. Μπορεί ένα μέρος των Εβραίων της Γερμανίας να είδε στην αρχή τον πόλεμο σαν διεξαγόμενο εναντίον της αντι-εβραϊκής ρωσικής κυβέρνησης και ότι ορισμένοι από τους Σιωνιστές να πίστευαν πραγματικά ότι μπορούσαν να ταυτίσουν τα συμφέροντά τους με εκείνα της γερμανικής ανατολικής πολιτικής: αλλά η αδυναμία αυτής της άποψης γινόταν ολοένα και πιο εμφανής. Ένας Εβραίος της Γερμανίας, ο Λαζάρ Φέλιξ Πίνκουσ (Lazar Felix Pinkus),¹⁸⁹ τόλμησε να εκφράσει αυτή την αναγνώριση με τα ακόλουθα λόγια: «Μια εβραϊκή κοινότητα στην Παλαιστίνη δεν μπορεί να γίνει το κεντρικό σημείο των γερμανικών συμφερόντων στην Ανατολή. Το ισχυρό εθνικό αίσθημα του εβραϊκού λαού εγγυάται τον πλήρη αποκλεισμό των ξένων ειδικών συμφερόντων.» Δεδομένου ότι η Τουρκία ήταν κάποτε σύμμαχος της Γερμανίας, οι Σιωνιστές δεν μπορούσαν να εκφράσουν την επιθυμία για διαχωρισμό της Παλαιστίνης, αλλά έπρεπε να αρκεστούν στην απόκτηση εύλογων δικαιωμάτων αποικισμού ή με την αφαίρεση του ζητήματος στην αρχή από τα πολεμικά ζητήματα, προκειμένου να το θέσουν για εφαρμογή πολύ πιο δυναμικά αργότερα. Από την άλλη πλευρά ο Σιωνισμός αναπτύχθηκε πάρα πολύ στις χώρες της Αντάντ. Όλοι οι Εβραίοι πολιτικοί που αναφέρθηκαν παραπάνω υποστήριζαν τον Σιωνισμό και με τη σειρά της η αγγλική παγκόσμια αυτοκρατορία ανακηρύχθηκε προστάτης άγιος του εβραϊκού λαού. Ο εβραϊκός λαός θέλει να βασίζεται σε ένα ισχυρό κράτος που αντιπροσωπεύει μια δύναμη στην Ανατολή, αρκετά ισχυρή ώστε να μπορεί να διασφαλίζει, για τους Εβραίους εκεί, τη μέγιστη εθνική ασφάλεια. Τώρα η Αγγλία κατείχε την Αίγυπτο, την Ινδία, βάσεις στον Περσικό Κόλπο και το μόνο που έλειπε ήταν η χερσαία σύνδεση μεταξύ αυτών των χωρών και η Παλαιστίνη ταίριαζε τέλεια σαν κρίκος μιας αλυσίδας. Η Τουρκία ήταν, εξάλλου, ο εχθρός, και το να υποσχεθεί στον εβραϊκό λαό τη γη τους σαν κρατική επικράτεια σήμαινε να κερδίσει τη συμπάθειά του. Αυτό γινόταν όλο και περισσότερο κατανοητό από τους Εβραίους και τους Άγγλους και η δήλωση του θερμόαιμου και συνάμα ψυχραιμου πολιτικού, Τέοντορ Χερτσλ, έγινε πραγματικότητα: «*Η Αγγλία, η πανίσχυρη ελεύθερη Αγγλία, που με το βλέμμα της περικλείει τον κόσμο, θα κατανοήσει εμάς και τις φιλοδοξίες μας. Με την Αγγλία σαν σημείο εκκίνησης μπορούμε να είμαστε*

189. «Πριν την Ίδρυση του Εβραϊκού κράτους» (Vor der Gründung des Judenstaates), Ζυρίχη 1918, σελ. 33. [Ο Λαζάρ Φέλιξ Πίνκουσ (1881-1947) ήταν Εβραίος τραπεζίτης και συγγραφέας.]

σίγουροι ότι η σιωνιστική ιδέα θα είναι ισχυρή και θα ανέβει ψηλότερα από ποτέ.»

Στην Αγγλία ο Καΐμ Βάιζμαν (Chaim Weizmann), ο Ναχούμ Σοκόλοφ (Nahum Sokolow), ο Χέρμπερτ Σάμιουελ (Herbert Samuel) και οι Σάλομον Ρότσιλντ (Salomon Rothschild) και Λάιονελ Ουώλτερ Ρότσιλντ (Lionel Walter Rothschild)¹⁹⁰ ήταν οι πιο ενθουσιώδεις υποστηρικτές της ιδέας· οι Σιωνιστές ταξίδευαν από χώρα σε χώρα και παντού τους υποσχέθηκαν υποστήριξη. Παρ' ότι πολλές εβραϊκές ενώσεις αντιτάχθηκαν, για τους προαναφερθέντες λόγους, στην εθνικοπολιτική πτυχή του προγράμματος, η ανοιχτή επιστολή του Ρότσιλντ στην οποία δήλωσε ότι δεν μπορούσε να καταλάβει πώς αυτό θα μπορούσε να βλάψει, αφού προφανώς τα δικαιώματά τους θα έπρεπε να παραμείνουν εγγυημένα στους Εβραίους σε όλες τις χώρες, καθώς και η επιστολή του λόρδου Μπάλφουρ προς τον Ρότσιλντ, έφεραν νέους οπαδούς στον Σιωνισμό.

Αυτή η αξιομνημόνευτη επιστολή είχε ως εξής: *«Η Κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητας βλέπει με εύνοια την ίδρυση στην Παλαιστίνη μιας εθνικής εστίας για τον εβραϊκό λαό και θα καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να διευκολύνει την επίτευξη αυτού του σκοπού, με σαφή κατανόηση ότι δεν θα γίνει τίποτα που θα μπορούσε να βλάψει τα ατομικά και θρησκευτικά δικαιώματα των ήδη υφιστάμενων μη εβραϊκών κοινοτήτων στην Παλαιστίνη ή τα δικαιώματα και το πολιτικό καθεστώς που απολαμβάνουν οι Εβραίοι σε οποιαδήποτε άλλη χώρα».*¹⁹¹

Στη Ρωσία, η Επανάσταση ξέσπασε τον Μάρτιο του 1917 και η Κεντρική Επιτροπή των Σιωνιστών απευθύνθηκε στον Άγγλο πρεσβευτή Τζορτζ Μπιουκάναν (George Buchanan) με το εξής χαρακτηριστικό απόσπασμα: *«Θεωρούμε ιδιαίτερη τυχερή στιγμή της μοίρας το γεγονός ότι σε αυτήν την κοσμοϊστορική στιγμή τα συμφέροντα του εβραϊκού έθνους είναι πανομοιότυπα με εκείνα του βρετανικού έθνους.»* Δεν έγινε λοιπόν λόγος για τα ρωσικά κρατικά συμφέροντα. Η ρωσική κυβέρνηση έπρεπε να καταπιεί αυτήν την παραδοχή, ήταν υπό την κηδεμονία της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.

Οι καρδιές των Σιωνιστών της Γερμανίας, οι οποίοι, σύμφωνα με τις μαρτυρίες του Λαζάρ Φέλιξ Πίνκους (Lazar Felix Pinkus)¹⁹² υποστήριξαν με ενθουσιασμό όλη την προσπάθεια με χρήματα σε όλη τη διάρκεια του πολέμου, χτυπούσαν δυνατά από συγκίνηση όταν δημοσιοποιήθηκε η Διακήρυξη Μπάλφουρ. Η εφημερίδα «Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jüdische

190. Λάιονελ Ουώλτερ Ρότσιλντ (Lionel Walter, Baron Rothschild) (1868-1937) ήταν τραπεζίτης και ζωολόγος, φίλος του Καΐμ Βάιζμαν και βοήθησε στη σύνταξη της διακήρυξης μιας εβραϊκής πατρίδας στην Παλαιστίνη. Η επιστολή του Βρετανού Υπουργού Εξωτερικών, Άρθουρ Μπάλφουρ προς τον Ουώλτερ Ρότσιλντ, τον Νοέμβριο του 1917, μεταφέροντας την έγκριση της βρετανικής κυβέρνησης για αυτό το σχέδιο ονομάζεται Διακήρυξη Μπάλφουρ. (Σ.τ.Μ.)

191. 2 Νοεμβρίου 1917. Έχω αναφερθεί σε μεμονωμένα προβλήματα με περισσότερες λεπτομέρειες στο μεταγενέστερο έργο μου «Ο Σιωνισμός εχθρός του κράτους» (Der staatsfeindliche Zionismus) [1922].

192. «Πριν την Ίδρυση του Εβραϊκού κράτους» (Vor der Gründung des Judenstaates).

Rundschau) έγραψε στις 10 Σεπτεμβρίου 1917: «Αυτή η δήλωση της αγγλικής κυβέρνησης είναι ένα γεγονός εξαιρετικής σημασίας» και στις 26 Νοεμβρίου 1917: «Πρέπει να δώσει πραγματική ικανοποίηση σε όλους τους σοβαρούς εβραϊκούς κύκλους εντός και εκτός Γερμανίας το ότι η Αγγλία αποφάσισε με τόσο ξεκάθαρο τρόπο να αναγνωρίσει τις εβραϊκές διεκδικήσεις στην Παλαιστίνη.» Η «Εβραϊκή Εφημερίδα του Λέμπεργκερ»¹⁹³, (Lemberger Jüdische Zeitung) έγραψε στις 16 Νοεμβρίου 1917 για τη «διπλωματική νίκη του Σιωνισμού» και για τη συμπάθειά του προς την Αγγλία κ.λπ.¹⁹⁴

Τώρα άρχισε μια δραστηριότητα με επίκεντρο την Χαναάν αλλά οι προσφορές της Τουρκίας δεν έφτασαν στην τιμή που έθεσε η Αγγλία· όμως, οι Γερμανοί Σιωνιστές, που δεν μπορούσαν να απαιτήσουν τα πάντα ανοιχτά, έκαναν ελιγμούς μπρος-πίσω, διότι το γερμανικό Ράιχ δεν ήταν ακόμη τόσο ανίσχυρο, που θα έφτανε στο σημείο να παραδώσει μια ευχαριστήρια επιστολή στον λόρδο Μπάλφουρ, όπως θα μπορούσε να κάνει κανείς ατιμώρητα σε σχέση με το Μπιουκάναν στη Ρωσία. Εν πάση περιπτώσει, βλέπουμε το τραγικό κωμικό δράμα μιας κυβέρνησης ενός έθνους 70 εκατομμυρίων να θέλει διακαώς να ικανοποιήσει τις επιθυμίες ενός μικροσκοπικού έθνους που ζει ανάμεσά του και όχι το αντίστροφο· και ακόμη και σήμερα εξακολουθούν να τολμούν να μιλάνε για «πολίτες του μωσαϊκού δόγματος»!

Όταν οι Άγγλοι κατέλαβαν την Ιερουσαλήμ, η χαρά τους δεν είχε τέλος. Ο «Εβραϊκός Κόσμος», το όργανο των τεσσάρων ενώσεων του εβραϊκού κόσμου που αναφέρθηκαν παραπάνω, έγραψε: «Η πτώση της Ιερουσαλήμ και η κυβερνητική δήλωση (του Λόρδου Μπάλφουρ) έκαναν την Αγγλία στη μεγαλύτερη εβραϊκή δύναμη στη γη.»¹⁹⁵ Οι γιγάντιες συνελεύσεις στην Αμερική εξέφρασαν την ίδια χαρά και ο Νείθαν Στράους είπε ότι η Αγγλία είχε εκπληρώσει όλες τις επιθυμίες του εβραϊκού λαού.¹⁹⁶

Τώρα θα πίστευε κανείς ότι, εφόσον ολόκληρος ο εβραϊκός κόσμος είχε εκδηλωθεί υπέρ της Αγγλίας, η γερμανική Σιωνιστική Επιτροπή έπρεπε να διαλυθεί ή (σαν Γερμανοί πολίτες) να έρθει σε ρήξη ανοιχτά και οριστικά με την αγγλική ομάδα· δεν έγινε τίποτα τέτοιο. Αλλά για τους ανθρώπους πέρα από τα σύνορα η προσωρινή σιωπή ή οι ελιγμοί δεν αρκούσαν, οι Γερμανοί Σιωνιστές κατηγορήθηκαν ότι επιδίωκαν «γερμανικά πατριωτικά συμφέροντα», ότι επέτρεψαν την «προδοτική εβραϊκή αφομοίωση στη Γερμανία», κ.λπ.¹⁹⁷ και ένας από τους πολλούς Εβραίους της Γερμανίας, ο ήδη αναφερόμενος Πίνκουζ, ο οποίος δεν ένιωθε άνετα στο γερμανικό του δέρμα, τόλμησε να αναφωνήσει: «Εμείς

193. Λέμπεργκερ (Lemberger) λεγόταν η πόλη Λβίβ (Lviv).

194. Λαζάρ Φέλιξ Πίνκουζ (Lazar Felix Pinkus), όπως παραπάνω, σελ. 29.

195. Λαζάρ Φέλιξ Πίνκουζ (Lazar Felix Pinkus), όπως παραπάνω.

196. Καρλ Χάις (Karl Heise), όπως παραπάνω, σελ. 68.

197. Φυλλάδιο του Σιωνιστικού Συλλόγου, Τέοντορ Χερτσλ στη Ζυρίχη.

οι Σιωνιστές δεν τρομάζουμε από το γεγονός ότι η γερμανοτουρκική επίθεση μπορεί να είναι σε θέση να διώξει ξανά τον αγγλικό στρατό από τα βουνά της Ιουδαίας. Μπορεί! Τότε όμως μόνο μια κραυγή αγανάκτησης θα περάσει μέσα από τα εκατομμύρια του εβραϊκού λαού και δεν θα σταματήσει μπροστά στα σύνορα των Κεντρικών Δυνάμεων και της Τουρκίας».¹⁹⁸ Πράγματι ο άνθρωπος έπρεπε να ξέρει! Ένας άλλος «Γερμανός πολίτης», ο προφήτης του «μέλλοντος», ο Ίσιντορ Βιτκόφσκι (Μαξιμιλιανός Χάρντεν), συνέχισε με ζήλο: «Για εκατομμύρια φτωχούς, για εκατοντάδες χιλιάδες Εβραίους που έχουν προχωρήσει στα δικαιώματα ιδιοκτησίας, η Διακήρυξη του Μπάλφορ είχε τους φωτεινούς τόνους ενός πολυαναμενόμενου μεσσιανικού μηνύματος: Η μέρα που ακούστηκε η απόφαση της Μεγάλης Βρετανίας να χρησιμοποιήσει ολόκληρη την αυτοκρατορική δύναμη για τον εβραϊκό σκοπό παραμένει μια μέρα που δεν μπορεί να διαγραφεί από την παγκόσμια ιστορία.»

Τώρα σε πολλά κράτη είχαν αρχίσει τα εβραϊκά πογκρόμ και το Σιωνιστικό Κογκρέσο στο Λονδίνο αποφάσισε να καταστήσει όλα τα κράτη στα οποία συνέβησαν αυτά τα πογκρόμ νομικά υπεύθυνα για όλους τους τραυματισμούς και να καταβάλουν χρηματική βοήθεια στα επιζώντα θύματα αυτών των διωγμών. Η «γερμανική» κυβέρνηση του Ράιχ η οποία προετοιμάζοντας το Συνέδριο Ειρήνης, ασχολήθηκε ιδιαίτερα με το εβραϊκό ζήτημα, είχε φυσικά αποφασίσει να αποκηρύξει τη δική της άποψη και αποδέχθηκε πλήρως το καταστατικό του Σιωνιστικού Κογκρέσου του Λονδίνου. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να ενεργήσει αφού οι ηγέτες, ο Ότο Λάντσμπεργκ (Otto Landsberg) και ο Χιούγκο Προύις (Hugo Preuß), ήταν οι ίδιοι από τη φυλή του Ιούδα!

Το καλύτερο όμως στη γερμανική τραγική κωμωδία ήταν ότι, ανάμεσα στην αντιπροσωπεία που υποτίθεται ότι εκπροσωπούσε τα γερμανικά συμφέροντα στις Βερσαλλίες, υπήρχε και ένας ηγέτης του Σιωνισμού, ο κύριος Καρλ Μέλχιορ (Carl Melchior) με την ιδιότητά του. Οι Γερμανοί γνώριζαν τι σήμαινε αυτό; Αυτό σήμαινε ότι σε ένα μέλος ενός παγκόσμιου οργανισμού που έχει θέσει όλη του τη δύναμη στη διάθεση των εχθρών και των μισητών της Γερμανίας έχει ανατεθεί ο ρόλος του υπερασπιστή των γερμανικών συμφερόντων. Πραγματικά η επιστολή συγκατάβασης των Ρώσων Εβραίων ήταν σχετικά ακίνδυνη σε σύγκριση με αυτό το γεγονός.

Αυτό ήταν το σημείο που έφτασε το γερμανικό Ράιχ και η γερμανική αξιοπρέπεια και το χειρότερο ήταν ότι πολλοί προφανώς έντιμοι άνθρωποι δεν ένιωθαν ότι όλα αυτά ήταν τρομακτικά. Αλλά σε άλλα μυαλά αρχίζει σταδιακά να ξημερώνει η συνειδητοποίηση που εξέφρασε δυναμικά ο ακρογωνιαίος λίθος της γερμανικής και χριστιανικής μας φύσης, ο Μαρτίνος Λούθηρος (Martin Luther): «Να ξέρεις και να μην αμφιβάλεις ότι, μετά το διάβολο, δεν έχεις πιο σκληρό και πιο δηλητηριώ-

198. Λαζάρ Φέλιξ Πίνκουσ (Lazar Felix Pinkus), όπως παραπάνω, σελ. 56.

δη εχθρό από τον Εβραίο.»

14. Η Ρωσο-Εβραϊκή Επανάσταση!

«Δεν σας έρχεται στο μυαλό η λογική σκέψη ότι, εάν δώσετε στους Εβραίους, που είναι χωρίς εσάς πολίτες ενός κράτους, που είναι δυνατό και ισχυρότερο από οποιοδήποτε δικό σας, και τα πολιτικά δικαιώματα των κρατών σας, θα ποδοπατήσουν τελείως τους υπόλοιπους πολίτες σας;» Με αυτά τα προειδοποιητικά λόγια, που βασίζονται σε μια βαθιά ιστορική διορατικότητα, ο Φίχτε απευθύνθηκε στο γερμανικό έθνος πριν από 100 χρόνια.¹⁹⁹ Είχαν ειπωθεί στον άνεμο· χωρίς να έχει ιδέα για τη δύναμη που αντιπροσωπεύει μια φυλή κλειστή μέσα της, μεταμφιεσμένο από τις εκφράσεις για την ισότητα των ανθρώπων, το δόγμα της απεριόριστης ανεκτικότητας θριάμβευσε σε όλα τα κοινοβούλια. Η ανεκτικότητα απέναντι στον ξένο, τον εχθρικό και στον επιθετικό, θεωρούνταν επίτευγμα μιας ανώτερης ανθρωπιάς και όμως, όπως μας δείχνει η ιστορία του 19ου αιώνα και ιδιαίτερα ο σημερινός αιώνας, ήταν απλώς μια ολοένα και μεγαλύτερη παράδοση του εαυτού μας.

Ο εύπιστος Ευρωπαίος είχε αφουγκραστεί αυτούς τους πειρασμούς, που εμφανίστηκαν καλυμμένοι με τα σαγηνευτικά λόγια της ελευθερίας, της ισότητας, της αδελφοσύνης και οι καρποί αυτής της αποσύνθεσης είναι εμφανείς σήμερα. Και μάλιστα τόσο γυμνά εκτεθειμένες, που ακόμη και το πιο αμερόληπτο άτομο, που δεν έχει καμία ιδέα για τις απαραίτητες ιστορικές διασυνδέσεις, πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι έχει εμπιστευτεί έξυπνους και εύγλωττους ηγέτες που δεν είχαν στο μυαλό τους την ευημερία του, αλλά την καταστροφή κάθε ηθικής και κάθε πολιτισμού, που αποκτήθηκε με κόπο. Την απόδειξη αυτού που έχει γίνει αιματηρή πραγματικότητα μας την δίνει η Ρωσική Επανάσταση, για την πορεία της οποίας οι φιλελεύθερες και εβραϊκές εφημερίδες διατηρούν μια σιωπή που έρχεται σε αξιοσημείωτη αντίθεση με τις άλλες δραστηριότητές τους· οι δεξιές εφημερίδες, όμως, κατά τη διάρκεια του πολέμου, απέκλεισαν δεδομένα που μιλούσαν σε τόσο καθαρή γλώσσα για να προστατεύσουν το «εσωτερικό μέτωπο». Η προειδοποίηση ήρθε πολύ αργά για αυτούς: ακόμη και στη Γερμανία οι Εβραίοι ήταν οι ηγέτες της αντιγερμανικής ιδέας.

Ας στραφούμε στα γεγονότα της ρωσικής ανατροπής. Δεν υπάρχει

199. Οι «Ομιλίες προς το γερμανικό έθνος» (Reden an die deutsche Nation) του Γιόχαν Γκότλμπ Φίχτε (Johann Gottlieb Fichte) βασίστηκαν σε ομιλίες που δόθηκαν από αυτόν το 1807 στο Βερολίνο που ενθάρρυναν την ανάπτυξη του γερμανικού εθνικού συναισθήματος και ήλπιζαν για ένα γερμανικό εθνικό κράτος που θα συνέχιζε στην παράδοση της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και στην απελευθέρωση των Γερμανών από τη γαλλική κατοχή. (Σ.τ.Μ.)

αμφιβολία ότι όλος ο ρωσικός λαός λαχταρούσε το τέλος της τσαρικής κυριαρχίας. Όποιος είναι μάρτυρας αυτού του τύπου διακυβέρνησης πρέπει να αναγνωρίσει ότι το κίνητρο της αυτοεκμετάλλευσης, τόσο στον οικονομικό όσο και στον κοινοτικό και πνευματικό τομέα ματαιώθηκε πολλές φορές και ότι η κυριαρχία ενός σάπιου δημοσίου ήταν καταπιεστική. Κατά συνέπεια, ολόκληρη η Ρωσία ένιωθε σαν να είχε ελευθερωθεί από έναν εφιάλτη όταν η είδηση της πτώσης του Τσάρου διαδόθηκε από τη Βαλτική Θάλασσα μέχρι τον Ειρηνικό. Η καταπιεσμένη συνείδηση του πολίτη εμφανιζόταν παντού με μια δύναμη που ποτέ δεν είχε θεωρηθεί δυνατή και οι ηγέτες είχαν κάθε λόγο να ατενίζουν το μέλλον με αισιοδοξία και να ελπίζουν ότι θα μπορούσαν να επιλύσουν ειρηνικά τα ζητήματα που είχαν προκύψει.

Σύντομα όμως ξεκίνησαν οι φυγόκεντρες δυνάμεις με τη μορφή των συμβουλίων των στρατιωτών.

Αυτά τα συμβούλια των στρατιωτών, που αναπτύχθηκαν σε όλες τις πόλεις, αν και είχαν προετοιμαστεί από καιρό, ήταν αρκετά αυθόρμητα στις συνεδριάσεις τους. Μέσα στη σύγχυση των συνθηκών, πονηροί ραδιούργοι μπόρεσαν να εισέλθουν πολύ γρήγορα και, με τη δημιουργική τους ικανότητα, να κερδίσουν τους εργάτες για τους σκοπούς τους, σαν πιστούς δορυφόρους και αργότερα σαν κριούς που θα χτυπούσαν την επανάσταση. Επικεφαλής του αποφασιστικού Συμβουλίου Εργατών και Στρατιωτών της Πετρούπολης ήταν στην αρχή ένα πρώην μέλος της Δούμας, ο Νικολάι Τσχέιντζε (Nikolay Chkheidze) από την Γκρουζίνα (Grusina)²⁰⁰. Ανήκε στη μετριοπαθή πτέρυγα της σοσιαλδημοκρατίας, αν και εξακολουθούσε να αποκηρύσσει υπερβολικές και ανεκπλήρωτες απαιτήσεις, αλλά κατηγορούσε την κυβέρνηση, η οποία με τη ρωσική εθνική έννοια της εποχής εξακολουθούσε να απαιτεί την υπεράσπιση της χώρας και τον πόλεμο μέχρι τη νίκη, βάζοντας το ένα εμπόδιο μετά το άλλο, μέσω της παράλληλης κυβέρνησής του. Σύντομα όμως ξεκίνησαν περισσότερες φυγόκεντρες δυνάμεις. Ένας μπολσεβίκος ονόματι Στέκλοφ²⁰¹, μια εντελώς άγνωστη προσωπικότητα, εμφανίστηκε ξαφνικά σαν ομιλητής στο Συμβούλιο της Πετρούπολης. Δεδομένου ότι δεν ήταν ασυνήθιστο εκείνη την εποχή να εμφανίζονται άνθρωποι σαν επίσημοι εκπρόσωποι της κυβέρνησης που ήταν γνωστοί μόνο με ψευδώνυμο, αυτός ο Στέκλοφ κλήθηκε να δείξει το διαβατήριό του. Αυτό ήταν στο όνομα – Όβσεϊ Μουσεγιεβιτς Ναχάμκες (Ovshey Moiseyevich Nakhamkis). Ο κάτοχός ήταν, κάτι που κανείς δεν αμφέβαλλε ποτέ, Εβραίος. Σαν ακαταμάχητη προσωπικότητα, ο Ναχάμκες καθοδήγησε μια απaráμιλλη δημιουργική πολιτική. Καλούσε για ειρήνη και ελευθε-

200. Ο Νικολάι Τσχέιντζε (Nikolay Chkheidze) (1864-1926) ήταν Γεωργιανός αριστοκράτης που εκπροσώπησε τους Γεωργιανούς Σοσιαλδημοκράτες στη Ρωσική Δούμα από το 1907 έως το 1916 και υποστήριξε τους Μενσεβίκους ενάντια στους Μπολσεβίκους. (Σ.τ.Μ.)

201. Ο Γιούρι Μιχαήλοβιτς Στέκλοφ (Yuri Mikhailovich Steklov), (1873-1941), ήταν ένας Εβραίος Μπολσεβίκος που συνελήφθη κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Εκκαθάρισης του Στάλιν το 1937/8 και πέθανε στη φυλακή. (Σ.τ.Μ.)

ρία, υποσχέθηκε βοήθεια στους Γερμανούς αδελφούς του, ψωμί και μια ευτυχισμένη επιστροφή μετά από όλα τα δεινά του πολέμου.

Τον Μάρτιο του 1917, όλοι οι στρατιώτες είχαν δεσμευτεί να συνεχίσουν τον πόλεμο μέχρι να τον ολοκληρώσουν με νίκη, και το γενικό κλίμα δεν ήταν καθόλου καταβεβλημένο. Λαμβάνοντας υπόψη αυτή τη διάθεση και για να εμπλακούν σε όλα τα κόμματα, διάφοροι Ρώσοι Εβραίοι που έσπευσαν από όλα τα μέρη του κόσμου προσποιήθηκαν ότι ήταν μετριοπαθείς και έγιναν αρχηγοί των λιγότερο ακραίων κομμάτων. Με αυτό τον τρόπο οι Τζέικομπ Μπερνστάιν-Κόγαν (Jacob Bernstein-Kogan), Μίκαϊλ Λίμπερ (Mikhail Liber), Φιόντορ Νταν (Fyodor Dan), έγιναν οι ηγέτες των Μενσεβίκων (όπως οι Γερμανοί Σοσιαλιστές της Πλειοψηφίας)²⁰². Από την άλλη όμως, εμπόδιζαν την κυβέρνηση να αναλάβει δράση ενάντια στις ολοένα αυξανόμενες μηχανορραφίες των μπολσεβίκων σε κάθε βήμα.

Η ψυχή αυτού του ρεύματος ήταν αναμφίβολα ο Εβραίος Λεβ Νταβίντοβιτς Μπρόνσταϊν (Lev Davidovich Bronstein) πιο γνωστός σαν Λέο Τρότσκι (Leo Trotsky). Συμμετέχοντας ήδη ενεργά στην επανάσταση του 1905, διέφυγε στο εξωτερικό, έζησε στην Ισπανία σαν ανταποκριτής της σοσιαλιστικής εφημερίδας «Ντγένι» (Djenj), στη συνέχεια ταξίδεψε στη Νέα Υόρκη, όπου εμφανίστηκε στα προάστια σαν κομμουνιστής ιεροκήρυκας. Αμέσως μετά το ξέσπασμα της Ρωσικής Επανάστασης πήγε στη Ρωσία και σύντομα αποτέλεσε την κινητήρια δύναμη του ολοκαταστροφικού μπολσεβικισμού.

Στο πλευρό του πολέμησε ο Ρωσοτάταρος Βλαντίμιρ Λένιν (Βλαντίμιρ Ιλίτς Ουλιάνοφ). Ό,τι φαίνεται στον μπολσεβικισμό σαν ιδέα πηγάζει από το κεφάλι του· η πίστη πολλών Ρώσων εργατών, και σε καμία περίπτωση η χειρότερη, ήταν αφιερωμένη σε αυτόν. Οι πρώην γνωστοί του τον περιέγραψαν σαν ένα άτομο που ζούσε εξ ολοκλήρου μέσα στον στενό κύκλο των δογμάτων του και ήταν αεικίνητος σε σημείο πρωτογονισμού. Σαν τρίτος στην τρικέφαλη ηγεσία ήταν ο Εβραίος Άπφελμπαουμ (Ζινόβιεφ),²⁰³ ο μετέπειτα πρόεδρος της Διεθνούς της Μόσχας του 1919. Λόγω της δυναμικότητας και της δημαγωγικής ασυνειδησίας του Τρότσκι και του Ζινόβιεφ, η επιρροή του Λένιν γινόταν ολοένα και λιγότερη και παρόλο που ήταν ακόμα ο προφανώς επικεφαλής, ήταν από την αρχή η ρωσική ναυαρχίδα του εβραϊκού εγχειρήματος.

Το ότι ο ρωσικός μπολσεβικισμός ήταν και είναι τέτοιος δεν μπορεί να

202. Το Πλειοψηφικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας (Mehrheitssozialdemokratische Partei Deutschlands – MSPD) ήταν η ανεπίσημη ονομασία του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας (Sozialdemokratische Partei Deutschlands – SPD) μεταξύ 1917 και 1922 υπό την ηγεσία των Φρίντριχ Έμπερτ (Friedrich Ebert) και Φίλιπ Σάιντεμαν (Philipp Scheidemann). (Σ.τ.Μ.)

203. Ο Γκριγκόρι Εβσέιεβιτς Ζινόβιεφ (Ovsei-Gershon Aronovich Apfelbaum) (1883-1936) ήταν ένας Εβραίος Μπολσεβίκος που μαζί με τον Λεφ Κάμενεφ (Lev Kamenev) αρχικά υποστήριξαν τον Στάλιν εναντίον του Τρότσκι, αν και μετά το 1926 υποστήριξαν τον Τρότσκι εναντίον του Στάλιν. Ο Ζινόβιεφ και ο Κάμενεφ συνελήφθησαν τελικά τον Δεκέμβριο του 1934 για συνέργεια στη δολοφονία του αρχηγού του Κομμουνιστικού Κόμματος του Λένινγκραντ, Σεργκέι Κίροφ (Sergei Kirov), και εκτελέστηκαν. (Σ.τ.Μ.)

αμφισβητηθεί. Ταξίδεψα στη Ρωσία από το 1917 έως τον Φεβρουάριο του 1918 από την Πετρούπολη στην Κριμαία και πρέπει να δηλώσω ότι (μπορώ να αποκλείσω κάποια πράγματα σαν σύμπτωση) όπου εμφανίστηκαν οι Μπολσεβίκοι, σε Πανεπιστήμια, σε συγκεντρώσεις στους δρόμους και σε εργατικά συμβούλια, οι 90 στους 100 ήταν Εβραίοι. Είχα συναντήσει Εβραίους με την εφημερίδα «Πράβντα» (το όργανο των Μπολσεβίκων) κάτω από την μασχάλη τους στην Κριμαία σε στρατιωτικά νοσοκομεία (η Κριμαία καταλήφθηκε από αυτούς), και πολλές αναφορές από το μέτωπο δεν τόνιζαν σχεδόν τίποτα άλλο εκτός από τις εβραϊκές δυνάμεις ανατροπής. Παρ' όλα αυτά, δεν θα είχα το δικαίωμα να θεωρήσω αυτές τις προσωπικές εμπειρίες σαν χαρακτηριστικά του μπολσεβίκικου κινήματος αν τα ανεξάρτητα γεγονότα δεν έλεγαν το ίδιο πράγμα.

Στη Γερμανία κάνουμε το λάθος να θεωρούμε τον μπολσεβικισμό σαν μια ρωσική αναγκαιότητα. Τώρα θα ήταν κατανοητό ότι, μετά το σπάσιμο των αλυσίδων, τα καταπιεσμένα κινήματα ξεσπούν με διπλάσια δύναμη. Αυτό μπορεί και να είναι αλήθεια σε πολλές περιπτώσεις. Αλλά σε γενικές γραμμές πρέπει να πούμε ότι δεν υπήρχε εκ των προτέρων καμία ανάγκη για την μαζική σφαγή που ακολούθησε, εκτός και αν η γνήσια ρωσική νοοτροπία του Τολστόϊ, να μην αντιστεκόμαστε στο κακό, είχε τις συνέπειές της.

Εκτός από την παράλληλη κυβέρνηση των Εργατικών Συμβουλίων της Πετρούπολης, στην Κρονστάνδη είχε σχηματιστεί μια ξεχωριστή δημοκρατία των ναυτικών. Δεν αναγνώριζε κανένα νόμο από πάνω της, η αδύναμη κυβέρνηση αντιμετώπιζε τους στασιαστές σαν μια δύναμη με ίσα δικαιώματα και με αυτόν τον τρόπο ήταν δυνατό τον Ιούνιο του 1917 πολλές χιλιάδες ναύτες να υποκινηθούν και με επικεφαλής έναν Εβραίο φοιτητή από το Πολυτεχνείο της Ρίγας, το διαβόητο Ρόσαλ (Σεμιόν Γκριγκορίεβιτς Ρόσαλ), να πλεύσουν στον Νέβα για να ανατρέψουν την κυβέρνηση. Το πραξικόπημα απέτυχε και οι σημαντικότεροι ηγέτες, ο Μπρόνσταϊν (Τρότσκι), ο Ρόζενφελντ (Κάμενεφ),²⁰⁴ ο Ναχάμκες (όλοι Εβραίοι) φυλακίστηκαν. Αλλά όχι για πολύ. Χάρη στις ενέργειες του Μίκαϊλ Λίμπερ σύντομα απελευθερώθηκαν, το αίτημα του οποίου ικανοποιήθηκε στο όνομα της ελευθερίας, για το οποίο οι Μπολσεβίκοι είχαν όντως αγωνιστεί μόνο για τα ιδανικά τους και αυτή η πίστη έπρεπε να γίνει σεβαστή! Γεγονός από το οποίο αποδεικνύεται ότι είναι καλό να αφήνεις τους αδερφούς σου να δουλεύουν σε πολλά κόμματα.

Τώρα ξεκίνησε η αναζήτηση. Φυσικά, η ηθική αντίσταση των στρατιωτών είχε εξαντληθεί από τρία χρόνια πολέμου, κι έτσι δεν είναι περίεργο που οι άνδρες προτιμούσαν να ακούσουν τη σειρήνα της ειρήνης που τους υποσχόταν ελευθερία, γη, ειρήνη και ψωμί, παρά μια

204. Ο Λεφ Κάμενεφ (γεννηθείς Ρόζενφελντ) (1883-1936) ήταν Μπολσεβίκος επαναστάτης που υπηρέτησε το 1918 σαν αναπληρωτής πρόεδρος υπό τον Λένιν στο Συμβούλιο των Λαϊκών Επιτρόπων και ήταν παντρεμένος με την αδερφή του Τρότσκι Όλγα (βλ. και τη σημείωση παραπάνω). (Σ.τ.Μ.)

εντολή επίθεσης.

Ο Κέρενσκι, ο νέος πρωθυπουργός, δεν μπόρεσε να σώσει την κατάσταση. Πολλά έχουν γραφτεί για την προσωπικότητά του, πολλοί στη Γερμανία είδαν σε αυτόν έναν Εβραίο,²⁰⁵ άλλοι έναν Ρώσο ιμπεριαλιστή, και άλλοι έναν νέο καθαρό ιδεαλιστή. Η εικόνα που δίνει ο καθηγητής Φράιταγκ-Λόρινγκχοφεν (Axel von Freytagh-Loringhoven)²⁰⁶ για τον Κέρενσκι πλησιάζει ασφαλώς περισσότερο στην αλήθεια. Ο Κέρενσκι ήταν ένας άνθρωπος όπως χιλιάδες Ρώσοι. Ο πατέρας του ήταν διευθυντής γυμνασίου, η μητέρα του κόρη στρατηγού. Προερχόταν λοιπόν από τον κύκλο της διανοήσης και ήταν τυπικός εκπρόσωπος από το κέντρο μιας μεγάλης κατηγορίας. Όποιος γνωρίζει τον «Ηλίθιο» του Ντοστογιέφσκι θα βρει στον πρίγκιπα Μίσκιν μια καταπληκτική εικόνα του (εάν και αφού αφαιρέσει το μυστικιστικό-γενικό χαρακτηριστικό του), άλλοτε δειλό, άλλοτε φλεγόμενο από ιδεαλισμό, μετά ρητορικά ματαιόδοξος, μετά μεγαλομανής, που αμφιταλαντεύεται πέρα δώθε ανάμεσα σε δύο αρχές. Όπως ο Μίσκιν δεν ήξερε ποια από τις δύο γυναίκες αγαπούσε, έτσι και ο Κέρενσκι δεν ήξερε αν έπρεπε να ακολουθήσει το σοσιαλιστικό δόγμα ή το εθνικό του αίσθημα. Μετά από πολλές ασαφείς κινήσεις, έφτασε στο σημείο που θα αποκτούσε φθνή φήμη σαν ρήτορας. Όλες όμως οι υστερικές του ομιλίες δεν σταμάτησαν την αποθάρρυνση· τον Οκτώβριο του 1917, έγινε ένα συνέδριο στρατιωτών που, ξεπερνώντας τον επικεφαλής της κυβέρνησης, διέταξε τον στρατό να παραδώσει τα όπλα του.

Η ιστορία αυτού του συνεδρίου είναι εξαιρετικά διδακτική. Σ' αυτήν επρόκειτο να συζητηθούν όλα τα ζητήματα κοινωνικής και πολιτικής φύσης, αλλά η πλειοψηφία του ρωσικού στρατού, μπροστά στην απειλητική στρατιωτική κατάσταση, αρνήθηκε κάθε πολιτική διαμάχη εκείνη τη στιγμή. Αυτό σε καμία περίπτωση δεν πτόησε τους πιο ένθερμους μπολσεβίκους: έφεραν όλους τους εκπροσώπους τους, ο Σημαιοφόρος Αμπραχάμοφ (Νικολάι Κριλένκο) κάθισε στην καρέκλα του προέδρου και εξέδωσε διακηρύξεις και διατάγματα στο όνομα ολόκληρου του ρωσικού στρατού, χωρίς άδεια και χωρίς εξουσιοδότηση. Οι προσπάθειες του Κέρενσκι να καταστείλει αυτό το θράσος απέτυχαν παταγωδώς: η φρουρά της Πετρούπολης, απογοητευμένη από την αδράνεια και εφοδιασμένη με χρήματα από μυστικές πηγές (ο κόσμος ήταν πεπεισμένος ότι ήταν γερμανικά αφού ο Φύρστενμπεργκ-Γκανέτσκι (Fürstenberg-Ganezky) από τη Στοκχόλμη αποδείχθηκε ότι είχε δώσει

205. Ο Δρ. Γιόζεφ Έμπερλε (Joseph Eberle) στο βιβλίο του «Σπάστε τα είδωλα!» (Zertrümmert die Götzen!) μας πληροφορεί ότι, σύμφωνα με την «Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jüdische Rundschau) της Βαρσοβίας, ο Αλεξάντρ Κέρενσκι προέρχεται από μια εβραϊκή οικογένεια από τη Βίλνα· ο πατέρας του μετανάστευσε στην Αμερική· σύμφωνα με την Ολλανδική εφημερίδα «Volkstum» η μητέρα του γεννήθηκε με το όνομα Αντλερ. Έχω διαβάσει πολλές βιογραφίες του Κέρενσκι και δεν βρήκα τίποτα από αυτά σε αυτές. Ο Κέρενσκι ήταν μια αντιπαθητική προσωπικότητα, αλλά ο χαρακτήρας του δεν μπορεί να περιγραφεί σαν εβραϊκός.

206. Άξελ φον Φράιταγκ-Λόρινγκχοφεν (Axel von Freytagh-Loringhoven): στο βιβλίο του «Ιστορία της Ρωσικής Επανάστασης» (Geschichte Der Russischen Revolution).

μεγάλα ποσά στο Συμβούλιο Στρατιωτών της Πετρούπολης), τάχθηκε με τους χρηματοδότες του και ανέτρεψε την τελευταία ρωσική κυβέρνηση στις αρχές Νοεμβρίου 1917. Χαρακτηριστικό είναι επίσης ότι στις τελευταίες συνεδριάσεις της Προκαταρκτικής Βουλής που είχε συγκροτηθεί δεν μίλησε ούτε ένας Ρώσος στο πλευρό της αντιπολίτευσης, αλλά μόνο Εβραίοι.

Με αυτό αποφασίστηκε η νίκη των Μπολσεβίκων και τώρα δεν υπήρχε κανένας περιορισμός για τους Εβραίους: άφησαν να πέσει η μάσκα τους και ίδρυσαν μια σχεδόν καθαρά εβραίο-ρωσική κυβέρνηση.

Ο Λένιν ήταν σχεδόν ο μόνος μη Εβραίος μεταξύ των Λαϊκών Επιτρόπων, όπως είπαμε, ο Ρώσος επικεφαλής του εβραϊκού εγχειρήματος. Ποιοι ήταν οι άλλοι; Εδώ αναφέρω τα ονόματα που δείχνουν ξεκάθαρα την αναμφισβήτητη πλέον εβραϊκή κυριαρχία.

Επίτροπος Πολέμου και Εξωτερικών Υποθέσεων ήταν ο προαναφερθείς Μπρόνσταϊν (Τρότσκι), η ψυχή της κόκκινης τρομοκρατίας· Επίτροπος Πολιτισμού ο Ανατόλι Λουνατσάρσκι (Anatoly Lunacharsky)· Επίτροπος Εμπορίου ο Μέτσισλαβ Μπρόνσκι (Mieczysław Broński), Επίτροπος Δικαιοσύνης ο Ισαάκ Στέινμπεργκ (Isaac Steinberg), Επίτροπος για τον Έλεγχο της Αντεπανάστασης το τέρας Μοϊσεί Ουρίτσκι (Moisei Uritsky). Στο ανακριτικό τμήμα του στη διαβόητη οδό Γκορόχοβγια Νο 2, (Gorochowaja) στην Πετρούπολη, χιλιάδες προσήχθησαν και δολοφονήθηκαν χωρίς δίκη. Αρχιστράτηγος όλων των στρατιών, μετά το μεγάλο αίσχος του Νικολάι Κριλένκο (Nikolai Krylenko), ήταν ο Εβραίος Μπόρις Πάβλοβιτς Πόζερν (Boris Pavlovich Pozern). Επικεφαλής του Συμβουλίου Εργατών και Στρατιωτών της Πετρούπολης ήταν ο Άπφελμπαουμ (Ζινόβιεφ), του Συμβουλίου Εργατών και Στρατιωτών της Μόσχας ο Πιότρ Σμίντοβιτς (Pyotr Smidovich)· του Συμβουλίου Εργατών και Στρατιωτών του Χάρκοβο ο Ρόζενφελντ ((Κάμενεφ)· η αντιπροσωπεία ειρήνης στη συνθήκη του Μπρεστ - Λιτόφσκ αποτελούνταν από τους Μπρόνσταϊν (Τρότσκι), Άντολφ Αμπράμοβιτς Γιόφε (Adolph Abramovich Joffe), Λεβ Καραχάν (Lev Karakhan) και μέχρι και τον δακτυλογράφο ήταν Εβραίοι.²⁰⁷ Ο πρώτος πολιτικός αγγελιαφόρος στο Λονδίνο (πράγματι έφερε χαρμόσινα νέα στα αδέρφια του εξ αίματος!) ήταν ο Εβραίος κύριος Έντουαρντ Σολομόνοβιτς Χόλτζμαν (Edward Solomonovitch Holtzmann) και σαν εκπρόσωποι της σοβιετικής κυβέρνησης σε όλες τις χώρες οι Εβραίοι φύτεωναν σαν τα μανιτάρια μετά τη βροχή. Στη Βέρνη ο «Ρώσος» πρέσβης ήταν ο Δρ. Βίκτορ Σκλόφσκι (Viktor Shklovsky) (απολύθηκε με όλο του το επιτελείο), στη Κρισιτιάνια Μπάιτλερ, στη Στοκχόλμη ο Βάτσλαβ Βορόφσκι (Vatslav Vorovsky) και στο Βερολίνο διορίστηκε ο γνωστός κύριος Γιόφε. Στις μεταγενέστερες διαπραγματεύσεις για τις συμπληρωματικές συμφωνίες του Μπρεστ-Λιτόφσκ συμμετείχε, από τη «ρωσική» πλευρά, ο προαναφερόμενος Βορόφσκι, στον οποίο υπάγονταν

207. Ο Δρ. Γιόζεφ Έμπερλε (Joseph Eberle) στο βιβλίο του «Σπάστε τα είδωλα!» (Zertrümmert die

περίπου 12 Εβραίοι και Εβραίες και δύο ή τρεις Λετονοί.

Εκτός από όλους αυτούς, υπάρχουν και οι σημαντικοί προβοκάτορες των μπολσεβίκικων εφημερίδων, επαρχιακοί επίτροποι και άλλοι υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι: θα αναφέρω τους σημαντικότερους Εβραίους ηγέτες: Γιούλι Όσιποβιτς Μάρτοφ (ψευδώνυμο του Τσεντερμπάουμ), Σεργκέι Ιβάνοβιτς Γκούσεφ (Γιάκοφ Νταβίντοβιτς Ντράμπκιν), Νικολάι Σουχάνοφ (το οικογενειακό του όνομα είναι Χίμμερ), Μικαήλ Σατζέρσκι (Κρόχμαν), Αλεξάντερ Μπογκντάνοφ (Ζίλμπερσταϊν), Μπόρις Γκόρεφ (Μεέροβιτς Γκόλντμαν), Βλάντιμιρ Βολοντάρσκι (Μόισεϊ Μάρκοβιτς Γκόλντσταϊν), Γιάκοβ Μιχάηλοβιτς Σβερντλόφ (Επικεφαλής του Ποινικού Συμβουλίου), Μπόρις Κάμκοφ (Μπόρις Νταβίντοβιτς Κατς), Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι (Γκόλντμπεργκ), Νταβίντ Ριαζάνοφ (Νταβίντ Μπορίσοβιτς Γκόλντεντακχ), Αλέξανδρ Σαμόιλοβιτς Μαρτίνοφ (Ζίμπαρ), Λεβ Τσερνομόρσκι (Τσερνομορντικιν), Όσιπ Πιατνίσκι (Γιόσιφ Αρόνοβιτς Τάρσις), Ράφαελ Αμπράμοβιτς (Ρέιν), Γιόζεφ Σολομόνοβιτς Σόλντσεφ (Μπλάιχμαν), Γιόζεφ Ζβίσντιχ (Φόνσταϊν), Μαξίμ Λιτβίνοφ ((Φίνκελσταϊν, ο «διαπραγματευτής ειρήνης» με την Αντάντ), Βλαντίμιρ Μακλακόφσκι (Ρόζενμπλουμ), Πάβελ Λαπίνσκι (Λόβενσον), Μπόρις Ντιμιττίεβιτς Μπόμπροφ (Νέιθασον), Τομπάιας Αξελρόντ (ορθόδοξος, «δραστηριοποιήθηκε» και στο Μόναχο), Έραστ Γκάριν (Κάρφελντ), Ίλια Γκλαζούνοφ (Σούλτσε), κυρία Νατάλι Λέμπεντεφ (Σίμον), Γκριγκόρυ Καμίνσκι (Χόφμαν), Σεμίονοφ Νάουτ (Γκίντςμπουργκ), Βλάντιμιρ Ζαγκόρσκι (Κράχμαλγικ), Μάρκοφ Γιάγκοεφ (Γκόλντμαν), Πιοτρ Βλαντίμιροφ (Φέλντμαν), Ίλιγια Μπουκάνοφ (Φουνταμίνσκυ), Γιούρι Λάριν (Λουριέ), κ.λπ. Αργότερα, μόνο Εβραίοι κάθονταν στις τράπεζες και εικοσάχρονοι Εβραίοι συχνά κυβερνούσαν ολόκληρα τμήματα στα υπουργεία. Όποιος αναγκαζόταν να πάει εκεί αναγκαστικά θα ερχόταν πρόσωπο με πρόσωπο με κυρίους με ρωσικά ονόματα και εβραϊκά πρόσωπα...

Υπήρξαν πολλές προσωπικές αλλαγές αλλά η αρχή της επιλογής παρέμεινε πάντα η ίδια: να εξασφαλιστεί η απόλυτη επιρροή για τους Εβραίους και να χρησιμοποιηθούν Ρώσοι και Λετονοί (η κύρια στρατιωτική υποστήριξη των Σοβιετικών) μόνο σε μικρό βαθμό.²⁰⁸

Ένας παλιός ηγέτης των επαναστατών, ο Μπούρτσεφ, έγραψε μια φλογερή επιστολή στους Μπολσεβίκους, όπου διακηρύσσει στον κόσμο την ατυχία της Ρωσίας που έφερε στο προσκήνιο «προσωπικότητες ικανές για συκοφαντίες, κλοπές και δολοφονίες».²⁰⁹

Εκθέτει την προδοσία των αδίστακτων ληστών ενάντια στους Ρώσους εργάτες και στους αγρότες του κόσμου, οι οποίοι εξακολουθούν να

208. Πρόσφατα, ένας ανταποκριτής των «Times», ο Ρόμπερτ Γουίλτον (Robert Wilton), ένας αρκετά ανύποπτος μάρτυρας, ταξίδεψε στη Ρωσία: διαπίστωσε ότι από τους 384 επιτρόπους που κυβερνούν τη Ρωσία 13 είναι γεννημένοι Ρώσοι, οι άλλοι Γεωργιανοί, Κινέζοι και 300 Εβραίοι.

209. Βλάντιμιρ Μπούρτσεφ (Vladimir Burtsev): «Καταραμένοι να είστε, Μπολσεβίκου» (Seid verflucht, ihr Bolschewiki).

βλέπουν σε αυτούς «ιδεαλιστές», και κατηγορεί ξεκάθαρα και συνοπτικά τη δημαγωγία και την απάτη τους.

«Για μήνες εμφανίζονταν», έγραψε ο Μπούρτσεφ, «να είναι υποστηρικτές της Εθνοσυνέλευσης, αλλά μετά την πρώτη συνεδρίαση την απέρριψαν. Ανέκαθεν αντιτίθεντο σθεναρά στη θανατική ποινή και τώρα είναι αυτοί που την ανεβάζουν στο σύστημα. Είναι οι αυτοαποκαλούμενοι υποστηρικτές της δικαιοσύνης του λιντσαρίσματος: όλα τα διατάγματα τους τελειώνουν με την απειλή της εκτέλεσης. Ήταν οι υποστηρικτές της ελευθερίας του Τύπου και όμως αποδείχτηκαν λογοκριτές και διώκτες του Τύπου με μια αυστηρότητα που δεν είχε ξαναζήσει η Ρωσία. Ήταν πολέμιοι των φυλακών και είναι οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές τους. Έχουν φυλακίσει χιλιάδες ανθρώπους χωρίς έρευνα ή δίκη. Μιλούσαν για ειρήνη, αλλά έφεραν μόνο πόλεμο, ο οποίος εξαπλώθηκε σε όλη τη γη. Ήταν έξαλλοι για την μυστική διπλωματία, αλλά διεξήγαγαν τη διπλωματία τους με μια μυστικότητα, που δεν γνωρίζαμε ακόμα και κάτω από το τσαρικό καθεστώς.» Στο όνομα της αδελφοσύνης και της ειρήνης, οι Μπολσεβίκοι παρέσυραν ασυνείδητες ορδές και άρχισαν αμέσως να εργάζονται με λυσσασμένο μίσος ενάντια σε οτιδήποτε «αστικό» και σύντομα για μια συστηματική σφαγή και έναν εμφύλιο πόλεμο, αν μπορεί να ονομαστεί έτσι αυτή η μονόπλευρη σφαγή. Ολόκληρη η ρωσική διανοήση, που επί δεκαετίες αγωνιζόταν για τον ρωσικό λαό και είχε πάει στην αγχόνη ή είχε εξοριστεί για την ευημερία του, απλώς σκοτώθηκε όπου μπορούσαν να τους πιάσουν. Ο Φίοντορ Κοκόσκιν (Fyodor Kokoshkin) και ο Αντρέι Ιβάνοβιτς Σινγκάρεφ (Andrei Ivanovich Shingarev) δολοφονήθηκαν με δόλιο τρόπο ενώ βρισκόντουσαν βαριά άρρωστοι στο νοσοκομείο. Οι δολοφόνοι φυσικά δεν τιμωρήθηκαν. Δεν μπορώ να αναλύσω τα πάντα εδώ: αλλά είναι γνωστό ότι όλοι οι έντιμοι Ρώσοι εκτελέστηκαν χωρίς έλεος.²¹⁰

Οι εργάτες και οι στρατιώτες πείστηκαν σε τέτοιο βαθμό που δεν υπήρχε πια επιστροφή για αυτούς, έγιναν τα άβουλα πλάσματα της επίμονης εβραϊκής κυριαρχίας που είχε κάψει όλες τις γέφυρες πίσω τους. Ο πραγματικός πυρήνας του Κόκκινου Στρατού ήταν σίγουρα αξιόπιστος, οι άλλοι νεοσύλλεκτοι κρατούνταν κάτω από μια τρομακτική πειθαρχία.

Η στρατολόγηση γίνεται με τον εξής τρόπο: ένας επίτροπος πάει στο ενδιαφερόμενο χωριό και ανακοινώνει τη στρατολόγηση όλων των

210. Ακόμη και ο Γερμανός πρέσβης κόμης Βίλχελμ φον Μίρμπαχ (Wilhelm von Mirbach) δολοφονήθηκε. Ο δολοφόνος ήταν ο Εβραίος φοιτητής Γιακόβ Μπλιούμκιν (Yakov Blumkin). Κατέφυγε στην Ουκρανία, εκδόθηκε και στη συνέχεια καταδικάστηκε: σε φυλάκιση μερικών μηνών (αργότερα έλαβε υψηλή θέση στη Μόσχα).

211. Ο κόμης Βίλχελμ φον Μίρμπαχ (1871-1918) διορίστηκε Γερμανός πρεσβευτής στη Ρωσία τον Απρίλιο του 1918 και δολοφονήθηκε από έναν Εβραίο που ονομαζόταν Γιακόβ Μπλιούμκιν κατόπιν αιτήματος των Αριστερών Σοσιαλιστών Επαναστατών (συμμάχων των Μπολσεβίκων), που ήλπιζαν να υποκινήσουν έναν νέο πόλεμο μεταξύ Ρωσίας και Γερμανίας μετά την αποχώρηση της Ρωσίας από τον Παγκόσμιο Πόλεμο με τη Συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ τον Μάρτιο του 1918. (Σ.τ.Μ.)

ανδρών από 20 έως περίπου 40 ετών. Αν δεν ακολουθηθεί πιστά αυτή η διακήρυξη, εμφανίζεται η λεγόμενη εκστρατεία τιμωρίας και εκτελείται με πυροβολισμούς ολόκληρο το χωριό μαζί με τα γυναικόπαιδα. Δεδομένου ότι αυτό γινόταν συχνά ανελέητα, εμφανίζονταν όλοι οι στρατεύσιμοι, μέχρι και τον τελευταίο άνδρα. Μ' αυτόν τον τρόπο, και ειδικά μ' αυτόν τον τρόπο, η εβραϊκή κυβέρνηση διατηρούνταν, διότι ήξερε πολύ καλά: το ακόμα αδύναμο μίσος του πληθυσμού θα μπορούσε να γίνει τρομακτικό αν δεν καταπιεζόταν καθημερινά. Σύμφωνα με την επίσημη εφημερίδα «Πράβντα» (Pravda), μέσα σε τρεις μήνες πυροβολήθηκαν πάνω από 13.000 «αντεπαναστάτες». Αλλά θα μπορούσε κανείς να το παρατηρήσει, και όλες οι πρόσφατες ειδήσεις συμφωνούν με αυτό, ότι το μίσος κατά των Εβραίων στη Ρωσία, παρά τον τρόμο, γίνεται όλο και μεγαλύτερο. Οι πιο ήπιοι και πιο ανεκτικοί Ρώσοι είναι πλέον τόσο εμποτισμένοι σε αυτό το μίσος όσο ένας πρώην τσαρικός αξιωματούχος. Εάν πέσει η σημερινή κυβέρνηση, τότε κανένας Εβραίος δεν θα παραμείνει ζωντανός στη Ρωσία: αυτό μπορεί να ειπωθεί με βεβαιότητα: όσοι δεν σκοτωθούν θα διωχθούν.

IV. Η εβραϊκή Νοοτροπία!

15. Το Ταλμούδ

Αν θέλουμε να σχηματίσουμε μια κρίση για τη φύση της εβραϊκής νοοτροπίας, πρέπει αναγκαστικά να επιστρέψουμε σε εκείνο το έργο που είναι η πιο μνημειώδης έκφρασή της και που ακόμη και σήμερα, όπως είπαμε, το σέβεται τα $\frac{2}{3}$ του συνόλου του εβραϊσμού σαν απόλυτο και απαραβίαστο: το Ταλμούδ.

Έχουμε πει κάποια πράγματα γι' αυτό, και συγκεκριμένα αναφέρθηκαν εν συντομία οι ηθικές του εντολές. Τώρα θα ήθελα να ρίξω λίγο φως σε κάποιες άλλες σελίδες. Και ακόμη κι αν πρέπει να καταγράφονται αηδιαστικά πράγματα, αυτό είναι αναπόφευκτο αν θέλει κανείς να δει όλα όσα βρίσκονται σε ένα «θρησκευτικό βιβλίο».

Αυτό που είναι περίεργο στην κρίση των συγχρόνων μας είναι ότι θεωρούν το Ταλμούδ σαν ένα θρησκευτικό βιβλίο, ενάντια στο οποίο όποιος αγωνίζεται είναι οπισθοδρομικός και είναι ένδειξη της μισαλλοδοξίας. Αλλά αν διαβάσετε τις αμέτρητες πραγματείες, θα εκπλαγείτε που δεν θα βρείτε σχεδόν τίποτα για τη θρησκεία, τουλάχιστον αυτό που καταλαβαίνουμε σαν θρησκεία. Δεν εμφανίζεται καμία μεταφυσική σκέψη, καμία αναζήτηση για τη λύση στο αίνιγμα της ζωής, καμία εικόνα που θα μπορούσε να μας εικονογραφήσει τα μυστικά μας, καμία προαίσθηση, κανένα μυστήριο. Όλα είναι αυτονόητα και ξεκάθαρα. Ο κόσμος δημιουργήθηκε από το τίποτα από τον Θεό των Εβραίων, το λαό που πρέπει να κυβερνά τον κόσμο και στον οποίο ανήκει δικαιοματικά κάθε τι που δημιουργήθηκε. Αυτό είναι το «θρησκευτικό» θεμέλιο. Εκτός από την ηθικοποίηση των παραλογισμών και τις χυδαιότητες εμφανίζονται σοφιστείες μιας σχεδόν παθολογικής τρέλας που κανένας δεν θα ήθελε να τις πάρει στα σοβαρά αν δεν προέρχονταν από τα στόματα των ραβίνων που σέβονταν περισσότερο οι Εβραίοι. Ας εξετάσουμε μερικά παραδείγματα:

«Όταν ο Σολομών ήταν στην κοιλιά της μητέρας του άρχισε να τραγουδά ένα τραγούδι όπως λέει στον Ψαλμό 103,1: *“Ψυχή μου, ύμνησε τον Αιώνιο και όλο το εσώψυχό μου το Άγιο Όνομά Του”*». «Καθώς θήλαζε το στήθος της μητέρας του και κοίταζε το στήθος, άρχισε να τραγουδάει ένα τραγούδι, στ. 2: *“Ας υμνήσει η ψυχή μου τον Αιώνιο και ας μην ξεχνάει τις καλές Του πράξεις”*». (Σύμφωνα με τον ραβίνο Άμπαχου

(Abbaḥu), οι λέξεις «καλές πράξεις» σημαίνουν ότι ο Θεός έχει βάλει τα στήθη της στη θέση της λογικής ή ότι αυτός (ο Σολομών), όπως πιστεύει ο Γιέχουντα, δεν κοιτάζει ένα μέρος ντροπής ή, σύμφωνα με τον ραβίνο Μάθνα (Mathna), για να μη πει από τόπο ντροπής.²¹²

Γέννεσις 2,22: «Και ο Αιώνιος Θεός εμορφοποίησε την πλευράν. “Ο ραβίνος Χίγια (Hiyya) και ο Σαμουήλ της Νεχαρδαίας (Samuel of Nehardea) έχουν διαφορετικές απόψεις πάνω σ’ αυτό. Σύμφωνα με τον ένα, ήταν ένα πρόσωπο (από το οποίο κάτι σχηματίστηκε), σύμφωνα με τον άλλο, ήταν ένα πέος.” Είναι όμως σωστό σύμφωνα με ένα από αυτά, αφού λέει στο Ψ. 139:5: “Με περικλείεις από πίσω και από μπροστά,” αλλά τι θα σημαίνει η αναφορά σύμφωνα με αυτόν που υποθέτει ότι ήταν πέος;»²¹³

Ο ραβίνος Σιμεόν Μπέν Γκαμλιέλ (Simeon ben Gamliel): «Μια μέρα κάθε γυναίκα θα γεννά καθημερινά, αφού λέει στον Ιερεμία 31,8: “Οι έγκυες και οι γεννώντες μαζί.” Μια μέρα τα δέντρα θα καρποφορούν καθημερινά αφού λέει στον Ιεζεκιήλ 17,23: “και θέλει εκφέρει κλάδους και καρποφορήσει.”»²¹⁴

Ο ραβίνος Ιερεμίας: ««Ο πρώτος άνθρωπος είχε δύο πρόσωπα, Ψαλμοί 139,5: “Εσύ με έφτιαξες μπροστά και πίσω.”»²¹⁵

Ο ραβίνος Σαμουήλ: «Γιατί τα λόγια της Τορά συγκρίθηκαν με τη γαζέλα;» «Να σου πω: “Όπως η γαζέλα έχει λεπτό σώμα και εμφανίζεται στο αρσενικό της κάθε ώρα τόσο αγαπητή όσο την πρώτη φορά, έτσι και τα λόγια της Τορά είναι τόσο αγαπητά στους φύλακές της όσο και την πρώτη φορά.”»²¹⁶

Ο ραβίνος Ελεάζαρ: «Όταν λέει στο Δευτ. 6,5: “Να αγαπάς τον Αιώνιο, τον Θεό σου, με όλη σου την ψυχή”, γιατί τότε λέει και “με όλα τα υπάρχοντά σου”; και όταν λέει: “Με όλο σου τον πλούτο”, γιατί λέει “με όλη σου την ψυχή;”» «Θέλει να σου πει ότι υπάρχουν κάποιοι που προτιμούν το σώμα τους από τα λεφτά τους, γι’ αυτό λέει: “Με όλη σου την ψυχή”, και πάλι, ότι υπάρχουν πολλοί στους οποίους τα χρήματά τους είναι πιο πολύτιμα από το σώμα τους, γι’ αυτό λέει, “με όλα τα υπάρχοντά σου.”»²¹⁷

Ο ραβίνος Πάπα: «Και αν κάποιος ξεχάσει και συμβεί να βγει έξω αφού έχει πει από ζυγό αριθμό φλιτζανιών, πώς προλαβαίνει τις κακές συνέπειες; Πιάνει τον δεξί του αντίχειρα με το αριστερό του χέρι και τον αριστερό του αντίχειρα με το δεξί του χέρι και λέει τα εξής: “Εσείς, οι αντίχειρές μου, και εγώ είμαστε τρεις”. Και αν ακούσει μια φωνή που λέει: “Εσύ κι εγώ είμαστε τέσσερις, που κάνει ένα ζευγάρι”, να του πει: “Εσύ κι εγώ είμαστε πέντε”, κ.λπ.»²¹⁸

212. Πραγματεία Μπέρακχοτ (Berakhot) 10a

213. Πραγματεία Μπέρακχοτ (Berakhot) 61a

214. Πραγματεία Σάμππατ (Shabbat) 30a, b.

215. Πραγματεία Ερούμπιν (Erubin) 18a

216. Πραγματεία Ερούμπιν (Erubin) 54a, b

217. Πραγματεία Πέσακχιμ (Pesachim) 25 a, b

218. Πραγματεία Πέσακχιμ (Pesachim) 110a13

Στο εδάφιο 2,1 του Ιωνά λέει: «Τότε ο Κύριος πρόσταξε ένα μεγάλο ψάρι για να καταβροχθίσει τον Ιωνά.» Αλλά στο εδάφιο 3 λέει: «Και ο Ιωνάς προσευχήθηκε στον Αιώνιο από την κοιλιά του ψαριού και είπε: “Εκκαλούσα τον Κύριον εκ του εγκλεισμού μου;”» Δεν τίθεται θέμα· ίσως το μεγάλο ψάρι να τον έφτυσε και το ψαράκι να τον κατάπιε.»²¹⁹

Ο ραβίνος Μείρ: «Πώς μπορεί να αποδειχθεί ότι ακόμη και τα έμβρυα στην κοιλιά της μητέρας τραγουδούσαν ένα τραγούδι;». Γιατί ο Ψαλμός 68:27 λέει: «Στις συναθροίσεις αινείτε τον Κύριο τον Θεό, από τη μήτρα του Ισραήλ.»²²⁰

Όταν κάποιος πιάσει ψώρα φυσάμε το τρομπόνι το Σάββατο. Αλλά έχουμε μάθει: Όταν επιβάλλονται άλλες τιμωρίες και επιβάλλονται σε ολόκληρη την κοινότητα, για παράδειγμα ψώρα, ακρίδες, κουνούπια, κανείς δεν φυσάει αλλά κλαίει (προσεύχεται) στον Θεό; Δεν τίθεται θέμα, το θέμα είναι αν η ψώρα είναι υγρή ή στεγνή.²²¹

Ο ραβίνος Γιεχούντα είπε: «Μόνο ένας τέτοιος άνθρωπος τοποθετείται στο Συνέδριο που είναι σε θέση να καθαρίσει (μέσα από συμπεράσματα) το σκουλήκι από την Τορά.» Ο ραβίνος είπε: «Μπορώ να το εξηγήσω καθαρά μέσα από συμπεράσματα. Ακόμη και αν ένα φίδι, που σκοτώνει ή αυξάνει την ακαθαρσία, είναι καθαρό, τότε ο προσδιορισμός ισχύει σίγουρα σε σχέση με ένα σκουλήκι που δεν σκοτώνει και δεν αυξάνει την ακαθαρσία!» Αυτό είναι αβάσιμο γιατί (το φίδι) είναι ακριβώς σαν ένα αγκάθι (που μπορεί να μας σκοτώσει και ωστόσο είναι καθαρό).²²²

Λέει στο εδάφιο της Εξόδου 8,2: «Και ανέβηκε ο βάτραχος από τα ύδατα και εσκέπασε όλην την χώραν της Αιγύπτου.» Σύμφωνα με τον ραβίνο Ελεάζαρ ήταν μόνο ένας βάτραχος, αλλά πολλαπλασιάστηκε και γέμισε ολόκληρη τη γη της Αιγύπτου. Αλλά οι Ταναΐτες²²³ έχουν τελείως διαφορετική άποψη πάνω σ' αυτό. Ο ραβίνος Ακίμπα λέει: «Ήταν μόνο ένας βάτραχος και αυτός γέμισε ολόκληρη τη γη της Αιγύπτου». Τότε ο ραβίνος Έλαζαρ Μπέν Αζαριάχ του είπε: «Ακίμπα, τι σχέση έχεις με την Χάγκανταχ (Haggadah)²²⁴; Υπήρχε μόνο ένας βάτραχος εκεί, αλλά σφύριζε στους άλλους και ήρθαν όλοι.»²²⁵

Θα διακόψω αυτές τις πνευματώδεις σοφιστείες, αρκούν για να δείξουν απτά το πνευματικό τους κενό. Αλλά ένα σημείο πρέπει ακόμα να τονιστεί. Τα σεξουαλικά ζητήματα καταλαμβάνουν μεγάλο μέρος όλων των συζητήσεων· έχουμε ήδη δει μερικά παραδείγματα. Αυτό όμως που είναι χαρακτηριστικό είναι το πώς αντιμετωπίζονται. Όχι με έναν

219. Πραγματεία Νενταρίμ (Nedarim) 51b

220. Πραγματεία Σόταχ (Sotah) 30b

221. Πραγματεία Μπάβα Κάμμα (Bava Kamma) 36 και 37a

222. Πραγματεία Σανχεντρίν (Sanhedrin).

223. Ταναΐτες ονομάζονται οι πρώτες γενιές των ραβίων δασκάλων. Καλύπτουν την πραγματική περίοδο του ραβινικού εβραϊσμού και καλύπτουν την περίοδο από το 70 μ.Χ. έως περίπου το 220 μ.Χ. τον παραδοσιακό χρόνο της σύνταξης του Μισνά. (Σ.τ.Μ.)

224. Η Χάγκανταχ (Haggadah) είναι ένα εβραϊκό κείμενο που διαβάζεται στο Πάσχα για τον εορτασμό της απελευθέρωσης από τη σκλαβιά στην Αίγυπτο. (Σ.τ.Μ.)

225. Πραγματεία Σανχεντρίν (Sanhedrin) 67a, b.

φυσικό αισθησιασμό, ούτε καν με την αντικειμενική ουδετερότητα ενός ειδικού υγιεινής, αλλά με την αποκρουστική λαγνεία φαλακρών ηλικιωμένων που δεν μπορούν να κάνουν αρκετά στην φαντασία των σεξουαλικών δραστηριοτήτων. Η πένα διστάζει να γράψει τέτοιες παραπομπές, αλλά δεν μένει τίποτα άλλο να κάνει για να αντικρούσει την καταγγελία ότι αδικήθηκε.

Ο ραβίνος Χανίνα Μπαρ Χαμά (Chanina Bar Chama): *«Εκείνος που βάζει το κρεβάτι του μεταξύ βορρά και νότου θα έχει παιδιά αρσενικού φύλου, όπως λέει στον Ψαλμό 17,14: “Και με τον ‘Θησαυρό’ σου²²⁶ θα γεμίσεις τα σπλάχνα τους, θα έχεις αφθονία παιδιών.”»²²⁷*

Τρία πράγματα μας δίνουν μια εικόνα του μελλοντικού κόσμου, το Σάββατο, ο ήλιος και η εξυπηρέτηση. Τι είδους εξυπηρέτηση; – Αν ήθελαν να πουν την εξυπηρέτηση στο κρεβάτι (συνουσία), αυτό το απαλύνει; Εννοείται μόνο η εξυπηρέτηση στο άνοιγμα της γυναίκας.²²⁸

Η γυναίκα είναι μια σαμπρέλα γεμάτη βρωμιά, που το στόμα της είναι γεμάτο αίμα.²²⁹ Ραββίνος Γιοχάναν Μπέν Ζακάι (Yohanan ben Zakkai): *«Κάθε γυναίκα που προσκαλεί τον άντρα της σε σεξουαλική επαφή αποκτά παιδιά τέτοιου είδους που δεν υπήρχαν ούτε στην εποχή του Μωυσή.»²³⁰*

Οι γυναίκες των αμόρφωτων είναι παράσιτα και για τις κόρες τους λέγεται στο Δευτ. 27:21: *«Καταραμένος είναι αυτός που ζαπλώνει με μια αγελάδα».*

Όποιος ασχολείται με την Τορά παρουσία ενός αμόρφωτου ατόμου θεωρείται σαν να έχει έρθει σε σεξουαλική επαφή με την αρραβωνιαστικιά του.²³¹

Οι ραβίνοι έχουν διδάξει: *«Εκείνος που έχει σεξουαλική επαφή σε ένα κρεβάτι όπου κοιμάται ένα παιδί θα έχει επιληπτικά παιδιά.»²³²*

Στον ραβίνο Σιμεόν Μπέν Ζόμα (Simeon ben Zoma) τέθηκε το ερώτημα: *«Μπορεί ο αρχιερέας να πάρει μια παρθένα που έχει μείνει έγκυος ή δεν πρέπει να σκεφτεί αυτό που είπε ο Σαμουήλ: “Μπορώ να ζαπλώσω με πολλές παρθένες χωρίς αίμα, με άλλα λόγια, μπορώ να έχω σχέσεις με μια γυναίκα αφήνοντας τον παρθενικό υμένα της ανέπαφο.” ή αυτό που είπε ο Σαμουήλ δεν συμβαίνει;»* Εκείνος τους απάντησε: *«Φυσικά αυτό που είπε ο Σαμουήλ δεν συμβαίνει, αλλά πρέπει να φοβόμαστε ότι μπορεί να έχει μείνει έγκυος σε ένα λουτρό που περιείχε σπέρμα ενός άνδρα, από το οποίο εμποτίστηκε ενώ παρέμενε παρθένα. Αλλά ο Σαμουήλ είπε πράγματι: “Καθένας που έχει σεξουαλική επαφή του οποίου ο σπόρος δεν εκτοξεύεται σαν βέλος δεν μπορεί να γονιμοποιήσει;” Όταν απελευθερώθηκε από το αρσενικό, εκτοξεύτηκε σαν βέλος, μπορεί*

226. Εννοεί το πέος.

227. Πραγματεία Μπέρακχοτ (Berakhot) 56a

228. Όπως παραπάνω 57b

229. Πραγματεία Σάμπατ (Shabbat) 152a.

230. Πραγματεία Ερούμπιν (Erubin) 100b.

231. Πραγματεία Πέσακχιμ (Pesachim) 49b.

232. Πραγματεία Πέσακχιμ (Pesachim) 112b.

επίσης να γονιμοποιήσει μια γυναίκα αργότερα.»²³³

Οι πρεσβύτεροι είπαν: «Όσοι εκπέμπουν πτύελα, οι λεπροί και όσοι είχαν συνουσία με γυναίκες με έμμηνο ρύση παρά τη σοβαρή τελετουργική ακαθαρσία τους επιτρέπεται να διαβάσουν την Τορά, τους Προφήτες και τα Γράμματα, αλλά όσοι αντιμετώπισαν μια σπερματική εκπομπή απαγορεύεται να το κάνουν.»²³⁴

Είπε ο Ηλίας ο Προφήτης στον ραββίνο Γιεχούντα: «Έχετε πει και αναρωτηθήκατε: Γιατί ο Μεσσίας δεν έρχεται; Γιατί είναι αυτό περίεργο; Δεν είναι σήμερα το Γιομ Κιπούρ, και είχαν σχέσεις με πολλές παρθένες στη Νεχαρντέα, καθώς οι άνδρες και οι γυναίκες έμειναν ζύπνιοι όλη τη νύχτα και αυτό τους οδήγησε σε ασωτία;» Τότε ο ραββίνος Γιεχούντα τον ρώτησε: «Τι είπε ο Άγιος, ευλογημένος να είναι, για εκείνες τις αμαρτίες που διέπραξε ο εβραϊκός λαός;» Αυτός απάντησε: «Αυτό είπε ο Θεός: Η αμαρτία βρίσκεται στην αναμονή στην πόρτα» (Γένεση 4:7), και δεν είναι περίεργο που οι άνθρωποι αμαρτάνουν.» Τον ρώτησε: «Και τι είπε ο Σατανάς ο εισαγγελέας για την αμαρτία τους;» Ο Ηλίας του είπε: «Ο Σατανάς δεν έχει δύναμη την ημέρα της συμφιλίωσης.»²³⁵

Ραββίνος Συμεών: «Ένα προσήλυτο κορίτσι που είναι μικρότερο των τριών ετών και μίας ημέρας είναι κατάλληλη για την ιεροσύνη (δηλαδή ο ιερέας μπορεί να ζαπλώσει μαζί της), γιατί στους Αριθμούς 13,18 λέει: “Και όλα τα θηλυκά παιδιά που δεν έχουν κοιμηθεί με άνδρα θα τα αφήσετε να ζήσουν σαν σκλάβες για εσάς.”»²³⁶

«Ένα φλιτζάνι κρασί είναι καλό για μια γυναίκα: δύο φλιτζάνια είναι ντροπή, καθώς θα αρχίσει να μεθάει. Μετά από τρία φλιτζάνια, θα γίνει ποθητή και θα ζητήσει προφορικά σεξουαλική επαφή, κάτι που είναι ανάρμοστο. Μετά από τέσσερα φλιτζάνια κρασί, θα ζητήσει ακόμη και συνουσία από έναν γάιδαρο στην αγορά, καθώς σε αυτό το στάδιο είναι τόσο μεθυσμένη που δεν ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για το με ποιον έχει σχέσεις.»²³⁷

Ο ραββίνος Γιοχάναν μπεν Ντεχαβάι (Yohanan ben Dehavai) είπε: «Οι υπηρέτες άγγελοι μου είπαν τέσσερα πράγματα: Για ποιον λόγο εμφανίζονται τα κουτσά παιδιά; Επειδή οι πατέρες τους ανατρέπουν τα τραπέζια τους, δηλαδή κάνουν σεξουαλική επαφή με άτυπο τρόπο. Για ποιο λόγο γεννιούνται τα βουβά παιδιά; Επειδή οι πατέρες τους φιλούν αυτό το μέρος της γυμνότητας (τα γεννητικά όργανα). Για ποιο λόγο γεννιούνται τα κουφά και άλαλα παιδιά; Επειδή οι γονείς τους φλυαρούν την ώρα της σεξουαλικής επαφής. Για ποιο λόγο γεννιούνται τα τυφλά παιδιά; Επειδή οι πατεράδες τους κοιτάζουν επίμονα εκείνο το μέρος.»²³⁸

233. Πραγματεία Χαγκίγκαχ (Chagigah) 15a2.

234. Πραγματεία Μόεντ Κατάν (Moed Katan) 15a 19

235. Πραγματεία Γιόμα (Yoma) 20a 1

236. Πραγματεία Γέβαμοτ (Yevamot) 60b

237. Πραγματεία Κέτουμποτ (Ketubot) 65a:7

238. Πραγματεία Νενταρίμ (Nedarim) 25a:13

Ο Ραβίνος Γιοχάναν είπε: «*Το πέος του ραβίνου Γίσμαελ, γιου του ραβίνου Γιοσέι, είχε το μέγεθος μιας κανάτας εννέα καμπ.*»²³⁹ Ο ραβίνος Πάπα είπε: «*Το πέος του Ραβίνου Γιοχάναν είχε το μέγεθος μιας κανάτας πέντε καμπ, και μερικοί λένε ότι ήταν στο μέγεθος μιας κανάτας τριών καμπ.*» Ο ίδιος ο ραβίνος Πάπα είχε ένα πέος τόσο μεγάλο όσο τα καλάθια [dikurei] που φτιάχνονταν στη Χαρμπάνια.^{240, 241}

Εκείνος ο εγκληματίας (Ζίμρι) εκείνη την ημέρα (των Μαδιανιτών)²⁴² ξάπλωσε 424 φορές και ο Πινέχας περίμενε μέχρι να εξαντληθεί η δύναμή του από όλη αυτή τη δραστηριότητα. Ο Πινέχας δεν ήξερε ότι δεν ήταν απαραίτητο να περιμένει τόσο πολύ, επειδή ο βασιλιάς εναντίον του οποίου κανείς δεν μπορεί να εγερθεί, μια αναφορά στον Άγιο, Ευλογημένος να είναι, ήταν μαζί του. Το διδάχτηκε σε μια μπαράιτα (baraita)²⁴³: Ο Ζίμρι είχε σεξουαλική επαφή μαζί της εξήντα φορές μέχρι που έγινε σαν ένα σάπιο αυγό, και εκείνη σαν ένα κρεβάτι κήπου γεμάτο νερό.²⁴⁴

Αυτά τα παραδείγματα πρέπει να είναι αρκετά για να καταδείξουν ξεκάθαρα την παραξενιά της εβραϊκής νοοτροπίας. Πώς ήταν δυνατόν προϊόντα τέτοιας φύσης που κληρονομήθηκαν, συζητήθηκαν και φυλάσσονταν με ζήλο για χιλιάδες χρόνια, να μπορούσαν να χαρακτηριστούν σαν θρησκευτικό και ηθικό βιβλίο; Εδώ πρέπει να καθοριστεί μια για πάντα ότι όλα όσα είναι γραμμένα στο Ταλμούδ προέρχονται από ένα πνεύμα εχθρικό απέναντί μας. Είναι ένα ειδικά εβραϊκό χαρακτηριστικό. «*Ένα πράγμα είναι σίγουρα ξεκάθαρο*», λέει ο Εβραίος Δρ. Σιμόν Μπέρνφελντ (Simon Bernfeld), «*ότι η προφορική διδασκαλία συνδέεται στενά με την εβραϊκή φυλή, είναι κόκκαλο από τα κόκκαλά της, σάρκα από τη σάρκα της*».²⁴⁵ Και ο Εβραίος ιστορικός Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling) φτάνει στο σημείο να επαινεί το Ταλμούδ, αποκαλώντας το «*το σπουδαιότερο έργο που θαυμάζεται εδώ και χιλιάδες χρόνια, παρόμοιο του οποίου δεν μπορεί να βρεθεί σε καμία λογοτεχνία*».²⁴⁶ Αυτό πιστεύουν όλοι οι Εβραίοι.

Δεν υπήρξε σχεδόν κανένας πιο ανεκτικός, σχεδόν κανείς που να ήταν τόσο διατεθειμένος να θολώσει και να αρνηθεί τις ατομικές διαφορές στον χαρακτήρα των λαών όπως ο Τολστόι. Με ατελείωτες επαναλήψεις

239. Καμπ είναι ένα αρχαίο εβραϊκό μέτρο ίσο με 4 πίντες=x 473

240. Μια πλούσια αγροτική πόλη στην περιοχή Μεσένε νότια της Βαβυλώνας. (Σ.τ.Μ.)

241. Πραγματεία Μπάβα Μέτζια (Bava Metzia) 84a:6

242. Η «ημέρα των Μαδιανιτών» αναφέρεται στον Ησαΐα 9:3 σαν παράδειγμα της δύναμης του Κυρίου να σώζει. Αυτή η «ημέρα» αναφέρεται στη μάχη του Γεδεών με τους Μαδιανίτες στους Κριτές 7-8, όταν ο Κύριος βοήθησε τον Γεδεών και τους 300 στρατιώτες του να νικήσουν έναν τεράστιο στρατό.

243. Baraita: προφορική Τορά του ραβινικού Ιουδαϊσμού που δεν είναι ενσωματωμένη στο Μίσνα.

244. Πραγματεία Σάνχεντριν (Sanhedrin) 82b:8

245. Σιμόν Μπέρνφελντ (Simon Bernfeld): «Το Ταλμούδ, η φύση του, το νόημά τους και η ιστορία του» (Der Talmud, sein Wesen, seine Bedeutung und seine Geschichte) Βερολίνο 1900, σελ. 16.

246. Μάιερ Κάιζερλινγκ (Meyer Kayserling - Ραββίνος): «Σεφαραδίτες» (Sephardim), Λειψία 1859, σελ. 86

κήρυττε (δηλαδή στα γράμματά του) την ομοιότητα της σκέψης στην Κίνα, την Ινδία, την Ιουδαία, την Ευρώπη. Όταν όμως άφησε το ευάερο κάστρο του, χτισμένο πάνω στο δόγμα της ισότητας των ανθρώπων και παρατήρησε πιο προσεκτικά τα έργα των ανθρώπων, ο μεγάλος άνδρας κατέληξε σε άλλα αποτελέσματα. Όταν μελετούσε την Καινή Διαθήκη, αναφέρει, ένιωθε σαν ένας ψαράς μαργαριταριών που ρίχνει το δίχτυ του για πολύτιμα κοχύλια, αλλά ταυτόχρονα τραβάει μαζί τους λάσπη και βρωμιά από τα βάθη από τα οποία πρέπει πρώτα να τα αφαιρέσει. «Και έτσι δίπλα σε ένα καθαρό χριστιανικό πνεύμα, βρήκα ένα παράξενο βρώμικο εβραϊκό πνεύμα».²⁴⁷

Ο Φρίντριχ Σίλερ (Friedrich Schiller) αισθανόταν πολύ σεβασμό για πολλές μορφές της Παλαιάς Διαθήκης, ειδικά για την προσωπικότητα του Μωυσή, αλλά με ένα σίγουρο ένστικτο (χωρίς καμία λεπτομερή γνώση των πραγματικών συνδέσεων) κάνει ένα διαχωρισμό ανάμεσα στην «αναξιοσύνη και την αχρειότητα του έθνους) και την «αξία των νομοθετών του». Αποκαλεί τον Εβραίο «ακάθαρτο και κοινό σκεύος» στο οποίο αποθηκευόταν κάτι πολύτιμο, που θα μπορούσε αργότερα να ωριμάσει «σε πιο φωτεινά μυαλά», ένα «ακάθαρτο κανάλι» μέσω του οποίου μας διοχετεύονταν το ευγενέστερο από όλα τα αγαθά, η αλήθεια, που «όμως κατέρρευε μόλις πετύχαινε αυτό που έπρεπε να κάνει».²⁴⁸ Ο Γκαίτε είχε πει ότι η αντίθεση μεταξύ των σημερινών Εβραίων και των «προγόνων» τους μας ενοχλεί. Και οι δύο μεγάλοι άνδρες έχουν επομένως μια έντονα αντιφατική στάση απέναντι στο εβραϊκό παρελθόν. Αυτό όμως που πρέπει να ξεκαθαριστεί είναι, όπως γνωρίζουμε σήμερα, ότι οι μεγάλοι άνδρες του εβραϊκού παρελθόντος δεν ήταν καθόλου πρόγονοι των σημερινών Εβραίων, ότι ο Ιουδαϊσμός είναι ένα πολύ όψιμο προϊόν.²⁴⁹ Ακόμη και ο Μωυσής (και το όνομα ακόμη δεν είναι εβραϊκό) σύμφωνα με αιγυπτιακές μαρτυρίες είναι ένας δραπετής Αιγύπτιος ιερέας ονόματι Όσαρσεφ (Osarseph).²⁵⁰

Όχι, ο Εβραίος δεν έχει «καταρρεύσει», από την «Εξοδο» και μετά το κανάλι έχει διαμορφωθεί πλήρως, ή ακόμα και νωρίτερα, μόνο που έγινε ισχυρότερο και πιο έντονο.

Αυτή η ενστικτώδης αποστροφή του Τολστόι, του Σίλερ, του Γκαίτε, για να αναφέρουμε μόνο μερικούς άνδρες, πρέπει να γίνει αισθητή από όλους όσους έχουν πλησιάσει τα εβραϊκά πνευματικά προϊόντα και διατηρούν ακόμα τη φυσική τους αίσθηση· τα παραπάνω παραδείγματα

247. «Σύντομη παρουσίαση του Ευαγγελίου» (Kurze Darlegung des Evangeliums).

248. «Η αποστολή του Μωυσή» (Die Sendung Moses): [Η διάλεξη του Σίλερ για την προέλευση της εβραϊκής θρησκείας παραδόθηκε στο Πανεπιστήμιο της Ιένας το 1789 και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Thalia» του Σίλερ το 1790.

249. Σχετικά με αυτό βλέπε Τζούλιους Βελχάουζεν (Julius Wellhausen) και Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν (Houston Stewart Chamberlain).

250. Στη μετάφραση του Πολ Ντεσέν (Paul Deussen) στη «Γενική Ιστορία της Φιλοσοφίας» (Allgemeinen Geschichte der Philosophie). Ο Πολ Ντεσέν (1845-1919) ήταν σανσκριτικός λόγιος αφοσιωμένος στη φιλοσοφία του Σοπενχάουερ. Η «Γενική Ιστορία της Φιλοσοφίας» εκδόθηκε σε δύο τόμους από το 1894 έως το 1917 και ο πρώτος τόμος του είναι αφιερωμένος στην ινδική φιλοσοφία.

από το Ταλμούδ έχουν σκοπό να το ενθαρρύνουν. Ο Εβραίος θα μας περιγράψει σαν «τελείως Φιλισταίους», κάτι που εμείς, σύμφωνα με τον ραβίνο Αβραάμ Γκάιγκερ (Abraham Geiger)²⁵¹, είμαστε πέρα για πέρα, και στη συνέχεια οι μαθητές του Χάινριχ Γκρετς (Heinrich Graetz) θα μας χαρακτηρίσουν σαν «ο πιο περιορισμένος από όλους τους λαούς»²⁵², αλλά αυτό δεν πρέπει να μας ενοχλεί.

16. Η τεχνική της νοοτροπίας

Ας διερευνήσουμε εν συντομία την τεχνική δομή της εβραϊκής νοοτροπίας.

Είναι πράγματι ντροπή, αλλά παρόλα αυτά είναι αλήθεια ότι η έννοια του πολιτισμού εξακολουθεί να έχει έναν πολύ ασαφή χαρακτήρα σε ορισμένους κύκλους και μεταφέρεται χωρίς κριτική σε όλα σχεδόν τα φαινόμενα της ζωής. Σήμερα η έννοια του «πολιτισμού» περιλαμβάνει σιδηροδρόμους και ποίηση, αερόπλοια και φιλοσοφία, θέρμανση ζεστού νερού και θρησκεία· εδώ απαιτείται μια μεθοδική διαφοροποίηση. Η λέξη πολιτισμός μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο για να περιγράψει ανθρώπινες εκφράσεις που είναι προϊόν (είτε πρόκειται για αίσθηση είτε για σκέψη) μιας κοσμοθεωρίας. Σ' αυτό περιλαμβάνονται η θρησκεία, η φιλοσοφία, η ηθική, η τέχνη και η επιστήμη, στο βαθμό που δεν είναι καθαρά τεχνική. Τα υπόλοιπα είναι το εμπόριο, η οικονομία και η βιομηχανία, που θα ήθελα να χαρακτηρίσω ως τεχνική της ζωής. Τώρα μου φαίνεται ότι είναι μια σημαντική εικόνα της φύσης του εβραϊκού μυαλού, όταν το ονομάζω σαν ένα κυρίως τεχνικό μυαλό. Σε όλους τους τομείς που τους θεωρώ ότι ανήκουν στην τεχνική της ζωής, όπως είδαμε, δραστηριοποιήθηκε πάντα με επίμονη ενέργεια και με μεγάλη επιτυχία. Αλλά ακόμα και εκεί από όπου πηγάζει ο πολιτισμός, είναι μόνο η εξωτερική, η τεχνική πλευρά του στις διάφορες μορφές του που έχει διαμορφώσει ή οικειοποιηθεί.²⁵³ Αυτό απαιτεί κάποια εξήγηση.

Η ηθική, για παράδειγμα, βασίζεται σε ένα συναίσθημα που βρίσκεται βαθιά μέσα μας, στην «ελαφρά ακουστή φωνή», σύμφωνα με τα λόγια του Γκαίτε, σχετικά με το «τι πρέπει να γίνει και τι να αποφευχθεί». Στην ανθρώπινη κοινωνία, εκφράζεται με τους ηθικούς κανόνες και τους νόμους του κράτους· αυτά είναι η τεχνική της ηθικής. Όσο πιο ξεκάθαρα και σίγουρα είναι ριζωμένο σε έναν λαό το αίσθημα για τη δικαιοσύνη

251. Αβραάμ Γκάιγκερ (Abraham Geiger): «Μεταθανάτιες γραφές» (Nachgelassene Schriften), τόμος II, σελ. 242

252. Χάινριχ Γκρετς (Heinrich Graetz): «Ιστορία των Εβραίων» (Geschichte der Juden), τόμος VII σελ. 367.

253. Ο Ησαΐας το είχε καταλάβει όταν είπε: «Επειδή αυτός ο λαός με λατρεύει μόνο εξωτερικά, η σοφία των σοφών του θα εξαφανιστεί και η κατανόηση αυτών που τους καταλαβαίνουν θα χαθεί». [Ησ. 29:13-14]

και την αδικία, τόσο λιγότερο χρειάζεται περίπλοκες νομικές τεχνικές και τόσο περισσότερη πνευματική κουλτούρα θα έχει. Γι' αυτό είναι μια εντελώς παραπλανητική κρίση να βλέπουμε στη σχολαστική λεπτομέρεια των απαιτούμενων και απαγορευμένων πράξεων της καθημερινής ζωής μια έκφραση που προέρχεται από μια υψηλή ηθική. Ακριβώς το αντίθετο, είναι σημάδι ότι η κύρια εστίαση της ηθικής δεν βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο αλλά αυτή καθορίζεται απλώς εξωτερικά, όπου η ανταμοιβή και η τιμωρία για την παρατήρησή της είναι καθοριστικές. Και εδώ είναι χαρακτηριστικό του εβραϊκού μυαλού ότι η απλή ηθική του καλού και του κακού έχει οδηγήσει σε ένα κουβάρι νόμων και σε έναν σχολιασμό των ίδιων που διαρκούν εκατοντάδες χρόνια. Μόνο για το Σάββατο υπάρχουν 39 παράγραφοι με δραστηριότητες που απαγορεύονται, ο Μωυσής λέγεται ότι έλαβε 365 απαγορεύσεις και 248 νόμους στο όρος Σινά. Ο εβραϊκός νόμος όμως βασίζεται σε αυτά τα θεμέλια με χιλιάδες κανόνες συμπεριφοράς που πρέπει να τηρούνται αυστηρά. Εδώ δεν πρόκειται πια για έκφραση ενός ηθικού συναισθήματος, αλλά απλώς για γνώση και κυριαρχία τεχνικών κανόνων. «Εκείνος που γνωρίζει το νόμο είναι ενάρετος», λέει ο Γιέσουα Μπεν Σίρα.²⁵⁴ Και ο Μπέρνχαρντ Στάντε (Bernhard Stade) αν και λόγιος με καλή διάθεση για τους Εβραίους, αναφέρει: ««Η σκέψη να μετρηθούν οι πράξεις σύμφωνα με το περιεχόμενό τους ή την πεποίθηση από την οποία προκύπτουν λείπει... Πάνω απ' όλα οι πράξεις κρίνονται διαφορετικά, ανάλογα με το αν διαπράχθηκαν στη Χαναάν ή όχι, αν περιορίζονται σε Ισραηλίτες ή σε ξένους.»²⁵⁵ Εδώ έχουμε τις απαρχές του μεταγενέστερου Ταλμούδ, το οποίο, από αυτή την άποψη, δεν είναι παρά ένας εξαιρετικά περίπλοκος τεχνικός μηχανισμός με τη βοήθεια του οποίου πρέπει να λυθούν όλα τα ερωτήματα. Αλλά επειδή η κατοχή αυτού του εργαλείου απαιτούσε μεγάλη αντοχή, ακόμη και μεταξύ των Εβραίων δεν υπήρχαν πάρα πολλοί άνδρες που να είχαν σε κάθε βήμα της ζωής τους (είτε επρόκειτο για τη συναγωγή, είτε για τη τουαλέτα δεν είχε σημασία) ένα απόσπασμα από τον Μωυσή ή το Ταλμούδ στο χέρι. Αυτοί οι ειδικοί στο νόμο ήταν και οι πιο σεβαστοί άνθρωποι, το όνομά τους εξαπλώθηκε σε όλες τις χώρες που κατοικούνταν από Εβραίους και η κατεξοχήν μάθηση βασίλευε. Τόσο μεγάλη ήταν η εκτίμηση αυτής της γνώσης αυτής καθαυτής, που ακόμη και ένας μορφωμένος γκοχίμ θεωρούνταν μερικές φορές σαν άνθρωπος. Αν και ο πατέρας Σαμουήλ απαγόρευσε στον άνθρωπο (δηλαδή τον Εβραίο) να έχει κοινότητα με τους γκοχίμ,²⁵⁶ ο ραβίνος Μέιρ είπε: «Ο άνθρωπος κάθε μέρα πρέπει να λέει τρεις ευχαρι-

254. Ο Γιέσουα Μπεν Σίρα, γνωστός και σαν Μπεν Σίρα (αρχές 2ου αι. π.Χ.) ήταν ο συγγραφέας ενός έργου που ονομάζεται Σίραχ (Sirach) ή Εκκλησιαστικό (Ecclesiasticus) το οποίο θεωρείται απόκρυφο και δεν έχει γίνει αποδεκτό στην Εβραϊκή Βίβλο.

255. Ιστορία του λαού του Ισραήλ, τόμος I, σελ. 510.

256. Πραγματεία Μπέρακχοτ (Berakhot) 26.

στίες: δηλαδή ότι ο Θεός δεν με έκανε γκοχίμ, γυναίκα και ανόητο»,²⁵⁷ παρόλα αυτά εξήγησε ότι ήταν δυνατό να έχουμε σχέσεις με έναν λόγιο γκοχίμ.

Πρέπει όμως να επισημανθεί μια θεμελιώδης διαφορά μεταξύ γνώσης και γνώσης. Διότι εύκολα θα μπορούσαμε να παρατηρήσουμε ότι ακόμη και οι Ινδοί έχουν μια συσσωρευμένη γνώση που μπορούσε να κατακτηθεί μόνο με δουλειά δεκαετιών, άρα έχουν και αυτοί ένα μυαλό παρόμοιο με το εβραϊκό. Αλλά τότε πρέπει να παρατηρήσουμε ότι η γνώση των Ινδών προήλθε από την επιθυμία για γνώση της διασύνδεσης του σύμπαντος και οδήγησε σε μια εξαγνισμένη και συμβολική γνώση, ότι με αυτόν τον τρόπο αυτή η γνώση χρησίμευε μόνο σαν μέσο για έναν στόχο που ξεπερνούσε τους ίδιους. Ο Εβραίος έχει δείξει, σε όλη του την ιστορία, μια αναζήτηση της γνώσης αποφεύγοντας κάθε τι μεταφυσικό σαν μολυσματική ασθένεια και καταδίωκε ενστικτωδώς τις λίγες εξαιρέσεις που φλέρταραν με τη φιλοσοφία. Για τον Εβραίο η γνώση του νόμου ήταν αυτοσκοπός.²⁵⁸

Αυτό το τεχνικό μυαλό, που έκανε από το ηθικό συναίσθημα ένα σύστημα απαγορεύσεων και εντολών, που στην τερατώδη σύγχυση και στην ανόητη σημασιολογία του δεν έχει όμοιο στην παγκόσμια λογοτεχνία, είναι αναγκαστικά αντι-μεταφυσικό, αλλιώς δεν θα μπορούσε να είχε δημιουργηθεί καθόλου. Ένας νους που εστιάζεται σε εξωτερικά πράγματα πρέπει να έχει μια απάντηση σε όλα, πρέπει να έχει ένα εξωτερικό συμπέρασμα που να τα διευθετεί όλα, αφού εσωτερικά δεν αισθάνεται τίποτα που να είναι βαθύ και ατελείωτο. Αλλά ακόμα και σε αυτή την αναγκαστικά περιορισμένη εικόνα του κόσμου υπήρχε μια δύναμη που την δημιούργησε. Και σε αυτό το εβραϊκό μυαλό δεν έχει συμβάλει πολύ εκτός από την αιώνια ταυτολογία, ο Θεός είναι Θεός.

Σε ξένες χώρες ο Εβραίος έμαθε για πρώτη φορά κάτι για τον Θεό σαν δημιουργό του σύμπαντος, από τους μύθους αυτής της δημιουργίας, για την πτώση μέσω της αμαρτίας, για τις αρχές του καλού και του κακού, για την αθανασία της ψυχής.

Εδώ, στην επαφή του με τις ξένες ιδέες, φάνηκε η χαρακτηριστική παραδοξότητα του εβραϊκού μυαλού. Οι εικόνες και οι μύθοι έγιναν στα

257. Πραγματεία Μεναχώθ (Menachot) 43b

258. Όπου όμως η γνώση δεν ήταν αυτοσκοπός, θεωρήθηκε σαν μέσο όχι για κατανόηση αλλά για δύναμη και πλουτισμό. Λέει, μεταξύ άλλων: «Μόλις εισέλθει η σοφία στον άνθρωπο, μπαίνει και η πονηριά μέσα του.» [Πραγματεία Σόταχ (Sotah), 21b].

Ο ραβίνος Ελεάζαρ λέει: «Όποιος άνθρωπος έχει γνώση, στο τέλος γίνεται πλούσιος, όπως λέγεται Προφ. 24,40: “Και μέσω της γνώσης οι θάλαμοι γεμίζουν με όλα τα πολύτιμα και ευχάριστα πλούτη”. (Σάνχεντρν 92a:11).

Ο ραβίνος Τζόσουα Μπεν Λέβι είπε: «Αυτά τα λόγια είναι γραμμένα στην Τορά και επαναλαμβάνονται στους Προφήτες και αναφέρεται για τρίτη φορά στα Επιστολές: Όσον αφορά οποιονδήποτε ασχολείται με τη μελέτη της Τορά, οι περιουσιακές του συναλλαγές θα είναι επιτυχείς.» [Πραγματεία Αβόνταχ Ζάραχ (Avodah Zarah) 19b:7].

Η σημερινή κραυγή μάχης: «Η γνώση είναι δύναμη» έχει προκύψει από ένα εντελώς εβραϊκό πνεύμα.

χέρια του ανέκδοτα, η προσπάθεια εικονογράφησης μιας εσωτερικής εμπειρίας ερμηνεύτηκε σαν υλικό ιστορικό γεγονός. Η πτώση του ανθρώπου, το Σουμερο-Ακκαδικό σύμβολο για ένα πνευματικό γεγονός, έγινε μια ιστορική αφήγηση, το φίδι στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά ένα φίδι, το μήλο ήταν πραγματικά ένα μήλο, το όλο πράγμα ένα καθημερινό γεγονός. Όταν οι Εβραίοι έμαθαν για πρώτη φορά από τους Πέρσες για την αθανασία της ανθρώπινης ψυχής, όταν άκουσαν για έναν Σωτήρα, τον Σαόσιγιαντ (Saoshyant),²⁵⁹ ο οποίος θα λύρωνε τον κόσμο από τη δύναμη της κακής αρχής για να εγκαθιδρύσει ένα βασίλειο των ουρανών στο οποίο θα έμπαιναν όχι μόνο οι ευσεβείς αλλά τελικά, μετά από σκληρή τιμωρία και όλοι οι αμέτρητοι μετανοούντες αμαρτωλοί, από αυτήν την αρχή μιας κοσμοελευθερωτικής αγάπης κατάλαβαν μόνο την ιδέα ενός μεσσία που κυβερνά τον κόσμο. Το βασίλειο του Θεού έγινε ένα κράτος σκλάβων στο οποίο οι Εβραίοι θα κυβερνούσαν σαν τύραννοι. Ο μύθος της δημιουργίας του σύμπαντος έγινε για τους Εβραίους το άλφα και το ωμέγα της μετέπειτα κοσμοθεωρίας τους: ολοκλήρωσε μια για πάντα, την εικόνα τους για το σύμπαν. Το συστατικό της ήταν ότι είχε δημιουργηθεί από το τίποτα. Τέλος πάντων, οι Εβραίοι τώρα ήξεραν τα πάντα: ο Εβραίος θεός δημιούργησε το σύμπαν μια μέρα από το τίποτα, αναμένεται να μας προστατεύσει και θα μας δώσει στο μελλοντικό βασίλειο την κυριαρχία σε όλους τους λαούς. Βλέπει κανείς ότι η εικόνα είναι πλήρης, η άποψη συνεπής.

Ένα αρχαίο ινδικό τραγούδι λέει:

Τα αυτιά μου ανοίγουν για να ακούσουν, τα μάτια μου για να τον δουν,
 Το φως στην καρδιά μου ζωντανεύει,
 Μακριά περιπλανιέται το μυαλό μου, οι σκέψεις του απομακρύνονται!
 Τι να πω, τι να φανταστώ τώρα;^{260, 261}

Δεν είναι σαν ένα φτερό από το άπειρο που κάνει ακόμα ένα φτερούγισμα σε αυτά τα λόγια του Ινδού τραγουδιστή και σηκώνεται από κάθε γήινο περιορισμό; Ή, όταν ο σοφός άνθρωπος στο τέλος ενός από τα παλαιότερα φιλοσοφικά έργα για τη δημιουργία του σύμπαντος τελειώνει ως εξής:

«Αυτός είναι η πρώτη αρχή αυτής της δημιουργίας,
 είτε τα έφτιαξε όλα είτε όχι,
 ...το ξέρει πραγματικά, ή μήπως δεν το ξέρει;»

259. Το Σαόσιγιαντ (Saoshyant) είναι η έκφραση της Αβεστικής γλώσσας που κυριολεκτικά σημαίνει «αυτός που φέρνει οφέλη» και η οποία χρησιμοποιείται με πολλούς διαφορετικούς τρόπους στη Ζωροαστρική γραφή και παράδοση. (Σ.τ.Μ.)

260. Καρλ Φρίντριχ Γκέλντνερ (Karl Friedrich Geldner) και Αδόλφος Κέγκι (Adolf Kaegi): «70 ύμνοι της Ριγκβέντα» (70 Lieder des Rigveda).

261. Η Ριγκβέντα ή Ριγκβέδα είναι μια αρχαία ινδική συλλογή Βεδικών σανσκριτικών ύμνων. (Σ.τ.Μ.)

Και πάλι τελειώνει με μια ερώτηση. Αυτοί οι αισθανόμενοι στην αιωνιότητα είναι ο οδηγός πέρα από έναν νου «που κατοικεί σαν ένα πιθανό θαύμα στον άνθρωπο», του «σοφού αγέραστου νου»;²⁶² Ο Ινδός νιώθει μέσα του κάτι αιώνιο, βλέπει τον εαυτό του μπροστά σε ένα άπειρο, δεν μπορεί να κλείσει στον εαυτό του όλες τις πόρτες του μυαλού. Το εβραϊκό μυαλό όμως είναι νευρικό μπροστά σε τέτοιες φαντασιώσεις, όταν του έρχονται στο μυαλό. Η Παλαιά Διαθήκη είναι μάρτυρας αυτού. Και ο Ιούδας Αλεβί (Judah Halevi),²⁶³ ίσως η πιο συμπαθητική προσωπικότητα που έχει δημιουργήσει ο εβραϊσμός, εκφράζεται ποιητικά, τρέμοντας μέσα του, ως εξής:

Μην σε πειράζει η ελληνική σοφία,
 Που δεν βγάζει καρπούς, παρά μόνο λουλούδια,
 Και το περιεχόμενό της; «Το σύμπαν δεν δημιουργήθηκε,
 Εκεί από την αρχή, τυλιγμένο σε μύθους»,
 Ακούς λαίμαργα τα λόγια τους. Επιστρέφεις
 Με φλυαρίες στο στόμα, την καρδιά άδεια, ανικανοποίητη,
 Ψάχνω λοιπόν τραγούδια στο δρόμο του Θεού,
 Και αποφεύγω το μονοπάτι της ψεύτικης σοφίας.²⁶⁴

Ο Εβραίος δεν έχει καμία σχέση με τους μύθους και τα σύμβολα, [εάν τα υιοθετήσει μετατρέπονται στην πιο στυγνή μαγεία (βλέπε Ζοχάρ, Καμπάλα)] γι' αυτό και ο Χριστός και η διδασκαλία της βασιλείας των ουρανών, που είναι «μέσα μας», είναι τόσο απεχθής γι' αυτόν, γιατί εδώ αισθάνεται την πιο δυνατή επίθεση στην ύπαρξή του. Το πώς μιλάει το Ταλμούδ για τον Ιησού το έχουμε δει· αλλά είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι ακόμη και οι Εβραίοι συγγραφείς που δεν σκέφτονται με αυστηρά Ταλμουδικό τρόπο δεν έχουν διαφορετικές απόψεις σε αυτό το σημείο. Είναι αλήθεια ότι δεν συναντά κανείς πάντα μίσος, τουλάχιστον όχι έντονο, αλλά πάντα μια παντελή έλλειψη κατανόησης σχετικά με την προσωπικότητα του Ιησού.

Όλοι οι Εβραίοι έχουν την άποψη ότι ο Χριστός σε καμία περίπτωση δεν είναι ο φορέας μιας νέας ηθικής, αλλά απλώς έχει υιοθετήσει μόνο τις διδασκαλίες του μεγάλου Σανχεντρίν, δηλαδή του Χιλλέλ του πρεσβύτερου²⁶⁵, του προέδρου του· οι διαφορές μεταξύ αυτού και των Φαρισαίων είναι μεταγενέστερες κακόβουλες ιστορίες, κ.λπ. Όλα τα απο-

262. Σύμφωνα με τη μετάφραση του Πολ Ντεσέν (Paul Deussen): «Γενική ιστορία της φιλοσοφίας» (Allgemeine Geschichte der Philosophie), τόμος I.

263. Ο Ιούδας Αλεβί (Judah Halevi) (1075 – 1141) ήταν Σεφαρδίτης (Εβραίος της Ισπανίας) ποιητής, φιλόσοφος και γιατρός. Γεννήθηκε στο Τολέδο ή στην Τουδέλα και απεβίωσε λίγο μετά την άφιξή του στη Γη της Επαγγελίας.

264. «Divan des Castiliens Abu'l-hassan Juda Ha-Levi» σε μετάφραση του Αβραάμ Γκάιγκερ (Abraham Geiger)

265. Ο Χιλλέλ ο Πρεσβύτερος (περίπου 110 π.Χ. – 10 μ.Χ.) ήταν Εβραίος θρησκευτικός ηγέτης, σοφός και λόγιος που σχετιζόταν με την ανάπτυξη του Μισνά και του Ταλμούδ και ιδρυτής της σχολής Ταννάμ του Οίκου Χιλέλ.

Το Σανχεντρίν ήταν το ανώτατο δικαστήριο ή «συμβούλιο» του αρχαίου Ισραήλ.

θέματα της εβραϊκής επιστήμης χρησιμοποιούνται για αυτό το σκοπό. Μερικά παραδείγματα από την τεράστια βιβλιογραφία. Ο ραβίνος Τζόσεφ Έσελμπαχερ (Joseph Eschelbacher) λέει: «Όσον αφορά το δόγμα του Θεού, η βασική πηγή του Χριστιανισμού ήταν και παραμένει η Παλαιά Διαθήκη για την άσκηση του νόμου, της ηθικής και της φιλανθρωπίας».²⁶⁶ Αυτό, δυστυχώς, έχει συμβεί στην περίπτωση του Θεού, αλλά δεν ευθύνεται για αυτό ο Χριστός. Ο Χριστός αντιτίθεται συνειδητά σε αυτό που παραδοσιακά ήταν αποδεκτό: «Ακούσατε ότι ειπώθηκε στους γέροντες, εγώ όμως σας λέω...»²⁶⁷ «εσείς είστε παιδιά του Διαβόλου»· «είστε γόννοι φιδιών και οχιών»²⁶⁸ αυτό θα έπρεπε επιτέλους να έχει νόημα ακόμα και στον πιο ανόητο άνθρωπο. Το ίδιο το γεγονός του μίσους χλιετιών του Χριστού είναι η πιο αλάνθαστη απόδειξη ότι η εβραϊκή φύση γνωρίζει ότι είναι ένας κόσμος μακριά από την προσωπικότητα του Χριστού. Πρέπει όμως να συνεχίσουμε να ανεμίζουμε το λάβαρο της Παλαιάς Διαθήκης; Όχι, όσο τα παιδιά μας θα πρέπει ακόμα να σέβονται τις επινοημένες ιστορίες από τις απάτες του Ιακώβ, του Λάβαν, του Ιούδα σαν θρησκευτικά έγγραφα, όσο ακόμα περνάει στις εκκλησίες μας το πνεύμα της Πεντατεύχου και του Ιεζεκιήλ, μέχρι τότε ο γενικός χριστιανισμός δεν έχει γεννηθεί ακόμη. «Το Ευαγγέλιο δεν είναι καν μια ανεξάρτητη, αυτοτελής θρησκευτική διδασκαλία», λέει ο ίδιος ραβίνος, «ο Ιησούς δεν μπορούσε και δεν ήθελε να προσφέρει μια τέτοια θρησκεία. Ένας Χριστιανισμός χωρίς στέρεη βάση στην Παλαιά Διαθήκη επιπλέει στον αέρα και διαλύεται σε φευγαλέες ομίχλες που αλλάζουν συνεχώς το σχήμα τους.»²⁶⁹

Εδώ πάλι υπάρχει ο εβραϊκός φόβος για μια φιγούρα που δεν είναι σύμφωνη με τα πρότυπά τους και πάλι εδώ δεν μιλάμε για τη θρησκεία σαν εικόνα του εσωτερικού του ανθρώπου, αλλά για τεχνικούς νόμους, θεμελιώδεις αρχές και ούτω καθεξής.

Σύμφωνα με τον ραβίνο Λέο Μπάεκ (Leo Baeck) δεν υπάρχει κανένα καλό χαρακτηριστικό του οποίου ο προφήτης δεν έχει αναδειχθεί ένας Εβραίος· ο Εβραίος ήταν ο κήρυκας της ευλάβειας, η ιδέα του καθήκοντος, η πίστη και η ανθρωπιά πηγάζουν από αυτόν, η ανιδιοτέλεια της στάσης, η ανεκτικότητα απέναντι σε αυτούς που σκέφτονται διαφορετικά ήταν από αρχαιοτάτων χρόνων χαρακτηριστικό των Εβραίων... Όλα αυτά παρουσιάζονται με τον εξωραϊσμό μερικών αποσπασμάτων του Ταλμούδ που ακούγονται ωραία αν τα πάρουμε εκτός πλαισίου: ο Εβραίος εμφανίζεται με μεγάλη δόξα. Σύμφωνα με τον Μπάεκ, η δύναμη του Ιησού βασίζεται κυρίως στο γεγονός ότι απευθύνθηκε μόνο στους Εβραίους.²⁷⁰

266. «Ο Ιουδαϊσμός και η φύση του Χριστιανισμού» (Das Judentum und das Wesen des Christentums), Βερολίνο 1905, σελ. 92

267. Βλέπε κατά Ματθαίο 5:21 – 24.

268. Βλέπε κατά Ιωάννη 8:44· κατά Ματθαίο 23:33.

269. Όπως το παραπάνω, σελ. 9.

270. Λέο Μπάεκ (Leo Baeck): «Η Φύση του Ιουδαϊσμού», (Das Wesen des Judentums), Βερολίνο 1905, σελ. 52.

Διαφορετικά, ο σοφός ραβίνος δεν θεωρεί απαραίτητο να αναφέρει καθόλου τον Χριστό. Αν εξετάσουμε το έργο του πιο προσεκτικά θα παρατηρήσουμε ότι ο Καντ και ο Γκαίτε, που τους έχει καταλάβει κατά το ήμισυ, ήταν η έμπνευσή του, και οι ιδέες τους αποδόθηκαν στη συνέχεια στους Εβραίους σύμφωνα με μια δοκιμασμένη μέθοδο. Πώς προειδοποίησε ο Γκαίτε για έναν άλλο ραβίνο (Μέντελσον): «Ω, καημένη Χριστέ! Πόσο δύσκολο θα είναι για σένα, όταν θα σου κόψουν σιγά-σιγά τα μικρά φτερά σου;»

Ο Αβραάμ Γκάιγκερ, μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες του φιλελεύθερου Ιουδαϊσμού, δεν μιλάει κι αυτός καλά για τον Χριστιανισμό: «Οι ιδέες και τα αισθήματα του Χριστιανισμού είναι μεγάλης αοριστίας, αντιτίθενται σε όλες τις λαϊκές παραδόσεις με τέτοιο τρόπο που δεν μπορούν ριζώνουν μέσα τους, απλά μυαλά που αρνούνται την πραγματική ζωή, ονειρεύονται μια φανταστική ζωή χωρίς σάρκα, μεγαλώνουν το χάσμα μεταξύ πνεύματος και σώματος για να δουν την ευλογία στην καταστροφή του».²⁷¹ Διαβάσετε προσεκτικά αυτό το απόσπασμα, περιέχει με λίγα λόγια ολόκληρη την εβραϊκή κοσμοθεωρία. Επειδή ο Χριστιανισμός είναι αποκρουστικός για τον εβραϊσμό, λέγεται ότι είναι «αντίθετος σε όλες τις λαϊκές παραδόσεις». Θεέ και Κύριε! Το γεγονός ότι όλοι οι σλαβο-κελτο-γερμανικοί λαοί τον έχουν αναγνωρίσει (αν και με κάποιες διαστρεβλώσεις), δεν δείχνει ότι εδώ κυριαρχεί ένα συναίσθημα, που σχετίζεται με αυτό του Χριστού; – Η ζωή εδώ στον πλανήτη είναι η μόνη «πραγματική ζωή», όλα τα άλλα είναι ανοησίες, «φανταστικής» ύπαρξης. Και ακόμα και να τολμήσεις να αγγίξεις το ιερό σώμα της σάρκας και να νιώσεις μέσα σου την επιθυμία να μπορέσεις να φτάσεις στην πίστη, να δεις στην διάλυση της μια λύτρωση, τι τρέλα!

Είναι λοιπόν αυτονόητο ότι ο άνθρωπος από τη Γαλιλαία, «το καρποφόρο φυτώριο του δεισιδαιμονικού ενθουσιασμού» εμφανίζεται στον κ. Γκάιγκερ με ένα παράξενο φως. «Δεν μπορούμε να αρνηθούμε στον Χριστό μια βαθιά εσωτερικότητα, αλλά σε νέες σκέψεις... δεν υπάρχει ίχνος ενός μεγάλου έργου μεταρρύθμισης. Στον Ιησού υπήρχε ένα παράξενο μείγμα διαύγειας κατανόησης, συσκότισης του νου και ενθουσιασμού, όπως βρίσκουμε συχνά σε άνδρες αυτού του είδους, και εξαρτάται απλώς από τις περιστάσεις εάν, από την εμφάνιση τέτοιων ανδρών, θα αναπτυχθεί μια αίρεση που εξαφανίζεται ή μια μόνιμη θρησκευτική ένωση».²⁷²

Άρα λοιπόν ο Χριστός ανήκε στην πραγματικότητα σε ένα ψυχιατρικό ίδρυμα, τέτοιοι νοσηροί λάτρεις έχουν εμφανιστεί σε μεγάλους αριθμούς στην ιστορία, ο Χριστιανισμός είναι απλώς μια σύμπτωση: Και για την μοναδικότητα του Ιησού ούτε η παραμικρή κατανόηση.

271. Αβραάμ Γκάιγκερ (Abraham Geiger): «Μεταθανάτιες γραφές» (Nachgelassene Schriften), τόμος II, σελ. 38

272. Όπως παραπάνω, σελ. 116.

Πιο ξεκάθαρος και πιο ειλικρινής είναι ο **Χέινριχ Γκρετς**, ο οποίος βλέπει στον Ιησού την «αναγέννηση με τη μάσκα του θανάτου»: αυτό θυμίζει κάπως τη γλώσσα του Ταλμούδ. Και ο Ταλμουδιστής του σήμερα δεν αφήνει τίποτα να είναι επιθυμητό στη σαφήνεια του τρόπου έκφρασής του. Ο δρ. Κάρπελ Λίππε (Karpel Lippe), του οποίου τα γραπτά πρέπει να διαβαστούν όπως αυτά των «ισπανών σοφών» (σύμφωνα με τον Δρ. Μπούρσιν), έγραψε το 1897: «Έχουν περάσει σχεδόν 1900 χρόνια από τότε που ένας Ρωμαίος κυβερνήτης **γερμανικής καταγωγής** ονόματι Πόντιος Πιλάτος δολοφόνησε χιλιάδες Εβραίους, μεταξύ των οποίων προφανώς υπήρχε ένας τον οποίο οι Άριοι λαοί προήγαγαν σε θεό πολύ μετά την εκτέλεσή του. Από τότε, οι Άριοι έχουν χύσει πολλά ποτάμια εβραϊκού αίματος για τον φόνο αυτού του θεανθρώπου, χωρίς να έχουν εξιλεώσει τους Εβραίους μετά από 60 γενιές... Η εκκλησία φροντίζει ώστε το σύμβολο του σταυρού να μην αποξενωθεί από την αρχική του σημασία (δολοφονία)».²⁷³

Αυτές οι διάφορες διαβαθμίσεις στις εκφράσεις των Εβραίων μελετητών καταδεικνύουν μια τόσο βαθιά παρανόηση που δεν θα πρέπει κανένας να κουράζεται προκειμένου να επισημαίνει εκ νέου τον κίνδυνο που αναγκαστικά φέρνει μαζί του ένα εβραϊκό μυαλό, θέλοντας και μη, όταν του επιτρέπεται να δραστηριοποιείται μέσα σε μια χριστιανική κοινότητα. Ο Λεοπόλντ Τσουντς (Leopold Zunz)²⁷⁴ αποκάλυψε τον Ιουδαϊσμό «η παραξενιά της ψυχής μου». Ο Εβραίος λοιπόν, δεν μπορεί ποτέ να απελευθερωθεί από αυτή τη «παραξενιά» ακόμα κι αν έχει βαπτιστεί δέκα φορές και η αναγκαία συνέπεια της επιρροής του θα είναι πάντα και παντού η ίδια: αποπνευματοποίηση, αποχριστιανισμός, υλοποίηση.

Αυτή είναι η επίγνωση που παίρνει κανείς από την ιστορία του εβραϊκού μυαλού. Από τη θρησκεία και τη φιλοσοφία προκύπτουν οι τεχνικές επιτομές: ακόμη και τα μεγαλύτερα δεν αποτελούν εξαίρεση. Μπορείτε να κάνετε τον κόπο να διαβάσετε το «Ένας οδηγός για τους μπερδεμένους» (Moreh Nebukim – Le guide des égarés) του Μαΐμωνίδη²⁷⁵, ένα γιγάντιο έργο τεράστιας πολυμάθειας και όμως τόσο απαλλαγμένο από οποιοδήποτε αληθινό μεγαλείο ψυχής και πνεύματος. Τότε πολλοί θα αναφέρουν τον Μπαρούχ Σπινόζα (Baruch Spinoza). Όμως, σύμφωνα με τον Μπέντζαμιν Γιόουετ (Benjamin Jowett), δεν υπάρχει πλέον καμία αμφιβολία ότι ο Σπινόζα οφείλει όλες τις πραγματικές του σκέψεις στο μυαλό δύο ανδρών: του Ρενέ Ντεκάρτ (René Descartes) και του Τζορντάνο Μπρούνο (Giordano Bruno). Με την γνήσια εβραϊκή τεχνική κατάφερε να φέρει αυτά τα αντίθετα σε έναν

273. «Ραβινικές-επιστημονικές διαλέξεις» (Rabbinisch-wissenschaftliche Vorträge), σελ. 58 και 83.

274. Ο Λεοπόλντ Τσουντς (Leopold Zunz) (1794-1886) ήταν Γερμανός μεταρρυθμιστής ραβίνος που ήταν ένας από τους ιδρυτές των ακαδημαϊκών «εβραϊκών σπουδών». (Σ.τ.Μ.)

275. Βλέπε μετάφραση του Σάλομον Μανκ (Salomon Munk), «Le guide des égarés», Παρίσι 1856 (βλέπε σελ. 25).

κοινό παρονομαστή και να τα συνδυάσει σε ένα έξυπνο «σύστημα». Το ότι μπορούσε να το κάνει αυτό δείχνει ότι δεν καταλάβαινε κανέναν από τους δύο. Το γεγονός όμως, ότι ο Σπινόζα φλέρταρε με τον αρχαίο Άριο πανθεϊσμό, του χάρισε φυσικά την πιο σκληρή εχθρότητα των Εβραίων εκείνης της εποχής· όσο αφορά όμως την επεξεργασία του, ήταν τόσο Εβραίος όσο κάθε ραβίνος. Μας διαβεβαιώνει ειλικρινά ότι όλα μπορούν να εξηγηθούν με τον πιο βολικό τρόπο χωρίς να χρειάζεται να υποθέσει κανείς ένα μυστήριο ή ένα μυστικό. Ο Γιάκομπ Φρούντενταλ (Jacob Freudenthal) τον διεκδικεί επίσης δικαίως για τον Εβραϊσμό, όπως και ο Δρ. Τζούλιους Ζάμουελ Σπίγκλερ (Julius Samuel Spiegler).²⁷⁶ Χαρακτηρίζει τον φιλόσοφο σαν «αφομοιωμένο Εβραίο» και προσπαθεί να υποστηρίξει ότι πρέπει να ευχαριστήσουμε τους Εβραίους για όλη τη γνώση. Ο Σπινόζα είναι επομένως «ο σπουδαιότερος από όλους τους φιλοσόφους»,²⁷⁷ «ο μεγαλύτερος ήρωας της φιλοσοφίας της σύγχρονης εποχής»,²⁷⁸ ο Μέντελσον «εξευγένισε τη γερμανική γλώσσα και έκανε δημοφιλή τη φιλοσοφία μέσω του έργου του, οπότε άνθισε σε ένα λουλούδι που δεν είχε φανταστεί προηγουμένως»,²⁷⁹ «διαμόρφωσε μέσω της ανυψωτικής του καθοδήγησης το γερμανικό έθνος σε φιλοσοφικό»,²⁸⁰ κ.λπ. Αν εξετάσετε αυτή τη ασυναρτησία από πιο κοντά, θα μάθετε περισσότερα από αυτήν παρά από πολλά αντισημιτικά έργα.

Όπως ακριβώς εκφράστηκε στην ηθική και στη θρησκεία το εβραϊκό μυαλό, έτσι εκφράστηκε και στην επιστήμη και την τέχνη.

Οι Εβραίοι καυχούνται ότι σε όλες τις εποχές έχουν προσφέρει μεγάλο αριθμό εξαιρετικών ανδρών στην επιστήμη, ειδικά στον τομέα της ιατρικής. Σχεδόν κάθε βασιλιάς, λένε, είχε έναν Εβραίο γιατρό τον οποίο μπορούσε να εμπιστευτεί περισσότερο από τους χριστιανούς συναδέλφους του. Αν λοιπόν είναι αδιαμφισβήτητο ότι η φυσική επιρροή που ασκεί ένας γιατρός σε έναν άρρωστο, ήταν ένα ισχυρό κίνητρο για τους Εβραίους να ακολουθήσουν αυτό το επάγγελμα και άνοιξε ένα ευρύ πεδίο για κερδοσκοπία, και ότι έχει αξιοποιηθεί στο έπακρο, μπορούμε ακόμα να υποθέσουμε ότι η ιατρική είχε και κάποιο άλλο ενδιαφέρον για τους Εβραίους. Τότε θα ήταν αναμενόμενο ότι θα έπρεπε να ήταν οι πρώτοι που βρήκαν την επιστημονική ανατομία. Αλλά αυτό απέχει πολύ από την αλήθεια. Η αδάμαστη ερευνητική ορμή, που ενέπνευσε έναν Λεονάρντο, που τον ανάγκασε, με κίνδυνο της ζωής του σε υπόγεια κελάρια, να μελετήσει τη θαυματουργή δομή του ανθρώπινου σώματος και να παράσχει μια περιγραφή των λειτουργιών του, μέσα από σχέδια εκπληκτικής ακρίβειας που δεν έχουν ξεπεραστεί ακόμα και σήμερα, το λαμπρό του όραμα, οι δημιουργικές ιδέες του Ρενέ Ντεκάρτ και του

276. Στο βιβλίο του «Ιστορία του για τη φιλοσοφία του Ιουδαϊσμού» (Geschichte der Philosophie des Judentums).

277. Όπως στο παραπάνω, σελ. 316.

278. Όπως στο παραπάνω, σελ. 317.

279. Όπως στο παραπάνω, σελ. 353.

280. Όπως στο παραπάνω, σελ. 8.

Νικολάου Κοπέρνικου, όλα αυτά δεν βρίσκουν κάτι ανάλογο μεταξύ των Εβραίων ερευνητών. Παρ' όλη τη γνώση, έλειπε η ευφυής διαίσθηση και η δημιουργικότητα.

Από την εποχή του Ιμμάνουελ Καντ (Immanuel Kant), έχουμε κάνει σαφή διάκριση μεταξύ κατανόησης και λογικής. Με το πρώτο αντιλαμβανόμαστε την ικανότητα να συλλέγουμε τα δεδομένα που παρέχονται από την αίσθηση και τις εμπειρίες σε μια εικόνα και να τα συνδέουμε με τη μορφή της αιτιότητας, από τη δεύτερη την ικανότητα να συνδυάζουμε όλες τις κρίσεις της κατανόησης σε μια ενότητα. Η κατανόηση παράγει γνώση, η λογική την επιστήμη, τη διαμορφωμένη γνώση. Όταν όμως η λογική από την πλευρά της συλλέγει δεδομένα, είναι ωστόσο αυθόρμητα ενεργή στο ότι, σαν τολμηρή κατευθυντήρια ιδέα, επεκτείνει τα συναισθήματα σε νέες ανακαλύψεις. Η ιδέα του ατόμου, ο νόμος της διατήρησης της ενέργειας, η θεωρία του αιθέρα, πράγματι δεν είναι σκέψεις που μπορεί να σκεφτεί οποιοσδήποτε ανόητος, και οι οποίες δεν μπορούν να αποδειχθούν εύκολα λογικά και εμπειρικά. Είναι προσπάθειες της δημιουργικής λογικής, της «ακριβούς εμπειρικής φαντασίας», όπως την ονόμασε ο Γκαίτε, που ψηλαφεί προς τα εμπρός. Πηγαίνει χέρι-χέρι με την αδιάψευστη εμπειρική έρευνα.

Δεν είναι πλέον δύσκολο να σκιαγραφήσουμε τη σφαίρα του εβραϊκού μυαλού με απόλυτη ακρίβεια. Πάντα κυριαρχούσε στον τομέα της επιστήμης που μπορεί να καλύψει μόνο η κατανόηση. Η έλλειψη φαντασίας και εσωτερικής αναζήτησης, που καταδίκασε τον Εβραίο στη στείριότητα τόσο στη θρησκεία όσο και στη φιλοσοφία, εμφανίζεται και στην επιστήμη. Ούτε μια δημιουργική επιστημονική ιδέα δεν προέκυψε από ένα εβραϊκό μυαλό και πουθενά δεν υπέδειξε νέους δρόμους. Είναι αλήθεια ότι οι Ταλμουδιστές εξακολουθούν ακόμη και σήμερα να υπερασπίζονται τους αρχαίους ραββίνους, ισχυριζόμενοι ότι αυτοί προχώρησαν στην επιστήμη χιλιετίες πριν και πρόβλεψαν πολλές σύγχρονες ανακαλύψεις. Ο δρ. Κάρπελ Λίππε (Karpel Lippe), για παράδειγμα, δηλώνει ότι, στην πραγματεία Μπέρακχοτ (Berakhot), λέει ότι όποιος τοποθετεί το γαμήλιο κρεβάτι του με κατεύθυνση βορρά-νότου αποκτά αρσενικά παιδιά. Το ίδιο πράγμα έχει διαβάσει σε μια νέα ιατρική εργασία! Στο Ταλμούδ δηλώνεται περαιτέρω ότι ήδη πριν από τον Αδάμ είχαν ζήσει εκατοντάδες γενιές· και ότι αυτό έχει πλέον αποδειχθεί από τη σύγχρονη ανθρωπολογία.²⁸¹ Μπροστά σε τέτοιες ανακρίβειες τότε ξύνουμε το κεφάλι μας. Ο Αδάμ δεν είναι η ενσάρκωση του πρώτου ανθρώπου, αλλά μια αναμφισβήτητη ιστορική προσωπικότητα! Ακούμε επίσης ότι οι σύγχρονες ανακαλύψεις έχουν δείξει ότι ένας άνθρωπος που ασχολείται μόνο με μια επιστήμη πάσχει από κοιλιακές παθήσεις, ενώ αυτός που αφοσιώνεται σε πολλές γίνεται νευρικός. Ακόμη κι αυτό το ήξεραν και οι παλιοί ραββίνοι. Διότι λέγεται: «*Η πλειοψηφία των μελετητών πεθαίνει από κοιλιακές παθήσεις. Όταν ο μελε-*

281. Όπως παραπάνω, σελ. 25.

τητής ενθουσιάζεται (γίνεται νευρικός), είναι η φώτισή του (η ευφυΐα) που τον ενθουσιάζει. Ο ραβίνος Σιμεόν Μπέν Ζόμα (Simeon ben Zoma) και ο Σιμεόν Μπέν Αζάι (Simeon ben Azzai) ασχολήθηκαν όχι μόνο με το δόγμα του δικαίου αλλά και με τη φιλοσοφική επιστήμη, και έγιναν και οι δύο νευρικοί».

Ένας άλλο μανιώδης Ταλμουδιστής, ο δρ. ιατρός Μαξ Κόρνφελντ (Max Kornfeld), έχει αποδείξει «αυστηρά επιστημονικά» ότι «η περιτομή μεταβάλλει τον ανθρώπινο οργανισμό με τέτοιο τρόπο που μόνο ο περιτμημένος είναι ικανός να κάνει μελέτες». Τέτοια πράγματα διδάσκονται, τυπώνονται και πιστεύονται από τα δύο τρίτα ενός λαού που κυβερνά τον κόσμο σήμερα! Αν αυτά είναι τα αποτελέσματα της «ιδιοφυΐας» του εβραϊκού λόγιου μυαλού, δεν μπορεί κανείς να αντισταθεί στο να χαμογελάσει σε μια τέτοια ιδιοφυΐα που επιδεικνύεται τόσο αφελώς. Όταν το ζύπνημα του ευρωπαϊκού μυαλού προώθησε την ελεύθερη σκέψη και την έρευνα από τη Βόρεια Ιταλία στην Αγγλία, από την Ισπανία στην Πολωνία, και όταν οι δημιουργικοί άνθρωποι δίδασκαν να αμφισβητούν τη Φύση με πρωτοποριακές ιδέες, δεν υπήρχε ακόμα πεδίο δραστηριότητας εκεί για τον Εβραίο. Και όταν οι πλοηγοί του κόσμου ταξίδεψαν με γενναιότητα σε μακρινές χώρες, όταν οι εξερευνητές του κόσμου επινόησαν εκπληκτικές συσκευές για να μελετήσουν τους έναστρους ουρανοί και να ξεδιαλύνουν τους νόμους του σύμπαντος, ο Εβραίος ήταν απασχολημένος, όπως στην εποχή του Σολομώντα, με το εμπόριο αλόγων, την τοκογλυφία και στην καλύτερη περίπτωση με λεκτικές απλές σοφιστείες από την Αγγλία στην Αυστρία. Ποτέ δεν θα μπορούσε κανείς να ανιχνεύσει σ' αυτόν τη διάθεση του μυαλού που ερευνά μακριά και βαθιά, που ο Ονορέ ντε Μπαλζάκ (Honoré de Balzac) αργότερα την χαρακτήρισε τόσο όμορφα, όταν την αποκάλεσε δύναμη που αναγκάζει έναν Γερμανό μελετητή να τρέξει εκατοντάδες μίλια για να αντιμετωπίσει άμεσα μια αλήθεια που τον προκαλεί.

17. Ο 19ος αιώνας

Ωστόσο, η φύση της επιστημονικής έρευνας άλλαξε τον 19ο αιώνα. Αν, χάρη στις προσπάθειες των ανθρώπων που ήταν πρόθυμοι να κάνουν θυσίες, η επιστήμη είχε φτάσει στο σημείο να μπορέσει να εντοπίσει τους βασικούς νόμους του σύμπαντος, τώρα προστέθηκε μια στιγμή που θα μπορούσε να ήταν λιγότερο σημαντική: η τεχνική επεξεργασία της συλλεγόμενης γνώσης που προάγει την άμεση χρησιμότητα. Ο άνθρωπος άρχισε να γίνεται όλο και περισσότερο σκλάβος της δημιουργίας του, της μηχανής και η τεχνολογία της ζωής καταλάμβανε όλο και περισσότερο χώρο σε βάρος των επιδιώξεων του πολιτισμού. Και αυτό ήταν το ρήγμα

μέσω του οποίου ο Εβραίος εισέβαλε στον πολιτισμό μας! Ο Γκαίτε το είχε υποψιαστεί όταν έβαλε τον Βίλχελμ Μάιστερ (Wilhelm Meister)²⁸² να πει: «*Η μηχανική ζωή που παίρνει το πάνω χέρι με κάνει να αγχώνομαι, κυλάει προς το μέρος μας σαν καταιγίδα, αργά-αργά, αλλά έχει πάρει την κατεύθυνση, θα έρθει και θα χτυπήσει*». Και χτύπησε ακριβώς στην καρδιά. Σήμερα έχουμε τόσο πολύ κτηνοποιηθεί που η αξία μιας ιδέας κρίνεται αποκλειστικά από την πρακτική χρησιμότητά της. Από αυτό στη συνέχεια γίνεται η αξιολόγηση της προσωπικότητας.

Αν, ακόμη και τον 19ο αιώνα, εργάζονταν ιδιοφυή μυαλά, (ποιος θα μπορούσε να το αρνηθεί αυτό στην περίπτωση των Φάραντεϊ²⁸³ και Mayer²⁸⁴), τώρα ορδές επιδέξιων επίμονων εργατών μπορούσαν πλέον να λάβουν μέρος στον τομέα της επιστήμης. Ο Σίλερ αφιερώνει στον Καντ και στους οπαδούς του το εξής ρητό:

«Όπως ένας μόνο πλούσιος ταΐζει τόσους ζητιάνους
Έτσι! και όταν οι βασιλιάδες χτίζουν, οι μεροκαματιάρηδες έχουν κάτι να κάνουν.»

Οι βασιλιάδες που έχτισαν ήταν ο Ιμμάνουελ Καντ (Immanuel Kant), ο Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε (Johann Wolfgang von Goethe), ο Γιούλιους φον Μάγιερ (Julius von Mayer), ο Ζωρζ Κυβιέ (Georges Cuvier), ο Γιοχάνες Πέτερ Μύλερ (Johannes Peter Müller), ο Καρλ Ερνστ φον Μπάερ (Karl Ernst von Baer) και πολλοί άλλοι, και ανάμεσά τους δεν ήταν ούτε ένας Εβραίος. Όσο για τους μεροκαματιάρηδες έχουν πολλαπλασιαστεί τόσο πολύ και έχουν αποκτήσει τόση επιρροή χάρη στον Τύπο τους, που ξέρουν πώς να καταπιέζουν κάθε βασιλιά. Είναι κομμουνιστές παντού. Ας ξεκαθαρίσουμε μια για πάντα ότι ένας πεισματάρης τεχνίτης που συλλέγει 606 πέτρες για να χτίσει δεν έχει τίποτα κοινό με τον καλλιτέχνη που σχεδίασε το σπίτι. Όταν ένας καθηγητής σαν τον Πάουλ Έρλιχ (Paul Ehrlich)²⁸⁵ επαινείται στους Γερμανούς από τις εβραϊκές εφημερίδες (και ποιες εφημερίδες δεν ήταν μέχρι το 1933;) σαν νέος σωτήρας, μεγαλύτερος και από τον Χριστό και ανακηρύσσεται σαν η μεγαλύτερη ιδιοφυΐα του αιώνα, αυτό είναι, μαζί με μια οργανική ανικανότητα να διακρίνει τους μεγάλους από τους μικρούς, μια συνειδητή προπαγάνδα για εθνικούς στόχους. Ακόμη και ο καθηγητής Ζακ Λεμπ (Jacques Loeb)²⁸⁶, ο οποίος έχει ερευνήσει με μεγάλη επιμέλεια την ασθένεια της αγάπης για την πατρίδα, για να την αποκρυπτογραφήσει σαν μια υπερδιέγερση των νεύρων, ανήκει με όλους

282. «Τα χρόνια της μαθητείας του Βίλχελμ Μάιστερ» (Wilhelm Meisters Lehrjahre), είναι το δεύτερο μυθιστόρημα του Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε, που εκδόθηκε το 1795–96. (Σ.τ.Μ.)

283. Μάικλ Φάραντεϊ (Michael Faraday): (1791 – 1867), ήταν Άγγλος επιστήμονας με σημαντική συμβολή στην εξέλιξη του ηλεκτρομαγνητισμού και της ηλεκτροχημείας. (Σ.τ.Μ.)

284. Ογκαστ Φραντς Γιόζεφ Καρλ Μάγιερ (August Franz Josef Karl Mayer): (1787 – 1865) ήταν Γερμανός ανατόμος και φυσιολόγος. (Σ.τ.Μ.)

285. Ο Πάουλ Έρλιχ (Paul Ehrlich) (1854 – 1915) ήταν Γερμανοεβραίος γιατρός και επιστήμονας ο οποίος εργάστηκε στα πεδία της ανοσολογίας, της αιματολογίας και της αντιμικροβιακής χημειοθεραπείας.

286. Ο Ζακ Λεμπ (Jacques Loeb) (1859 – 1924) ήταν Γερμανός Αμερικανός φυσιολόγος και βιολόγος.

τους άλλους της φυλής του και μαζί με εκείνους που επηρεάζονται από το εβραϊκό μυαλό σε εκείνους που είναι πρωταθλητές στην επιστήμη για τους οποίους μίλησε ο Σίλερ. Ακόμη και εδώ η τάση είναι να μετατραπεί μια ερευνητική αρχή (ο μηχανισμός) σε ένα άκαμπτο δόγμα του υλισμού. Αυτός ο στόχος έχει σχεδόν επιτευχθεί.

Ας μην παρεξηγηθώ. Δεν υποστηρίζω καθόλου ότι ο Εβραίος είναι ο μόνος που ευθύνεται για την κτηνώδη υλοποίηση της ζωής μας· αλλά διαπιστώνω το γεγονός ότι έβαλε όλες του τις δυνάμεις της ενεργητικότητάς του και του χρήματος στην υπηρεσία μιας τάσης που κάνει τα πάντα εμπορεύσιμα, και ότι έπρεπε να το κάνει κι αυτό αναγκαστικά σύμφωνα με ολόκληρη την αιωνόβια φυλή του. Το γερμανικό μυαλό, αν είχε αφεθεί στον εαυτό του, θα είχε σύντομα δημιουργήσει τη δική του ισοροπία· αλλά αυτό του έγινε αδύνατο λόγω της εβραϊκής δύναμης στον Τύπο, το θέατρο, το εμπόριο και την επιστήμη. Εμείς οι ίδιοι φταίμε· γιατί δεν θα έπρεπε να είχαμε χειραφετήσει τους Εβραίους, αλλά σεβόμενοι τα ανθρώπινα δικαιώματα, θα έπρεπε να είχαμε δημιουργήσει ανυπέβλητους εξαιρετικούς νόμους για τους Εβραίους όπως μάταια απαιτούσαν οι Γκαίτε, Φίχτε, Χέρντερ²⁸⁷. Δεν αφήνεις το δηλητήριο χωρίς να το επιβλέπεις, δεν του δίνεις την ίδια σημασία με τα αντίδοτα, αλλά το κρατάς προσεκτικά σε ένα μαύρο ντουλάπι.

Αλλά και για το χώρο της τέχνης πρέπει φυσικά να ειπωθεί το ίδιο όπως και στους άλλους τομείς της ζωής μας. Η εξωστρεφής τάση στην εποχή μας έχει βάλει τη σφραγίδα της και στην τέχνη. Ακόμη και ο ευγενικός Βάκενροντερ²⁸⁸ είχε μια εικόνα αυτού του πνεύματος όταν έγραψε: «Οι σύγχρονοι δεν φαίνεται να θέλουν να συμμετέχουμε σε αυτό που μας παρουσιάζουν· δουλεύουν για κομψούς άρχοντες που δεν θέλουν να εκλεπτυστούν και να συγκινηθούν από την τέχνη, αλλά στην καλύτερη περίπτωση να θαμπωθούν και να τιτλοποιηθούν από αυτήν».²⁸⁹

Αυτή η εκθάμβωση και η τιτλοποίηση είναι σήμερα η κραυγή μάχης και πίσω της βρίσκεται μια συγκαλυμμένη φάλαγγα, το εβραϊκό μυαλό. Ο Εβραίος έμπορος τέχνης σήμερα ζητά μόνο έργα που θα μπορούσαν να διεγείρουν τον αισθησιασμό, ο Εβραίος σκηνοθέτης του θεάτρου κάνει το ίδιο και οι εκδότες το ίδιο. Σήμερα οι Εβραίοι κριτικοί μας δεν αναζητούν μια σοβαρή προσπάθεια για τη μορφή αλλά για την τεχνική, για τη δομή ενός έργου. Επομένως, οι Εβραίοι καλλιτέχνες έχουν μια καλή ευκαιρία, γιατί όπου το πρότυπο είναι εξωτερικό, τότε μπορούν να εμφανιστούν. Πριν από 300 χρόνια, για παράδειγμα, ο τόσο εγκωμιασμέ-

287. Γιόχαν Γκότφριντ Χέρντερ (Johann Gottfried Herder) (1744 – 1803): ήταν Γερμανός φιλόσοφος, θεολόγος, ποιητής και τεχνοκρίτης και συνέβαλε στην ανάπτυξη του Λαϊκού εθνικισμού στη Γερμανία.

288. Βίλχελμ Χάινριχ Βάκενροντερ (Wilhelm Heinrich Wackenroder) (1773 – 1798): ήταν Γερμανός νομικός και συγγραφέας. Με τον Λούντβιχ Τηκ (Ludwig Tieck) συνίδρυσε τον γερμανικό ρομαντισμό.

289. «Εκμυστηρεύσεις της καρδιάς ενός φιλότεχνου αδελφού μοναχού» (Herzensegießungen eines kunstliebenden Klosterbruders) 1797): ήταν ένα εγκώμιο της μεσαιωνικής και αναγεννησιακής τέχνης και λογοτεχνίας.

νος Μαξ Λίμπερμαν (Max Liebermann)²⁹⁰ δεν θα απολάμβανε ποτέ αυτή την αναγνώριση όπως σήμερα. Ο άνθρωπος έχει μια θέση στην ιστορία της τέχνης σαν λάτρης της γαλλικής τέχνης και εκεί εξαντλείται η σημασία του. Γιατί η τεχνική των εικόνων του μπορεί το πολύ να εκπλήξει αλλά όχι να κρύψει το εσωτερικό κενό. Όσο μεγάλωνε ο Λίμπερμαν, τόσο πιο επιφανειακές γίνονταν οι φωτογραφίες του, τόσο πιο συνειδητά γεμάτες εφέ. Οι νέοι Εβραίοι βρίσκονται κυρίως στο στρατόπεδο του καλλιτεχνικού μπολσεβικισμού, του φουτουρισμού. Το γεγονός ότι οι εκπρόσωποι αυτής της ωμότητας μπόρεσαν να μιλήσουν για την ψυχή και τις ανέκφραστες εσωτερικές εμπειρίες είναι μέρος της τρέλας των ημερών μας.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα του εβραϊκού καλλιτεχνικού πνεύματος είναι οι βιρτουόζοι που ταξιδεύουν σε όλη την Ευρώπη. Τραγουδιστές, βιολονίστες, πιανίστες δεξιοτέχνες στα όργανά τους με τη μεγαλύτερη ικανότητα ερμηνείας, οι ηθοποιοί παίζουν τους ρόλους τους με μεγάλη επιτυχία, οι Εβραίοι σκηνοθέτες θεάτρου κυριαρχούν στη θεατρική τεχνική με μια φινέτσα που δύσκολα ξεπερνιέται. Αλλά και πάλι, όλα αυτά τα εβραϊκά θαύματα, όλοι αυτοί οι βιρτουόζοι, έγιναν δημιουργικοί καλλιτέχνες; Προσπάθησαν να περιορίσουν την ποιότητα μέσω της ποσότητας και να δημιουργήσουν τέχνη χρησιμοποιώντας κάθε μέσο που είχε αισθησιακό αντίκτυπο. Ο Μάλερ²⁹¹ οματίστηκε σαν ιδανικό του μια ορχήστρα με χίλιες φωνές, ο Ράινχαρντ²⁹², άνοιξε ένα θεατρικό τσίρκο με εκατοντάδες ερμηνευτές. Έπρεπε να προβληθούν τα πάντα για να κατακλύσουν το κοινό. Σε ένα πιο βαθύ επίπεδο άλλοι άνθρωποι εργάστηκαν για τις οπερέτες και τις «επιτυχίες τους», οι Λεοπόλντ Ουλστάιν (Leopold Ullstein), Τόμας Βολφ (Thomas Wolff) και Ρούντολφ Μόσε (Rudolf Mosse) εργάστηκαν για την έκδοση συγκλονιστικών μυθιστορημάτων, και ούτω καθεξής μέχρι το άπειρο.

Ένας καλλιτέχνης που δεν έχω αναφέρει ακόμη και το όνομά του μπορεί να έχει περάσει από το μυαλό πολλών, είναι ο Χάινριχ Χάινε.²⁹³ Ο Χάινε ήταν ομολογουμένως ένας από τους πιο έξυπνους Εβραίους που, χάρη στον «ελληνιστικό πνευματικό του προσανατολισμό», έπρεπε να έχει τα προσόντα όσο κανένας άλλος για να αποδώσει δικαιοσύνη στην

290. Μαξ Λίμπερμαν (Max Liebermann), (1847 – 1935) ήταν Γερμανός Εβραίος ζωγράφος που διέδωσε τον ιμπρεσιονισμό στη Γερμανία.

291. Ο Γκούσταβ Μάλερ (Gustav Mahler), (1860 – 1911): ήταν ένας Γερμανοεβραίος συνθέτης της ύστερης ρομαντικής μουσικής του οποίου η 8η Συμφωνία παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο Μόναχο ως «Συμφωνία των Χιλίων» καθώς απαιτεί τεράστιες οργανικές και φωνητικές δυνάμεις. (Σ.τ.Μ.)

292. Ο Μαξ Ράινχαρντ (Max Reinhardt), (1873 – 1943) γεννημένος με το όνομα Μαξιμίλιαν Γκόλντμαν (Maximilian Goldmann) ήταν Αυστριακός Εβραίος σκηνοθέτης θεάτρου με μεγάλη δραστηριότητα στη Γερμανία και την Αυστρία πριν αναγκαστεί να μεταναστεύσει στην Αμερική το 1937. Το 1919 άνοιξε ένα μεγάλο θέατρο στο ανακαινισμένο τσίρκο «Schumann» στο Βερολίνο που άρχισε να ονομάζεται τσίρκο «Reinhardt». (Σ.τ.Μ.)

293. Ο Χάινριχ Χάινε (Christian Johann Heinrich Heine) (1797-1856) ήταν Γερμανοεβραίος ποιητής και κριτικός λογοτεχνίας, πολλά από τα ποιήματά του οποίου μελοποιήθηκαν από τους Μέντελσον, Σούμαν και Σούμπερτ. (Σ.τ.Μ.)

ευρωπαϊκή ψυχή. Αλλά αυτό που είπα γενικά, ότι μόνο το εξωτερικό μπορεί να γίνει κατανοητό και μόνο σε αυτό δίδεται η έμφαση, μας αποκαλύπτεται συμβολικά στο Χάινε.

Εκτός από το «Βιβλίο των Ασμάτων» (Buch der Lieder), τα έργα του μπορεί κάλλιστα να έχουν ξεχαστεί, αλλά θα ήταν καλό να τα εξετάσουμε σοβαρά για μια φορά: όχι για να αντλήσουμε ευχαρίστηση, αλλά για να παρατηρήσουμε το πώς τα ευρωπαϊκά και συγκεκριμένα τα εβραϊκά αισθήματα και οι σκέψεις αντανakλώνονταν στο μυαλό ενός ταλαντούχου Εβραίου, ο οποίος, γεννημένος στη χαρούμενη Ρηνανία, απορροφούσε γερμανικά παραμύθια και ιστορίες με το γάλα της μητέρας του. Αυτός ο άνθρωπος μεγάλωσε, αποφοίτησε από ένα γερμανικό σχολείο, ένα γερμανικό πανεπιστήμιο, μελέτησε την πνευματική ιστορία και τη φιλοσοφία της Ευρώπης και εξέφρασε τις απόψεις του για αυτές σε πολυάριθμα γραπτά.²⁹⁴

Το πρώτο πράγμα που είναι αγκάθι στο πλευρό του Χάινριχ Χάινε είναι ο Χριστιανισμός. Ανεξάρτητα από το πόσο ελεύθερα σκεπτόμενοι μπορεί να είμαστε, ο Χριστιανισμός υπήρξε το πιο σταθερό θεμέλιο για ολόκληρο τον πολιτισμό μας και ανέκαθεν όλο και πιο νέες γενιές οικοδομούσαν στο παράδειγμα του Χριστού. Αυτό το γεγονός, που είναι προφανές σε κάθε Ευρωπαίο, ακόμη και στον Βολταίρο και τον Ντιντερό, δεν emπίπτει στο πεδίο της οπτικής του Χάινριχ Χάινε.

Κάθε τόσο συναντάμε φιλοφρονήσεις προς τον Σωτήρα, αλλιώς ο Χριστιανισμός δεν είναι παρά ένα φρικτό οικοδόμημα δόγματος και ασκητικής τρέλας. – Γνωρίζουμε ότι ο ασκητισμός ήρθε σε μας από τη Συρο-Αίγυπτο και και κατέλαβε έναν κόσμο που ήταν κορεσμένος σε σημείο αηδίας από όλες τις απολαύσεις που είχε να προσφέρει η γη, αλλά τον 19ο αιώνα: το να το δούμε αυτό σαν την «πραγματική ιδέα» του Χριστιανισμού είναι μια δυνατή άποψη, που δεν απαιτεί διάψευση, αλλά θα μπορούσε να γίνει.

Από την άλλη, τα παρακάτω αποκαλύπτουν τη φύση του Χάινε με σαφήνεια που δεν μπορεί να παρεξηγηθεί. Χλευάζει τον «αέρα του νοσοκομείου» που άφησε πίσω του ο Χριστιανισμός, τον οποίο θεωρεί ότι έχει απορριφθεί και νιώθει σαν «ο μόνος υγιής μεταξύ των αρρώστων». Ο Χριστιανισμός είναι τώρα απλώς ένα μιχλιμπίδι, «ένα εισιτήριο εισόδου στον ευρωπαϊκό πολιτισμό», αλλιώς «μια εξωφρενική φοιτητική ιδέα», «η ανθρωπότητα είναι άρρωστη και κουρασμένη από όλους τους οικοδεσπότες... και λαχταρά φρέσκο ψωμί και όμορφο κρέας», «πρέπει ακόμη να γίνουν μεγάλες εξιλεωτικές θυσίες για την ύλη», γιατί «ο Χριστιανισμός, ανίκανος να καταστρέψει την ύλη, την έχει διασκορπίσει παντού. Πρέπει να ντύσουμε τις γυναίκες μας με καινούργιες μπλούζες και

294. «Για την ιστορία της θρησκείας και της φιλοσοφίας στη Γερμανία» (Zur Geschichte der Religion und Philosophie in Deutschland), «Γερμανία, ένα χειμωνιάτικο παραμύθι» (Deutschland, ein Wintermärchen), «Κληρονομιά» (Nachlaß) κ.λπ.

*σκέψεις, όπως μετά από μια πανούκλα που έχει ξεπεραστεί».*²⁹⁵

Με αυτόν τον τρόπο εξαπλώνεται η ιδέα της απόκοσμης φύσης στην εβραϊκή διάνοηση. Μπορεί κανείς να έχει ακόμη και διαφορετικές απόψεις σχετικά με την φύση του Χριστιανισμού, αλλά η μορφή και ο τρόπος με τον οποίο εκφράζεται ο Χάινε μας δείχνει μια διανοητική διάθεση που είναι εντελώς διαφορετική από αυτή των Ευρωπαίων. Είναι το πνεύμα του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης, όπως εμφανίζεται για να εκφράσει τη γνώμη του για τον Χριστιανισμό.

Με παρόμοιο τρόπο ο Χάινε μιλά για τη γερμανική φιλοσοφία.

Προσπερνά τη ζωή του Καντ με μια εξυπνάδα: «Η ιστορία της ζωής του είναι δύσκολο να περιγραφεί, γιατί δεν είχε ούτε ζωή (!) ούτε ιστορία (!)». Η εξωτερική ζωή της αυστηρής απλότητας, για τον Χάινε, είναι πέρα από κάθε κατανόηση, το καθήκον του που εκτελεί αθόρυβα, η απόκρυψη που δεν πλένει τα βρώμικα εσώρουχά του δημόσια, όπως του άρεσε να κάνει ο Χάινε, είναι για αυτόν ένα αίνιγμα. Η αντίληψη του Χάινε για τον άνθρωπο Καντ περιορίζεται στον εργένη με το μαστούνι, το έργο του οποίου ισχυρίζεται ότι πέτυχαν μια πνευματική επανάσταση.

Το γεγονός ότι ο πνευματώδης Χάινε επιτίθεται στο ύφος του Καντ είναι αυτονόητο: «Από αυτή την άποψη, ο Καντ αξίζει μεγαλύτερη κριτική από οποιονδήποτε άλλον φιλόσοφο...» γνωμοδοτεί και προσθέτει καλοπροαίρετα ότι παλαιότερα είχε όμως «ένα συχνά πνευματώδες τρόπο γραφής». Ο Χάινε μπορεί να εξηγήσει τη σχολαστική μορφή στον εαυτό του μόνο μέσω της πιθανότητας ότι ο Καντ μπορεί να φοβόταν ότι διαφορετικά η επιστήμη μπορεί να χάσει κάτι από την αξία της. Φυσικά του έρχεται η σκέψη ότι οι ιδέες του Καντ απαιτούν μετρημένη γλώσσα· αλλά όχι, ο Καντ ήταν απλώς «ένας φιλισταίος». «Μόνο μια ιδιοφυΐα έχει μια νέα γλώσσα για μια νέα σκέψη, αλλά ο Ιμάνουελ Καντ δεν ήταν ιδιοφυΐα». Ο Χάινε δεν φαίνεται να σκέφτεται ότι η η ιδιοφυΐα συνίσταται πάνω απ' όλα στη δημιουργική σκέψη, γι' αυτόν η ιδιοφυΐα και η εξωτερική γλαφυρότητα είναι ισοδύναμα. Δεν υπάρχουν πολλά να προσθέσουμε σε αυτήν την άποψη, μια τέτοια ιδιοφυΐα όπως φαντάζεται ο Χάινε δεν θα επέτρεπε στον Καντ να κάνει κάποια σοβαρή δουλειά. – Το γεγονός ότι ο Καντ είχε αποδείξει και είχε καταδείξει την αδιαμφισβήτητη φύση του Θεού, ότι ο θεωρητικός λόγος πρέπει να περιορίζεται μόνο στο πεδίο των θετικών επιστημών, ότι η πίστη στον Θεό καθορίζεται μόνο μέσω της εσωτερικής εμπειρίας, σε αυτά ο Χάινε βλέπει μια «φάρσα». «Έπρεπε να ανασκάψω τη γνώση για να δώσω χώρο στην πίστη», είπε ο Καντ. Και αυτή η αγνή, μη-εβραϊκή και ανιστόρητη πίστη, που γεννήθηκε από την εσωτερική εμπειρία, ήταν αυτό στο οποίο στόχευε ο Καντ.

Το γεγονός ότι ο Χάινε δεν καταλάβαινε τον Καντ δεν είναι ντροπή,

295. «Για την ιστορία της θρησκείας και της φιλοσοφίας στη Γερμανία» (Zur Geschichte der Religion und Philosophie in Deutschland), εκδοτικός οίκος Kampe, σελ. 70.

έχει συμβεί και σε πιο σπουδαίους από αυτόν, αλλά το πώς τον παρεξήγησε και το πώς τόλμησε να εκφραστεί χωρίς καμία λεπτομερή, αντικειμενική αιτιολόγηση και προτίμησε να επιδίκεται σε αστεία είναι αυτό που είναι χαρακτηριστικό. Δεν είναι δυνατόν να υπεισεέλθουμε σε αυτό λεπτομερώς εδώ, μόλις το συνειδητοποιήσει κάποιος συναντά τον «φιλοσοφικό κοσμοπολιτισμό», όπως τον αποκαλούσε ο Χάινε, επιπολαιότητα, τεχνική επιδεξιότητα και αναπαραστάσεις που αναζητούν αποτελέσματα, όπως θα μπορούσαμε να τον ονομάσουμε, παντού. Το ίδιο πνεύμα κυριαρχεί και στο «Βιβλίο των Ασμάτων» (Buch der Lieder) και στο «Ειδύλλιο» (Romanzero) που κακομαθαίνει τις κυρίες του μπουντουάρ. Μια αναβλύζουσα συναισθηματικότητα συνδυασμένη με το άσεμνο χιούμορ, μια εντελώς εγωκεντρική περιγραφή, μια συνεχής προσπάθεια να εκπροσωπήσει τον εαυτό του όσο το δυνατόν περισσότερο. Αν κάποιος έχει καταλάβει αυτό το πνεύμα, δεν θα αφήσει τον εαυτό του να θαμπωθεί από τα δεκάδες τυπικά επιτυχημένα ποιήματα. Οι μιμήσεις του Χάινε των δημοτικών τραγουδιών του Γκαίτε και της Γερμανίας θα είχαν ίσως ξεχαστεί, αν ένας από τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες, ο Ρόμπερτ Σούμαν (Robert Schumann), δεν είχε εμφυσήσει μια αθάνατη ψυχή στο άδειο κουφάρι.

Σε ό,τι αφορά το δημοφιλές «Λορελάι» (Loreley), πρέπει να σημειωθεί ότι πρόκειται για μια σχεδόν κυριολεκτική διασκευή του ποιήματος του Γερμανού κόμη Ότο Χάινριχ φον Λέμπεν (Otto Heinrich von Loeben).²⁹⁶ Το πώς φανταζόταν ο Χάινε τη γερμανική ζωή και πνεύμα φαίνεται στο ποίημά του «Deutschland»²⁹⁷, κάποιος που θέλει να μάθει πώς ήταν ακόμη δυνατό για έναν Γάλλο να γίνει Γερμανός εκείνη την εποχή, μπορεί να διαβάσει τον Τσαμίσο.²⁹⁸

Εσύ, αγαπημένη μου γερμανική πατρίδα, μου έχεις
δώσει τον λόγο για τον οποίο πολέμησα και πολλά άλλα.

.....

Δεν έχω τίποτα να σου ζητήσω, τίποτα να παραπονεθώ,
Μόνο να σε ευχαριστήσω από την ευσεβή καρδιά μου.²⁹⁹

Δεν μπορώ να παρουσιάσω λεπτομερώς όλες τις εξελίξεις που έχει υποστεί το μυαλό του Χάινε κατά την επεξεργασία της ευρωπαϊκής σκέ-

296. Ο Ότο Χάινριχ φον Λέμπεν (Otto Heinrich von Loeben), (1786 – 1825) ήταν ένας ρομαντικός συγγραφέας του οποίου το ποίημα «Der Lureleyfels», που χρησιμεύει σαν εισαγωγή στο πεζογραφικό του έργο «Loreley: Eine Sage vom Rhein» (1821), ήταν ίσως η πηγή του «Loreley» του Χάινε (1822). (Σ.τ.Μ.)

297. Το «Γερμανία, μια χειμωνιάτικη ιστορία» (Deutschland, ein Wintermarchen) του Χάινε, ήταν ένα έπος στίχων που αφηγείται ένα φανταστικό ταξίδι στη Γερμανία που δημοσιεύτηκε το 1844. Απαγορεύτηκε από τις γερμανικές αρχές την ίδια χρονιά. (Σ.τ.Μ.)

298. Ο Αντελμπερτ φον Τσαμίσο (Adelbert von Chamisso), (1781-1838) ήταν Γάλλος αριστοκράτης του οποίου η οικογένεια κατέφυγε στη Γερμανία μετά τη Γαλλική Επανάσταση. Απέκτησε φήμη τόσο σαν ποιητής όσο και σαν βοτανολόγος. (Σ.τ.Μ.)

299. «Berlin» 1831. Το ποίημα αυτό έχει τον τίτλο «Βερολίνο, τη χρονιά 1831» (Berlin, im Jahr 1831).

ψης: μερικές φορές παρουσιάζεται σαν προτεστάντης, μετά σαν άθεος, στρέφεται με τον πιο άσχημο τρόπο ενάντια σε όλα τα μυαλά που σκέφτονται διαφορετικά και τελικά εγκαταλείπει την ευρωπαϊκή φιλοσοφία σαν κάτι ουσιαστικά ξένο και ακατανόητο για να επιστρέψει συνειδητά στον Ιουδαϊσμό. Παρά τον φαινομενικό, ρεαλιστικό κοσμοπολιτισμό, ο χαρακτήρας ήταν ισχυρότερος από όλη την επιρροή και όλη τη δύναμη των ευρωπαϊκών πολιτιστικών ιδεών. Στο νεκροκρέβατό του ο Χάινε είπε: *«Δεν χρειάζεται να επιστρέψω στον Ιουδαϊσμό αφού δεν τον έχω εγκαταλείψει ποτέ»*. Και κρίνει τους Εβραίους όπως κάνει μόνο ένας ραββίνος: *«Ο Μωσής πήρε μια φτωχή ποιμενική φυλή και δημιούργησε από αυτήν έναν μεγάλο, αιώνιο, άγιο λαό, έναν λαό του Θεού, που θα μπορούσε να χρησιμεύσει σαν πρότυπο για όλους τους άλλους λαούς, ακόμη και σαν πρωτότυπο για όλη την ανθρωπότητα· αυτός δημιούργησε το Ισραήλ!»* και επιπλέον, *«Οι άνθρωποι νόμιζαν ότι γνώριζαν τους Εβραίους επειδή έβλεπαν τα γένια τους, αλλά δεν ήρθαν περισσότερα στο φως και, όπως και στο Μεσαίωνα, έτσι και στη σύγχρονη εποχή αποτελούν ένα κινούμενο μυστήριο. Μπορεί να λυθεί την ημέρα που προείπε ο προφήτης, ότι τότε θα υπάρχει μόνο ένας βοσκός και ένα κοπάδι και ο δίκαιος, που φροντίζει για τη σωτηρία της ανθρωπότητας θα λάβει την ένδοξη αναγνώρισή του»*.

Αυτά είναι λόγια που πρέπει να θυμάται κάθε Ευρωπαίος, ειδικά σήμερα, που το εβραϊκό κύμα έχει φτάσει σε πρωτοφανή ύψη και απειλεί να βαλτώσει τα πάντα. Ζει ξανά μέσα τους το πνεύμα του Ταλμούδ και του Νόμου της Παλαιάς Διαθήκης που λέει: *«Ο Θεός χάρηκε μόνο με τους πατέρες σου που τους αγάπησε, και μετά από αυτούς μόνο το σπέρμα σου διάλεξε ανάμεσα σε όλους τους λαούς.»*³⁰⁰

Αλλά δεν μπορώ να μην αναφέρω και τη σχέση του Χάινε με τον Γκαίτε. Μοιάζει με εκείνον του Χριστιανισμού και του Καντ: από τη μια προσποιείται ότι είναι γεμάτος ευλάβεια και βλέπει μέσα του έναν μεγάλο δάσκαλο, αλλά ανάμεσα στους επαίνους του σκορπίζει τα πιο επιφανειακά σχόλια που αλλοιώνουν κατάφωρα την εικόνα του Γκαίτε.

Όταν ο Γκαίτε συμπεριφέρθηκε ψύχραιμα στους ρομαντικούς και αργότερα τους απέρριψε με βάρβαρο τρόπο, ο Χάινε είπε: *«Ακόμα κι αν ο Γκαίτε ήθελε να νιώθει ανώτερός τους, έπρεπε να τους ευχαριστήσει για το μεγαλύτερο μέρος της φήμης του»*. *«Ακουγόταν μόνο ο Γκαίτε και πάντα ο Γκαίτε, παρά το γεγονός ότι εμφανίστηκαν ποιητές που δεν ήταν πολύ κατώτεροι από αυτόν σε δύναμη και φαντασία.»* Και εδώ ακούγεται το γνωστό στην πεζογραφία: *«Και να φωνάζουν τα ονόματα των καλύτερων θα φωνάζουν και το δικό μου.»* Το γεγονός ότι ο Χάινε, ο οποίος θεωρούσε τον εαυτό του πραγματικό ποιητή, τόλμησε να συγκρίνει τον εαυτό του με τον Γκαίτε δείχνει με εντυπωσιακή σαφήνεια ότι δεν είχε ιδέα ότι η ποίηση ήταν κάτι άλλο πέρα από άτονους στίχους.

300. Δευτερονόμιο X:15.

«Ο Γκαίτε φοβόταν», γράφει παρακάτω, «κάθε ανεξάρτητο πρωτότυπο συγγραφέα και επαινούσε και εξυμνούσε όλα τα ασήμαντα πεζά μυαλά: πράγματι το πήγε τόσο μακριά που το να τον επαινεί ο Γκαίτε ισοδυναμούσε με πιστοποιητικό μετριότητας.»

Κατηγορεί περαιτέρω τον Γκαίτε για θρησκευτική αδιαφορία, ότι δεν κατάλαβε ή ότι δεν ήθελε να καταλάβει τον φιλοσοφικό ενθουσιασμό για να μην διαταραχθεί από την «ηρεμία του μυαλού» του, ότι φοβόταν να εκφράσει τις πεποιθήσεις του, ότι «αντί να ασχοληθεί με τα υψηλότερα ενδιαφέροντα της ανθρωπότητας, ασχολήθηκε μόνο με καλλιτεχνικά παιχνίδια, την ανατομία, τη θεωρία των χρωμάτων, τη βοτανική και τις παρατηρήσεις των νεφών». Περαιτέρω ο Χάινε υποστηρίζει με βαθύ τρόπο: «Η απροθυμία του Γκαίτε να ενδώσει στον ενθουσιασμό είναι τόσο αηδιαστική όσο και παιδική». Από τον «Φάουστ» διαβάζει ότι ο Γκαίτε αναγνώρισε την ανεπάρκεια του πνεύματος ενσταλάζοντας στον Φάουστ την επιθυμία για «υλικές απολαύσεις και σάρκα»: η συλλογή λυρικών ποιημάτων «Δυτικό-Ανατολικό Ντιβάνι» (West-östlicher Divan) είναι μια αγκαλιά αισθησιοκρατίας, η τελευταία φάση της ποιητικής τέχνης του Γκαίτε κ.λπ. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να το κάνει, με ταπεινοφροσύνη.

Μια πιο παραμορφωτική εικόνα δεν θα μπορούσε να είχε σκεφτεί ο πιο άγριος εχθρός του Γκαίτε και είναι περιττό να αντικρούσουμε τον Χάινε.

Εάν ο μεγάλος Ονορέ ντε Μπαλζάκ την ίδια στιγμή θαύμαζε με δέος τον Γκαίτε, αν ο Τόμας Κάρλαιλ (Thomas Carlyle) είχε δεχτεί τον Γκαίτε με αγάπη, αν ο Ιππόλυτος Τάιν (Hippolyte Taine)³⁰¹ είχε αποκαλέσει τον Γκαίτε το πιο καλλιεργημένο μυαλό που έζησε ποτέ, και ένας Ντοστογιέφσκι είχε βάλει μια προσευχή στο στόμα του Γκαίτε όπου είτε εκφράζεται μεγάλη λατρεία,³⁰² αυτό δεν συμβαίνει με τον Χάινε και δεν θα μπορούσε να συμβεί.

Ο Σίλερ είχε υποστηρίξει: «Σύμφωνα με τη βαθύτατη πεποίθησή μου, κανένας άλλος ποιητής δεν πλησιάζει έστω και ελάχιστα κοντά του (τον Γκαίτε) στο βάθος του συναισθήματος και στη λεπτότητά του, στη φύση και την αλήθεια, και ταυτόχρονα στην καλλιτεχνική αξία... Δεν είναι όμως τα πλεονεκτήματα του μυαλού του που με δένουν μαζί του. Αν δεν είχε τη μεγαλύτερη αξία για μένα σαν άνθρωπο από οποιονδήποτε έχω γνωρίσει προσωπικά, θα θαύμαζα μόνο τη ιδιοφυΐα του σε αυτή τη μορφή... Έχει υψηλό βαθμό αλήθειας και ειλικρίνειας στη φύση του και τη μεγαλύτερη σοβαρότητα για τη δικαιοσύνη και την καλοσύνη, γι' αυτό οι κουτσομπόληδες και οι υποκριτές και οι σοφιστές ένιωθαν πάντα άσχημα γύρω του.» Στους ανθρώπους της τελευταίας κατηγορίας ανήκε και ο Χάινριχ Χάινε, ο οποίος άνοιξε απρόσεκτα τις πύλες της επιπολαιότητάς

301. Ιππόλυτος Τάιν (Hippolyte Taine): «Ταξίδι στην Ιταλία» (Voyage en Italie), 1866.

302. Φιόντορ Ντοστογιέφσκι (Fyodor Dostoevsky): «Το ημερολόγιο ενός συγγραφέα» (Tagebuch des Schriftstellers) (1873 – 1881).

του. Μπορούμε να φανταστούμε έντονα πώς ένιωσε ο Χάινε όταν επισκέφτηκε τον Γκαίτε. Στην ερώτηση του Γκαίτε για τις δραστηριότητές του, ο Χάινε απάντησε με ύφος ότι και αυτός έγραφε έναν «Φάουστ». Την ψυχρή απάντηση του Γκαίτε: «Δεν έχεις τίποτα άλλο να κάνεις στη Βαϊμάρη;» φαίνεται ότι ο Χάινε δεν θα την είχε ξεπεράσει ποτέ στη ζωή του και αυτό μπορεί να ήταν ένας από τους λόγους για την ανυπόμονη κηλίδωση του Γκαίτε. Ωστόσο, θα χρειαζόταν πολύς χρόνος για να εξετάσουμε τον χαρακτήρα του Χάινε με περισσότερες λεπτομέρειες εδώ.

Ξέρω ότι ξεφεύγω κάπως από την αυστηρή προσήλωση στο θέμα μου, αλλά σε τέτοιες λεπτομέρειες αποκαλύπτεται η ουσία ενός συναισθήματος και μιας σκέψης. Αν οι εκπρόσωποι όλων των εθνών της Ευρώπης βλέπουν στον Γκαίτε τον μεγαλύτερο ποιητή και άνθρωπο, δύο Εβραίοι και δύο από τους πιο ευφυείς Εβραίους, κάνουν ό,τι μπορούν για να αλλοιώσουν αυτή την εικόνα του ανθρώπου. Ο ένας, ο Χάινριχ Χάινε, έφτασε στο σημείο να τον κατηγορήσει για ηθική δειλία, ο άλλος, ο Λούντβιγκ Μπέρνε, είπε μετά τον θάνατο του Γκαίτε: «*Τώρα επιτέλους θα έχουμε ελευθερία!*» Μπορεί κανείς να προσπεράσει τέτοια γεγονότα χωρίς να πει λέξη όταν ο μεγαλύτερος από όλους τους Γερμανούς λέγεται ότι είναι ηθικά δειλός και εμπόδιο στην αληθινή ελευθερία; Τέτοια λόγια δεν θα έπρεπε να βάλουν σε σκέψεις κάθε Γερμανό όταν η πατρίδα του Γκαίτε, η εβραϊκή πλέον πόλη της Φρανκφούρτης του Μάιν, έστησε ένα μνημείο ακριβώς σε αυτόν τον Λούντβιγκ Μπέρνε πριν από λίγο καιρό;

Όχι, αυτό είναι σύμβολο μιας συνειδητής ή ενστικτώδους τάσης. Αυτή η τάση όμως σημαίνει την καταπολέμηση κάθε «βάθους συναισθήματος και τρυφερότητας», όπως την επαίνεσε ο Σίλερ στον Γκαίτε, που οι λέξεις εκφράζουν με λεπτομέρεια και την φύση της ευρωπαϊκής ψυχής. Και εδώ θα ήθελα να προσθέσω μια προειδοποίηση από τον Γκαίτε σε όλους εκείνους που εξακολουθούν να δίνουν κάποια αξία στον πολιτισμό μας: «*Δεν ανεχόμαστε κανέναν Εβραίο ανάμεσά μας, γιατί πώς να του παραχωρήσουμε μερίδιο στον υψηλότερο πολιτισμό μας, του οποίου την καταγωγή και την κληρονομιά αρνείται;*»³⁰³

303. «Τα χρόνια περιπλάνησης του Βίλχελμ Μάιστερ» (Wilhelm Meister, Wanderjahre). Το δεύτερο μυθιστόρημα του Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε, μετά το «Τα πάθη του νεαρού Βέρθερου» (Die Leiden des jungen Werthers) (1774), αποτελείται από δύο μέρη, το «Τα χρόνια της μαθητείας του Βίλχελμ Μάιστερ» (Wilhelm Meisters Lehrjahre) (1795 – 1796) και το «Τα χρόνια περιπλάνησης του Βίλχελμ Μάιστερ» (Wilhelm Meister, Wanderjahre).

V. Ο εβραϊκός χαρακτήρας

18. Η εβραϊκή ενέργεια

Το μειονέκτημα του συγγραφέα είναι ότι μπορεί να μιλήσει μόνο διαδοχικά για πράγματα που, όταν εμφανίζονται, σχηματίζουν μια ενότητα. Η κατεύθυνση και ο τύπος του μυαλού αντιστοιχούν πάντα στην κύρια πηγή του χαρακτήρα και καθορίζονται από αυτήν. Τώρα, ένας χαρακτήρας δεν μπορεί να περιγραφεί. «*Μάταια*», λέει ο Γκαίτε, «*προσπαθούμε να περιγράψουμε έναν άνθρωπο, αλλά, αν επισημάνουμε τις πράξεις του, τότε θα μας έρθει μια εικόνα του χαρακτήρα του*».³⁰⁴ Όλα όσα προηγήθηκαν έχουν περιγράψει τέτοιες πράξεις του εβραϊκού μυαλού· εδώ πρέπει να αντλήσουμε τις συνέπειές τους από αυτό και μετά να δούμε αν αυτό που προέκυψε από τη φύση των Εβραίων μπήκε και στη σφαίρα της αυτογνωσίας τους. Ο Γκαίτε είπε: «*Εβραϊκή φύση: ενέργεια, η βάση των πάντων*». Με αυτό ο Γκαίτε, όπως πάντα με υπέροχη αιχμηρότητα, θέτει το ζήτημα στη σωστή του διάσταση. Η ιστορία των Εβραίων, την οποία προσπάθησα να περιγράψω με σύντομες πινελιές, δείχνει μια τέτοια επιμονή χαρακτήρα που δεν είχαμε ποτέ την ευκαιρία να παρατηρήσουμε σε κανέναν άλλο λαό.

Οι άνθρωποι του 20ου αιώνα ζουν μια ζωή στην οποία οι αλλαγές, οι εφευρέσεις, οι ειδήσεις κ.λπ. τρέχουν με ταχύτητα· η πολλαπλότητα και η αλλαγή είναι οι παράγοντες που καθορίζουν τη δημόσια ζωή μας και δίνουν επίσης κατεύθυνση στη σκέψη μας. Έχουμε πράγματι την τάση να χαμογελάμε όταν κάποιος μας μιλάει για κάτι άκαμπτο και αμετάβλητο· η σύγχρονη ζωή έχει σαν αποτέλεσμα ο ελεύθερος χρόνος να μετριέται τόσο σύντομος ώστε να μην υπάρχει η δυνατότητα να διακρίνουμε την ενότητα μέσα στην πολλαπλότητα και να μειώνεται η ικανότητα έρευνας και κατανόησης μεγαλύτερων συμπλεγμάτων. Ο πρακτικός άνθρωπος, που γνώριζε μόνο το παρόν και το αξιολογούσε μαζί με το παρελθόν και το μέλλον από την οπτική γωνία τυχαίων προσωπικών εμπειριών, έδωσε τον τόνο και είναι δύσκολο για μας να φέρουμε άλλες απόψεις στην προσοχή ενός τέτοιου ανθρώπου. Κι όμως πρέπει να πούμε στον εαυτό μας ότι υπάρχουν δυνάμεις που, ανεξάρτητα από τη φευγαλέα παρουσία

304. «Θεωρία των χρωμάτων: Εισαγωγή» (Farbenlehre: Einleitung): Η Θεωρία των Χρωμάτων, (Zur Farbenlehre), είναι ένα βιβλίο του Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε σχετικά με τις απόψεις του ποιητή για τη φύση των χρωμάτων και για το πώς αυτά γίνονται αντιληπτά από τους ανθρώπους. Εκδόθηκε στα γερμανικά το 1810 και στα αγγλικά το 1840.

μας, αλλάζουν την εμφάνισή τους αλλά ουσιαστικά παραμένουν πάντα οι ίδιες. Σε αυτές τις δυνάμεις ανήκει η σημιτική εβραϊκή βούληση.

Δεν μπορούμε να εξηγήσουμε το φαινόμενο της εβραϊκής ενέργειας, αλλά πρέπει να το αποδεχτούμε σαν ένα ιστορικά αποδεδειγμένο γεγονός. Διασκορπισμένοι σε όλες τις χώρες, η θέλησή τους για μια εθνική ζωή που αποκλείει όλα τα άλλα παρέμεινε πάντα η ίδια· σήμερα οι Εβραίοι είναι πολύ περισσότεροι από κάθε άλλη εποχή στην αρχαιότητα. Αυτό που ο Σοπενχάουερ αποσαφηνίζει σαν την τυφλή, άνευ όρων θέληση,³⁰⁵ αποτελεί την φύση του Εβραίου· γύρω από αυτή τη θέληση που απευθύνεται σε όλα τα εγκόσμια πράγματα με μονόπλευρο τρόπο, ομαδοποιούνται όλες οι ικανότητες και οι αδυναμίες του. Προικισμένη με ένα πρακτικό μυαλό, αυτή η θέληση μπόρεσε να σφυρηλατήσει όλα τα εργαλεία της κυριαρχίας της. Ο πανάρχαιος μύθος του χρυσού σαν σύμβολο της παγκόσμιας εξουσίας απέκτησε μορφή στον εβραϊκό λαό.³⁰⁶ σε αυτό το χρυσό ήταν πάντα στραμμένο το μυαλό του, σαν ένα μέσο που θα χρησίμευε για να ικανοποιήσει τη θέλησή του για εξουσία. Έπρεπε να απαρνηθεί το δώρο της θεϊκής φαντασίας καθώς και τη δημιουργία μιας ανώτερης τέχνης, ήταν ανίκανος να συλλάβει μια κοσμική ιδέα του Θεού (ο εβραϊκός θεός ακόμη και σήμερα είναι εθνικός θεός), ήταν ανίκανος να διαμορφώσει επιστημονικές ιδέες και ήταν ανίκανος να αγαπήσει. *«Μόνο αυτός που απαρνείται την αγάπη αποκτά δύναμη»*, λέει ο Βάγκνερ. Έπρεπε να απαρνηθεί αυτή την αγάπη γιατί στόχευε στην υποταγή, γι' αυτό έπρεπε να σταυρώσει τον πιο θεϊκό άνθρωπο που περπάτησε ποτέ στη γη, γι' αυτό έπρεπε να τον θεωρήσει σαν δηλωμένο εχθρό του για χιλιάδες χρόνια. Η βάση του χαρακτήρα του: η ανεξέλεγκτη θέληση, ο στόχος του: η κυριαρχία του κόσμου, τα μέσα του: η πονηρή αίσθηση της χρησιμότητας και της ενέργειας.

Από αυτά τα τρία σημεία μπορεί να ερμηνευτεί ο Εβραίος. Οι ηθικοί του νόμοι, η ασυνειδησία του, η έλλειψη φαντασίας, η απληστία του, η πανουργία του, η τεχνική του μεθοδολογία, η πολιτική του επιρροή κ.λπ., όλα μπορούν να αναχθούν σε αυτά.

Αυτό το παρακολούθησαμε ιστορικά στην Πορτογαλία και τη Γαλλία, και είδαμε πράγματι να αναδύεται πάντα και παντού αυτός ο χαρακτήρας του Εβραίου, τον παρατηρήσαμε στο Ταλμούδ, τον βρήκαμε να σπέρνει τον όλεθρο με τον Τεκτονισμό, να κάνει δολοπλοκίες με τη Διεθνή με την τρελή επανάστασή του και την απελευθέρωση όλων των ενστίκτων. Εκείνη τη στιγμή ανέβηκε ο Εβραίος ψηλά ανάμεσα σε όλους τους λαούς· και αυτό αναγκαστικά. Έχω ήδη πει προηγουμένως: η ελεύθερη

305. Ο Άρτουρ Σοπενχάουερ (Arthur Schopenhauer), (1788 – 1860), εξήγησε το δόγμα του για το «Θέληση για Ζωή» (Wille zum Leben) σαν την κινητήρια δύναμη όλης της ζωής στο κύριο έργο του, «Ο κόσμος σαν βούληση και σαν παράσταση» (Die Welt als Wille und Vorstellung), (1818/1844). (Σ.τ.Μ.)

306. Ο Ρόζενμπεργκ εδώ υπαινίσσεται την κεντρική συμβολική σημασία του χρυσού του Ρήνου στην τετραλογία του Ρίχαρντ Βάγκνερ «Το Δαχτυλίδι των Νιμπελούνγκεν» (Der Ring des Nibelungen) (1876). (Σ.τ.Μ.)

αρχή της ανθρώπινης ηθικής βάζει ένα εμπόδιο στο άνευ όρων ένστικτο σε όλους τους λαούς, αλλά ο Εβραίος λαμβάνει μια απaráμιλλη ωθητική δύναμη από τα ηθικά του δόγματα, τα οποία επικροτούν την άσκηση αυτού του ενστίκτου σε σχέση με όλους τους μη Εβραίους. Σε περιόδους ανομίας οι πιο αδίστακτοι πρέπει να ανεβαίνουν στην κορυφή, ειδικά όταν όλες οι ικανότητες τους είναι προσαρμοσμένες σε αυτήν. Γι' αυτό ο Εβραίος πάντα και παντού είναι ο φορέας της ιδέας της καταστροφής.³⁰⁷

Η ενέργεια των Εβραίων είναι πλέον ένα ειδικά σημιτικό χαρακτηριστικό. Οι Σημίτες ήξεραν πώς να επιβάλλουν τον φανατισμό που προέκυψε από αυτό το χαρακτηριστικό σε λαούς που ήταν υποταγμένοι ή παγιδευμένοι με φωτιά και σπαθί, με λόγια και γραφή. Κάτω από τη δύναμη της στείρας αλλά τρομερής θέλησής τους, ο χαρακτήρας ολόκληρων λαών έχει αλλάξει.

Αυτή η κληρονομιά του εβραϊκού αίματος έχει ήδη περάσει πολλές φορές από χώρες σαν καταγίδα. Στην Αραβία, που κλήθηκε να δράσει από τον Μωάμεθ, υπέταξε την Περσία και την ανάγκασε με βάνανση βία να μπει κάτω από την κυριαρχία της· ανατρέποντας τα πάντα μπροστά της, κινήθηκε σε όλη τη Βόρεια Αφρική, διέσχισε τις στήλες του Ηρακλή, σάρωσε την Ισπανία και τελικά συνάντησε μια αποφασιστική αντεπίθεση στη νότια Γαλλία. Την ημέρα που ο Κάρολος Μαρτέλος νίκησε στη Νότια Γαλλία³⁰⁸, κερδήθηκε η πρώτη μάχη ενάντια στον σημιτικό φανατισμό και τη μισαλλοδοξία, αν και μόνο στο πολιτικό πεδίο. Αναγκασμένο σε υποχώρηση, το Ισλάμ στράφηκε προς το νότο. Κατά μήκος της άκρης της Σαχάρας, υπέταξε σταδιακά τη μια φυλή μετά την άλλη, συναντώντας ολοένα αυξανόμενη αντίσταση. Και αν αναρωτηθείτε πώς έγινε πράξη αυτή η Σημιτική βούληση, ας ακούσουμε τον αρχηγό της γερμανικής ερευνητικής αποστολής για την Εσωτερική Αφρική, Λέο Φρομπένιους.³⁰⁹ Αφού το Ισλάμ δέχτηκε ισχυρό στρατιωτικό χτύπημα, δεν μπορούσε πλέον να εισβάλει με τη βία «*αλλά μπήκε κρυφά στις πίσω πόρτες των ανακτόρων του Σουδάν με τις παντόφλες μιας χαλαρής εμπορικής ζωής*». Για πολύ καιρό οι άνθρωποι που πίστευαν τους Άραβες συγγραφείς, έβλεπαν την ιστορία του Σουδάν «*μέσα από τα γκρίζα γυαλιά του Ισλάμ*» και το θεωρούσαν πηγή πολιτισμού. Αλλά δεν είναι έτσι τα πράγματα. «*Το Ισλάμ είναι μορλιασμένο σε παλαιότερους πολιτισμούς παντού στο Σουδάν*», λέει ο προαναφερόμενος ερευνητής.

Οι εκπρόσωποι του Ισλάμ κατέλαβαν με θυελλώδεις επιθέσεις χώρες με μικρή πολιτική δύναμη, αλλά όσες είχαν δυνατή επιθυμία για να ζή-

307. Ο νόμος και η δικαιοσύνη κληρονομούνται σαν αιώνια ασθένεια, λέει ο φίλος του, ο Μεφιστοφελής (ο διάβολος κατά τη γερμανική λαϊκή παράδοση).

308. Κάρολος Μαρτέλος (Charles Martel), («το σφυρί» – 686-741) ήταν Φράγκος στρατηγός διάσημος για τη νίκη του εναντίον των Μαυριτανών στη Μάχη του Πουατιέ ή μάχη της Τουρ (732).

309. Λέο Φρομπένιους (Leo Frobenius): «Και η Αφρική μίλησε» (Und Afrika sprach), τρεις τόμοι, 1912 – 1913. Ο Λέο Φρομπένιους (1873 – 1938) ήταν Πρώσος εθνογράφος που ειδικεύτηκε στον αφρικανικό και προϊστορικό πολιτισμό.

σουν τις κατέλαβαν ακολουθώντας την αρχαία συνταγή της «ειρηνικής οδού», δηλαδή «εγχύοντας οξέα αποσύνθεσης» μεταξύ των βασιλιάδων και σπέρνοντας διαμάχες και διχόνοιες μεταξύ των δυναστειών. Τη μια στήριζαν το ένα πρίγκιπα, μετά τον άλλο και τελικά φύτεψαν τη σημαία τους στα ταλαντευόμενα τείχη. Και με ποιον τρόπο, τον ίδιο τον μη παραγωγικό, αφού το Ισλάμ είχε κρεμάσει όλους τους «επί κεφαλής», ανάγκασε όλες τις δυνάμεις βίαια να μπουν στην υπηρεσία του, στην πιο σκληρή σκλαβιά. Πάνω σ' αυτό ο Φρομπένιους λέει: «οι Ρωμαίοι έφτασαν στο απόγειό τους στις αποικιακές επιχειρήσεις δίνοντας στους υποταγμένους λαούς καταναγκαστική εργασία με την έννοια της προώθησης της εργασίας. Ο Ρωμαίος εισέπραττε μόνο φόρους... αλλά ο Άραβας έκλεψε όλο το κεφάλαιο, ολόκληρο τον “εαυτό του ανθρώπου”».

Αυτό ήταν κάποτε το αποτέλεσμα (γύρω στα μέσα του 19ου αιώνα) του σημιτικού φανατισμού, ο δεύτερος συνέβη στα τέλη του 19ου αιώνα, όταν ένα αραβικό κύμα, που ερχόταν αυτή τη φορά από την ανατολή, ξεχύθηκε σε ολόκληρο το Σουδάν, υπέταξε όλους τους λαούς που ζούσαν εκεί και ασχολούνταν με τη γεωργία, κατέστρεψε κυριολεκτικά τη χώρα και, ζώντας ακόμη και σε μεταξωτές σκηνές, τους μεταμόρφωσε σύντομα σε σκληρούς κανίβαλους.

Αυτή η τρομερή δύναμη της σημιτικής ενέργειας και του σημιτικού φανατισμού που δεν έχει εξεταστεί σε όλο της το εύρος βρίσκεται και στην εβραϊκή ιδέα, στην ιδέα της ιερής εβραϊκής φυλής, σε σύγκριση με την οποία όλοι οι άλλοι είναι ακάθαρτοι, και στην εβραϊκή πίστη, σε σύγκριση με την οποία όλοι οι άλλοι είναι ειδωλολάτρες.

Αυτή η σύντομη παρέκβαση έχει σκοπό να κλονίσει την αφελή σκέψη ότι η Ιουδαϊκή ιδέα είναι ένα ασήμαντο ζήτημα κάτι που δεν υπάρχει καν. Όπως και στο Νουπελάντε (Nupelande) στο Σουδάν, η κατάκτηση είναι «ειρηνική», δηλαδή, οι διαφωνίες που υπάρχουν πρέπει να διευθετηθούν, η συμφιλίωση θα πρέπει να ματαιωθεί για να υψωθεί τελικά πάνω στα τείχη που καταρρέουν η «ιστορική ελπίδα» – η παγκόσμια κυριαρχία της εβραϊκής αυτοκρατορίας, το βασίλειο του Μεσσία.

19. Η εβραϊκή παγκόσμια κυριαρχία

Πολλοί λαοί αναδείχθηκαν κατακτητές, κάποιες προσωπικότητες έχουν αναδειχθεί σε ηγέτες. Αυτή η προσπάθεια για εξουσία δεν είναι απαραίτητα καταδικαστέα, συχνά είναι ακόμη και ηθική αναγκαιότητα. Η αρχαία Ρώμη, για παράδειγμα, βρέθηκε στη μέση ενός συνονθυλεύματος λαών· για να προστατέψει την οικογένειά του, το κράτος του, ο Ρωμαίος έπρεπε να περιβάλλει τον εαυτό του με ένα ισχυρό προπύργιο. Έφερε νόμους, τάξη και έθιμα στα κατακτημένα εδά-

φη και μόνο όταν νέες φυλές κατέκλυσαν τη Ρώμη, όταν Σύριοι, Αφρικανοί, εκφυλισμένοι στρατιώτες αυτοκράτορες ανέλαβαν τα ηνία, η δικαιολογημένη θέληση για εξουσία μετατράπηκε σε ακατάσχετη απληστία για εξουσία και η Ρώμη έχασε τη δύναμή της. Ακόμη και στον Μπίσμαρκ και στον Ναπολέοντα υπήρχε μια τεράστια θέληση για εξουσία, αλλά ενώ στον πρώτο ήταν ελεγχόμενη και εξουγενισμένη από μια υψηλή ιδέα, στον δεύτερο η θέληση για εξουσία κυνηγούσε την Ευρώπη χωρίς όρια. Σε αντίθεση με όλους τους ειρημιστές, δεν μπορώ να δω την επιθυμία για εξουσία σαν έγκλημα, το ένα και μοναδικό πράγμα που είναι καθοριστικό είναι ο χαρακτήρας του λαού ή της προσωπικότητας που βρίσκεται πίσω από αυτήν. Μερικές φορές μπορεί να πραγματοποιηθεί με αυτόν τον τρόπο μια κοινωνική, πολιτισμική, πολιτιστική ιδέα, άλλες φορές οι λεηλατημένες χώρες και λαοί είναι το αποτέλεσμα της επίδρασης της εξουσίας. Τώρα, όπου κι αν δραστηριοποιήθηκε ο εβραϊκός χαρακτήρας, τον βλέπουμε, ακόμη και στην υψηλότερη ανάπτυξη της δύναμής του, να χαρακτηρίζεται από απόλυτη στείριότητα. Ποτέ ένας λαός δεν έδειξε τόση απληστία για εξουσία όπως ο εβραϊκός, όχι αγωνιζόμενος για κάποια επιτεύγματα, αλλά απλώς επειδή θεωρούσε τον εαυτό του σαν «εκλεκτό», αλλά και ποτέ ένας λαός δεν μπόρεσε να κάνει τόσο λίγα με την εξουσία που έχει αποκτήσει όσο, και πάλι, ο εβραϊκός. Το αίσθημα του σκλάβου, που είναι το πραγματικό εβραϊκό ευαγγέλιο προς τον Θεό (όχι το αίσθημα του να είσαι παιδί, όπως με τους Ινδογερμανούς), έχει διεισδύσει βαθιά στο αίμα του Εβραίου· το γεγονός όμως ότι ο υπηρέτης επιθυμεί με μεγάλη ανυπομονησία να παίξει τον αφέντη, ότι ο σκλάβος που έχει γίνει ιπότης ωστόσο καβαλάει το άλογό του μέχρι θανάτου, και τα δύο είναι εύκολα κατανοητά.

Η παρόρμηση των Εβραίων για εξουσία είναι επομένως διαφορετικού είδους από αυτήν των αρχαίων Ρωμαίων, του Αλέξανδρου, του Βίσμαρκ, του Ναπολέοντα. Δεν απαιτεί σαν άρχοντας το σεβασμό και την υπακοή φυσικά, σαν προσωπικότητα ο Εβραίος δεν στέκεται ανοιχτά μπροστά στο έργο του, αλλά συνεχίζει το δρόμο του μέσα από δολοπλοκίες, ψέματα, απάτες και δολοφονίες, στέκεται σαν ένας μυστικός βοηθός που αισθάνεται σαν κομμουνιστής πίσω από όλα τα παρασκήνια του καταστροφικού έργου.³¹⁰ Ολόκληρη η εβραϊκή ιστορία παρέχει αποδείξεις για αυτό.

Έτσι θα περιγράψαμε με ακρίβεια τον τύπο και τον τρόπο του εβραϊκού χαρακτήρα. Τώρα είναι αυτονόητο ότι αυτός ο χαρακτήρας εκφράζεται όχι μόνο ενστικτωδώς αλλά και βρίσκει και το συνειδητό του αποτύπωμα στη γραφή. Έχουν γραφτεί αρκετά για τη λογοτεχνία των αρχαίων χρόνων, θα ήθελα απλώς να αναφερθώ εν συντομία στην υπό-

310. Το πώς και γιατί ο κομμουνισμός και ο αναρχισμός συνδυάζονται και ενώνονται μεταξύ των Εβραίων είναι ένα ενδιαφέρον ψυχολογικό ερώτημα που δεν μπορεί να απαντηθεί εδώ και στο οποίο θα επανέλθω σε άλλη εργασία.

σχεση ότι θα μπορέσουν να κατασπαράξουν όλους τους λαούς που ο Θεός θα παρέδιδε στους Εβραίους,³¹¹ ότι οι πριγκίπισσες θα ήταν οι νοσοκόμες τους,³¹² ότι όλο το ασήμι και ο χρυσός θα ήταν μια μέρα δικά τους, ότι όλοι θα έπεφταν στα πόδια τους για να γλείψουν τη σκόνη τους, και ότι οι Εβραίοι θα ρουφούσαν γάλα από τους ειδωλολάτρες και τα στήθη των βασιλισσών θα τους θήλαζαν.³¹³ Δεν θέλω να προχωρήσω λεπτομερώς σε όλα αυτά. Αλλά αυτές οι παλιές σκέψεις δεν ξεχάστηκαν ποτέ. Ξανά και ξανά αναδεικνύεται η αχαλίνωτη απληστία για κυριαρχία αυτού του κόσμου σαν κύρια «νόμιμη» αξίωση. «Ο ένας ο Άγιος είπε στους Ισραηλίτες: “«Με κάνετε τον μοναδικό άρχοντα του κόσμου, έτσι θα σας κάνω μόνους άρχοντες σε αυτόν τον κόσμο”».³¹⁴ Εάν οι Εβραίοι πέτυχαν θέσεις επιρροής σε οποιαδήποτε χώρα και σαν αποτέλεσμα αυτού η κατάσταση της εβραϊκής κοινότητας ήταν πάντα λαμπρή, αυτή η δύναμη θεωρούνταν συχνά σαν το πρώτο σημάδι της επερχόμενης παγκόσμιας κυριαρχίας. Έτσι, για παράδειγμα, οι Εβραίοι ζούσαν σε τέτοια κατάσταση μέθης υπό τον Πάπα Λέοντα Γ',³¹⁵ που στην Ιερουσαλήμ αναρωτιόντουσαν αν αυτά δεν ήταν τα εμφανή σημάδια μιας επικείμενης σωτηρίας. Γι' αυτό, οι διάφοροι «Μεσσίες» που εμφανίζονταν συχνά, είχαν μεγάλη επιτυχία. Έτσι εμφανίστηκε στη Ρώμη ένας Νταβίντ Ρεουμπένι (David Reubeni)³¹⁶ με την πολύ συναρπαστική είδηση ότι, υπό τη διοίκηση του αδελφού του, είχε συγκεντρωθεί ένας μεγάλος στρατός που τώρα χρειάζεται μόνο οπλισμό για να κατακτήσει τους Αγίους Τόπους. Με τις ομιλίες του πρόδωσε όχι μόνο τους Εβραίους αλλά και τον Πάπα που του παρείχε συστάσεις. Ο Νταβίντ ταξίδεψε στην Ιταλία όπου γιόρτασε σαν βασιλιάς. Στη συνέχεια ταξίδεψε στη Γερμανία, όπου συνελήφθη και αργότερα γνώρισε άδοξο τέλος. Παρόμοιος τύπος ήταν ο Σαμπατάι Τσεβί (Sabbatai Zevi)³¹⁷, ο οποίος υποσχέθηκε στον κόσμο ότι θα καθαιρούσε τον Σουλτάνο και στη συνέχεια θα ελευθερώσει την Παλαιστίνη από την τουρκική κυριαρχία. Ταξίδεψε στην Κωνσταντινούπολη, φυλακίστηκε και έγινε Μωαμεθανός. Ο Ιουδαϊσμός έχει αναδείξει μεγάλους αριθμούς από τυχοδιώκτες τέτοιου τύπου που φαίνονται εντελώς παθολογικοί.

311. Δευτερονόμιο 7:10

312. Ησαΐας 19:7

313. Ησαΐας 60:9

314. Βαβυλωνιακό Ταλμούδ, Πραγματεία Χάτζιγκαχ (Chagigah) 3a, b.

315. Ο Τζοβάννι ντι Λορέντσο ντε Μέντιτσι (Giovanni di Lorenzo de' Medici) (1475 – 1521) έγινε Πάπας Λέων Γ' το 1513. (Σ.τ.Μ.)

316. Ο Νταβίντ Ρεουμπένι (David Reubeni) (1490-1535/1541) ήταν Εβραίος μύστης με μεσσιανικές αξιώσεις που πιθανώς γεννήθηκε στο Αφγανιστάν και ταξίδεψε στην Ευρώπη με υποσχέσεις για συμμαχία των Εβραίων της Ανατολής ενάντια στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Συνελήφθη όμως από την Ιερά Εξέταση γύρω στο 1532 και θανατώθηκε. (Σ.τ.Μ.)

317. Ο Σαμπατάι Τσεβί (Sabbatai Zevi) (1626-1676) ήταν ραβίνος και καμπαλιστής γεννημένος στη Σμύρνη που, από το 1648, ισχυρίστηκε ότι ήταν ο Μεσσίας. Παρά τον αξιόλογο αριθμό οπαδών των «Σαββατιανών», αναγκάστηκε από τον Οθωμανό Σουλτάνο Μεχμέτ Δ' να ασπαστεί το Ισλάμ το 1666. (Σ.τ.Μ.)

Στο Ζοχάρ (Zohar)³¹⁸, το διαβόητο κύριο έργο της Εβραϊκής Καμπάλα, η εβραϊκή ελπίδα βρίσκει την εξής έκφραση: ««Όταν το 60ο και το 66ο έτος περάσουν το κατώφλι της πρώτης χιλιετίας του κόσμου (5060/66, δηλ. 1300/1306) ο Μεσσίας θα εμφανιστεί», αλλά θα περάσει ακόμα λίγος καιρός προτού κατακτηθούν όλοι οι λαοί και συγκεντρωθεί το Ισραήλ.³¹⁹ Όταν κάποιος Μαρδοχαίος ανέβηκε στις υψηλότερες θέσεις στην Περσία, ο λαός επινόησε τους ακόλουθους στίχους:

«Ο Μαρδοχαίος είναι ένας λαμπρός πρίγκιπας,
 Ισχυρός να κυβερνά, αγαπητός σε βασιλιάδες και μεγάλους,

 Το όνομά του είναι στα χείλη μεγάλων και μικρών,
 Ο Θεός έδωσε εξουσία στον άγιο λαό στην εποχή του.»

Αυτή η συλλογιστική επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά. Ακούσαμε ήδη μερικούς Εβραίους Ελευθεροτέκτονες να μιλούν τον 19ο αιώνα, συμπεριλαμβανομένου του «Γερμανού» ποιητή Χάινριχ Χάινε. Ήξερε τι έλεγε όταν έγραφε την ιστορία ενός βοσκού και του κοπαδιού του. Και στη «Κληρονομιά» του (Nachlaß), βρίσκει κανείς μια σημαντική ομολογία που κάθε Γερμανός πρέπει να λάβει υπόψη του: «*Τελείωσε η αποστολή των Εβραίων; Πιστεύω, όταν έρθει ο κοσμικός Μεσσίας: Βιομηχανία, Εργασία, Χαρά. Ο κοσμικός Μεσσίας θα έρθει με ένα σιδηροδρομικό τρένο. Ο Μίχελ⁴³⁸ του χτίζει το δρόμο*».

Δεν θα ήθελα να αφήσω τις εκφράσεις από το εβραϊκό παρελθόν χωρίς να αναφέρω εν κατακλείδι μια προσωπικότητα που μου φαίνεται από κάθε άποψη ότι είναι η ενσάρκωση όλων αυτών που μπορούν να χαρακτηριστούν σαν Ιουδαϊσμός: ο Ισαάκ Ορόμπιο ντι Κάστρο (Isaac Orobio de Castro) (1616 – 1687)³²¹ αναμφίβολα ένας από τους σημαντικότερους Εβραίους της εποχής του. Πρώτα αναδείχθηκε καθηγητής φιλοσοφίας στη Σαλαμάνκα, στη συνέχεια παραδόθηκε στο δικαστήριο της Ιεράς Εξέτασης, μετά την αποφυλάκισή του ταξίδεψε στη Γαλλία, όπου έγινε καθηγητής ιατρικής στην Τουλούζη. Αργότερα πήγε στο Άμστερνταμ, όπου εκεί πέρασε τις τελευταίες μέρες του.

318. Το Ζοχάρ (Zohar) είναι ένα θεμελιώδες έργο στη λογοτεχνία της εβραϊκής μυστικιστικής σκέψης, γνωστής ως Καμπάλα. Αποτελείται από ένα μυστικιστικό σχόλιο για την Τορά καθώς και από συζητήσεις για την κοσμολογία και την ψυχολογία. Εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ισπανία τον 13ο αιώνα από τον ραβίνο Μόουζες ντι Λεόν (Moses de León), ο οποίος απέδωσε το έργο σε έναν ραβίνο του 2ου αι. μ.Χ., Σιμόν Μπάρ Γιτσιάι (Shimon bar Yochai). (Σ.τ.Μ.)

319. Χάινριχ Γκρετς (Heinrich Graetz): «Ιστορία των Εβραίων από τους αρχαιότερους χρόνους μέχρι σήμερα» (Geschichte der Juden von den ältesten Zeiten bis auf die Gegenwart), τόμος VII, σελ. 228.

320. Ο Γερμανός Μίχελ (Der deutsche Michel) είναι μια φιγούρα που ξεκίνησε το πρώτο μισό του 19ου αιώνα. Θεωρείται υποτιμητικός χαρακτηρισμός για έναν Γερμανό, ο οποίος θεωρείται τυπικά αργόστροφος. (Σ.τ.Μ.)

321. Ο Ισαάκ Ορόμπιο ντι Κάστρο (Isaac Orobio de Castro) (1617-1687) ήταν Πορτογάλος Εβραίος γιατρός και φιλόσοφος που έζησε αρχικά στην Ισπανία, όπου διώχθηκε από την Ιερά Εξέταση, και στη συνέχεια μετακόμισε στην Τουλούζη και το Άμστερνταμ, όπου συνέχισε να ασκεί το επάγγελμα της ιατρικής. (Σ.τ.Μ.)

Στην κοσμική αντίληψη αυτού του ανθρώπου βλέπουμε την ιδιόμορφη περιορισμένη εβραϊκή διάνοια και την αμείλικτη θέληση του εβραϊκού χαρακτήρα να συνεργάζονται για να δημιουργήσουν μια χαρακτηριστική ενότητα. Αυτή η κοσμική αντίληψη στηρίζεται στους τυπικούς εβραϊκούς πυλώνες: ένα αμετάβλητο δόγμα (στην προκειμένη περίπτωση του νόμου του Σινά), το μίσος για τους Χριστιανούς και η εβραϊκή παγκόσμια κυριαρχία.

Με σίγουρο ένστικτο αποκηρύσσει την απολυτότητα των προφητών (οι οποίοι πράγματι μάταια προσπάθησαν να μεταρρυθμίσουν τον επίμονο εβραϊσμό). *«Η γνώση του αληθινού Θεού δεν εξαρτάται σε καμία περίπτωση από τις προφητικές αποκαλύψεις. Ο Θεός έχει διατάξει στο λαό του τη λατρεία με την οποία πρέπει να τον υπηρετούν, και αυτή η λατρεία είναι ανεξάρτητη από το τι ήθελαν να τους ανακοινώσουν οι προφήτες».* *«Οι προφήτες, που είναι ο χρησμός του Χριστιανισμού, και χωρίς τους οποίους οι Χριστιανοί δεν θα μπορούσαν να έχουν κάνει έναν Μεσσία για τον εαυτό τους, ακολούθησαν τους νόμους με ευσυνειδησία, οι προφητείες τους είναι γεμάτες μόνο με νουθεσίες προς τα παιδιά του Ισραήλ για να διασφαλίσουν ότι τηρούν τον νόμο που δόθηκε από τον Μωυσή. Ποιές βλέπετε να μην είναι απειλές ενάντια σε εκείνους που παραμελούν το νόμο; Αν είναι ο Θεός που έχει φτιάξει το νόμο, αν έχει γραφτεί με το ίδιο του το χέρι, αν έχει διακηρυχθεί από το δικό του στόμα, τότε είναι απαραβίαστος και τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει σε αυτόν, πρέπει να υπάρχει για πάντα.»*³²²

«Δεν μπορεί κανείς να πιστέψει ότι ο Θεός θα είχε απαιτήσει από τον λαό του να εκπληρώσει τον νόμο του, τον οποίο του έδωσε στο όρος Σινά και στη συνέχεια τον επανέλαβε λέξη προς λέξη στο όρος Χωρήβ, αν αυτός ήταν ατελής.» Αυτή η συλλογιστική επαναλαμβάνεται με μεγάλη επιμονή σε πολλά σημεία. Μια τέτοια στενομυαλιά μεταφέρθηκε στη Ρωμαιοκαθολική αρχή όπου η θέληση της Παλαιάς Διαθήκης πέτυχε μια νίκη επί της ελεύθερης σκέψης. Αλλά ο Ωριγένης³²³ μπορούσε ακόμα να γράψει: *«Αν επιμείνουμε στο γράμμα και ερμηνεύσουμε όσα γράφονται στο νόμο σύμφωνα με τον τρόπο του απλού λαού, θα έπρεπε να κοκκινίσω για να αναγνωρίσω ότι ήταν ο Θεός που έδωσε αυτούς τους νόμους· τότε οι νόμοι των ανθρώπων, για παράδειγμα των Ρωμαίων, των Αθηναίων, των Σπαρτιατών, θα ήταν πιο άριστοι και πιο λογικοί.»* Ο Ωριγένης ήταν πράγματι ένας ελεύθερος άνθρωπος, αλλά η άποψη του «απλού λαού» επικράτησε μέχρι σήμερα, που μια δεύτερη Μεταρρύθμιση είναι προ των πυλών για να απαλλαγεί εντελώς από το εβραϊκό πνεύμα και να απελευθερώσει επιτέλους την Καινή Διαθήκη από τη λαβή της Παλαιάς.

322. «Το Ισραήλ εκδικείται», (Israël vengé), Παρίσι, 1845, σελ. 111. (Αυτό το έργο δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο Λονδίνο το 1770 από έναν Εβραίο ονόματι Henriquez, ο οποίος ισχυρίστηκε ότι ήταν μια γαλλική μετάφραση ενός πρωτότυπου ισπανικού έργου του ντι Κάστρο.)

323. Ο Ωριγένης Αδαμάντιος (περίπου 184 – περίπου 253) ήταν πλατωνικός χριστιανός θεολόγος από την Αλεξάνδρεια που διέκρινε την Ιδανική Εκκλησία του Χριστού και την εμπειρική Εκκλησία που πρόσφερε καταφύγιο στους «αμαρτωλούς».

Ο ντι Κάστρο δεν μπορεί να ικανοποιήσει τον εαυτό του, και δικαίως, παρέχοντας αποδείξεις ότι ο Χριστός δεν θα μπορούσε ποτέ να ήταν ο Μεσσίας που είχε υποσχεθεί στους Εβραίους. *«Ποια από τις προφητείες εκπλήρωσε; Είχε ποτέ εξουσία πάνω στους Ισραηλίτες; Δεν κάθισε στον θρόνο του Δαβίδ, δεν οδήγησε τον λαό του στην αλήθεια, η οικογένειά του ήταν από τις πιο κοινές και οι πράξεις του αποδεικνύουν ότι δεν ήταν ο πραγματικός Μεσσίας».* Αν ειπωθεί ότι την εποχή του Μεσσία όλοι οι δίκαιοι του λαού του, όλοι οι πρόσφυγες από το Ισραήλ και από τα τέσσερα μέρη του κόσμου θα συγκεντρώνονταν μαζί, τότε το μυαλό που αιχμαλωτίστηκε από τη χριστιανική θρησκεία πρέπει να παραδεχτεί ότι ο Χριστός δεν το έκανε αυτό. *«Ποιοι είναι οι φτωχοί του κόσμου τους οποίους δίκαια έχει κρίνει; Έχει κάτσει ποτέ στο αξιосέβαστο Σανχεντρίν, στο οποίο μόνο ο Θεός έδωσε το δικαίωμα να κρίνει;».*

Ο Χριστός έσφαλε και, λόγω της έλλειψης σεβασμού που εκδήλωσε σε σχέση με τους νόμους των πατέρων, ανάγκασε το Σανχεντρίν να τον καταδικάσει σε θάνατο. Εάν η κρίση δεν ήταν σωστή, θα είχε βρεθεί κάποιος να τον υπερασπιστεί, αλλά παρά την πρόσκληση να το κάνουν, κανείς δεν παρουσιάστηκε να το κάνει.

Ωστόσο πρέπει να δώσουμε στους Εβραίους τη δυνατότητα να γνωρίσουν το νόμο τους, ακόμα κι αν τον έχουν διαμορφώσει από το ίδιο τους το μυαλό, και πρέπει να τους δώσουμε και το δικαίωμα να πάρουν θέση ενάντια σε επανερμηνείες, που ήταν πάντα δημοφιλείς. Τώρα, έχουν χαρακτηρίσει το πνεύμα του Χριστού βάσει του νόμου τους, άρα των συναισθημάτων και της σκέψης τους, σαν ξένο και εχθρικό με αδιαμφισβήτητη σαφήνεια για σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια· αυτό είναι καθοριστικό, ανεξάρτητα από το τι θέλουμε να κρύψουμε στην Πεντάτευχο και στους Προφήτες. Εδώ δύο τύποι ψυχών στέκονται η μία απέναντι στην άλλη, όπως η φωτιά και το νερό. Γι' αυτό ο ντι Κάστρο σε συμφωνία με όλο τον εβραϊσμό, βλέπει στον Χριστό έναν *«απατεώνα»*... *«που έχει μια μοιραία ομοιότητα με το φίδι που παρέσυρε την Εύα, έχοντας προκαλέσει την ίδια συμφορά στον κόσμο».* Ο Χριστός αλώνιζε στάχυα το Σάββατο και έτρωγε απαγορευμένο κρέας· *«είναι αδύνατο να συγχωρήσουμε οτιδήποτε είπε, επειδή ο Θεός, προβλέποντας ότι μια μέρα θα εμφανιζόταν ένας άνθρωπος για να εξαπατήσει τον λαό του, είχε διατάξει μέσω της αγίας γραφής του να προσέχει και του είχε απαγορεύσει όλα όσα ήθελε να εισαγάγει ο Ιησούς Χριστός.»*³²⁴ *«Μόλις έγινε γνωστός ο Χριστός, έδωσε εμφανείς αποδείξεις για την έλλειψη σεβασμού προς τον θείο νόμο· και μόνο μετά από μια απολύτως ακριβή και αμερόληπτη έρευνα, που απέδειξε ότι οι διδασκαλίες του και η ηθική του έρχονται σε αντίθεση με το θέλημα του Θεού, καταδικάστηκε σε θάνατο.»*³²⁵

Ακούμε αυτή την ομολογία από τα στόματα όλων των Εβραίων, αλλά η

324. Όπως παραπάνω, σελ. 99

325. σελ. 180

φράση για μια πιθανή γεφύρωση του χάσματος εξακολουθεί να επικρατεί. Και από τα βάθη της καρδιάς του ο ντι Κάστρο φωνάζει: «*Η εξάρτηση στην οποία ζούσαν οι Εβραίοι όταν άρχισε να καθιερώνεται η χριστιανική θρησκεία τους εμπόδισε να την καταστρέψουν μέχρι τις ρίζες της. Αν οι Εβραίοι δεν ήταν κάτω από τον ζυγό των Ρωμαίων, αν είχαν την δύναμη που είχαν στην εποχή του Δαβίδ και του Σολομώντα, αυτή η ειδωλολατρία θα είχε τελειώσει αμέσως μετά την έναρξη της.*» Αυτό είναι αρκετά ωμό, αλλά και ο ίδιος τρόπος σκέψης έρχεται από τον ήδη αναφερόμενο δρ. Κάρπελ Λίππε όταν, σε σχέση με την ιστορία του Κάιν και του Άβελ, λέει: «*Η διαφορά στην έκφραση της θρησκευτικής συνείδησης φτάνει στο σημείο της αδελφοκτονίας. Τι μεγάλη αλήθεια!*»

Μαζί με το άκαμπτο μυαλό και το μίσος κατά του Χριστού υπάρχει και το αυτονόητο αίτημα για κυριαρχία σε άλλους λαούς. Πάντα επιστρέφει· δεν βασίζεται στις ικανότητες ή τα επιτεύγματα, αλλά αποκλειστικά στην υπόσχεση του Μωυσή και των προφητών. «*Ο Θεός έχει υποσχεθεί στο λαό του ευτυχία σε αυτή τη ζωή και κάθε ευτυχία στην επόμενη. Του υποσχέθηκε ότι όλοι οι διωγμοί του από τα έθνη θα τελειώσουν για πάντα, ότι θα κυριαρχήσει πάνω τους, ότι θα έχει στη διάθεσή του άφθονο ασήμι και χρυσό αντί για μόλυβδο και σίδηρο...*»³²⁶

Πρέπει να αρκεστώ σε αυτές τις ενδείξεις, αλλά ακόμη κι αυτές δείχνουν με αλάνθαστη σαφήνεια μια ακίνητη ουσιαστικά κλειστή δομή ζωής. Σύμφωνα με τον Ιεζεκιήλ, οι Εβραίοι είναι «*ξεροκέφαλοι*»³²⁷ διαβάζοντας τα εβραϊκά γραπτά μπορεί κανείς να οδηγηθεί σε απόγνωση από το πείσμα τους και, σε περίπτωση που διαβάσει πολλά, στην στενοκεφαλιά τους. Αλλά όταν αυτός ο χαρακτήρας επηρεάζει τις μάζες, τότε η απόγνωση είναι πραγματική και γενική. Ένα θλιβερό παράδειγμα: το παρόν.

Ακόμη και το παρόν, με την άνευ όρων κυριαρχία του εβραϊκού χαρακτήρα, έχει σιγά-σιγά καθοριστεί εκ των προτέρων, όπως φαίνεται, ο καρπός δυνάμεων που δούλευαν ήδη στο παρελθόν. Είχα ήδη επισημάνει την επίδραση της μηχανής, η οποία προετοίμασε το έδαφος για τις εβραϊκές δυνάμεις υλοποίησης. Μέσω της αυξανόμενης επέκτασης αυτών των δυνάμεων, μέσω της εξειδίκευσης που γινόταν όλο και πιο απαραίτητη, ο εργάτης καταδικάστηκε σε μια ολοένα και πιο άσκοπη δραστηριότητα: άσκοπη γι' αυτόν γιατί είδε ένα προϊόν να φεύγει από ένα εργοστάσιο του οποίου η κατασκευή και το αποτέλεσμα ήταν ακατανόητα για αυτόν. Αν ο αγρότης αναγκαζόταν από τη δουλειά του να προνοήσει για το μέλλον και να σκεφτεί τα μέσα για να το εξασφαλίσει, αυτό στον εργάτη έλειπε, έκανε καθαρά μηχανική δουλειά. Πτώχευσε, όπως θα έλεγε ο Γκαίτε, μέσω της «*εργασίας χωρίς όρους*».

326. Όπως παραπάνω, σελ. 35. [Για περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με αυτές τις ιδέες βλέπε στο βιβλίο του Φέρντιναντ Βέμπερ (Ferdinand Weber) «*Σύστημα θεολογίας της συναγωγής*» (System der synagogale Theologie)].

327. Ιεζεκιήλ 3:7

Στις μάζες που είχαν αυτή την τάση έπεσε ο δηλητηριώδης σπόρος της διδασκαλίας του Μαρξ.

Ο σοσιαλισμός, όπως τον ανέπτυξε ο Μαρξ με τη μορφή συστήματος, δεν είναι φυσικά απλώς ένας αγώνας για οικονομικά ζητήματα, αλλά μια κοσμοθεωρία γενικά. Δύο παράγοντες στο δόγμα του έγιναν ορόσημα: η βάνανυση ταξική πάλη και ο διεθνισμός.

Χωρίς να εμβαθύνουμε στην «αστική» επιστήμη της εθνολογίας, όλοι οι άνθρωποι ανακηρύχθηκαν από την ακραία δύναμη ενός φανατικού σαν ίσοι· αυτό που τους κάνει προφανώς άνισους λέγεται ότι ήταν μόνο οι κοινωνικές αδικίες και οι θρησκευτικοί και πολιτικοί αγώνες και τα γεγονότα που αποδεικνύονται σαν ταξικοί-αγώνες κοινωνικών ομάδων. Θα ήταν πράγματι ενδιαφέρον να φωτιστεί η ιστορία από αυτή την οπτική γωνία και, φυσικά, κανείς δεν πρέπει να υποτιμήσει τις επιπτώσεις των κοινωνικών δομών, καθώς είναι χαρακτηριστικό ότι αυτή η θεμελιώδης ιδέα θα μπορούσε να γίνει θεμελιώδες δόγμα για μια ολόκληρη ζωή. Το να αναγάγουμε τα πάντα σε μία αφηρημένη αρχή και να το επιβάλλουμε με φανατισμό είναι πάλι το ίδιο πνεύμα και χαρακτήρας που έχει μόνο το «Ο Θεός είναι Θεός και εμείς είμαστε ο λαός του» για να αντιμετωπίσει όλη τη σκέψη της Ινδίας και της Ευρώπης.

Σε αυτό το δόγμα πρέπει να διακρίνουμε έναν κίνδυνο για ολόκληρο τον πολιτισμό μας, μια πυρκαγιά που ρίχνεται σε κάθε εθνική κοινότητα: αναμένει κανείς να προσπαθήσει να συνεργαστεί, όχι ο ένας με τον άλλον, αλλά ο ένας εναντίον του άλλου. Αν και η σύγκρουση των συμφερόντων είναι ένα γεγονός που προϋπάρχει, εξακολουθεί να έχει τεράστια διαφορά αν η αρχή της βαρβαρότητας ή αυτή της αμοιβαίας συνεργασίας απευθύνεται παντού. Το καθοριστικό είναι ο προσανατολισμός της σκέψης και όχι τα περιστασιακά γεγονότα· και ο προσανατολισμός της σκέψης που μεταφέρθηκε στις εργαζόμενες μάζες ήταν η τάση που διέβρωσε όλη τη γερμανική ζωή. Αν ένας Τόμας Μορ (Thomas More) ήθελε να αποκλείσει τους άθρησκους από την «Ουτοπία» του,³²⁸ αν ακόμη και οι Γάλλοι επαναστάτες είχαν την επιθυμία να προσεγγίσουν ένα σύμβολο, αν ένας Καρλ Ερνστ φον Μπάερ (Karl Ernst von Baer) δεν ήθελε να ακούσει για μια επιστήμη που θα μπορούσε να σκοτώσει το θρησκευτικό συναίσθημα,³²⁹ το μυαλό του Μαρξ έχει μια αντιθρησκευτική, εντελώς καθαρά υλιστική άποψη. Όλη η επιστήμη και η ιστορία είναι υλισμός, όλες οι θρησκείες είναι κανόνες των ιερέων, όλη η δουλειά είναι ποσότητα. Λείπει η κατανόηση της ποιότητας και της προσωπικότη-

328. Η Ουτοπία είναι ένα έργο φαντασίας και κοινωνικο-πολιτικής σάτιρας του Τόμας Μορ, γραμμένο σε λατινικά, που δημοσιεύτηκε το 1516.

329. «Ομιλίες σε επιστημονικά συνέδρια και μικρές εργασίες μικτού περιεχομένου» (Reden Gehalten in Wissenschaftlichen Versammlungen Und Kleinere Aufsätze Vermischten Inhalts). Ο Καρλ Ερνστ φον Μπάερ (Karl Ernst Von Baer) ήταν Εσθονός επιστήμονας και εξερευνητής. Ο Μπάερ είναι γνωστός στη Ρωσία σαν Καρλ Μαξίμοβιτς Μπερ. Ο Μπάερ ήταν φυσιοδίφης, βιολόγος, μετεωρολόγος, γεωγράφος και ένας εκ των ιδρυτών του κλάδου της εμβρυολογίας.

τας σαν θεμέλιο για όλα τα συναισθήματα, τη σκέψη και τη πράξη, είναι η ήδη αναφερθείσα τεχνική αντίληψη. Η μαρξιστική κοσμοθεωρία σαρώνει τις μάζες σαν μια σκληρή σκούπα που ισοπεδώνει τα πάντα. Εάν οι εργάτες ενωθούν, αν υπερασπιστούν σθεναρά τα συμφέροντά τους, εάν οι Γερμανοί σχηματίσουν ομάδες που πολεμούν η μία για την άλλη, ο χαρακτήρας του ίδιου του λαού θα παράγει τελικά κάτι γόνιμο· από την άλλη πλευρά, όπου ένα ξένο μυαλό θέλει να επιβληθεί με όρους κοσμοθεωρίας ή κοινωνικών λόγων, και το κάνει με μια μισαλλοδοξία που απορρίπτει φανατικά οτιδήποτε άλλο, κάθε σοβαρά σκεπτόμενος πρέπει να αναρωτηθεί αν αυτό δεν αποτελεί μεγάλο κίνδυνο.

Επιπλέον, ο διεθνισμός που ευαγγελίζεται είναι αντεθνικός, και αυτό σημαίνει κατ' αρχήν εμφύλιο πόλεμο σε όλα τα έθνη και την πτώση ολόκληρων καλλιεργημένων ευρωπαϊκών εθνών. Ο Βέρνερ Σόμπαρτ (Werner Sombart), για παράδειγμα, λέει ρητά ότι τα αστικά διεθνή συνδικάτα στέκονται σε εθνικό έδαφος, αλλά ο προλεταριακός διεθνισμός είναι, και πρέπει να είναι, έντονα αντεθνικός.³³⁰

Τα τελευταία χρόνια, χάρη στη συνετή ηγεσία των Γερμανών σοσιαλιστών, η σύγκρουση συμφερόντων είχε πάρει μια μορφή που αποκήρυττε τη δικτατορία του προλεταριάτου και περίμενε ότι η κυριαρχία του σοσιαλισμού θα εξαρτιόταν από μια αλλαγή νοοτροπίας. Αλλά στον σημερινό κόσμο, όταν η πειθαρχία και η ηθική αντίσταση χαλαρώνουν, οι απανταχού Εβραίοι είναι αυτοί που την κηρύττουν στην πιο βάνανυση μορφή της.

Και αυτή η ακαμψία του δόγματος, που τίποτα δεν μπορεί να τη διαταράξει, που διδάσκεται από μια ενέργεια που καλλιεργείται εδώ και χιλιάδες χρόνια από ένα στρώμα του πληθυσμού που ζει σε δύσκολες συνθήκες, μια μάζα, που δεν γνώριζε τίποτα από ιστορία, που γνώριζε λίγα για την αξία και τον χαρακτήρα της δική της εθνικής ψυχής, ήταν υποχρεωμένη να ριζώσει. Το δόγμα που τοποθετούσε τη δυσαρέσκεια με τους επιχειρηματίες σε μια κοσμοθεωρία που επρόκειτο να εδραιωθεί με ιστορικό τρόπο, που διακήρυξε την ταξική πάλη σαν τον **μοναδικό παράγοντα** της παγκόσμιας ιστορίας, έπρεπε να βρει οπαδούς. Το κίνημα που δεν μπορούσε να διακρίνει τον επόμενο στόχο, σαν ένα παιδί που δεν γνωρίζει τίποτα, έθεσε αμέσως έναν εντελώς ανέφικτο στόχο, ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Πολλοί έντιμοι άνδρες υιοθέτησαν τον σοσιαλισμό, αλλά η πλειοψηφία των Ευρωπαίων σχημάτισε δυναμικά ένα μέτωπο ενάντια στον διεθνισμό με την έννοια του αντιεθνικισμού και ενάντια στην επανάστα-

330. Βέρνερ Σόμπαρτ: «Σοσιαλισμός και κοινωνικά κινήματα τον 19ο αιώνα» (Sozialismus und soziale Bewegung im 19 Jahrhundert). Ο Βέρνερ Σόμπαρτ (Werner Sombart) (1863 – 1941) ήταν Γερμανός οικονομολόγος, ιστορικός και κοινωνιολόγος. Είναι διάσημος για το «Οι Εβραίοι και η οικονομική ζωή» (Die Juden Und Das Wirtschaftsleben) (1911), που αποτελεί μια απάντηση στο «Η Προτεσταντική Ηθική και το Πνεύμα του Καπιταλισμού» (Die protestantische Ethik und der Geist des Kapitalismus) ((1904/5) του Μαξ Βέμπερ (Max Weber).

ση. Ακόμη και ένας Αύγουστος Μπέμπελ³³¹ είπε σε μεγάλη ηλικία³³² ότι δεν ήταν ακόμη καθόλου σίγουρο σε ποιον ανήκει η πατρίδα, στους πλούσιους ή στους φτωχούς, και αυτός που είπε αυτά τα λόγια ήταν ωστόσο εκείνος που είχε διαμαρτυρηθεί για την προσάρτηση της Αλσατίας-Λωρραίνης, τόσο πολύ που ήθελε να πιάσει το τουφέκι αν χρειαζόταν για να υπερασπιστεί την πατρίδα. Αυτός και άλλοι άνδρες όμως είχαν αντιληφθεί την αναντικατάστατη αξία του έθνους, είχαν επίσης αναγνωρίσει την καταστροφή που επέφερε μια επανάσταση και δεν ήθελαν να συμμετάσχουν σε αυτήν.

Ο καθένας όμως πρέπει πρώτα να αναρωτηθεί: πώς γίνεται το κάλεσμα για διεθνισμό, πιο συγκεκριμένα για το εθνικό χάος, να προβάλλεται με ολοένα αυξανόμενη δύναμη μέσα από έναν λαό που για χιλιάδες χρόνια διατήρησε τον χαρακτήρα του στην πιο άκαμπτη εθνική συνοχή και διατήρησε τις παραδόσεις του; Η απάντηση είναι η εξής: το κάλεσμα για διεθνισμό με την έννοια του αντιεθνικισμού είναι το κάλεσμα του **εθνικιστικού** εβραϊσμού, το κάλεσμα για ταξική πάλη με την έννοια του εμφυλίου πολέμου είναι το κάλεσμα του εκμεταλλευτή που δεν γνωρίζει **τάξεις!**

Το νόημα κάθε **δημοκρατίας κατά την εβραϊκή έννοια**, του **σοσιαλισμού κατά την εβραϊκή έννοια**, της **ελευθερίας κατά την εβραϊκή έννοια**, είναι η υποταγή όλων των άλλων εθνών, όλων των άλλων δικαιωμάτων, όπως το απαιτούσε ο εβραϊκός νόμος πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, και το απαιτεί και σήμερα και στο μέλλον. Εάν ήμασταν σε θέση να προσδιορίσουμε τον χαρακτήρα του Εβραίου μέσα από μια παρατήρηση της εβραϊκής ιστορίας, εάν έπρεπε να επικαλεστούμε την πνευματική μας κληρονομιά σαν αντίβαρο ενάντια στην επιρροή του **εβραϊκού μυαλού**, τότε, όχι η ανθρώπινη, αλλά η κρατική ανεκτικότητα πρέπει να σταματήσει εν όψει της τρομακτικής αναγκαιότητας με την οποία επιβεβαιώνεται ο **εβραϊκός χαρακτήρας**, κρυφά ή όταν έχει έρθει στην εξουσία. Κάθε Ευρωπαίος πρέπει να συνειδητοποιήσει, ότι **εδώ διακυβεύονται τα πάντα**, αλλά και όλα όσα μας έχει παραδώσει η **ιστορία, το πνεύμα, ο χαρακτήρας μας** σαν κληρονομική παράδοση που πρέπει να καλλιεργήσουμε και να διαχειριστούμε και ότι εδώ η ανθρώπινη ανεκτικότητα προς εκείνους που είναι επιθετικά εχθρικοί σημαίνει απλώς αυτοκτονία. Καλό θα ήταν να θυμηθούμε τα εύστοχα λόγια του Γιόχαν Χάινριχ Φορς (Johann Heinrich Voss)³³³: *«Είναι πολύ τολμηρό να απαιτούμε η αληθινή ανεκτικότητα να είναι ανεκτική ακόμη και απέναντι στη μισαλλοδοξία. Δεν υπάρχει περίπτωση! Η μισαλλοδοξία είναι πάντα ενεργή και έχει αντίκτυπο, μπορεί να ελεγχθεί μόνο μέσω της*

331. Ο Άουγκουστ Μπέμπελ (August Bebel) (1840 – 1913) ήταν Γερμανός σοσιαλιστής ένας από τους ιδρυτές του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας (SPD). (Σ.τ.Μ.)

332. Σε ομιλία του στο Ράιχσταγκ το 1904.

333. Ο Γιόχαν Χάινριχ Φορς (Johann Heinrich Voss) (1751 – 1826) ήταν Γερμανός κλασικιστής και ποιητής, γνωστός κυρίως για τη μετάφραση της Οδύσσειας του Ομήρου και της Ιλιάδας στα γερμανικά.

μισαλλόδοξης δράσης και του μισαλλόδοξου έργου.»

20. Επιπτώσεις

Ολοκληρώνω. Για να αξιολογήσουμε τον εβραϊκό κίνδυνο έπρεπε να ακολουθήσουμε τα ίχνη του Εβραίου, έπρεπε να παρατηρήσουμε τον τρόπο που ένιωθε, σκεφτόταν και ενεργούσε και να φωτίσουμε το ουσιαστικό και το διαρκώς επαναλαμβανόμενο σε αυτά. Μόνο από αυτή τη γνώση και τη συνειδητή φροντίδα του χριστιανικού και του εθνικού γερμανικού χαρακτήρα μας είναι δυνατό να αντιμετωπιστεί ο κίνδυνος του Ιουδαϊσμού. Στο παρελθόν, όταν οι Εβραίοι στερούνταν τα πολιτικά τους δικαιώματα, στερούνταν και τα ανθρώπινα δικαιώματα τους. Από εδώ και πέρα, αυτοί οι δύο όροι θα πρέπει να διαχωρίζονται. Ο Γιόχαν Γκότλμπ Φίχτε είπε: *«Πρέπει να έχουν ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα κι αν αυτά δεν τα δίνουν αυτοί σε εμάς... αλλά για να τους δώσουμε πολιτικά δικαιώματα δεν βλέπω άλλο τρόπο, παρά να τους κόψουμε τα κεφάλια και να τους βάλουμε άλλα, που δεν θα έχουν ούτε μια εβραϊκή ιδέα. Για να προστατευτούμε από αυτούς δεν βλέπω άλλο τρόπο από το να κατακτήσουμε τη γη της επαγγελίας τους και να τους στείλουμε όλους εκεί.»*³³⁴.

Αυτό που κατάλαβε ο Φίχτε με τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι ξεκάθαρο από τα ακόλουθα λόγια: *«Αν έχεις ψωμί μόνο για σήμερα, δώσ' το στον Εβραίο που πεινάει δίπλα σου».* Έτσι πρέπει να σκεφτόμαστε και εμείς. Πρέπει να προστατεύσουμε τη ζωή του Εβραίου σαν άνθρωπο, την ισότητα απέναντι στον δικαστή, τις υπηρεσίες αγάπης, όπως και σε κάθε άλλο άνθρωπο, αλλά πρέπει να προστατεύσουμε την εθνικότητα μας με νόμους, να τη διατηρήσουμε και να μπορέσουμε να την καθαρίσουμε στην ιδιαιτερότητά της, χωρίς να επιτρέψουμε σε ένα ξένο εβραϊκό, άρα εχθρικό μυαλό, να την επηρεάσει. Οι στόχοι είναι ξεκάθαροι, τώρα εν συντομία τα μέσα. Οικονομικά ο Εβραίος έχει αποκτήσει εξουσία με τόκους, τοκογλυφίες, χρήματα. Παλιότερα απευθείας, τώρα μέσω τραπεζών και χρηματιστηρίων. Το σπάσιμο της δουλείας των τόκων, ένα μέσο που δεν είχε πετύχει για τόσο καιρό, ακούγεται και πάλι σήμερα σαν κραυγή μάχης.³³⁵ Αν αυτό μπορούσε να επιτευχθεί, έστω και εν μέρει, το τσεκούρι θα είχε χτυπήσει το δένδρο της ζωής του Ιούδα. Επειδή μου λείπει η ικανότητα να κρίνω τις δυνατότητες, σας παραπέμπω

334. Αυτές οι παρατηρήσεις προέρχονται από το φυλλάδιο του Φίχτε του 1793 «Συμβολή στη διόρθωση των κρίσεων του κοινού για τη Γαλλική Επανάσταση» (Beitrag zur Berichtigung der Urtheile des Publikums über die französische Revolution)

335. Βλέπε Γκότφριντ Φέντερ (Gottfried Feder): «Μανιφέστο για το σπάσιμο της δουλείας των τόκων» (Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft) (1919), αλλά κυρίως τα γραπτά του Δρ. Γιόζεφ Έμπερλε (Josef Eberle): «Η υπέρβαση της πλουτοκρατίας, το καλύτερο μέλλον» (Die Überwindung der Plutokratie, Die schönere Zukunft).

στα γραπτά που αναφέρθηκαν, τα οποία έχουν ήδη συζητηθεί σε πολλά σημεία σήμερα.

Όσον αφορά την εθνική πολιτική, πρέπει να καθοριστεί ότι:

1. Οι Εβραίοι αναγνωρίζονται σαν έθνος που ζει στη Γερμανία. Η θρησκευτική πίστη ή η έλλειψή της δεν παίζει κανένα ρόλο.

2. Εβραίος είναι εκείνος του οποίου οι γονείς, πατέρας ή μητέρα, είναι Εβραίοι σύμφωνα με αυτήν την εθνικότητα· από εδώ και πέρα, όποιος έχει σύζυγο Εβραίο είναι Εβραίος.

3. Οι Εβραίοι δεν έχουν το δικαίωμα να συμμετέχουν στη γερμανική πολιτική με λόγια, γραπτά ή πράξεις.

4. Οι Εβραίοι δεν έχουν το δικαίωμα να καταλαμβάνουν κρατικά αξιώματα και να υπηρετούν στο στρατό ούτε σαν στρατιώτες ούτε σαν αξιωματικοί. Η εργασιακή τους απόδοση εδώ τίθεται υπό αμφισβήτηση.

5. Οι Εβραίοι δεν έχουν το δικαίωμα να είναι διευθυντές σε κρατικά και δημοτικά πολιτιστικά ιδρύματα (θέατρα, γκαλερί κ.λπ.) ούτε να καταλαμβάνουν θέσεις καθηγητών και δασκάλων σε γερμανικά σχολεία και πανεπιστήμια.

6. Οι Εβραίοι δεν έχουν το δικαίωμα συμμετοχής σε κρατικές ή κοινοτικές επιτροπές δοκιμών, ελέγχου, λογοκρισίας κ.λπ. Οι Εβραίοι δεν έχουν το δικαίωμα να εκπροσωπούν το γερμανικό Ράιχ στις οικονομικές συμφωνίες· ούτε έχουν δικαίωμα να εκπροσωπούνται στα διοικητικά συμβούλια των κρατικών τραπεζών και των κοινοτικών πιστωτικών ιδρυμάτων.

7. Οι αλλοδαποί Εβραίοι δεν έχουν το δικαίωμα να εγκατασταθούν μόνιμα στη Γερμανία. Η αποδοχή στη γερμανική κρατική ομοσπονδία θα πρέπει να τους απαγορεύεται σε κάθε περίπτωση.

8. Ο Σιωνισμός πρέπει να υποστηριχθεί ενεργά προκειμένου να μεταφέρεται ένας ορισμένος αριθμός Γερμανών Εβραίων στην Παλαιστίνη ή πέρα από τα σύνορα κάθε χρόνο.

Οι Εβραίοι έχουν το δικαίωμα:

1. Να στέλνουν αντιπροσώπους στο κοινοβούλιο ανάλογα με τον αριθμό τους και μόνο για να εκπροσωπούν τα εθνικά τους συμφέροντα.

2. Να εκπροσωπούνται στους δήμους ανάλογα με τον αριθμό τους.

3. Να δραστηριοποιούνται σε κάθε είδους επαγγέλματα.

4. Να διατηρούν τα δικά τους πανεπιστήμια, ακαδημίες και σχολές.

5. Μετά από την κρατική εξέταση των θρησκευτικών και ηθικών νόμων τους, μπορούν να ασκούν τη λατρεία τους ελεύθερα.

Όσον αφορά την πολιτιστική πολιτική, μόνο τότε οι πραγματικά γερμανικές διοικητικές υπηρεσίες θα συνειδητοποιήσουν, μέσω του διορισμού των πιο σημαντικών Γερμανών καλλιτεχνών, ότι δεν είναι πλέον δυνατό να εξαπλώνεται ένα τέτοιο δηλητήριο στο λαό, όπως γίνεται σήμερα από εκδότες, σκηνοθέτες θεάτρου και ιδιοκτήτες κινηματογράφων, και ότι οι Γερμανοί δεξιοτέχνες μπορούν να χρησιμοποιηθούν άριστα.³³⁶

Το πιο σημαντικό, όμως, που δεν μπορεί να επιτευχθεί με κανένα διάταγμα: ένας χριστιανικός πολιτισμός. Οι νόμοι μπορούν μόνο να άρουν όλους τους περιορισμούς, τότε ο ίδιος ο λαός πρέπει να μιλήσει. Και όποιος έχει αυτιά να ακούσει θα ακούσει τη λαχτάρα γι' αυτό ανάμεσα σε χιλιάδες. Μερικοί από τους καλύτερους δεν συνδέονται πια με καμία εκκλησία, έχουν απομακρυνθεί από το δόγμα αλλά δεν έχουν βρει ακόμη πίστη· άλλοι χτίζουν τον κόσμο τους στη μοναξιά. Αλλά η θρησκεία, αν θέλει να προσφέρει πολιτισμό σε έναν ολόκληρο λαό, πρέπει να είναι κοινό στοιχείο. Το μεμονωμένο άτομο χρειάζεται τη δύναμη ενός συνόλου, δεν υπάρχουν πολλοί που μπορούν να κάνουν χωρίς αυτό, χωρίς να υποστούν βλάβη. Είναι πλέον καιρός οι αφηγήσεις του Αβραάμ και του Ιακώβ, του Λάβαν, του Ιωσήφ, του Ιούδα και των άλλων απατεώνων να σταματήσουν να προκαλούν όλεθρο σε εκκλησίες και σχολεία. Είναι ατιμία και ντροπή που αυτές οι ενσαρκώσεις ενός εντελώς ψεύτικου και δόλιου μυαλού μας παρουσιάζονται σαν θρησκευτικά πρότυπα, και μάλιστα σαν πνευματικοί πατέρες του Ιησού. Το χριστιανικό πνεύμα και το «βρώμικο εβραϊκό» πνεύμα πρέπει να διαχωριστούν· με μια απότομη τομή η Βίβλος θα χωριστεί σε χριστιανική και αντιχριστιανική. Πρέπει να αναδειχθεί η αλήθεια ότι μεμονωμένοι άνθρωποι του ισραηλιτικού παρελθόντος (Αμός, Ωσηέ) πολέμησαν μάταια ενάντια στο εβραϊκό πνεύμα που γινόταν όλο και πιο δυνατό, και ότι αυτό το πνεύμα που ήταν πάντα παρόν θριάμβευε, ότι έβλεπε τον Χριστιανό σαν θανάσιμο εχθρό του, και γινόταν αισθητό από αυτόν σαν αντίπαλός του.

Αντί για τις αρχαίες εβραϊκές ιστορίες αξίζει τελικά να αναδειχθούν οι θησαυροί της ινδογερμανικής σκέψης, τα πρότυπα που παραμορφώθηκαν στον εβραϊκό καθρέφτη. Ας αφυπνίσουμε τους Ινδικούς μύθους της δημιουργίας, το τραγούδι του Ενός του Ντιργκατάμας (Dirghatamas)³³⁷, τις θαυμάσιες αφηγήσεις από τις Ουπανισάδες (Upanishads)³³⁸, τα αποφθέγματα των μεταγενέστερων εποχών. Ας αφηγηθούμε τα κοσμικά δράματα των Περσών, τη μάχη του Φωτός με το Σκοτάδι και τη νίκη του σωτήρα του κόσμου.³³⁹ Ας αφηγηθούμε την ελληνική και τη γερμανική σοφία, την πίστη στην αθανασία και τον συμβολισμό της Φύσης. Τότε θα έχουμε ένα υπόβαθρο για την πιο θεϊκή μορφή που έχει ποτέ περπατήσει στη γη· στέκεται πάνω σε αρχέγονες σκέψεις... σαν μια λαμπερή ενσάρκωση... όλων όσων αναζητούσε σε όλες τις περασμένες εποχές μια

336. Τη χειμερινή σεζόν 1918/1919, στα θέατρα του Βερολίνου τότε υπό εβραϊκή διεύθυνση, παίχτηκε μια φορά το θεατρικό έργο Κλαβίγκο (Clavigo) του Γκαίτε και μια φορά το θεατρικό έργο Μαρία Στούαρτ (Mary Stuart) του Σίλερ, κατά τα άλλα επαινούσαν Εβραίοι και ξένοι!

337. Ο Ντιργκατάμας (Dirghatamas) ήταν ένας από τους Ινδούς σοφούς που συνέθεσαν τη Ριγκβέντα (Rigveda).

338. Ουπανισάδες (Upanishads), είναι Ινδουιστικά ιερά κείμενα, επεξηγηματικά παραρτήματα των Βεδών.

339. Ο Σαόσιαντ (Saoshyant) στη Ζωροαστρική εσχατολογία, είναι ο σωτήρας που θα επιφέρει την τελική ανακαίνιση του κόσμου όταν οι νεκροί θα αναστηθούν και οι ψυχές τους θα ενωθούν ξανά με τη θεότητα Αχούρα Μάζντα.

Άρια αναζήτηση. Η ιστορία του Ιησού αφηγείται σύμφωνα με τους Ευαγγελιστές. Τα θαύματα δεν πρέπει να τονίζονται ή να επιβάλλονται σαν κανόνας πίστης. Πόσο περισσότερο όμως πρέπει να προκαλούν δέος, όταν όλοι οι άνθρωποι, στους οποίους ήρθε αυτή η μορφή φωτός, πίστευαν ότι ήταν θεραπευμένοι από κάθε κόπο και κάθε πόνο. Η διδασκαλία του Χριστού είναι τόσο απλή και σπουδαία και όμως περιέχεται σε λίγα λόγια. Η ηθική του: *«Αρνηθείτε τον εαυτό σας και ακολουθήστε με.»* Η θρησκεία του (παράλληλη με το μεταφυσικό της Ινδίας και των Γερμανών μυστικιστών μας): *«Το βασίλειο των ουρανών είναι μέσα μας»*. Και η πίστη στην αθανασία, στην αξιοπρέπεια της προσωπικότητας, η στροφή προς τη ζωή για να την ξεπεράσουμε, όλα αυτά ξεπερνούν πολύ τη σκέψη των Ινδών και βιώνονται από την ψυχή του γερμανικού λαού, αυτά είναι τα βασικά σημεία της προσωπικότητας και της διδασκαλίας του Χριστού, τα οποία μόλις αναγνωρίζονται και ξαναγεννιούνται στις ψυχές πολλών ανθρώπων. Όσο όμως δεν συμβαίνει αυτό, ο γενικός χριστιανισμός και η γενική γερμανικότητα δεν έχουν ακόμη διαμορφωθεί. Αλλά η ώρα έρχεται, μπορεί να είναι πιο κοντά από όσο νομίζουμε.

«Μέσα στο μυαλό ακούγεται να αντηχεί
η γέννηση της νέας μέρας»,³⁴⁰

η μέρα της χριστιανογερμανικής σκέψης.

340. Αυτές οι γραμμές είναι από το 2ο μέρος του Φάουστ του Γκαίτε, Πράξη Ι.

